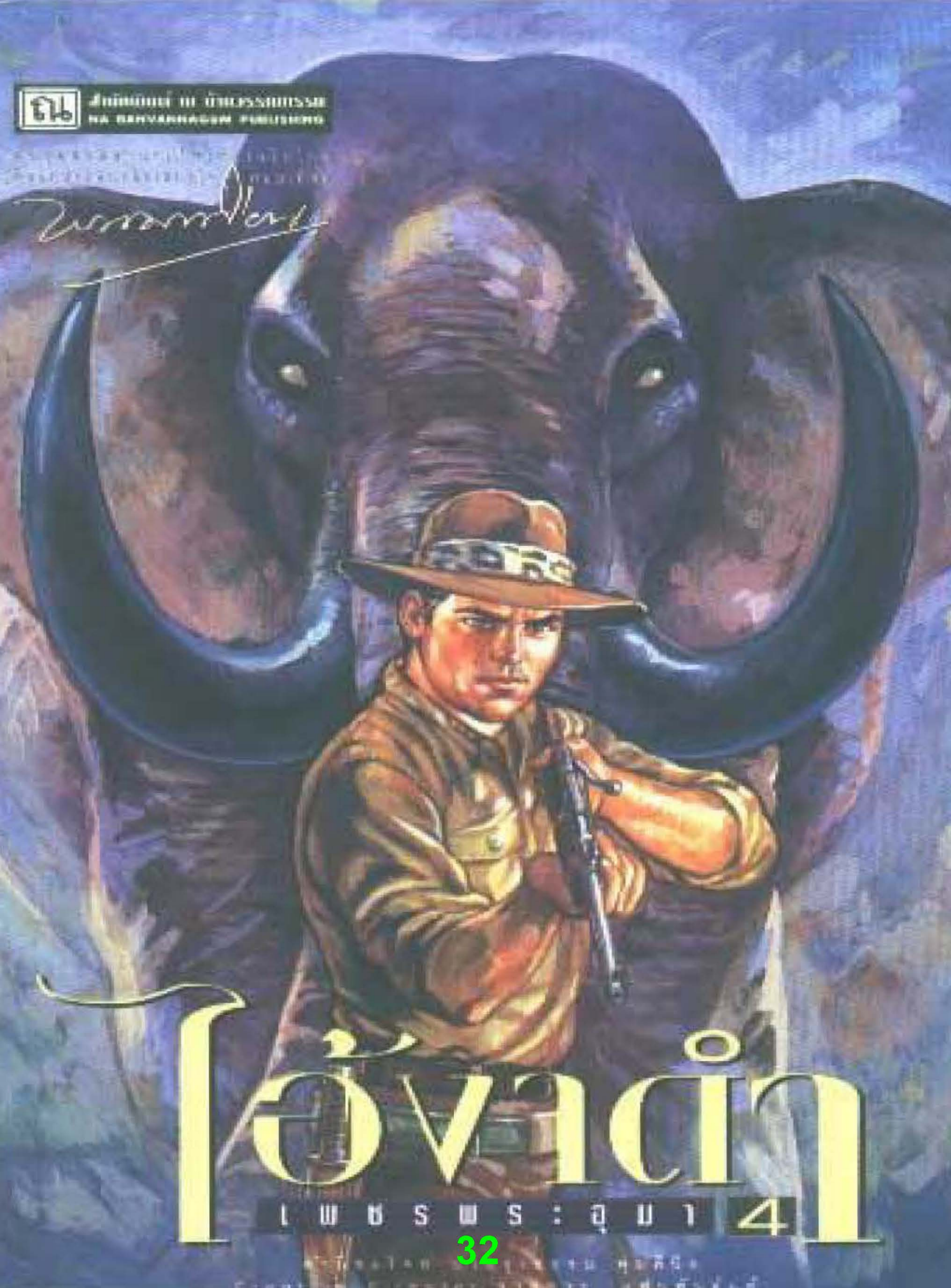

NA BANYARRAGUM PUBLISHING
Lovacin
4

"ผมขอยอมรับผิดทุกประตูครับ ในเรื่องนี้"
เขาพูดแหบพร่า
"แต่ก็โปรดเห็นใจผมบ้าง สมมุติว่าผมบอกความจริงทั้งหมดแก่พวกคุณในวันนั้น ก่อนที่จะกึงเวลามันย่อนมาในดอนดึก พวกคุณแน่ใจหรือว่าจะยอมเชื่อผม ในกรณีที่ผมไปพบซากไอ้ผีดิบนั่งแช่งเป็นก่อนไม้อยู่ แล้วชั่วไม่กี่ชั่วโมงมันก็ย้ายตัวเองไปเสียแล้วอย่างลึกลับ ผมไม่มีพยานหลักฐานใดๆ ที่จะยืนยันในคำบอกเล่าได้เลย ขืนบอกไปก็รังแต่จะถูกพวกคุณหัวเราะเยาะเอาเปล่าๆ และหาว่าผมปั้นเรื่องมดเท็จขึ้น อีกประการหนึ่ง ผมไม่ต้องการทำลายขวัญหรือกำลังใจของพวกคุณเลย เชื่อตัวเองว่า ผมพร้อมที่จะแก้ไขสถานการณ์ได้เสมอ แต่ก็โชคร้ายที่ตัวเองต้องมานอนป่วยเสีย มันจึงถือโอกาสย่องเข้ามาตอนนั้น"

ทุกคนในกลุ่มนิ่งไปด้วยเหตุผลของเขา ซึ่งกล่าวออกมาจากใจจริงปราศจากเล่ห์เหลี่ยมใดๆ ทั้งสิ้น

"ก็น่าเห็นใจนะ ในเหตุผลที่เขาแสดงออกมา"

อเมริกันอาวุโสกล่าวขึ้นรวมๆ กับฝ่ายของตน แล้วตบไหล่รพินทร์

"เราจะไม่กล่าวหาหรือต่อว่าอะไรคุณอีก เกี่ยวกับเรื่องที่แล้วมา ทีนี้สำคัญว่าอนาคตต่อไป คุณรู้เห็นหรือรู้สึกนึกคิดอย่างไร กรุณานำมาบอกเล่าหารือกับเราทุกครั้งได้ไหม อย่าปล่อยให้มันเกิดเรื่องร้ายขึ้นเสียก่อน"

"ถ้าพวกคุณแน่ใจว่า พอจะรับฟังได้ ก็ตกลงครับ เพราะแต่ละเรื่องของมัน...ล้วนพิลึกๆ ทั้งนั้นและถ้าผมอธิบายยังไม่ถูกเพราะตัวเองก็รู้ไปยังไม่ถึง ค้นที่มายังไม่ได้ ก็อย่าได้คาดคั้นให้ผมต้องเดาผิดๆ ถูกๆ ก็แล้วกัน หนทางเราข้างหน้านั้น พวกคุณต้องยอมรับสภาพเสียเถิดครับ ว่ามันแสนที่จะเสียงต่ออันตรายอันจะมาถึงตัวเราในรูปแบบใดล้วนทายยังไม่ถูกทั้งสิ้นเกี่ยวกับความลี้ลับของป่าอาถรรพณ์หลงสำรวจ บางขณะ พวกเราทุกคนจะเหมือนตกอยู่ในอาการฝันร้ายในคืนธาตุวิปริต และเมื่อผ่านพ้นไปได้แล้วก็จะมานั่งถามตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่า สิ่งนั้นสิ่งนี้คืออะไรมันเกิดขึ้นได้อย่างไร เป็นความจริง หรือว่าประสาทของเราได้หลอกหลอนตัวเองไปหรือเปล่า เราต้องควบคุมสติให้ดีและรับรู้กับมันไว้ล่วงหน้า มิฉะนั้น อาจเสียสติวิกลจริตไปได้ สิ่งที่พวกคุณได้พบมาแล้วเหล่านี้ ถ้าเทียบกับสมัยที่ผมเคยเผชิญมาก่อนมันยังไม่ถึงหนึ่งในร้อย ซึ่งเหตุการณ์เหล่านั้น เล่า

โดยวาจาไม่ได้ ต้องให้มาถึงตัวหรือต้องเห็นกับตาทั้งสองของแต่ละคนเสียก่อน”

เสียงของเขาเนิบ ๆ แต่ผู้ฟังทุกคนร้อน ๆ หนาว ๆ ไปตาม ๆ กัน

“ก็แปลว่า เราทั้งหมดกำลังจะก้าวเข้าไปสู่แดนสนธยา ที่ไม่เคยมีการบันทึกมาก่อนในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ”

คี๊ธว่า

“ผมคิดว่าเคยมีบันทึกไว้บ้างเหมือนกันครับ โดยจากปากต่อปากบอกเล่าซึ่งฟังเป็นเรื่องนิทาน หรือมิฉะนั้นก็บันทึกไว้ในคัมภีร์โบราณอันไม่เป็นที่เปิดเผย และยังไม่มีการพิสูจน์ ภัยธรรมชาติหรือสัตว์ร้ายธรรมดาหรือสภาพของป่าดงดิบไม่เป็นสิ่งที่น่ากลัวใด ๆ เลย แต่ภัยมืดที่เกิดจากอำนาจเร้นลับ หรือเราจะเรียกว่าเป็นคำสาปของพระผู้เป็นเจ้า นี่ซิครับ มันจะเล่นงานเราอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว บางขณะกาลเวลามันก็หมุนกลับ นำเอาเราเข้าไปสู่โลกในยุคอดีตที่ผ่านมาแล้วนับเป็นล้าน ๆ ปี...”

เสียงของจอมพรานแหบเหือดไป ห่อไหล่ลงอย่างสยองขน

“ผมเข็ดแล้ว เข็ดจริง ๆ ถ้าไม่ใช่ความจำเป็นสุดยอดชนิดเลี่ยงไม่ได้ ผมจะไม่มีวันเสี่ยงเดินเข้าไปในดงดำแถบนี้อีกเลย มองดูตามแผนที่ภูมิศาสตร์ หรือนั่งเครื่องบินตรวจดู มันก็ไม่เห็นมีอะไร แต่ถ้ามาเดินกันเข้าจริง ๆ แล้วมันไปกันคนละเรื่องเลย”

“แต่คุณก็เคยบุกบั่นผ่านพ้นมันมาได้แล้วนะรพินทร์”

เชิดวุธเพิ่งพูดขึ้นเป็นครั้งแรกเหมือนจะช่วยเป็นกำลังใจให้เขา

“ครับ ผมเคยผ่านพ้นมาได้แล้ว ด้วยอำนาจของสัจจะและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วย แต่ผมคิดว่าไม่มีใครโชคดีติดๆ กันถึงสองครั้งหรอก สมมุติว่าคุณเป็นนักขับเครื่องบิน ครั้งแรกเครื่องบินตก คุณรอดชีวิตมาได้ ครั้งที่สอง ถ้ามันตกอีก คุณเชื่อหรือว่าคุณจะรอดเหมือนครั้งแรก...เห็นไหมผมบอกแล้วว่า ผมไม่อยากจะพูดอะไรมาก เพราะยิ่งพูดไปก็เหมือนกับเป็นการทำลายขวัญกันเปล่าๆ ผมยิ่งพูดความจริงเท่าไหร่ พวกคุณก็จะยิ่งเห็นว่าหายนะวิบัติของพวกเรามองเห็นเด่นชัดอยู่เบื้องหน้ามากขึ้นเพียงนั้น”

“เอางี้ดีกว่า ยังก์แมน!...”

สแตนลีย์พูดนิ่มนวลแต่มีกังวานแห่งความมั่นคงเด็ดเดี่ยว ริมฝีปากก็ยิ้มละไมอยู่เช่นนั้น

“พวกเรานะ พร้อมแล้วที่จะตายที่ไหน เมื่อไหร่อย่างใดก็ได้ คุณเองล่ะ พร้อมหรือยัง?”

พรานใหญ่หัวเราะอย่างขันๆ

“ชีวิตพวกคุณมีค่ากว่าผมมากนัก ผมเองก่อนออกเดินทางมา คำนวณแล้วว่า ถ้าพวกคุณยินดีมาตายได้ ผมเองก็ตายได้เหมือนกัน ภายหลังจากมีทรัพย์มรดกไว้ให้แก่บุคคลที่เกี่ยวข้องกับผมเรียบร้อยแล้ว โดยไม่ต้องห่วงกังวลอยู่อีก”

“ถ้างั้นก็ไม่มีปัญหา เรามาเล่นเกมกับมฤตยู ท้ามัจจุราชกันดีกว่า เพราะถึงอย่างไรทางด้านผมก็ไม่มีคำว่าถอยหลังกลับจนกว่าจะบรรลุเป้าหมายอย่างที่บอกไว้แล้ว ไม่ว่าจะเป็นผม คี๊ธ หรือสุภาพสตรีทั้งสองคนนี่ รวมทั้งเชิดวุธด้วยใช่ไหม?”

ประโยคหลังหัวหน้าคณะหันไปทางนายทหารหนุ่ม บุตรชายท่านนายพลเบะปากยิ้มกร่อยๆ

“ให้ตายห่าเถอะ ด็อกเตอร์สแตนลีย์ ถ้าผมรู้ล่วงหน้าเสียก่อนว่า เราจะมาเจออะไรที่มันผิดธรรมชาติสามัญแบบนี้ จ้างสักกี่ร้อยล้านผมก็ไม่มาด้วยหรอก เพราะไม่มีโอกาสกลับไปใช้เงิน ผมไม่ใช่นักผจญภัยกระดูกเหล็กมาจากไหน แล้วก็ไม่เคยคิดที่จะเป็นวีรบุรุษที่ไร้เหตุผล”

คริสติน่าโอบไหล่เชิดวุธไว้ เหมือนประคองเด็กเล็ก ๆ พูดเสียงหวานว่า

“แต่คุณก็หมดโอกาสเสียแล้วเชิดวุธ ยกเว้นแต่ว่าจะตัดสินใจเดินทางกลับไปคนเดียว ซึ่งเราทั้งหมดก็ไม่ขัดถ้าคุณจะเปลี่ยนใจไม่ไปด้วย”

เชิดวุธชำเลืองมองใบหน้าสวย และรูปร่างงามจนสยิวใจนั้นอย่างมีความหมาย กระซิบว่า

“ก็ไม่ให้กำลังใจอะไรกันมั่งเลยนี่นา คริส”

“กำลังใจ คุณต้องการกำลังใจอะไร?”

หล่อนขมวดคิ้วถาม

บุตรชายท่านนายพล ซึ่งยังอยู่ในวัยคะนอง และมีอารมณ์คึกคะนองกับม้าป่า จ่อริมฝีปากกระซิบริมหูคริสโดยไม่ให้ใครได้ยินประโยคหนึ่ง หล่อนฟังอย่างดีแล้วเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่ง มีอาการเหมือนจะยิ้ม ๆ อย่างเวทนา

“อาจมีหวังนะ ระยะทางข้างหน้ายังมีอีกไกล องุ่นเมื่อสุกงอมเต็มที่แล้ว ก็ย่อมจะร่วงลงแน่ ๆ สำคัญหมาป่าคอยอ้าปากงับไว้ให้ดีก็แล้วกัน”

กล่าวจบ หล่อนก็ผลักต้นคอเขาในลักษณะเย้า หัวคะมำเซหลุน ๆ ไปเบื้องหน้า เชิดวุธทำเป็นอุทานอย่างตกใจ แต่ก็มือ

ไวชะมัดและเร็วที่สุดด้วย ก่อนที่หัวจะทิ่มคะมำไป มือข้างหนึ่งเขาก็เหวี่ยงมากระทบเป้ากางเกงด้านหน้าของคริสติน่าเต็มรักเต็มฝ่ามือกางๆ เลย อาการนั้นไม่มีใครทันสังเกตเห็น นอกจากรพินทร์ผู้เดินเยื้องไปทางด้านหน้าเล็กน้อย

คริสหน้าแดง เดาไม่ถูกว่าโกรธหรืออาย แต่หล่อนก็ไม่พูดอะไร นอกจากค่อยๆ ชายตาชำเลืองมองดูพรานใหญ่ ทว่ารพินทร์ทำเป็นไม่เห็นเสีย **นึกชอบใจลวดลายของสหายรุ่นน้องว่า ไม่เสียแรงเกิดมาเป็นชายไทยชาติเจ้าชู้หมาหยอกไก่มันเรื่อยไปเท่าที่จะมีโอกาส**

อิสซาเบล ตามปกติแล้วเป็นคนไม่อินังขังขอบหรือคิดอะไรมากนัก มาเช้าแห่งการออกเดินทางวันนี้ หล่อนค่อนข้างขรึมและมีอาการคิดมากทีเดียว ไม่พูด ถ้าไม่จำเป็น และระหว่างที่ใครต่อใครพูดคุยสนทนาอยู่กับจอมมัคคุเทศก์นั้น หล่อนเป็นฝ่ายฟังเสียมากกว่า เค้าหน้าส่อให้เห็นชัดถึงความวิตกหวาดกลัว หล่อนอาจเด็กเกินไปหน่อยก็ได้ สำหรับคณะทั้งหมด

“นี่เราสรุปแน่ว่ากำลังจะเดินทางไปสู่ความตายกันงั้นหรือมันเรื่องอะไรกัน...”

แม่ผมแดงพึมพำเหมือนจะรำพึงกับตนเอง

หัวหน้าคณะของหล่อนไม่ได้ยิน แต่รพินทร์ที่คอยสังเกตจับกิริยานายจ้างของเขาทุกคนอยู่ สัมผัสได้ก็บังเกิดความสมเพช

ขึ้น มีอะไรหลายๆ อย่างในตัวเบลที่เขาไม่ชอบ แต่ก็มีอยู่หลายๆ อย่างเหมือนกัน ที่ทำให้รู้สึกว่าสนิทใจและสงสาร อาจเป็นได้ในกรณีที่เบลเป็นคนเปิดเผยกว่าคริส ซึ่งเล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิงเหนือกว่ามาก

เขาเลี่ยงเดินมาชิดหล่อน ก็บังเอิญพอดีที่แม่ผมแดงสะดุดรากไม้เสียหลัก รพินทร์จึงคว้าเอวรับไว้ ก่อนที่จะวิ่งหัวปักหลุนๆ ลงไปตามหนทางอันเทลาดชันไปสู่ดงเบื้องล่าง

“เคยได้ยินคำพูดประโยคนี้ไหม เบล **‘คนกล้าตายหนเดียว คนขลาดตายได้หลายหน’**

“แล้วมันจะแตกต่างอะไรกัน ในเมื่อมันก็ ‘ตาย’ เหมือนกันฉันยังไม่อยากตายหรอก”

“ถ้าจะมีอะไรที่น่ารักอยู่บ้างก็คือสิ่งนี้แหละ คุณเป็นคนพูดตรงดี”

“นอกจากวิชาที่เรียนแล้ว ฉันไม่ใช่คนฉลาดอะไรนักหรอก ไหนลองอธิบายซิ ที่ว่าคนกล้าตายหนเดียว แต่คนขลาดตายได้หลายหนน่ะ มันหมายถึงยังไง?”

“คนกล้านั้น เมื่อถึงวาระที่เขาจะต้องตาย เขาก็ตาย นั่นคือการตายเพียงหนเดียว แต่คนขี้ขลาดขี้กลัว บางทียังไม่ถึงวาระที่จะตายจริงๆ เลย ทว่าความขลาดหวาดกลัวจนถึงขีดสุดในเหตุการณ์ที่เผชิญหน้า ทำให้หมดสิ้นสติหมดความควบคุมเป็นตัวของตัวเองนั่นก็เรียกว่าตายเหมือนกัน ตายทั้งเป็นยังไงล่ะ และถ้ายังกลัวอยู่เช่นนั้น ก็มีความรู้สึกเหมือนตัวเองตายไปทุกทีแหละ ไม่ว่าจะเกิดเรื่องร้ายอะไรขึ้น เขาจึงพูดไว้ว่าคนกล้านั้นตายหนเดียว คือตายจริงๆ แบบไม่หายใจอีกต่อไป แต่คน

ขลาดตายได้หลายหน เป็นการตายแบบตัวรู้สึกไปเอง ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ทารุณต่อจิตใจของตนเองมาก เพราะฉะนั้น เรามาตายกันหนเดียว โดยปรับจิตใจของเราให้เป็นคนกล้าดีกว่า กล้าที่จะเผชิญหน้ากับทุกสิ่งทุกอย่าง”

อิสซาเบลยิ้มฝืน ๆ พูดเบาที่สุดว่า

“ฉันพยายามจะทำตามที่คุณบอก แต่เกิดอะไรขึ้น คุณอย่าทิ้งฉันนะ”

“รับรอง ถ้าเกิดอะไรขึ้น ผมตายก่อนคุณ และจะตายก่อนพวกคุณทุกคนเลย”

“อย่าถือโกรธฉัน ถ้าฉันเคยทำอะไรให้คุณไม่สบอารมณ์”

รพินทร์พาซื่อ

“คุณทำอะไร ผมยังไม่เห็นคุณทำอะไรที่ไม่สบอารมณ์ผมเลย ผมเจ็บไข้คุณก็ช่วยรักษาให้”

“ก็...ก็ฉันทำให้คุณต้อง...”

หล่อนอ้อมแอ้มในลำคอ แล้วชะงักค้างไปแค่นั้น พรานใหญ่นึกขึ้นมาได้ กระเดือกน้ำลายลงคอฝืด ๆ

“ไม่เป็นไร คราวหลังอย่าทำอย่างนั้นอีกก็แล้วกัน คุณเป็นคนมีเสน่ห์ในทางเพศมากเบล แต่ผมไม่ต้องการให้เกิดบาปขึ้นแก่ใจตัวเอง โดยสรีรวิทยาแล้ว ผมยอมรับว่าผมต้องการ แต่โดยทางจิตวิทยาแล้ว ผมปวดร้าวทรมานใจตัวเองมาก”

“เพราะคุณเอาหัวใจของผู้หญิงคนที่คุณรักเทิดทูนใส่ไว้ในหัวใจคุณตลอดเวลานี่นะ”

“ถูกต้อง ผมยอมรับในข้อนั้น”

“แต่ฉันไม่ได้ ‘แย่ง’ คุณ มาจากเธอนะ”

“ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณ แต่คุณก็ต้องเข้าใจความรู้สึกของผมด้วย คุณอาจเห็นเป็นเรื่องไร้สาระ น่าขบขัน น่าเย้ยหยันถากถางและน่าจะลองดี อาจดผมว่าเป็นไอ้งั่งอะไรสักตัวหนึ่ง ที่ผูกพันผนึกแน่นอยู่กับผู้หญิงคนหนึ่งที่ห่างไกลและไม่มีโอกาสพบกันอีกแล้ว แต่สัจจะที่ผมตั้งไว้ก็คือ ถ้าปราศจากเธอผู้นั้นเสียแล้ว ขอให้ผมตายไปอย่างชนิดที่ไม่ทำอะไรให้ผิดสัญญาต่อเธอเลย ซึ่งผมจะตายอย่างมีความสุขที่สุด”

“แม้ว่าเธอผู้นั้นจะไม่ได้มารู้ มาเห็นด้วยเลย?”

“ถ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง สิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นก็จะต้องรับเห็นและส่งสัญญาณให้เธอทราบได้ ในความมั่นคงของหัวใจผม ผมถือเป็นเกียรติของตัวเอง”

“คุณเป็นผู้ชายที่น่ารัก แต่ล้าสมัยเหลือเกิน ฉันชอบคุณในหลายๆ อย่าง แต่ฉันเสน่หาคุณไม่ลงหรอก...คุณเป็นคน ‘คุ่ย’ ที่สุดคนหนึ่งที่ฉันไม่คิดว่าจะมีอยู่ในโลกนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ของคนที่มีการศึกษาแล้ว ถ้าจะให้ฉันแต่งงานกับคุณ แถมให้สักหนึ่งล้านดอลล์ ฉันก็ไม่รับประทาน คนอะไรไม่ยอมเปิดเสรีภาพให้แก่ตัวเองบ้างเลย ทั้งๆ ที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่อำนวยให้แล้ว ความคิดอ่านในเรื่องนี้แคบมาก”

“ครับเบล สำหรับผม ถ้าจะให้แต่งงานอยู่กินกับคุณ อย่าว่าแต่หนึ่งล้านดอลล์เลย ต่อให้ร้อยล้าน ผมก็ไม่รับประทานเหมือนกัน”

“ทำไม?”

“ผมไม่ชอบให้ภรรยาผม หรือคนที่ผมคิดว่าจะเอามาเป็นภรรยามีอิสรเสรีภาพให้ด้านเซ็กซ์ กับใครก็ได้สุดแต่เธอจะพอใจ

เพียงแค่คลี่คลายอารมณ์เพียงชั่วขณะ ผมบอกแล้วว่า ผมหัวโบราณ”

คราวนี้อิสซาเบลหัวเราะชอบใจออกมาได้ ทั้งสองเดินรั้งท้ายขบวน ทำให้คนอื่นไม่ได้ยินคำโต้ตอบที่ค่อนข้างเบา

“คุยกับคุณวันนี้ ‘มันส์’ ดีพิลึก ทำให้ลืมคิดถึงความกลัวอะไรต่ออะไรไปได้ สัมภาษณ์ต่ออีกนิดเถอะ ถ้าไม่รังเกียจ”

“ก็ลองดู ผมยินดีที่จะทำให้คุณมีความร่าเริงในการพูดคุยและหายวิตกลงได้”

“คณเป็นอย่างนี้มานานแล้วหรือ?”

“ไม่หรอก ก่อนนี้ผมก็สำส่อนไม่เลือกอยู่เหมือนกัน สุดแต่โอกาส เพิ่งจะมาเริ่มต้นตั้งสัตย์สัญญา ก็ต่อเมื่อพบเธอผู้นั้นแล้วเท่านั้น”

“เธอเป็นคนเห็นแก่ตัวมาก ถ้าขอร้อง หรือบังคับคุณไว้เช่นนั้น”

“คุณเข้าใจผิด เบล เธอไม่เคยขอร้องผมในเรื่องนี้เลย เป็นสัจจะที่ผมให้แก่ใจตัวเองต่างหาก และก็ไม่ได้บอกกับเธอด้วย คุณจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม ผลร้ายมันก็เกิดขึ้นแล้ว พอผมหลวมตัวมีเพศสัมพันธ์กับคุณเท่านั้น คืนเดียวกันนั่นแหละผมเกือบตายเพราะภัยจากศัตรูลึกลับของเรา บาปเห็นทันตาเลย มีความสุขเพลิดเพลินกับคุณเพียงแค่ 20-30 นาทีเท่านั้น ต้องนอนสลบเสียทั้งคืนถึงขั้นกระอักออกมาเป็นเลือด”

“ไม่มีอะไรน่าจะเกี่ยวกันสักนิด มันเป็นเหตุการณ์ประ-จวบเหมาะต่างหาก”

“เกี่ยว!”

“คิดมากไปเอง ถือโชคถือลางไม่เข้าเรื่อง”

“ถ้าผมไม่ใช่คนถือโชคถือลาง ป่านนี้ผมพาพวกคุณไปตายหมดแล้ว รวมทั้งตัวผมด้วย”

“ก็ประหลาดดี อยู่ไม่อยู่ก็สร้างเงื่อนไขหรือกำแพงขวางกั้นร่างกายจิตใจของตัวเองไว้ในเรื่องแบบนี้ ฉันไม่เข้าใจคุณเลย”

“อธิบายยังไง คนที่มีทัศนคติอย่างคุณก็ไม่มีวันเข้าใจหรอกเพราะฉะนั้น เราหยุดพูดเรื่องนี้ได้”

“เมื่อคืนนี้ คุณไม่มีอะไรกับคริสเลย”

หล่อนชายตา

“ไม่มี!”

“จะให้เชื่อหรือ?”

“ก็แล้วแต่ มีอยู่สองคนเท่านั้นที่รู้ดี นอกจากสวรรค์หรือนรกแล้ว ก็คือตัวของเราเองทั้งคู่ คือคริสกับผม คุณสองคนเป็นเพื่อนสนิทกัน คุณก็น่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่าคริสไม่ ‘ซน’ เหมือนอย่างคุณ”

“ก็เพราะเป็นเพื่อนสนิทกันดีนะซิ ฉันถึงไม่ค่อยเชื่อนัก”

หล่อนยิ้มเยาะ

“หมายความว่ายังไง?”

“คุณยอมรับไหมว่า คริสเป็นเพื่อนฉันมาก่อน รู้นิสัยใจคอแก่นแท้ดีที่สุด คุณเพิ่งจะมารู้จักเขาภายหลัง ซึ่งก็เป็นการรู้จักกันแค่เปลือกนอกเท่านั้น”

“ก็ใช่ ข้อนี้ยอมรับ”

“ถ้าเช่นนั้นก็ขอให้รู้ตัวไว้ด้วย ระวังไว้ให้ดีเถอะ นั่นแหละแม่เสือร้ายทีเดียวในเรื่องนี้ ถ้าคุณรอดตัวไปได้เมื่อคืน ก็แปล

ว่าเขาอ่อยเหยื่อให้คุณชะล่าใจก่อน ถ้าเผลอเมื่อไหร่ก็เสร็จ และเสร็จจริงๆ อย่างชนิดถอนไม่หลุดด้วย ยกเว้นแต่เขาจะปล่อยคุณเอง สำหรับฉันน่ะมันเรื่องเล็ก ไม่มีความหมายหรอก มหาเศรษฐีทั้งยุโรป สหรัฐฯ และอาหรับ หัวปักหัวปำกับแม่นี่มานับรายไม่ถ้วนแล้ว ขนาดบังคับให้คลานสี่ตีนเข้ามาเลียให้เหมือนสุนัขเลย แต่แม่นี่ไม่เอาใครจริงสักคน เขาเป็นโรคชอบล่าผู้ชายประเภททำเป็นหยิ่งไว้ตัว ผู้ชายที่มีชื่อเสียง พอได้แล้วก็สลัดทิ้ง ใครติดใจทำตื๊ออยู่ แม่ก็ฆ่าเสีย หรือมิฉะนั้นก็หาทางทำให้ฉิบหายวายวอดไปเลย คริสน่ะ เป็นอาชญากรทางกามวิปริตนะ ก่อนจะมาทำงานครั้งนี้ ถูกศาลสูงตัดสินจำคุก 20 ปี ฐานฆ่าผู้ชายไม่ต่ำกว่า 3-4 คนมาแล้ว ด้วยพฤติการณ์แปลกๆ โดยพยานหลักฐานไม่ปรากฏชัด เพียงแต่ลูกขุนเชื่อว่าน่าจะเป็นไปได้เท่านั้น พอเกิดเรื่องสำคัญงานใหญ่ คอมพิวเตอร์ก็ดีดชื่อเขาออกมาเพื่อให้มาทำงานครั้งนี้ เหมือนๆ กับชื่อคุณที่คอมพิวเตอร์บอกเหมือนกัน นโยบายลับทางการเมือง ย่อมเหนือกฎหมาย ชื่อเดิมของเขา 'ไลล่า อาร์มิเตจ' ลูกครึ่งตุรกีผสมอเมริกัน ไม่ใช่คนอเมริกันแท้หรอก ชื่อยังอยู่ในคุก แต่ตัวถูกส่งมาทำงานที่นี่ในชื่อใหม่ที่คุณรู้จัก จะบอกให้เอาบุญ!"

รพินทร์ ไพรวัลย์ แทบผงะ ตะลึงพรึงเพริด

"เบล! คุณล้อผมเล่นรึ?"

"ไหนคุณว่าคุณชอบคนพูดตรงๆ ยังไงล่ะ ฉันก็บอกกับคุณตรงๆ อย่างนี้แหละ เกินความคาดฝันของคุณมากใช่ไหม?"

"นี่คริสไม่ใช่นักเคมีฟิสิกส์หรอกหรือ?"

"ใช่! เขาเป็นนักเคมีฟิสิกส์มืออันดับหนึ่งทีเดียว แต่มัน

ไม่เกี่ยวกันนี่ กับเรื่องส่วนตัวของเขาที่ฉันบอกคุณ สมองเขาน่ะมาอันดับหนึ่งเลยทีเดียว และเนื่องมาจากไอคิวสูงมากเกินไปนี่เอง ชีวิตเขามันถึงพิสดารน่ากลัวมาก อะไรก็ตามที่เขาอาจเคยเล่าให้คุณฟังมาแล้วนะ มันเรื่องโกหกทั้งนั้นแหละ ขอให้รู้ไว้ด้วย รู้แล้วก็เก็บเงียบเฉยๆไว้ อย่าไปบอกล่ะว่าฉันบอกแบ็คกราวด์ของเขาให้คุณฟัง ประเดี๋ยวเขาฆ่าฉัน ขนาดอาจารย์ ด็อกเตอร์สแตนลีย์ยังกลัวเขาเลย คุณอย่านึกว่าคุณจะหนีเงื้อมมือเขาพ้นนั่นแหละเคานท์เตสส์แวมไพร์เลยทีเดียวแหละ ดูดทั้งเลือด ดูดทั้งสเปิร์ม แล้วก็ชอบฆ่า ซาดิสม์ตัวร้าย เพียงแต่ไม่มีใครรู้เท่านั้น"

จอมพรานยืนนิ่งอยู่กับที่โดยไม่รู้ตัว ขาก้าวไม่ออก ในขณะที่พรรคพวกทุกคนยังเดินกันไปเบื้องหน้า**เขาตกใจจริงๆ! ตกใจเสียยิ่งกว่าเห็น 'มันตรัย' หรือ 'ไอ้งาดำ' โผล่พรวดพราดออกมาให้เห็นในยามนี้เสียอีก** (ถ้ามันเกิดโผล่ออกมา)

ก็มีอยู่สองนัยเท่านั้น

อิสซาเบล มูร์ โกหกทั้งเรื่อง เพื่อหวังผลอะไรสักอย่างหนึ่ง

หรือมิฉะนั้น มันก็เป็นความจริงอันซ่อนเร้น ที่เขาไม่เคยเฉลียวคิดมาก่อนเลย เกี่ยวกับประวัติแม่ผมทองผู้นี้

เขาสังเกตมานานแล้ว ด้วยความฉงนเร้นลึก คริสติน่าไม่น่าจะเป็นอเมริกันแท้ แม้จะผมทองตาสีฟ้า ผิวของหล่อนค่อนข้างละเอียด และเค้าหน้าอากัปกิริยาออกไปในทางตะวันออกครึ่งต่อครึ่ง จะดูให้เป็นฝรั่งก็ได้ จะดูเป็นแขกเปอร์เซียหรือตุรกีก็ดูได้เหมือนกันในสายตาพินิจกันอย่างลึกซึ้ง และโดย

เฉพาะแววตาคมลึกคู่นั้น มันแฝงแววประหลาดที่เขาอ่านไม่ออก

บัดนั้นเอง เจ้าตัวที่ถูกกระซิบเอ่ยถึง ก็ทำท่าเหมือนจะมีอาการคลางแคลงบางอย่าง หยุดเหลียวกลับมามองเขม็งอัดควันบุหรี่ที่คีบอยู่ในมือลึก แล้วก้าวเนิบๆ เดินสวนมายังตำแหน่งที่เขาและอิสซาเบลยืนอยู่ทันที แม่ผมแดงละล่ำละลักบอกเขาว่า

"ตายล่ะ มาแล้ว ฉันไปก่อนดีกว่า หุบปากนะ อย่าพูดอะไร อย่าลืมที่ฉันสั่ง"

แล้วอิสซาเบลก็ผละจากเขา รีบเดินไปในทันที สวนทางกับคริสผู้กำลังย้อนกลับมา หล่อนคว้าแขนอิสซาเบลหมับ กระ-ชากจนเซเข้ามาหา ด้วยพลังที่แรงผิดหญิงสามัญ สีหน้าแววตาดจะผิดไปจากคริสติน่าที่เขาเคยรู้จัก ดดดันเหี้ยมเกรียมอย่างไรบอกไม่ถูก แม่ผมแดงส่ายหน้าปฏิเสธ มีการพูดอะไรกันคำสองคำที่รพินทร์ไม่ได้ยิน เพราะระยะห่างออกไป และเป็นการพูดกันอย่างแผ่วเบา

แล้วทันทีนั้นเอง เขาก็เห็นกับตา คริสสะบัดหลังมือตบเบลฉาดกระเด็นถลาร่อนไปในทันที เบลไม่มีการโต้ตอบอะไรทั้งสิ้น ไม่มีเสียงร้อง แต่เผ่นเข้าไปรวมกับพรรคพวกอย่างลนลาน ซึ่งก็บังเอิญเหลือเกิน เชิดวุธ สแตนลีย์ และคี๊ธ ที่เดินคุยกันเป็นหมู่ไป ไม่ทันได้หันมาเห็นเลย

บัดนี้หล่อนเดินใกล้เขาเข้ามา ด้วยสีหน้าที่ขรึมเยือก

แลผิดแผกไปจากทุกครั้ง เป็นลักษณะของสตรีที่น่าจะชื่อว่า 'ไลล่า อาร์มิเตจ' (ตามที่เบลกระซิบบอก) มากกว่า คริส-ติน่า กรบิล

ประสาทสัมผัสบอกเช่นนั้น!

รพินทร์ยังยืนนิ่งเหมือนถูกสะกดด้วยดวงตาสีฟ้าวาววามคู่นั้น หล่อนตรงเข้ามาหาเขาใกล้เข้ามาเป็นลำดับ...

ที่สุด คริสติน่า (ถ้าสิ่งที่เบลพูดเป็นเท็จ) หรือไลล่า อาร์-มิเตจ (ถ้าเบลพูดความจริง) ก็มายืนอยู่เบื้องหน้าเขาห่างกันแค่เอื้อม ในระหว่างสองฟากฝั่งทางอันเต็มไปด้วยซัมไม้และโขดหินของภูมิประเทศที่เดินผ่าน

ขบวนเบื้องหน้า ก็เดินกันไปตามปกติ ไม่มีใครเฉลียวคิดที่จะหันมาดูเลย...

คริสติน่าปรับความรู้สึก หรือมิฉะนั้นก็ซ่อนอารมณ์ได้ดีเยี่ยมที่สุด ไม่ผิดอะไรกับนักแสดง เพราะชั่วไม่เกินเสี้ยววินาทีเท่านั้น ที่จอมพรานมองเห็นเค้าของสีหน้าและแววตาอันแผกไปจากเคย แต่บัดนี้ กลับมาเป็นปกติเช่นเดิมของแม่สาวงามเจ้าของนามคริสติน่า แล้วยิ้มให้เขาน้อย ๆ ส่วนเขา...

แน่ล่ะ สำหรับสีหน้าคน 'หน้าหิน' อย่างเขามัน 'ตายด้าน' มาแต่กำเนิด ต่อให้นักจิตศาสตร์คนไหนในโลกก็ค้นหาอะไรไม่ได้ ดังนั้น ถ้าหล่อนจะค้นหาวี่แววพิรุธก็อย่ามาค้นเสียให้ยาก ไม่ได้แอ้มแน่นอน!

"เบลบอกอะไรกับคุณ?"

แม่ผมทองถามเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย

“ก็คุยกันในเรื่องที่เรากำลังเผชิญหน้ากันอยู่ เบลขวัญไม่ค่อยดีนัก”

หล่อนยิ้มอีกครั้ง คราวนี้เห็นฟันเป็นระเบียบ เวลาอยู่ในสภาพปกติ ริมฝีปากของคริสบางเฉียบ จุ๋มจิ๋มน่ารักมาก แต่ยามที่หล่อนยิ้มเต็มที่ มันขยายกว้างออกไปได้อย่างอัศจรรย์

“ถ้าเบลบอกอะไรกับคุณ เกี่ยวกับตัวฉัน ที่มันฟังแล้วพิลึกออกไป จงรู้ไว้ด้วยนะ ว่านังเด็กคนนั้นโกหกมดเท็จทั้งเรื่อง”

รพินทร์ทำเป็นกระตกหัวคิ้วนิดหนึ่ง

“เอ๊ะ! อะไร ผมไม่เข้าใจคำพูดของคุณ หมายความว่ายังไง เบลไม่ได้พูดอะไรกับผมเกี่ยวพันไปถึงตัวคุณเลยนี่ และคุณคิดว่าเบลพูดอะไรล่ะ”

“ช่างเถอะ เอาว่าฉันได้บอกกับคุณไว้แค่นี้แหละ คุณเองก็เห็นอยู่แล้ว เด็กคนนั้นหลุกหลิก สำส่อน และอาการทางประสาทไม่สู้จะดีนัก ทั้งๆ ที่ตัวเองก็เป็นแพทย์ บางทีนึกจะพูดอะไรก็พูดเรื่อยเปื่อยส่งเดช หาสาระไม่ได้หรอก”

“ครับ ผมรู้จักเบลในข้อนั้น ดูง่ายจะตายไป เห็นครั้งแรกก็ทายนิสัยใจคอกันออกแล้ว...”

“ฉันคิดว่าคุณยังพูดไม่จบประโยคนะ อย่าค้างอยู่ พูดไปให้จบข้อความที่คุณเว้นไว้ซิ”

“ผมไม่ได้เว้นไว้ เจตนาจะพูดเพียงแค่นี้เอง”

“เหรอ?”

หล่อนลากเสียง เลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้น ตาประสานตาเขานิ่ง คงยิ้มอยู่เช่นนั้น

"แต่ฉันคิดว่าประโยคที่คุณเว้นไว้คือ 'แต่คุณซิ ผมดูไม่ออกเลย' งั้นใช่ไหม"

"ก็คุณได้ 'มีอะไร' อันเป็นต้นเหตให้ผมต้องคิดว่าจะพดเช่นนั้นด้วยล่ะ?"

"คุณอาจเห็นว่าฉันตบเบลเมื่อสักครู่นี้ และอยากจะถามว่าทำไม"

"คุณไม่ควรจะทำอะไรที่ดูน่ากลัวอย่างนั้นเลย เบลเด็กกว่าคุณ อ่อนแอกว่าคุณในทุกด้าน ไม่ว่าวัยวุฒิ คุณวุฒิ ความซ่ำซอง ประสบการณ์ในชีวิต ว่าจะไม่ถามแล้วเหมือนกัน แต่เมื่อคุณพูดเป็นเชิงออกตัวแบบนี้แล้ว ผมก็จะถามละว่าเมื่อกี้นี้คุณตบเบลทำไม?"

คริสหัวเราะหึในลำคอ ปล่อยก้นบุหรี่ในมือลงกับพื้นเกลื่อนใบไม้ แล้วเหยียบดับเสีย

"ฉันรู้ ว่าคุณเห็น เพราะจับตามองอยู่ เอาละ จะบอกให้ ฉันเห็นคณสองคนเดินอย่รั้งท้ายขบวน ก็หันกลับมาดความจริงก็เป็นห่วงเบลนั่นแหละ เขาก็รีบเดินผละจากคุณมาพอสวนกับฉัน ฉันจับแขนเขาแล้วถามธรรมดาว่าปรึกษาหารือหรือคุยอะไรกัน เขากลับพูดใส่หน้าฉันว่า เมื่อคืนที่ผ่านมานี้ฉันมีสัมพันธ์อะไรกับคุณ ใช้คำพูดหยาบคายกับฉันมาก ทั้งๆที่โดยแท้จริงแล้ว เราไม่มีอะไรกันเลยใช่ไหม และคุณก็ไม่ได้คิดที่จะมาเกี่ยวพันกับฉันสักนิด แล้วนั่นไม่ใช่สิ่งที่ควรจะต้องสั่งสอนกันบ้างหรอกหรือ สำหรับเด็กปากเปราะ ปากพล่อยไม่เข้าเรื่อง"

"คุณโกหก!"

จอมพรานพูดสั้น และเน้นช้า ๆ

“เมื่อไม่เชื่อ ก็สุดแล้วแต่คุณเถอะ”

“คริสติน่า ภาพที่ผมเห็นเมื่อหยก ๆ นี้ ทำให้ผมรู้อะไรขึ้นเองบางอย่างโดยไม่รู้มาก่อน”

“อะไร?”

“โดยธาตุแท้คุณเป็นคนดุดันเหี้ยมเกรียมน่ากลัวมากและทุกคนในฝ่ายคุณ ยกเว้นเชิดวุธผู้ไม่เคยรู้อะไรมาก่อน กลัวคุณมาก สำหรับเบลไม่ต้องพูดถึง กลัวจนลานเลย เมื่อคุณเปลี่ยนบคลิกไปอีกอย่างหนึ่ง ผมหมายถึงบคลิกอันแท้จริงที่ซ่อนเร้นไว้ภายใต้เปลือกผิวนอก อันเยือกเย็น นุ่มนวล และกอปรไปด้วยความกรุณา”

“นี่คุณเกลียดและกลัวฉันขึ้นมาแล้วซิ ภายหลังจากคุยอะไรกับเบลเมื่อกี้นี้”

จอมพรานยิ้มกร้าน ๆ

“มีอะไรที่ผมจะต้องเกลียดหรือกลัวคุณ ลองบอกมาซิ”

แม้จะฉลาดสักปานไหน คริสติน่าหรือไลล่า. ชักจะจำนนและรู้สึกตนเองว่าได้พลาดต่อถ้อยคำไปแล้ว หล่อนอึ้งไปวิบตา

“คุณเป็นคนเก็บความรู้สึกได้เยี่ยมยอดที่สุดเลยนะ”

“ภาษาไทยในทางศาสนาเขาเรียก ‘ขันติ’ และ ‘อุเบกขา’ คือความอดทน และวางเฉย ผมเป็นคนประเภทนี้ฝึกไว้จน เคยชินแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่แคร์กับอะไรทั้งสิ้น ต่อให้สิ่งที่เผชิญหน้าอยู่มันจะร้ายกาจ ลึกลับ น่าสะพรึงกลัวสักเพียงไหน”

“ถ้าฉันได้เคยพูดไว้ก่อนแล้ว ก็จะขอย้ำอีกครั้ง รพินทร์ กระสุนไรเฟิลของคุณ ฉันยอมรับว่าคมเฉียบที่สุดแล้วต่อเป้า-

หมายที่คุณจะยิง แต่วาจาของคุณคมเฉียบยิ่งกว่าลูกไรเฟิลเสียอีก เอาละ ถ้าคุณไม่เกลียดไม่กลัว ไม่ระแวงฉันเสียได้ ฉันก็ดีใจ ฉันไม่ใช่คนดีงามอะไรนักหรอก และก็มีเพื่อนไม่มาก แม้จะรู้จักหรือเกี่ยวข้องกับคนมามากก็ตาม แทบทุกคนเกลียด กลัว ขยะแขยงต่อฉัน ถ้าหากเขาบังเอิญมารู้ 'เบื้องหลัง' ของฉัน ซึ่งบางขณะก็รู้อย่างผิดๆ ถูกๆ ใครจะรู้ที่มาของฉันโดยเป็นของจริงล้วนๆ ฉันไม่กลัวหรอก แต่กลัวจะรู้ไม่จริงเท่านั้น"

"ตอบผมได้ไหม ว่าทำไมคนถึงจะต้องเกลียด กลัว หรือขยะแขยงต่อคุณ ถ้ารู้ประวัติของคุณ นี่คุณพูดขึ้นเองนะ ผมก็เลยสงสัยขอถามบ้าง"

"ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน บางทีจะเป็นเพราะคนเหล่านั้นรู้ไม่จริงน่ะซิ โดยมีบทขยายความ สร้างภาพพจน์ของฉันเลยเถิดออกไป คุณพิจารณาเอาเองต่อไปก็แล้วกัน ระดับความนึกคิดของคุณสูง โลกทรรศน์ของคุณกว้างไกล สติปัญญาเหนือระดับบุคคลทั่วๆ ไปในรายเฉลี่ย ฉันบอกแล้ว ว่าฉันไม่สามารถจะเป็นเพื่อนกับคนได้ทุกคนไปหรอก"

"เคยได้ยินสุภาษิตบทนี้ไหม 'อะ เฟรนด์ ทู ออล อิส อะเฟรนด์ ทู นัน' ใครที่สามารถเป็นเพื่อนกับคนทุกคนได้ ก็แปลว่าไม่เคยเป็นเพื่อนแท้กับใครเลย เพราะฉะนั้น ก็ไม่น่าจะเป็นจุดอ่อนหรือปมด้อยอะไรของคุณในข้อที่ว่า คุณไม่สามารถจะเป็นเพื่อนกับคนได้ทุกคนไป ถึงผมเองก็เหมือนกัน ไม่อาจเป็นเพื่อนกับคนทุกคนโดยไม่เลือกหน้าได้ แต่ถ้าลงได้ยอมรับนับถือเป็นเพื่อนแล้ว ความหมายมันมีมากนัก"

หล่อนลอบถอนใจ แววตาที่แลมายังเขาเปลี่ยนไปอีก มัน

มีทั้งประกายยำเกรง นิยมชมชื่น และพอใจ ชนิดซ่อนเร้น พึมพำออกมาโดยไม่ตั้งใจ

"บางทีฉันอาจแพ้ใจคุณนะ"

"ก็แล้วคุณคิดจะชนะอะไรผมละ เราไม่ได้ต่อสู้กันในเรื่องอะไรเลยนี่ หรือว่าคุณมองผมเป็นคู่ต่อสู้ของคุณไป"

"คุณคิดว่า ฉันพอจะเป็นเพื่อนคุณได้ไหม?"

"เฉพาะในเส้นทางเดินนี่นะหรือ?"

"โน ฟอร์เอฟเว่อร์ ตลอดไป ถ้าบังเอิญว่าเรารอดชีวิตกลับไปสู่โลกภายนอกได้"

"ก็คุณละ คิดอย่างนั้นไหม"

"ฉัน..."

หล่อนกุกกักในน้ำเสียง เอานิ้วเขี่ยเส้นผมสั้น ๆ ที่ปลิวลงมาเคลียร์อยู่เหนือคิ้วยาวเรียว

"ฉันอยากจะให้เป็นเช่นนั้น"

"เวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ ถ้าเราไม่ชิงตายจากกันไปเสียก่อน และในฐานะของคนซึ่งอยากจะคิดเป็นเพื่อน ขออะไรสักอย่างหนึ่งได้ไหม"

"อย่าคิดมามีสัมพันธ์ทางใจหรือทางกายกับคุณ"

หล่อนดักคอมา

สุภาพบุรุษไพรสั่นศีรษะช้า ๆ

"ข้อนั้น ไม่ใช่สิ่งที่ผมจะต้องขอร้องคุณหรอก ก็บอกกันตรง ๆ ว่า ผมอาจแกล้งสร้างสถานการณ์เชิงรักนวลสงวนตัวไว้เพื่อให้คุณตายใจ แต่แท้จริงแฝงอุบายที่จะล่อลวงเอาคุณมาเป็นเครื่องบำบัดอารมณ์เปลี่ยวผมก็ได้ ยามเมื่อใดโอกาสเหมาะ

ไม่มีผึ้งตัวไหนที่มันรังเกียจดอกไม้หรอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งดอกไม้ที่กลีบเกสรงามยั่วตาอย่างคุณ แต่สิ่งที่ผมจะขอร้องคุณก็คือ อย่าทำร้ายอะไรเบลอีก ไม่ว่าต่อหน้าหรือลับหลังผม เบลสู้คุณไม่ได้ในทุกทาง ไม่ว่าสภาพทางกาย หรือทางจิต ดูผาดๆ แล้ว ว่าเขาจะเป็นคนที่ชอบสร้างปัญหา เป็นภาระ และอาจก่อความวุ่นวายให้แก่คณะมากที่สุด แต่ถ้าจะดูให้ลึกแล้ว เขาเป็นผู้หญิงที่น่าสงสารเสียมากกว่า และไม่น่าจะต้องมาเสี่ยงในการเดินทางครั้งนี้เลย ลักษณะของคุณที่กระทำต่อเด็กคนนั้นเมื่อครู่นี้ ไม่ใช่ลักษณะของคริสติน่า กรูบิล เลย คุณทำให้ผมตกใจ”

แม่ผมทองยืนนิ่ง

รพินทร์ก้าวเข้ามาประชิด ยิ้มให้อย่างมิตร พร้อมทั้งโอบแขนไปประคองเอวคอดเหนือสะโพกกลมนั้น รั้งให้ออกเดินไปด้วยพลางกล่าวว่า

“ไป เราเคลื่อนที่กันเถอะ พรรคพวกล่วงหน้าไปกันไกลแล้วเขาอาจสงสัยว่าผมกับคุณมาทำอะไรอยู่ด้านหลังนี่นานเกินกว่าเหตุ”

“คุณมีความเป็นสุภาพบุรุษจริงๆ รพินทร์ สุภาพบุรุษเสียจนฉันต้องอายตัวเอง”

หล่อนพูดแผ่วเบา หางเสียงหมายความตามที่พูดอย่างแท้จริง ไม่ใช่เสแสร้ง

“คราวนี้ คุณก็คงจะพอเข้าใจความหมายแล้วซิว่า สุภาพ-บุรุษหรือเยนเติ้ลแมนนั้นไม่ได้อยู่ที่ชุดแบล็คไทคอยถอดเสื้อคลุมหรือเลื่อนเก้าอี้ให้สุภาพสตรีนั่ง แต่ในขณะดียวกันก็มีความคิด

สกปรกเต็มไปด้วยเล่ห์กลของหมาจิ้งจอกพอกไว้ในหัว พร้อมที่จะโกหกหลอกลวงปลิ้นปล้อน ทรยศหักหลังใครก็ได้ทั้งสิ้น แม้แต่มิตรของตนเองและผู้เคยมีคุณ”

น้ำเสียงของเขาเบานุ่ม

“ก็สุภาพบุรุษประเภทนั้นยังไงล่ะ ที่ทำให้ฉันต้อง...”

คำพูดของหล่อนแหบเหือดไปในลำคอ

“ผมเข้าใจ เอาละ คุณไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรในสิ่งที่คุณรู้สึกว่าจะอธิบายได้ยากหรอก”

“รพินทร์”

“อื้อหื่อม์”

“คุณคงไม่รำคาญนะ ที่ฉันมักจะเอ่ยเรียกชื่อคุณขึ้นลอย ๆ บ่อย ๆ เพื่อจะฟังคุณขานรับ มันมีจุดบันดาลใจอะไรอยู่บางอย่างเกี่ยวกับสำเนียงในการเอ่ยเรียกชื่อของคุณนี่แหละ ชาวด์มันแปลก ทำให้ฉันชอบที่จะขานชื่อคุณอยู่บ่อย ๆ”

เขาตบทีสะโพกหล่อนเบา ๆ

“ตามสบาย ผมไม่รำคาญหรอก อยากจะเรียกเมื่อไหร่ก็เชิญเรียกได้ทันที สำคัญอย่าตะโกนแหลมกรีดขึ้นเท่านั้น เพราะถ้าผมได้ยินในลักษณะนั้น จะตกใจและคิดว่าคุณตกอยู่ในห้วงอันตราย”

“ฉันอยากจะบอกอะไรแก่คุณ ด้วยปากของฉันเอง”

“ผมยินดีรับฟัง”

“คุณอาจรู้มาก่อนก็ได้ จากเบลเมื่อครู่นี้”

“ผมไม่รู้อะไรสักอย่าง เพราะเบลไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับตัวคุณเลยนี่”

เขาอำพรางอย่างหน้าตายสนิทที่สุด หล่อนชำเลืองจ้องแล้วจ้องอีก แต่ค้นหาร่องรอยอะไรไม่พบ

"ชื่อจริงของฉัน...ไลล่า อาร์มิเตจ"

กระแสเสียงนั้นเบาหวิวเท่ากระซิบ

อย่างปกติธรรมดาที่สุด จอมพรานพูดเรียบ ๆ ว่า

"คนที่ตบอิสซาเบล หัวคะมำไปเมื่อครู่นี้ใช่ไหม"

หล่อนไม่ตอบ จอมพรานกล่าวเนิบต่อมาว่า

"คุณจะชื่ออะไรก็ได้ คริสติน่า กรูบิล ไลล่า อาร์มิเตจ หรือจะมีชื่ออะไรอีกกี่สิบชื่อก็ไม่สำคัญ แต่คุณก็คือหญิงสาวโฉมงาม ผมสีทอง ตาสีฟ้า หน้าสวย รูปร่างสวย เดินทางมาในคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตันของรัฐบาลสหรัฐฯ ที่ทำตกสูญหายในภูมิภาคแถบนี้ ในฐานะเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง ผมรู้จักแค่นี้ก็เห็นจะพอแล้ว"

"คุณไม่สนใจที่มาดั้งเดิมแท้จริงของฉันบ้างหรอกหรือ?"

"ผมไม่เคยสนใจอะไร ในสิ่งที่นอกเหนือเกินเลยกว่างานในหน้าที่ของผมเท่านั้น ยกเว้นแต่ว่ามันจะเป็นผลประโยชน์ต่องาน ไม่ชอบเสือกสอดรู้สอดเห็นในเรื่องส่วนตัว อันไม่อยากเปิดเผยของใคร"

"ก็...ถ้าหากว่าเจ้าตัวเองเขาต้องการจะเปิดเผยล่ะ"

"ผมเคยชินกับการปกปิด อำพราง ตอแหล มดเท็จมามากแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกสายลับจารชนทั้งหลาย คุณทราบประวัติผมดีนี่ ก่อนนี้ผมเคยเป็นตำรวจตระเวนชายแดนต้องสืบสวนสอบสวนพวกจารชนอยู่บ่อย ๆ จนเบื่อเต็มที ยิงทิ้งไปก็หลายคน"

“จึงเกรงว่าฉันจะสร้างเรื่องเท็จขึ้นอีกใช่ไหม?”

“คนเรา ลงได้โกหกจนเป็นธรรมชาตินิสัยแล้ว มันก็โกหกกันตลอดไปนั่นแหละ แม้จะเอาเรื่องจริงมาพด ผู้ฟังที่คุ้นเคยดีอยู่แล้วก็ย่อมจะเห็นเป็นเรื่องโกหกเสมอ แบบเดียวกับนิทานอีสปเรื่องเด็กเลี้ยงแกะนั่นแหละ”

คริสติน่า กรูบิล ที่เขารู้จักมาหลายวันแล้ว หรือไลล่า อาร์มิเตจ ที่เขาเพิ่งจะมารู้จักเอาเมื่อไม่กี่นาทีนี้ คอแข็ง

ชายคนนี้ไม่ชอบพูด หล่อนรำพึง แต่ถ้าเขาพูดขึ้นมาบ้างแล้ว หล่อนตามเขาไม่ทันเลยในทุกแง่ทุกมุม เต็มไปด้วยตรรกศาสตร์และปรัชญาที่เถียงไม่ขึ้น

“เอาละ คุณไม่ฟังก็ไม่เป็นไร แต่ฉันสารภาพว่าฉันไม่ใช่คนดี ไม่ได้เป็นอย่างลักษณะภายนอกที่คุณเห็นและเรื่องส่วนตัวที่เคยเล่าให้ฟัง เป็นเรื่องอำพรางทั้งนั้น”

หล่อนพูดเสียงแหบพร่า

“ภูเขาไฟร้าย ๆ มักจะถูกปกคลุมด้วยหิมะ”

รพินทร์พูดเนิบช้า เดินคล้องเอวประคองหล่อนเคียงข้างไปเช่นนั้นอย่างเอาใจ

“แต่ก็มีความจริงอยู่อย่างหนึ่งนะ คริส ให้ผมเรียกชื่อคุณที่เคยรู้จักไปตามเดิมดีกว่า ความจริงที่ว่านี่ก็คือใครก็ตามที่มองเห็นตัวเอง สามารถรู้ว่าตัวเป็นคนไม่ดี โดยไม่ต้องมีใครชี้บอกนั้น ก็คือคนดีคนหนึ่ง อย่าไปคำนึงถึงอดีตเลย คริส คิดถึงปัจจุบันและอนาคตดีกว่า ถ้าอนาคตยังพอมีสำหรับตัวเรา แล้วก็แก้ไขในสิ่งที่เราไม่ดีมาก่อนแล้ว นั่นคือวิธีถูกต้องที่สุด”

ไลล่า อาร์มิเตจ หยุดนิ่งอยู่กับที่ ทำให้เขาพลอยหยุดลง

ด้วย หล่อนยืนหันหน้าประจันเขา ระยะมันใกล้เหลือเกิน กายต่อกายห่างกันไม่ถึงคืบ

"ที่แรกฉันสงสัยว่า จะมีผู้หญิงคนไหนที่เขาจะมาคิดรักคุณอย่างจริงจังนักหนา แต่เดี๋ยวนี้ฉันหมดข้อสงสัยแล้ว ผู้หญิงคนนั้นเธอจะเป็นใคร อยู่ในฐานะใดก็ตาม ถ้าเธอเป็นคนดีมีความคิด เธอก็จะต้องรักคุณอย่างจับจิตจับใจทีเดียว"

กล่าวจบเพียงแค่นั้น หล่อนก็ผละออกวิ่งจากเขาไปทันที โดยตามหลังคณะพรรคที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้วห่างประมาณ 50 เมตร และกำลังลงสู่หุบ ปล่อยทิ้งให้จอมพรานเดินเนิบ ๆ ล้าหลังอยู่ตามลำพังคนเดียว...

หนองน้ำแห้ง ณ เช้าวันนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมแล้ว

สำหรับการเดินทางติดตามค้นหารพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้อนาคตเป็นภาพอันดำมืด ทำนายอะไรไม่ถูกของผู้อยู่เบื้องหลัง

09.00 น. ภายหลังอาหารมื้อเช้า และเป็นมื้อสุดท้ายที่จะกินกันบนบ้านพักรพินทร์(ซึ่งเจ้าของจากไปเสียแล้ว) เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ หนานอิน และนายอำพล ก็ลงมาชุมนุมกันอยู่ที่ลานดินของบริเวณบ้านที่ปลูกคร่อมโขดหิน และคร่อมไม้ใหญ่ กองสัมภาระและพวกลูกหาบอาสาสมัครเข้าประจำที่เรียบร้อย หนานอินมีพิธีอะไรอยู่กับศาลเพียงตาที่ปลูกขึ้น และดูเหมือนจะรอฤกษ์ยามตามพิธีของแก

ขาดดาริน วราฤทธิ์ เพียงคนเดียว ความจริงหล่อนพร้อมแล้ว แต่นั่งพับเพียบจุดธูปบูชาพระพุทธรูปสวดมนต์ภาวนาอยู่

ในห้องนอน ซึ่งประดิษฐานอยู่บนหิ้งเล็กๆ ทางด้านศีรษะของเตียงนอน หล่อนใช้เวลานั่งพนมมือหลับตาเหมือนจะเข้าสมาธิอยู่นานทีเดียว ไชยยันต์ย่องขึ้นมาดูสองครั้งแล้ว เพื่อจะเรียกให้ลงไป แต่เห็นเพื่อนสาวนั่งพับเพียบนิ่ง สำรวมจิตอยู่ต่อหน้าพระพุทธรูปเช่นนั้นก็ไม่กล้าเรียก หรือทำลายสมาธิ เดินเลี่ยงลงไปเสีย ปล่อยหล่อนตามลำพัง

อธิษฐาน ขอพรพระและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ที่หล่อนนับถือทั่วสากลครบสิ้น ราชสกุลสาวก้มลงกราบกับพื้น แล้วลุกขึ้นยืน บัดนั้นเอง หล่อนก็ชะงักเมื่อได้ยินเสียงระเบิดโพล่งๆ กว้างๆ ดังอยู่ในละแวกใกล้เคียงไม่ห่างออกไปนัก มันเป็นเสียงปืนลูกซองชัดๆ แสดงว่าใครยิงอะไรอยู่ตรงปลายไร่ใกล้ๆหมู่บ้านนี่เอง

จากเสียงปืนนัดนั้นเอง ทำให้สภาพอันพูดคุยกันพึมพำของพวกที่ลงไปรออยู่ก่อนแล้วข้างล่าง เงียบกริบกันไปหมดชั่วขณะ เพราะทำนายอะไรไม่ถูก คิดไปไม่ถึงว่าเช้าวันที่จะเริ่มเดินทางนี้ พวกลูกบ้านหนองน้ำแห้งคนไหนดันเสือกทะลึ่งยิงปืนตูมตามขึ้นในเขตหมู่บ้าน

“เฮ้ย! อะไรกันน่ะ ใครที่ไหนมันมายิงสลุตอยู่ตรงปลายไร่”

เสียงที่ดังเอ็ดตะโรขึ้นแทรกเสียงอื่นๆ หล่อนจำได้ว่าเป็นเสียงของนายอำพล...

ดารินแทนที่จะเปิดประตูห้องเดินลงไป ไม่ทันใจ หล่อนจึงวิ่งมาที่หน้าต่างชะโงกลงไปยังลานดินเบื้องล่างที่พรรค-พวกรวมกลุ่มกันอยู่ก่อนทันที พร้อมกันตะโกนเสียงแหลมว่า

"เกิดอะไรขึ้นคะ พี่ใหญ่?"

ยังไม่มีใครตอบหล่อนในขณะนั้น เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ และหนานอิน บัดนี้ไรเฟิลพร้อมอยู่ในมือ และไหวตัวกันพรึบพรับเตรียมพร้อม ต่างคนต่างยังไม่เข้าใจอะไรทั้งสิ้น ร้องถามกันเอ็ดอึงประสานกับเสียงที่ฟังไม่ได้ศัพท์ของพวกลูกบ้าน และพวกลูกหาบทั้งหลาย ที่ประจำอยู่กับกองสัมภาระ ก็วุ่นแตกตื่นกันไปหมด

บัดนั้นเอง จากปลายไร่ท้ายบ้าน ทุกคนก็เห็นร่างอันสูงใหญ่ของกะเหรี่ยงดงคนหนึ่งก่วยแน่บเข้ามาอย่างไม่คิดชีวิตและตะโกนอะไรฟังไม่ได้ศัพท์ ทั้งหมด พุ่งสายตาจับไปยังร่างในชุดเสื้อกางเกงดำและผ้าเคียนหัวสีแดงนั้นเป็นจุดเดียว พร้อมกับวิ่งสวนพรูกันเข้าไป ดารินมองอยู่บนหน้าต่าง เห็นในระยะห่างออกไป

แล้วหล่อนก็มีความรู้สึกที่บรรยายไม่ถูก ยืนตัวแข็งตะลึงเมื่อได้ยินเสียงตะโกนก้อง กึ่งปีติ กึ่งประหลาดใจของหนานอินดังมาว่า

"เฮ้ย! นั่นมันไอ้คะหยิ่นหล่มช้างนี่หว่า มันแล่นหนีอะไรหัวซุกหัวซุนห้อแนบเข้ามานั่น"

"คะหยิ่น คะหยิ่นจริง ๆ ด้วย ไปยังไงมายังไงกันนี่"

ไชยยันต์ อนุชา และเชษฐาร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน บัดนี้กลุ่มข้างล่างก็พรูกันเข้าไปยังร่างที่ก่วยเป็นนักวิ่งโอลิมปิกเข้ามาในหมู่บ้าน และแทรกขึ้นท่ามกลางเสียงเอะอะโวยวายนั้น เป็นเสียงโกญจนาทแปร่แปร่นของคชสารที่สะท้อนก้องไปทั่ว ดังไม่ห่างออกไปนัก ท่ามกลางความชุลมุนไปทั่วบริเวณกลางลาน

ดารินคลายตะลึง หันขวับ ฉวยได้ .300 เวฯแม็กฯ ประจำมือเผ่นออกจากห้องทันที หล่อนไม่ใช้วิธีไต่ตามบันไดให้เสียเวลา แต่กระโจนสองพรวดถึงพื้นทันที ในขณะที่หนานอิน กับกลุ่มพี่ชายและเพื่อนแล่นพรูออกไปก่อนแล้ว ส่วนนายอำพลยืนหมุนคว้างพะว้าพะวังทำอะไรไม่ถูกอย่างคนไม่เคยชินกับเหตุ-การณ์...

ผู้อำนวยการบริษัทไทยไวล์ดไลฟ์ มารู้สึกตัวว่าตนควรจะอะไรก็ตรงที่เห็นดารินถือไรเฟิลวิ่งปราดจะกวดตามหลังพวกผู้ชายออกไปนั่นเอง เขาโดดเข้าขวางไว้ ตะโกนลั่น

"คุณหญิงครับ อย่าออกไป ช้างมันไล่คนมา"

อาจจะเป็นไปได้ที่นายอำพลรู้จักแก่นแท้ของ ม.ร.ว.หญิง ดาริน วราฤทธิ์ น้อยไป หรือมิฉะนั้นเขาก็ไม่เคยมีโอกาสเห็นสภาพของหล่อนในระหว่างเดินป่า

หญิงสาวผลักอกโครมเดียว ร่างอันอ้วนใหญ่ของนายอำพลกระเด็นออกพ้นทางทันที เรี่ยวแรงของหล่อนในยามนี้ราวกับผู้ชายอกสามศอก แล้วก็กวดด้วยฝีเท้าอันปราดเปรียวเกินเชื่อในสายตาของนายอำพล พุ่งเข้าไปทันกลุ่มของเพื่อนและพี่ชาย กับหนานอิน ที่กำลังตรงไปยังท้ายหมู่บ้าน อันเป็นละเมาะไม้ติดกับไร่กล้วย

ผู้ที่วิ่งสวนอกตั้งเข้ามา เห็นแว่บเดียวก็จำได้

คะหยิ่นจริงๆ เจ้าคะหยิ่น นักเลงโตแห่งหล่มช้าง

ในมือของมันถือปืนลูกซองแบบสไล้ด์แอ็คชั่นกระบอกที่เชษฐามอบไว้ให้ในครั้งนั้น ห้อปุเลงเข้ามาพลางก็ตะโกนบอกความเป็นภาษากะเหรี่ยงลั่งเล้ง เหมือนจะเตือนให้พวกในหมู่-

บ้านทั้งหลายรู้อะไรสักอย่างหนึ่ง ที่เป็นต้นเหตุให้มันเผ่นแน่บเข้ามานี่

ปะทะหน้ากันอย่างจัง ระหว่างฝ่ายที่พรสวนทางออกไปกับฝ่ายที่วิ่งพรวดพราดออกมาจากไร่

"เฮ้ย! คะหยิ่น"

หนานอิน เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ ตะโกนขึ้นเป็นเสียงเดียว

เจ้าองคุลีมาลแห่งหล่มช้าง ก็ดูเหมือนจะไม่คาดฝันมาก่อนว่ามันจะพบเห็นคนเหล่านี้ หยดชะงักกึก ลืมเรื่องอื่นใดเสียหมดสิ้น จ้องตะลึงพรึงเพริด ทิ้งปืนหลุดมือ

"นาย! นั่นพวกเจ้านายของคะหยิ่นหรือนั่น!!"

คะหยิ่นแหกปากออกมาสุดเสียง

แม้คะหยิ่นจะใช้ภาษากะเหรี่ยงของตน แต่อันเนื่องจากกลุ่มของเชษฐาทุกคนบุกป่าฝ่าดง คลุกคลีอยู่กับพวกนี้มาเป็นเวลานาน จึงพอจะพูดและฟังกะเหรี่ยงออกพอสมควรทีเดียว

บุคคลแรกที่ปราดเข้าถึงตัวก็คือหนานอิน พริบตาเดียวจากนั้น เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา และดาริน ก็พรูเข้าไปรายล้อมนายบ้านหล่มช้าง ผู้เคยร่วมเป็นร่วมตายมาแล้วในอดีต ส่งเสียงทักทายแซ่ดไปหมด คะหยิ่นนั้นความตื่นเต้นดีใจที่ได้พบเห็นเจ้านายเก่าก่อน ทำให้มันไม่คิดถึงเรื่องอะไรเลย จ้องหน้าผู้ที่แวดล้อมรอบตนอยู่ในขณะนี้ไปทีละคนด้วยอาการลุกลน และเอ่ยเรียกชื่อไปทีละคนเหมือนจะไม่เชื่อสายตา จนกระทั่งมาถึงคนสุดท้าย

"นายหญิง"

เจ้านั่นร้องลั่น พร้อมทั้งกระโดดโลดเต้นอยู่เร่า ๆ อย่างดีใจเหลือที่จะกล่าวได้ มาได้สติรู้สึกตน ก็ต่อเมื่อหนานอินตบฉาดเข้าไปที่ก้านคอ หัวแทบคะมำไป แล้วร้องถามเหมือนตวาดว่า

"ไอ้คะหยิ่น ประเดี๋ยวมึงค่อยโห่ร้องเต้นระบำของมึงทีหลัง ตะกี้หยก ๆ นี่มึงวิ่งตาแหกหนีอะไรหัวซุกหัวซุนมา"

"ช้าง! ลุงอิน ไอ้ช้างรีย่ำหางด้วนตัวนั้นแหละ"

คะหยิ่นชี้มือบอกโวยวายไปทางด้านหลัง ที่เห็นป่ากล้วยทึบไปหมด

"คะหยิ่นปะหน้ากับมันในไร่กล้วยนั่น มันร้องจ๊ากเข้าใส่ก็เลยตกใจ กดตูมเข้าให้ ลูกที่ใส่ปืนไว้เป็นลูกยิงไก่ ผ่าเอาไปยิงใส่ช้าง มันก็เลยกวดไล่หลังคะหยิ่นมา"

ไม่ทันจะขาดเสียงของคะหยิ่น ก็ปรากฏเสียงช้างร้องก้องขึ้นอีกครั้ง ใกล้ ๆ ในดงกล้วยนั่นเอง พร้อมทั้งเสียงต้นกล้วยล้มอยู่โครมคราม ระตามแนวทางที่มันบุกตะลุยเข้ามา แต่ดูจะไม่รุนแรงอะไรนัก คล้าย ๆ มันจะเดินเข้ามามากกว่าวิ่ง ทุกคนไหวตัวอีกครั้ง คะหยิ่นเองแล่นไปหยิบปืนลูกซองของตนที่ตกอยู่มาถือไว้ หันไปตะโกนด่าเอ็ดอึง พร้อมทั้งกวักมือท้าอยู่เหยง ๆ ให้มันโผล่ออกมา หนานอินตบปากฉาดเอาอีกครั้ง มันจึงสงบปากลง พรานเฒ่าชั้นครูเงี่ยโสตรับฟังเสียงอยู่อึดใจเดียวก็หันมาบอกกับทุกคนที่กำลังถือไรเฟิลเตรียมพร้อมอยู่ว่า

"ไม่มีอะไรมากหรอก นาย คงจะเป็นไอ้ด้วน ช้างโทนตัวนั้นแหละ มันไม่เคยฆ่าใครหรอก นาน ๆ ก็ย่องเข้ามาขโมยพืชไร่ของชาวป่ากินสักครั้ง แล้วก็ชอบวิ่งขับชาวป่าเล่นแก้กลุ้ม ไม่

เคยเอาใครถึงตายสักที มันคงแอบย่องเข้ามาขโมยกล้วยในไร่นี่ พอดีเจอเข้ากับไอ้คะหยิ่น ไอ้เปรตนี่ก็คงไม่ทันดูให้แน่ ผ่าไปซัดมันด้วยกระสุนลูกปรายยิงไก่ มันก็เลยไล่กระทืบเอา ตอนนี้มันยังอยู่ในป่ากล้วยนั่นแหละ ไม่กล้าตามออกมาหรอก หนานอินจะไปดูเอง พวกเจ้านายเอาไอ้คะหยิ่นนี่เข้าไปในหมู่บ้านเถอะไม่ต้องห่วง”

เมื่อหนานอินพดออกมาเช่นนั้น ทกคนก็คลายกังวล ลงในทันที อนุชาและไชยยันต์ คว้าแขนคะหยิ่นผู้โผล่พรวดพราดเข้ามาถึงราวกับปาฏิหาริย์ ลากตัวเข้าไปยังกลางลานของหมู่บ้านตรงบริเวณกองสัมภาระ เชษฐาก็สาวเท้าตามมาติดๆ การโผล่มาของคะหยิ่น ทำให้ทุกคนดีใจและอัศจรรย์ใจจนบอกไม่ถูก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพียงเวลาไม่กี่นาทีก่อนกำหนดการออกเดินทาง ซึ่งจะต้องมีเรื่องพูดจาซักถามกันมากมายนัก

มีดารินคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้ตามเข้ามาด้วย หล่อนเพียงแต่ตบหลังคะหยิ่นโดยแรงอย่างปีติใจขีดสุด แล้วผลักให้ล่วงหน้าไปพร้อมกับพรรคพวกก่อน ตัวหล่อนเองก็สะกดหลังหนานอินมาติดๆ พร้อมกับขยับลูกเลื่อนขึ้นลำ ตามองไปยังบริเวณดงกล้วย ที่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวอยู่สวบสาบ และเสียงลมที่เป่าฟืดฟาดออกมาจากงวง

พรานครูผู้เฒ่าได้ยินเสียงฝีเท้า หันขวับมาดู ครั้งแรกคิดว่าจะเป็น‘นายชด’ซึ่งตามแกมาด้วย กลับกลายเป็น‘นายหญิง’ คนสวย ก็ทำหน้างง

“อ้าว! นายหญิงตามหนานอินมาทำไม?”

แกกระซิบ

“ให้ฉันไปด้วยคน ลง ไม่ต้องห่วงหรอก ฉันช่วยตัวเองได้อย่างน้อยถ้ากระสุนของลุงบังเอิญด้าน กระสุนของฉันก็รับรองได้”

หนานอินไม่ว่าอะไร เพราะรู้มือกันดีอยู่แล้ว แกสังเกตทิศทางลมแล้วทำสัญญาณให้เดินเลี่ยงออกด้านซ้ายเลียบไปตามเส้นทางที่ชาวไร่ของหมู่บ้านหนองน้ำแห้งอาศัยเดินไปสู่ลำห้วยเลาะไปตามทางเส้นนั้นอย่างเบากริบ

เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา ก็แน่จริงเหมือนกัน หันขวับมามองไม่เห็นน้องสาวเล็กตามมาด้วย ก็รู้ในทันทีว่าคงจะไปกับหนานอิน แต่ก็ไม่มีใครเอ่ยถามหรือกังวลใดๆ ทั้งสิ้น มัวแต่หันมาสนใจซักถามคะหยิ่นกันหมด เพราะ**ดารินนั้นถ้าอยู่ในเมืองหล่อนก็คือสุภาพสตรีสำอางโฉมคนหนึ่ง แต่ถ้าอยู่ในป่าพร้อมทั้งไรเฟิลในมือเมื่อไหร่ หล่อนก็คือพรานอาชีพคนหนึ่ง มิหนำซ้ำยังมีครูพรานขนาดหนานอินกำกับอยู่ด้วยเช่นนี้ จึงไม่มีใครต้องห่วงเลย**

“ขณะนี้ เราเข้าเหนือลมมันนะลุงอิน”

หล่อนกระซิบ ถือไรเฟิลพร้อมในมุมเงย 45 องศา ซึ่งจะวาดลงมาได้ในทันทีที่เห็นเป้า พรานเฒ่ายิ้มเย็น

“นายหญิงรู้ด้วยหรือว่าเราเข้าเหนือลม”

“ฉันก็ศิษย์มีครูเหมือนกันนี่ แม้ว่าเดี๋ยวนี้ยังไม่รู้เลยว่า ‘ครู’ ของฉันจะเป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหน”

“อ้อ จริง หนานอินลืมไป ป่ากล้วยทึบมาก เราบุกเข้า

ไปไม่ได้ เพราะมองไม่เห็นตัว หนานอินต้องการให้มันได้กลิ่นเรา แล้วโผล่ออกมาเอง”

“มีอะไรผิดสังเกตอยู่มากนะลุง คะหยิ่นยิงมันแล้วมันก็ขับเจ้านั่นแล่นตาเหลือกออกมา แต่พอเราสวนกันออกมารับมันก็หลบอยู่ในดงกล้วยใกล้ๆนี่แหละ แทนที่จะพุ่งออกมาตามประสาช้างป่า หรือมิฉะนั้นก็เบนหัวหนีไปเลย ฉันฟังเสียงแล้วรู้สึกว่ามันป้วนเปี้ยนอยู่กลางดงกล้วยนี่เอง ถอนกล้วยอ่อนๆกินตามปกติธรรมดาของมัน ผิดจากช้างป่าดุร้ายทั่วๆไปมาก”

“นายหญิงช่างสังเกต หนานอินก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน ถ้าเป็นไอ้ด้วนจริง มันก็เป็นช้างพิเรนทร์อยู่อย่างที่บอกแล้ว ไม่เคยฆ่าคน แต่ชอบขับคนเล่น ชอบขโมยพืชไร่ของชาวป่า แต่มันก็กินอิ่มท้องมันตัวเดียว ไม่เคยคุมโขลงเข้ามาสร้างความเสียหายอะไรมากนัก นายรพินทร์ห้ามพวกชาวป่าทุกคนไว้ ไม่ให้ใครทำอะไรมัน จนกว่ามันจะฆ่าใคร”

ดารินเต็มไปด้วยความฉงน แปลกใจ

“อ้อ พรานใหญ่เขาห้ามไว้อย่างนั้นหรือ?”

“ใช่ นายรพินทร์แกไม่เคยทำอะไรมันเลย และมันก็ไม่เคยกลัวใคร นอกจากนายรพินทร์คนเดียว ถ้าแกอยู่ แค่แกตะเพิดไล่เท่านั้น มันก็วิ่งป่าราบไปแล้ว นี่มันคงรู้ว่านายรพินทร์ไม่อยู่ จึงย่องเข้ามาขโมยอีกแล้ว ความจริงมันก็จัดอยู่ในพวกช้างเกเร แต่ยังไม่ถึงกับช้างร้าย”

“แล้วนี่ลุงจะเอายังไง?”

“ที่หนานอินเลือกเข้าทางเหนือลม ก็เพื่อให้มันได้กลิ่นเรา ถ้าดวงมันดี จะยังไม่ถึงฆาต ก็ให้มันแล่นหนีไปเสีย แต่

ถ้าโผล่พรวดพราดออกมา หนานอินไม่เอาไว้แล้ว เพราะปล่อยไว้ก็จะเกิดอันตรายกับชาวป่าทั่วไปไม่ช้าก็เร็ว ชาวป่าคนอื่นๆ ไม่ได้มีตบะอำนาจอย่างนายรพินทร์นี่ และถ้ามันกระทืบหรือฉีกใครเสียก่อน แล้วไปตามล่ากันทีหลังก็ไม่มีประโยชน์ เอาแน่ๆ ไว้ก่อนดีกว่า ช้างป่าไว้ใจไม่ได้"

"สีดอหรือ ตัวใหญ่มากไหม?"

"ก็ไม่เชิงสีดอ นายหญิง แต่งามันกุดสั้นนิดเดียว ตัวใหญ่พอดูทีเดียวแหละ กำลังคล่อง อายุสัก 20 ปีเห็นจะได้ หางก็กดด้วน นายรพินทร์แกก็เลยเรียกไอ้ด้วน ไม่ยอมเข้าโขลงเข้าฝูงก๊ะใคร หากินตัวเดียวโดดๆ ช้างป่านายหญิงก็รู้อยู่แล้ว ถ้าไม่เฮี้ยนมากๆ มันไม่อยู่โดดเดี่ยวตัวเดียวหรอก ระวัง นายหญิงมันได้กลิ่นเราแล้ว"

ประโยคหลัง หนานอินกระซิบเร็วปรื๋อ ประทับปืนเตรียมพร้อม ยืนปักหลักนิ่ง เมื่อได้ยินเสียงสะบัดงวงฟาดต้นกล้วยอย่างแรง และมองเห็นปลายงวงส่วยชสงร่อนร่าขึ้นมาเหนือใบกล้วยที่ห่างออกไปแค่ไม่เกิน 25 เมตร พร้อมกับเสียงร้องแอ้เบาๆ ครั้งหนึ่ง

โดยไม่ต้องเตือนเลย ความคุ้นเคยกับการล่าช้างมาแล้วทำให้ราชสกุลสาวเลี่ยงเข้าหาต้นกระหร่างใหญ่ขนาด 3 คนโอบที่ยืนตระหง่านอยู่ ยึดเป็นที่มั่นไว้ก่อน แต่ไม่ได้จ้องไรเฟิลจริงจังอะไรนัก ถือลำกล้องเงยสูงอยู่เช่นเดิม หล่อนแน่ใจว่า ถ้าจำเป็น หล่อนยิงได้ทันและจะยิงเร็วกว่าหนานอินเสียอีก หล่อนอยู่เยื้องกับหนานอินไปทางซ้ายมือเล็กน้อย ห่างกันแค่ 3-4 วาเท่านั้น สำหรับหนานอินยืนเด่นคอยทีอยู่กลางทางด่าน ชนิด

ที่ถ้ามันโผล่ออกมา ก็ซัดกันซึ่งๆ หน้า แค่ระยะเผาขนไม่เกิน 14-15 เมตรเท่านั้น

หล่อนเริ่มใจเต้นระทึก เมื่อได้ยินเสียงย่ำสวบสาบและยอดกล้วยไหวลู่ระเนนเป็นทางตรงมายังริมดงด้านที่หล่อนและหนานอินยืนดักอยู่ แต่ก็อดแปลกใจในอากัปกิริยาการเคลื่อนไหวของมันไม่ได้ เพราะมันเดินดุ่มๆ ออกมาทางด้านนั้นในลักษณะธรรมดาแทนที่จะโผนวิ่งตะลุยออกมาจะว่ามันจับกลิ่นผิดทิศทางก็ไม่เชิงนัก

หนานอินปลดห้ามไกไรเฟิล .375 ของแก เมื่อสังเกตเห็นกระดูกสันหลังมหึมาโผล่ขึ้นเหนือยอดกล้วยเหล่านั้น กระ-ดุบๆ ตรงเข้ามาพร้อมกับเสียงร้องแอ้ๆ ดังอยู่เป็นจังหวะ ต้นกล้วยถูกเบียดล้มอยู่ซู่ซ่า นกต้อยตีวิดที่ซุ่มนอนอยู่ในป่ากล้วยและค้างคาวบินพรวอนไปหมด ดารินจ้องเขม็งสะกดกลั้นลม-หายใจ ขณะนี้หล่อนก็ลืมคะหยิ่นเสียชั่วขณะ

เพียงอึดใจเดียวเท่านั้น ภูเขาสีโคลนย่อมๆ ลูกหนึ่งก็โผล่พ้นดงกล้วยออกมา พร้อมกับงวงที่ชูขึ้นสูงและหัวที่แหงนเงยร้องอยู่แอ้ๆ เช่นนั้น ขนาดของมันใหญ่น้องๆ ไอ้แหว่งที่หล่อนเคยล้มมาแล้ว และก็จริงดังว่า งากุดสั้นนิดเดียวทั้งสองข้าง

หนานอินเสยลำกล้องไรเฟิลขึ้น เล็งไปที่ตำแหน่งปากที่อ้าร้องอยู่นั้น...

สัญชาตญาณหรือมิฉะนั้นก็สังหรณ์อะไรบางอย่างทำให้ดารินเผ่นออกจากที่กำบังพริบตา และชั่ววินาทีเท่านั้น ก่อนที่

พรานเฒ่าจะลั่นไกอย่างเผาขนกะตูมเดียวหมอบ หล่อนตบปากกระบอกปืนไรเฟิลของหนานอินขึ้นสูง ร้องห้ามเร็วปรื๋อ

“อย่ายิง ลงอิน”

หนานอินเสียจังหวะ ปืนเกือบพลัดหลุดมือ เพราะอาการตบอย่างแรงของราชสกุลสาว ตัวแกเองก็ตะลึงตัวแข็ง คิดไม่ถึงว่า ‘นายหญิง’ จะแล่นออกมาขัดขวางไว้ในวินาทีวิกฤติเช่นนี้ เพราะถ้ามันพุ่งปราดเข้ามาในยามนี้ ก็แน่นอนที่สุดแหลกเหลวไปพร้อมกันทั้งสองคน ชนิดหลีกหลบไม่ทันทีเดียว เนื่องจากระยะกระชั้นชิดเกินไป

ไม่ใช่ห้ามเปล่า ดารินยังยืนบังหน้า บังทางปืนแกไว้เสียด้วย หันหลังให้แก หันหน้าไปจ้องเขม็ง เผชิญพญา-คชสารผู้มีฉายานามว่า ‘ไอ้ด้วน’

มันเป็นวินาทีที่หนานอินหรือใครก็ตามที่เห็นในขณะนี้ทายอะไรไม่ถูกเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้น ชั่วเวลาอึดใจเต็มๆ ที่ช้างใหญ่ กิตติศัพท์ว่าเกะกะเกเรที่สุด ตัวเท่าตึก กับสาวน้อยตัวสูงไม่ถึงใต้ท้องของมัน ที่ยืนประจันหน้ากันอยู่

“ด้วน อย่าทำอะไรเรานะ”

เสียงดารินร้องออกมาเบาๆ

ตาเล็กของไอ้ด้วนจ้องมาที่หล่อนและหนานอิน ผู้ถูกกำบังอยู่ข้างหลัง หูใหญ่ทั้งสองที่รี่ลู่ไปอยู่ด้านหลัง บัดนี้โยกกระพือพึ่บพั่บ แล้วงวงที่ชูขึ้นสูงก็ค่อยๆ ลดลงมาแกว่งโยนไปมาช้าๆ ไม่มีอาการใดๆ ที่จะแสดงถึงความเกรี้ยวกราดดุร้ายเลย นอกจากอาการอันเซื่องซึม ผิดลักษณะของช้างป่าทั่วไปเมื่อเผชิญหน้ามนุษย์

“ด้วน!”

หล่อนร้องทักออกไปอีก

ไอ้ด้วนผู้เป็นต้นเหตุให้คะหยิ่นวิ่งป่าแตก อกตั้งเข้าไปในหมู่บ้านเมื่ออึดใจที่แล้วเริ่มขยับเท้าหน้าก้าวช้าๆ มีอาการขัดๆ อย่างไรพิกล

แล้วในที่สุด ร่างกายอันมหึมาของมันก็โผล่พ้นป่ากล้วยออกมาทั้งตัว เมื่อนั้นเอง ทั้งดารินและหนานอินผู้จ้องตาเบิกค้างอยู่ จึงสังเกตเห็นว่า ขาหลังด้านขวาของมันหยั่งพื้นดินไม่เนัดนัก อยู่ในอาการยก และแตะพื้นในลักษณะไม่เต็มฝ่าเท้าเขยกๆ เท้าอันใหญ่โตข้างนั้นของมันบวมแดงเป่ง สังเกตเห็นได้ถนัด และเมื่อออกมาเต็มตัวแล้วเช่นนั้น ก็แกว่งโยกตัวเองหยู่ไปมา ไม่แสดงท่าว่าจะเคลื่อนเข้ามาใกล้อีก

“แปลกจริง นายหญิง ขาหลังตรงอุ้งตีนขวาของมันไปโดนอะไรเข้า ทำให้มันเดินไม่ถนัดและดูท่าจะเจ็บปวดทรมานมาก แต่ไม่มีรอยลูกปืนของคะหยินเลย ลูกปืนยิงนกของคะหยินไม่ได้ทำให้มันบาดเจ็บเลยจนนิดเดียว”

หนานอินกระซิบบอกหล่อนด้วยเสียงที่บ่งบอกความสนเท่ห์ขีดสุดต่อเหตุการณ์

ดารินจ้องหน้าอันใหญ่โตนั้นสำรวจไปจนทั่ว และก็เห็นจริงตามที่หนานอินบอก ไม่มีรอยลูกปืน หรือบาดแผลอื่นใดทั้งสิ้น นอกจากอาการบวมของอุ้งเท้าหลังด้านขวา และกรยาท่าเชื่องซึมเงื่องหงอยราวกับถูกอำนาจอะไรสักอย่างสะกดไว้ ระยะมันห่างกันแค่ 7-8 เมตร เท่านั้น ระหว่างมนุษย์กระจ้อยร่อยบ่าวนายทั้งคู่ กับช้างป่ามหึมาปานขุนเขา

ราชสกุลสาวขยับตัวจะก้าวเข้าไปหา แต่หนานอินเหนี่ยวแขนไว้

"อย่า นายหญิง อย่าเข้าไป"

หล่อนปลดมือพรานเฒ่าออกทันที มิหนำซ้ำยังส่งไรเฟิลของตัวเองไปให้ช่วยถือไว้

"ฉันรู้สึกว่าเขาคงบาดเจ็บ และต้องการความช่วยเหลือ นะลุงอิน เพียงแต่เขาพูดไม่ได้เท่านั้น เอาละ ลุงยืนอยู่ตรงนั้นแหละ ไม่ต้องตามฉันเข้ามา ฉันจะลองเสี่ยงชะตาอะไรดูบางอย่าง ถ้าช้างตัวนี้เกิดเป็นพิษเป็นภัยขึ้นกับฉันเมื่อไหร่ ฉันก็ยอมตาย แต่ถ้าเขาไม่ทำอะไรฉันเลย การติดตามรพินทร์ครั้งนี้ของฉันสำเร็จ"

"นายหญิง!"

หนานอินละล่ำละลักขึ้นอีก ก้าวติดตามหลัง แต่ดารินยันอกไว้ให้ยืนอยู่ที่เดิมตนเองก้าวช้าๆตรงเข้าไปหาพญาคชสารที่ยืนสงบนิ่งทะมึนทึนอยู่ตามลำพัง ค่อยๆ ทรุดตัวลงนั่งถอนหญ้าข้างๆกายขึ้นมาฟ่อนหนึ่ง ยกขึ้นพนมจบเหนือศีรษะ หลับตาลงเสี่ยงสัตย์อธิษฐานถึงมหาฤาษีโกฑัญญะ

"คชสารเชือกนี้ มีท่าทีอันแปลกพิกลน่าเวทนานัก กำลังตกอยู่ในห้วงทุกข์อันยังมิรู้สาเหตุ และกำลังต้องการความช่วยเหลือ ถ้าแม้นว่ากุศลครั้งก่อนเคยช่วยเหลือเกื้อกูลกันมา และการเดินทางติดตามคนที่ลูกรักห่วงหาถึงเขา จะสัมฤทธิผล ก็ขอให้พญาคชสารนี้ จงรับหญ้าจากมือของลูกไปกินด้วยเถิด"

อธิษฐานในใจจบสิ้น ดารินลุกขึ้นยืนช้าๆ แล้วเดินด้วย

สติอันแน่วแน่มั่นคง จนถึงรัศมีที่งวงจะเอื้อมมาคว้าได้ พร้อมทั้งยื่นฟ่อนหญ้าที่ถอนขึ้นมาส่งไปให้

อย่างอัศจรรย์ที่สุด ชนิดที่บุคคลซึ่งเคยเป็นอดีต ‘ควาญช้าง’ มาก่อนแล้วเช่นหนานอิน ไม่คาดฝันมาก่อน ไอ้ด้วนค่อยๆ ยื่นงวงมาแตะเหมือนจะดมกลิ่นอยู่ตามใบหน้าและซอกคอของดารินอย่างแผ่วเบา จากนั้นก็ใช้ปลายงวงม้วนพับเอาฟ่อนหญ้าที่ถืออยู่ในมือของราชสกุลสาวเหมือนจะรับอย่างสุภาพที่สุดม้วนส่งเข้าปากเคี้ยวเอื้อง ดารินหลับตาลง พร้อมกับสูดลมหายใจอย่างแช่มชื่นเป็นสุขที่สุด ในขณะที่หนานอินแทบจะช็อคเป็นลมในปรากฏการณ์พิสดารเหลือเชื่อ

ต่อมา หล่อนลืมตาใส ยิ้มออกมาอย่างยินดี น้ำตาคลอหน่วยด้วยความปลาบปลื้มปีติ เข้าไปโอบกอดงวงอันใหญ่โตนั้นไว้อย่างไม่ประหวั่นพรั่นพรึงใดๆ อีกทั้งสิ้น ไอ้ด้วนค่อยๆ เอางวงพันกายหล่อนไว้รอบๆ อย่างเบาที่สุดเหมือนจะกอดตอบทำเสียงแอ้ๆ อยู่ในลำคอแผ่วเบา ไม่มีวี่แววของความดุร้ายแม้แต่นิดเดียว เชื่องเสียยิ่งกว่าช้างเลี้ยง

“รพินทร์เขาเข้าใจเธอดี...เขารู้ว่าเธอไม่ใช่สัตว์ชั่วร้ายที่มีพิษมีภัยต่อใคร เขาจึงไม่ทำอันตรายใดๆ กับเธอเลย รวมทั้งห้ามไว้ไม่ให้ใครทำร้ายเธอด้วย ฉันต้องขอโทษ ที่คนของฉันคนหนึ่งยิงเธอเมื่อครู่นี้ แต่เขาก็คงทำไปเพราะความตกใจมากกว่า และเธอก็ไม่ได้รับอันตรายจากกระสุนเม็ดเล็กๆ เหล่านั้นเลย เธอกำลังเจ็บปวดทรมานอยู่ด้วยบาดแผลอย่างอื่นมากกว่าเกาละ หมอบลง...น้องชาย...หมอบลง...”

หล่อนสั่งอย่างแผ่วหวาน เปี่ยมล้นไปด้วยความปรานี

ราวกับจะฟังภาษาคนเข้าใจ พญาคชสาร หรือไอ้ด้วน จอมอันธพาลค่อยๆ คู้ย่อขาหน้าลงก่อน ต่อจากนั้นก็ผ่อนขาหลังทั้งสองด้านลง ในลักษณะนอนหมอบต่อหน้าหญิงสาว ผู้ใช้อำนาจจิต และบุญญาบารมีของตนเองที่สร้างสมไว้ก่อนแล้วเป็นเครื่องต่อรอง

"โอ๊ย! นายหญิง อะไรกันนั่น!..."

หนานอนครางออกมาตาเหลือกตอภาพที่เห็นหลอนเอามือไปลูบที่ศีรษะใหญ่โต สากกระด้างราวกับก้อนหิน แล้วเดินอ้อมไปทางขาหลัง ด้านที่เห็นบวมแดงผิดสังเกตนั้นทันที ระหว่างที่ช้างใหญ่หมอบนิ่งโดยเหยียดอุ้งเท้าหงายขึ้นเพื่อให้สังเกตได้ชัด

"ลุงอิน!..."

หล่อนหันมาร้องเรียกเบาๆ เมื่อก้มลงไปตรวจดูอุ้งเท้าข้างนั้นและพอจะเห็นอะไรได้ถนัด

"...เข้ามาช่วยกันดูหน่อยเร็ว วางปืนทั้งสองกระบอกไว้ตรงนั้นแหละ ไม่ต้องเอาเข้ามาด้วยหรอก ฉันขอรับรองว่าช้างตัวนี้ จะไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใครอีกแล้วทั้งสิ้น"

ด้วยความรู้สึกเหมือนฝัน งุนงงไปหมด หนานอินวางไรเฟิลทั้งสองกระบอกพิงต้นไม้ไว้ตามคำสั่ง แล้วเลี่ยงอ้อมจากทางด้านหน้าของพญาช้างสารไปทางด้านหลังที่ดารินกำลังทรุดตัวคุกเข่าจ้องดูอยู่

พอหนานอินเข้ามาถึง หล่อนก็ชี้

"เห็นไหม ขนเม่น ยาวตั้งร่วมฟุต ทิ่มเข้าไปในอุ้งเท้าขวานี่จนมิด โผล่ออกมาตรงปลายเล็บ มีปลายและโคนโผล่พ้นบาดแผลออกมานิดเดียว เขาไม่สามารถจะช่วยตัวเองได้เลย คงจะถูกขนเม่นตำมาสองสามวันแล้ว มีรอยเท้าข้างนี้ถูกับดินแข็งหินเพื่อจะให้หลุด แต่มันไม่มีทางจะหลุดได้หรอก ถ้าทิ้งไว้ต่อไป อุ้งเท้าก็จะเน่า และขณะนี้ก็จะต้องเจ็บปวดทรมานมาก ฉันคิดว่าเขาเข้ามาที่นี่ เพื่อหวังจะได้รับความช่วยเหลือ มากกว่าที่จะมาก่อการร้ายอะไร"

"ใช่แล้ว นายหญิง ขนเม่นจริงๆ แหละ เจ้านี่คงทะลึ่งกระทืบเม่นใหญ่เล่นแก้กลุ้ม เลยโดนตำเข้าเต็มฝ่าตีนเลย...แต่อะไรก็ช่างเถอะ นายหญิงทำยังไงนี่ ไอ้ด้วนถึงได้ยอมหมอบราบให้อย่างนี้ หนานอินแทบไม่เชื่อตา"

หนานอินพูดด้วยอาการเหมือนจะสำลัก ยังไม่คลายความตื่นเต้นตกประหม่าต่อเหตุการณ์

หล่อนยิ้ม สลัดผมที่ปลิวลงมาปรกใบหน้าบางส่วนให้กลับเข้าที่

"ก็ไม่เห็นจะต้องทำอะไรมาก นอกจากแผ่เมตตา สัตว์ทุกชนิดในโลกนี้ มีสัญชาตญาณในการรับรู้ในความเมตตาปรานีที่มนุษย์จะพึงมีให้แก่มัน โดยเฉพาะช้าง ซึ่งเป็นสัตว์ที่มีมันสมองและความฉลาดเหนือกว่าสัตว์อื่น...อย่าเสียเวลาอยู่เลย ลุงอินสิ่งที่ฉันต้องการด่วนขณะนี้ก็คือ คีมสำหรับคีบตะปูอันโตๆ สักหนึ่งอัน แล้วก็หีบเครื่องเวชภัณฑ์ ลุงวิ่งจี๋ไปบอกนายใหญ่เถอะและให้พวกนั้นขนมาให้ ฉันจะจัดการถอนขนเม่นและรักษาแผลให้ด้วนก่อนที่จะออกเดินทางเช้าวันนี้ แล้วก็อย่าเอะอะป่าวร้อง

ให้ใครแห่กันมาเต็มไปหมดล่ะ ประเดี๋ยวเขาจะตื่นตกใจ และทำเรื่องขึ้น บอกเฉพาะพวกเราสี่ห้าคนก็แล้วกัน”

“นายหญิงจะอยู่กับไอ้ด้วนตามลำพังอย่างนี้หรือ ขณะที่หนานอินไปเอาของ”

“ไม่ต้องห่วง ไปจัดการตามที่ฉันสั่งเถอะ ฉันอยู่กับเขาได้ขนาดยืนทะมึนจังก้าอยู่ ยังสั่งให้ทรุดหมอบลงได้นี่นะ ขณะนี้เขาเปรียบเหมือนน้องชายของฉันแล้ว”

หนานอินกลอกหน้าอยู่ไปมา

พอดารินสั่งมาอีกครั้งจึงออกเดินลิ่วไป แต่แล้วก็หยุดชะงักหันมาดูอีกครั้ง เห็นราชสกุลสาวยังนั่งอยู่ทางด้านขาหลังของช้างใหญ่

“หนานอินนึกไม่ออกจริงๆ ว่าจะบอกพวกเจ้านายได้ยังไง หนานอินน่ะ ควาญช้างเก่านะ แต่ยังทำไม่ได้อย่างนายหญิงเลย”

หล่อนหัวเราะ โบกมือให้

“หนานอินควาญช้างเก่าก็จริง แต่ควาญช้างถ้าเผลอหรือไปทารุณกับช้างมากๆ ก็มีโอกาสจะถูกช้างกระทืบได้ ฉันไม่เคยเป็นควาญ แต่ฉันก็ศิษย์มีครูเหมือนกัน แล้วครูของฉันก็ไม่ใช่พรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ คนเดียว ยังมีพระคุณเจ้ามหาฤาษีโกฑัญญะอีกองค์หนึ่งคอยคุมไว้...ไปเร็วเข้า! ไม่รู้จะบอกพวกเขาอย่างไรก็ให้เขามาดูมาเห็นเองดีกว่า”

หนานอินกระวีกระวาดผละจากมาโดยเร็ว โดยคว้าปืนของแกเองติดมือไปด้วยตามนิสัยเคยชิน คงทิ้งไรเฟิลของดารินให้วางพิงอยู่ที่เดิมเท่านั้น

เมื่ออยู่กันตามลำพังสองต่อสอง ระหว่างช้างใหญ่ผู้มีอาการทุพพลภาพ กับหญิงสาวผู้มีน้ำใจกรุณา หล่อนหวนกลับมายืนดูมันอยู่ตรงหน้าอีกครั้ง มือคงลูบแตะอยู่ที่ศีรษะใหญ่ใต้นั้นกระซิบ

"เราเคยอุปถัมภ์กันมาก่อน ด้วนเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราถึงได้มาพบกันในลักษณะนี้ อย่ากลัว...อย่าตื่นเต้นอะไรทั้งสิ้น จอมพันทร์เคยกรุณาเธออย่างไรมาแล้ว ฉันจะกรุณาเธออย่างนั้น"

เจ้าด้วนหมอบนิ่งอยู่เช่นนั้น เพียงแต่ชูงวงขึ้นสูงแล้วลดงงเกี่ยวเอาร่างของหญิงสาวให้ล้มลงนั่งไปบนโคนขาด้านหน้าของมัน **หล่อนเพิ่งจะสังเกตเห็นเดี๋ยวนี้เองว่า มันมีน้ำตาไหลเป็นทาง เกิดมาก็เพิ่งครั้งนี้แหละ ที่หล่อนเห็นน้ำตาช้าง ทำเอาหล่อนน้ำตาไหลไปด้วยความตื้นเต้นปีติและเวทนาอย่างไรพรรณนาไม่ถูก**

ประมาณไม่เกิน 5 นาที ระหว่างที่มนุษย์สาวน้อยกับช้างป่าเทะมึนที่อยู่ด้วยกัน ท่ามกลางความเปลี่ยวเปล่าตามลำพัง เสียงฝีเท้าก็ย่ำมาตามทางด่านอย่างเร่งด่วน กะจำนวนคนราว 4-5 คน เจ้าด้วนร้องแอ้ ออกมาอีกคำหนึ่ง ตั้งท่าจะลุกขึ้น แต่ดารินจับใบหูรั้งไว้แน่น พูดละล่ำละลัก

"นอนนิ่งอยู่เฉยๆ เช่นนี้ ด้วน อย่าลุกขึ้นเป็นอันขาด ฉันว่าเรื่องจะไม่มีอันตรายกับเธอทั้งสิ้น ทุกคนจะเป็นมิตรกับเธอ"

เจ้าคชสารใหญ่ ส่ายหัวอยู่ไปมา ในลักษณะกระสับกระส่าย แต่ก็ปฏิบัติตามคำสั่งของหล่อน อึดใจเดียวเชษฐา อนุชา และไชยยันต์ ก็โผล่พ้นทางด่านออกมา ทั้งพี่ชายและเพื่อน พอมองเห็นภาพที่ปรากฏอยู่กับสายตาเบื้องหน้า (แม้จะได้รับการ

บอกคร่าวๆ จากหนานอินมาก่อนแล้ว) ก็ถึงกับยืนนิ่งตัวชากันไปชั่วขณะ

คะหยิ่น กับหนานอิน ช่วยกันแบกหีบเวชภัณฑ์ตามมาเบื้องหลัง สำหรับคะหยิ่นนั้นยังลังเล ไม่กล้าเข้า ยืนหลบอยู่หลังบุคคลทั้งสาม ส่วนหนานอินเดินอ้อมไปทางด้านหลังตามปกติ ดารินพอมองเห็นเพื่อนและพี่ชายทั้งสองก็โบกมือให้พร้อมทั้งเอานิ้วแตะริมฝีปาก ทำสัญญาณไม่ให้ทุกคนออกเสียงเอะอะหรือทำอะไรผิดปกติ เพราะขณะนั้น แม้จะยังหมอบอยู่กับพื้น เจ้าด้วนก็แผหูกางผงขนทันทีเมื่อเห็นกลุ่มมนุษย์

“ตายห่า น้องเรา เป็นไปได้ยังไงนี่ กลายเป็นควาญช้างไปเสียแล้ว ช้างป่าเกเรเสียด้วย”

เสียงม.ร.ว.อนุชากระซิบแผ่วเบา แต่ทุกคนก็ยืนจ้องสงบนิ่งแทบไม่เชื่อตา ดารินลุกขึ้นยืน และหล่อนก็ยืนอยู่ในระหว่างซอกขาหน้าทั้งสองข้างของเจ้าด้วนนั่นเอง พูดแผ่วหวานต่อไปกับมันว่า

“พวกเราทั้งนั้น ด้วน เขาจะมาช่วยเธอ เฉยๆ นะอย่าลุกขึ้นหรือทำอะไรขึ้นเป็นอันขาด”

แล้วหล่อนก็หันมาทางพรรคพวก โบกมือเป็นสัญญาณให้ทุกคนเหล่านั้นเลี่ยงอ้อมเข้าไปทางหลังของเจ้าด้วน โดยไม่เอ่ยเป็นเสียงพูดให้ดังโวยวายขึ้นใดๆ ทั้งสิ้น

“กลาง ไชยยันต์ แล้วก็คะหยิ่น อ้อมไปทางด้านหลังของมันตามที่น้อยชี้บอก...”

เชษฐากระซิบ ตนเองยังยืนอยู่กับที่

“อ้าว แล้วแกละ เชษฐา?...”

“เพื่อความไม่ประมาท ฉันจะยืนอยู่ตรงนี้แหละ จะยืนนิ่งๆ เฉยๆ แต่ระวังเตรียมพร้อมไว้ ถ้าเห็นผิดปกติยังไงพวกเราจะต้องปลอดภัยไว้ก่อน เราเชื่อในสัญชาตญาณลี้ลับระหว่างน้อยกับไอ้ด้วน ว่าสามารถเข้าใจกันได้อย่างที่เห็นและอย่างที่หนานอินเล่าให้ฟัง แต่หนึ่งเปอร์เซ็นต์ ถ้าเผื่อมันจะเกิดบ้าขึ้นมา ฉันก็จะหยุดมันได้ทันทีเหมือนกัน ก่อนที่พวกเราคนไหนจะเสะ”

นั่นเป็นความรอบคอบขีดสุดตามนิสัยของพี่ชายใหญ่แห่งตระกูล ซึ่งอนุชาและไชยยันต์ก็เพิ่งจะนึกขึ้นมาได้และเห็นด้วย

คะหยิ่นนั้น เห็นชัดว่า นอกจากความประหลาดใจที่เห็นไอ้ด้วนหมอบให้แก่นายหญิงราวกับช้างเลี้ยง แต่ก็ปอดแหกเต็มที่ เพราะตนเองไปยิงมันเข้าก่อนเมื่อหยกๆ นี่เอง ค่อยๆ เดินอ้อมห่างลิบ ขาสั่นพับๆ บังหลัง ไชยยันต์กับอนุชาเข้าไป พึมพำเสียงสั่นรัว

“นายหญิงไม่ใช่คนธรรมดาเสียแล้ว เป็นเจ้าแม่ช้าง!...”

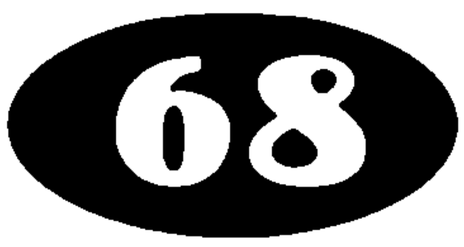

ดารินมั้นคอยยืนบังดาชองเจ้าด้วนทางด้านซ้าย ซึ่งพรรคพวกเดินเลี่ยงอ้อมเข้ามา แล้วมองไปยังพี่ชายใหญ่อย่างสงสัย ที่ไม่เห็นเข้ามาด้วย หากแต่ยืนระวังคุมเชิงเฉยอยู่ด้านหน้าห่างออกไปราว 15 เมตร หล่อนทำหน้าสงสัย ดีนุ้ยดีใบ้เหมือนจะกามเชษฐา ก็ยกมือชี้นโบกซ้า ๆ แล้วชี้ที่ปีนชองตนเองกับตำแหน่งที่ยืนอยู่ เชิงบอกให้ทราบว่าเขาจะระวังเตรียมพร้อมคุ้มครองทุกคนให้อยู่ตรงนี้

หล่อนเข้าใจความหมายนั้น ไม่สู้จะพอใจนัก แต่ก็ไม่ว่าอะไรสังเกตดไอ้ด้วน ก็มองเขม็งไปยังเชษฐา อย่างไม่ไว้วางใจสนิทเหมือนกัน

ราชสกุลหนุ่มใหญ่ทำเป็นวางตัวปกติ คอนไรเฟิลที่ขึ้นลำพร้อมอยู่ในแขนท่าทางไม่ได้จ้องระวังอะไรนัก เพราะแน่ใจว่า

เ้าเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นก็จะยิงทัน แล้วค่อย ๆ หย่อนกายลงนั่ง จุดบุหรี่สูบ ตามองดูการเคลื่อนไหวของพรรคพวกเบื้องหน้าแทบไม่กะพริบ เลยทำให้ดารินต้องคอยยืนบังหน้าไอ้ด้วนไว้ด้วย เพราะเกิดไม่แน่ใจขึ้นมาว่า มันจะเกิดอารมณ์พลุ่งพล่านขึ้นเมื่อไหร่เพราะเชษฐามานั่งคุมเชิงอยู่เช่นนั้น

หนานอิน อนุชา ไชยยันต์ และคะหยิ่น เข้าถึงขาหลังต้านนั้นแล้ว เสียงพี่ชายกลางร้องออกมาเบา ๆ ว่า

“เอ้า! คณหมอช้างเชิญมาจัดการปฐมพยาบาลให้มิสเตอร์ด้วนของเธอได้แล้ว”

“น้อยออกไปจากด้านหน้าของเจ้าด้วนไม่ได้หรอกค่ะ พี่กลาง มันกำลังจ้องพี่ใหญ่เป๋ง พี่ใหญ่ก็จ้องมันอยู่ ถ้าน้อยออกพ้นจากด้านหน้าของมัน ประเดี๋ยวพ่อเจ้าประคุณนี่ก็ลุกพรวด-พราดขึ้นมาพิธีแตกเสียเท่านั้น พี่กลางกับไชยยันต์ช่วยกันเถอะค่ะ...ไม่ยากอะไรเลย ฉีดยาชาให้ก่อนตรงบริเวณบาดแผลที่ถูกขนเม่นตำ 20 ซี.ซี. รอสักครู่แล้วเอาคีมดึงขนเม่นออก ระวัง ดึงให้ดี อย่าให้หักคาอยู่ข้างใน พอขนเม่นออกหมดก็เอายาฆ่าเชื้อเทราดที่อุ้งเท้าทั้งขวดเลย จากนั้นทิงเจอร์ราดซ้ำอีกสัก 30 ซี.ซี. ก็เรียบร้อย”

“โอเค พวกเราจัดการให้เอง ว่าแต่ ‘เจ้าแม่’ คุมมิสเตอร์ด้วนให้ดีนะ อย่าให้พ่ออาละวาดขึ้นเป็นอันขาดเผ่นกันไม่ทันทีเดียว” ไชยยันต์ว่า

“รับรองพันเปอร์เซ็นต์!...”

หล่อนบอกไปทางเบื้องหลังอย่างมั่นใจเต็มเปี่ยม มือก็

ลูบไล้อยู่ที่โคนงวงใหญ่โตนั้นและคอยพูดปลอบโยนเจ้าด้วนไว้ตลอดเวลา

ด้านหลังของหล่อน พวกนั้นกำลังช่วยกันอย่างขมขมันตลอดเวลา เจ้าด้วนนอนนิ่งไม่ได้ส่งเสียงร้อง หรือแสดงอาการเจ็บปวดใดๆ ทั้งสิ้น เชษฐาผู้นั่งอยู่ด้านหน้าก็ดูเหมือนจะค่อยวางใจขึ้นมากแล้ว พาดไรเฟิลขนาดหนักไว้กับตัก

พักใหญ่ ก็ดูเหมือนจะเรียบร้อย เสียงด้านหลังถอน-ใจออกมาโล่งอก กระซิบพูดอะไรกันพึมพำ แล้วอนุชา วราฤทธิ์หรือนายชดในอดีต ก็ร้องบอกน้องสาวมาว่า

"เรียบร้อย สัตวแพทย์จำเป็นจัดการให้เสร็จตามที่คุณหมอสั่งแล้ว ขนเม่นออกมาได้หมด ไม่ได้หักคาค้างอยู่เลย คะหยิ่นเป็นคนเอาคีมดึงออกมา แต่กว่าจะดึงออกมาได้หมดก็เล่นเอาเจ้านักเลงโตหล่มช้างนี่เหงื่อแตกเหงื่อแตน ไม่ได้เหงื่อแตกเพราะออกกำลังหรอก แต่มันกลัวถูกดีดด้วยลูกหลังเสียมากกว่า"

ดารินยิ้มออกมาได้อย่างพอใจ สั่งว่า

"ถ้าเรียบร้อยแล้ว ทุกคนขนหีบเวชภัณฑ์ เดินอ้อมกลับออกไปสมทบกับพี่ใหญ่ตามเดิม ช้าๆ นะ อย่าพรวดพราด ทำให้ได้เหมือนอย่างตอนขาเข้ามา"

สี่คนปฏิบัติตามคำสั่งของหล่อนอีกครั้ง เก็บเครื่องมือเครื่องใช้เข้าหีบเวชภัณฑ์ แล้วล่าถอย อ้อมห่างโดยใช้แนวทางเดียวกับวิธีเดินเข้า ชั่วครู่ก็ไปรวมตัวกันอยู่เบื้องหน้าตรงตำแหน่งที่เชษฐานั่งคุมเชิงอยู่

ดารินยิ้มพราย ก้าวออกมาจากซอกขาหน้า ที่เหยียดหมอบอยู่ของเจ้าด้วน แล้วสั่งทันที

"เอาละด้วน! เธอปลอดภัยเรียบร้อยแล้ว ลุกขึ้นยืนเถอะ"

หล่อนพูดในภาษาของหล่อน แต่ภาษาของหัวใจหรือแววตามันเป็นภาษาแห่งสากลจักรวาลของสำสัตว์ พญาคชสารพยุงกายขึ้นยืนทันที ร่างของมันก็ผงาดทะมึนทึนปานขุนเขาเช่นเดิม ขาหลังยังงอเขยกอยู่เช่นนั้น แต่ชูงวงขึ้นสูงอีกครั้ง พร้อมกับเสียงร้องยาวก้องขึ้นเหมือนจะเป็นเสียงแห่งความขอบคุณขาที่ยกงออยู่นั้นเตะ ๆ ยัน ๆ พื้นอยู่หลายครั้ง แต่ก็ยังไม่เคลื่อนไหวไปไหน

สิ่งที่ทุกคนเห็นด้วยความประทับใจอีกครั้งก็คือ ช้างป่าใหญ่โตตัวนั้น ลดงวงมาวางพาดอย่างแผ่วเบาลงแตะไหล่ของดารินด้วยอาการอันเคารพ อ่อนโยนที่สุด หล่อนเอามือแตะริม-ฝีปากตัวเองแล้วเอารอยจูบนั้น แตะที่ปลายงวงพูดดัง ๆ

"โชคดีนะ ด้วน...เธอไปได้แล้ว ไปตามทิศทางของเธอขอให้ความสวัสดีจงมีแด่เธอตลอดชั่วอายุขัย จำที่ฉันขอสั่งไว้ก่อนจากด้วย นั่นก็คือ อย่าทำร้าย หรือเป็นพิษเป็นภัยต่อมนุษย์คนใดทั้งสิ้น เป็นสุข...เป็นสุขเถิด"

เจ้าด้วนเริ่มโยกตัวเคลื่อนไหว ดารินถอยห่างออกมาอีกเล็กน้อย หูที่กางผึ่งของมัน บัดนี้ โบกกวาดไปมาแช่มช้า แต่ตาเล็กตี่มองไปยังคะหยิ่นเพียงคนเดียว ทำเอาเจ้านั่นขาสั่นขึ้นมาอีก

"เฮ้ย! ไปซิ ไอ้เวร มายืนมองข้าอยู่อีกทำไม"

คะหยิ่นตะโกนเป็นภาษาของตน โบกมือไล่

คราวนี้เจ้าด้วนแผดเสียงร้องดังก้อง ผิดไปจากเดิมจนทุกคนสะดุ้ง ดารินคนเดียวเท่านั้น ที่อ่านใจคชสารได้ถูกต้อง หล่อนหันไปทางคะหยิ่นทันทีตะโกนเรียกเฉียบขาด

"คะหยิ่น!"

"ขะรับ นายหญิง"

นี่เป็นคำตอบรับภาษาไทยประโยคเดียว ที่คะหยิ่นพอจะขานตอบได้

"เข้ามานี่ เดี๋ยวนี้!"

หล่อนพูดกะเหรี่ยงได้ชัดเจนพอสมควรทีเดียว

"โอ๊ย! นายหญิง จะให้คะหยิ่นเข้าไปใกล้ ๆ ไอ้ด้วนนั่นนะรึ"

"ใช่ เรานั่นแหละ เข้ามา...เราไปทำอะไรเขาไว้ มาขอโทษและอโหสิต่อกันเสียเดี๋ยวนี้"

คะหยิ่นตาเหลือก

"มันเก๊าะกระทืบคะหยิ่นแบนแต๋ไปเท่านั้นซิ นายหญิง"

หล่อนสั่นศีรษะ ออกคำสั่งเฉียบขาดต่อมา คะหยิ่นโวยลั่นทำท่าจะเผ่น แต่หนานอินคว้าคอไว้ กระชากเข้ามา **อันว่าเจ้านักเลงโตหล่มช้างนั้น ในบรรดาชาวป่าด้วยกันแล้วคนที่จะลงมือลงตีนกับมันได้ก็เห็นจะมีอยู่แค่สองคนเท่านั้นคือบุญคำกับหนานอิน นอกนั้นแล้วมันไม่เคยกลัวใคร**

"ไป ไอ้คะหยิ่น อย่าขัดคำสั่งนายหญิง"

คะหยิ่นหน้าซีดเผือด ค่อย ๆ เดินรี ๆ รอ ๆ ขาสั่นเข้าไป ดารินร้องสั่งมาอีก ให้ฝากปืนไว้ที่หนานอินหรือคนใดคนหนึ่ง

ก่อนจะให้เดินเข้ามา มันจำใจต้องส่งปืนไปให้ไชยยันต์ผู้อยู่ใกล้ที่สุด แล้วกลั้นใจเดินเข้ามา

แล้วก็แทบลมใส่ เมื่อ 'นายหญิง' สั่งให้มันก้าวเข้าไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าเจ้าด้วน เพียงแค่งวงคว้าถึง เจ้าด้วนขมึงตามองเขม็งโบกหูอยู่เช่นนั้น

"เอาละกล่าวคำขอขมาต่อเขาเสีย เพื่อว่าจะได้ไม่มีเวรกรรมต่อกันอีก ด้วนยังไม่ยอมไป ก็เพราะยังข้องใจเรื่องที่คะหยิ่นยิงเขาตะกี้นี้แหละ"

"โธ่! คะหยิ่นไม่ได้ตั้งใจเลย..."

มันบ่นอ๋อย หน้าแทบไม่มีสีเลือด เบื้องหลังออกไป เชษฐาไชยยันต์ และอนุชาก็เตรียมระวังพร้อมไว้ให้อยู่แล้ว และมองภาพเบื้องหน้าเขม็ง

"นั่นแหละ จะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ ด้วนก็โกรธเธอมาก ฉันไม่ต้องการให้มีการผูกพยาบาทอะไรกันอีก"

"จะให้คะหยิ่นขอขมามันยังไงล่ะ คะหยิ่นพูดภาษาช้างไม่เป็น"

"พูดภาษาช้างไม่เป็น ก็พูดภาษาคนนี่แหละ เอ้า! คอยพูดตาม ฉันจะบอกให้ พนมมือขึ้น พนมมือเป็นไหม"

คะหยิ่นพนมมือขึ้นอย่างเก้งๆ ก้างๆ เพราะมันไหว้ไม่เป็น

"พูดตามนะ จะบอก..."

เจ้านักเลงโตหล่มช้างพยักหน้าหงึก ตายังมองเจ้าด้วนอย่างขวัญหนีดีฝ่อเช่นนั้น แต่ก็ยังอุ่นใจ ที่มีนายหญิงยืนเป็นควาญกำกับอยู่ใกล้ชิด ขวางหน้ามันไว้เช่นนี้

"ข้าแต่พญาคชสารผู้ยิ่งใหญ่..."

หล่อนเอ่ยนำขึ้นเป็นภาษาไทยดัง ๆ คะหยิ่นว่าตามด้วยเสียงแปร่ง ๆ ของมัน

"...สิ่งใดก็ตาม ที่เราได้ล่วงละเมิดต่อท่านไปแล้ว ขอจงอภัยและอโหสิกรรมให้ด้วยเถิด อย่าได้คิดอาฆาตจองเวรต่อกันอีกเลย"

คะหยิ่นว่าจบสิ้นกระแสความ ผิด ๆ ถูก ๆ ไปตามเรื่องของมัน

สิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้นอีกครั้ง เจ้าด้วนยื่นงวงออกมาเหนือระดับหัวของคะหยิ่นผู้ตาปลิ้นอยู่ แล้วเคาะจะงอยปลายงวงลงกลางกบาลมันเบา ๆ ดังป๊อก คะหยิ่นร้องแว๊ก ล้มจ้ำเบ้าลงกับพื้น

พญาคชสารใหญ่ก็เริ่มเดินส่ายตัวถอยหลังเข้าไปในดงกล้วยอย่างช้า ๆ ส่งเสียงร้องยาวอยู่เช่นนั้น

ก่อนจะลับตา ยังยืนนิ่ง เหมือนจะมองมาทางดารินอีกครั้งเป็นครั้งสุดท้าย แล้วก็กลับเข้าดงกล้วยไปในลักษณะเดินถอยหลังเช่นนั้น

ทุกคนที่จับกลุ่มดูอยู่ทุกขณะ และหายใจไม่ทั่วท้อง มานาน ผ่อนหายใจเฮือกออกมาได้พร้อมกัน ดารินนั้นยิ้มขัน ๆ หันกลับมาประคองปีกเจ้ายักษ์ใหญ่แห่งหล่มช้างพยุงให้ยืนขึ้นไอ้นั่นบ่นอู้

"เห็นมั้ย นายหญิง ก่อนจะไป มันยังเขกกบาลคะหยิ่นเอากลับคืนไปเสียอีก"

"ปู้โธ่ ถูกเคาะหัวเบา ๆ แค่นี้ ร้องไปได้ นั่นมันหมายความว่าเขายกโทษให้เธอแล้วหมดสิ้นเวรกรรมกันเสียที ถ้าพบด้วนที่ไหนอย่าทะเล้นไปยิงเข้าอีกละ คราวนี้แบนแต๋ แต่ฉันไม่รับรู้ด้วย"

ว่าแล้ว หล่อนก็เอาแขนคล้องกอดคอคะหยิ่นอย่างรักสนิทเดินเข้ามาหาพี่ ๆ และเพื่อนที่รอคอยอยู่แล้ว คะหยิ่นหมดกังวลเรื่องช้างอันตราย ความดีใจทำให้มันรวบเอวนายหญิงไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง ยกสูงลอยขึ้นเหมือนยกเด็ก ๆ ด้วยพลังผิดคน แล้วนำเดินกลับมายังพวกเจ้านายทันทีหัวร่อร่า

"ฮ่า! ฮ่า! นายหญิงของคะหยิ่น พบหน้ากันครั้งแรกคะหยิ่นก็ดีใจแทบชักอยู่แล้ว ยังไม่ทันจะได้คุยอะไรกันเลย นายหญิงก็มัวแต่ยุ่งอยู่กับไอ้ช้างเกเรตัวนั้น นี่นายหญิงกลายเป็นนางพญาช้างไปซะแล้ว คะหยิ่นแทบไม่เชื่อตา"

พออุ้มนายหญิงมาถึงคณะพรรค คะหยิ่นก็วางลงกับพื้น บัดนี้พี่ชายและเพื่อนกำลังมองจับมาที่หล่อนเป็นตาเดียว ทุกคนสุดประหลาดใจและมีคำถาม แต่ก็ติดอยู่แค่คอหอย พูดอะไรยังไม่ออก

"ไป กลับไปที่ลานบ้าน เตรียมตัวออกเดินทางกันเถิดค่ะ"

หล่อนเอ่ยยิ้ม ๆ ขึ้นกับทุกคน เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยดวงตาเป็นประกายแจ่มพราวสดชื่น ผิดไปจากทุกครั้ง นับตั้งแต่ทราบข่าวรพินทร์เข้าป่าจากไป

“เดี๋ยวๆๆๆๆๆๆ เจ้าแม่...”

ไชยยันต์โบกมือ ขัดขึ้น

“...นีจะไม่มีการอธิบายอะไรกันหน่อยหรือ ว่าอะไรมันเป็นอะไร พวกฉันเห็นหนานอินวิ่งกลับไปรายงาน แล้วก็ตามมาเห็นตลอด จนช่วยกันเยียวยาเจ้าช้างป่าตัวเท่าตึกตัวนั้น จนกระทั่งวินาทีนี้ ก็ยังไม่เข้าใจอยู่นั่นเอง ว่ามันอะไรกันนี่ เธอไปเรียนวิธีกำราบช้างมาจากไหน”

“ทุกคนอย่าสงสัยอะไรเลย นี่เป็นเรื่องสามัญธรรมดาที่สุดทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น จนทุกคนเห็นเป็นเรื่องปาฏิหาริย์นั้น ความจริงมาจากพื้นฐานของอำนาจแห่งเมตตาธรรมนั่นเอง ฉันสังเกตเห็นแล้วว่าช้างตัวนี้พิการ บาดเจ็บเดินขาเขยก หนานอินกำลังจะยิงก็เลยขอชีวิตไว้ แล้วก็เสี่ยงสัตย์อธิษฐานว่า ถ้าหากเราจะเป็นมิตรต่อกันได้ ก็ขอให้เขาจงเชื่องสงบฤทธิ์เดชลง เขาก็ยอมหมอบลงให้ แล้วฉันก็มองเห็นต้นเหตุแห่งความทรมานของเขา จึงให้หนานอินไปตามเธอกับพี่ใหญ่พี่กลางมา ก็เท่านั้นเอง เดี๋ยวนี้เราช่วยเขาให้พ้นทุกข์ทรมานไปได้แล้ว ใครจะคิดอย่างไรก็แล้วแต่ สำหรับฉันมีความสุขที่สุด และถือว่านี่เป็นศุภนิมิตอันดีเลิศในการออกติดตามรพินทร์ในเช้าวันนี้ เป็นการเริ่มต้นที่ดีที่สุด เดี๋ยวนี้ฉันเต็มไปด้วยกำลังใจเปี่ยมล้น เลยไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อสิ่งใดอีกแล้ว”

อนุชากะพริบตาปริบๆพูดอะไรไม่ถูกไชยยันต์จุ๊ปากโคลงหัวอยู่ไปมามองดูหล่อนอย่างสุดทึ่ง แต่เชษฐาพูดยิ้มๆ ว่า

“น้อยมีอะไรพิเศษ แปลกๆ อยู่ในตัวเสมอแหละ บางทีก็เป็นสิ่งลี้ลับที่พวกเราไม่เข้าใจเหมือนกัน เอาละ เธออย่าไป

ม่วสนใจกับเจ้าช้างตัวนั้นอีกเลย เราช่วยมันได้ก็นับว่าเป็นกุศล มหาศาลแล้วเป็นบุญบารมีที่น้อยได้ประกอบขึ้น และถือว่าเป็น ผางดีของการเดินทางก็ถูกต้อง...ไป! เรากลับไปที่ขบวนลูกหาบ ของเราเถอะ ได้ฤกษ์เดินทางของหนานอินแล้ว จะได้ร่ำลาคุณ ท่าพลเขาด้วย เขาก็ยืนรอคอยส่งเราอยู่”

ทั้งหมดพากันเดินมาเป็นขบวนเข้าสู่ใจกลางหมู่บ้าน หนองน้ำแห้ง ตรงตำแหน่งลานเกลี้ยงโล่งหน้าบ้านพักของ เพินทร์ซึ่งกองสัมภาระ พวกลูกหาบ และนายอำพลรอคอยอยู่ ขณะนั้นดารินก็ถามขึ้น

“ว่ายังไง คะหยิ่น คราวนี้ก็ถึงเวลาที่ฉันจะถามเธอบ้าง ละว่าโผล่มาได้ยังไงนี่”

คะหยิ่นยังไม่ทันตอบ เชษฐาก็บอกว่า

“ทุกสิ่งเป็นเรื่องปาฏิหาริย์ทั้งนั้น น้อย! เธอลองทายซิ ว่าคะหยิ่นเดินทางมาที่นี่ และมาถึงพอดีกับที่เรากำลังจะเตรียม ออกเดินทางได้อย่างไร หนานอินนั้นมาถึงเมื่อคืนนี้ ส่วนคะหยิ่น มาถึงก่อนหน้าเราจะเดินทางเล็กน้อยเท่านั้น”

ดาริน วราฤทธิ์ ลืมตากว้าง หันขวับไปจ้องหน้าเจ้านักเลง ไตหล่มช้าง

“คะหยิน! นีแปลว่าเธอฝันไปใช่ไหม...ในฝันเห็นแงซาย...”

“ขะรับ นายหญิง...”

องคุลีมาลแห่งหล่มช้างบอกห้าว ๆ

“...ไอ้แงซายเข้ามาอยู่ในฝันของคะหยิ่น 3 คืนติดต่อเลย

ข้อความที่มันบอก หรือสั่งคะหยิ่น ตรงกันหมดทั้งสามคืน มันไปบอกว่าให้คะหยิ่นเดินทางมาที่หนองน้ำแห้งด่วน มีเรื่องสำคัญที่สดเกี่ยวกับนายรพินทร์...บอกแค่นั้น มันก็หายวับไปทกครั้ง คะหยิ่นจะทนอยู่ได้ยังไง ก็แล่นออกจากหล่มช้าง บุกบั่นมาที่นี่คนเดียว เดินทางมา 6 วันเข้านี่แล้ว เมื่อคืนมาถึงที่ท้ายดงหลังไร่กล้วยนี่เองเพลียหนักก็เลยลงนอนก่อน พอไก่ขัน ก็ห้อแน่บเข้ามา ชิ ๆ เจอะไอ้ด้วนเข้าให้กลางดงกล้วยนั่นเอง เลยวิ่งแทบตับทรุด สวนทางปะหน้ากับพวกเจ้านายพอดี”

“แงซาย...แงซายอีกแล้ว ที่ไปบอกคะหยิ่นให้มาพบเรา!”

หล่อนร้องตื่นเต้นขีดสุด

“ใช่ แปลกมาก แปลกจริง ๆ เรื่องนี้...”

เชษฐาพึมพำ

“คะหยิ่นก็รู้จากพวกเราแล้ว ว่ารพินทร์ไม่ได้อยู่ที่นี่ และเรากำลังจะออกตามวันนี้แหละ พอมันรู้เรื่องมันก็ตบอกผาง...ไม่มีปัญหาให้ต้องซักถามเสียเวลา มันไปกับเราด้วย เหมือนหนานอิน”

ดารินตะลึง ตัวชาด้วยความปราโมทย์ขีดสุด...

แงซาย!...

ม.ร.ว.สาวมีนงง ฉงนใจขีดสุด ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น จนเป็นผลให้หล่อนได้ทราบถึงการ ‘จากไป’ ของรพินทร์ในครั้งนี้ล้วนมาจากสิ่งอันเลื่อนลอยเหมือนฝันทั้งสิ้น เริ่มจากคืนสุดท้ายก่อนจะถึงวันเกิด เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามผู้นั้นได้ปรากฏ

ตัวขึ้นในห้องนอนของหล่อนระหว่างเคลิ้ม ๆ พิจารณาแน่นอนไม่ได้ว่าตนเองหลับหรือตื่นกันแน่ แต่ก็ตัดสินใจลงความเห็นไปล่ะว่า 'ฝัน' ในฝัน แงซายในรูปลักษณ์ที่ยังเป็นนักเดินดงพเนจร (ไม่ใช่ในรูปลักษณ์ของจักราชแห่งมรกตนคร) ได้มาบอกข่าวร้ายนี้แก่หล่อนได้ยินชัดเจน แม้กระทั่งน้ำเสียงที่แว่วอยู่ในโสต-ประสาท

ครั้นรุ่งเช้า ด้วยความสังหรณ์ หล่อนโทรศัพท์ทางไกลสอบถามจากนายอำพลทันที ความจริงมันก็ปรากฏขึ้น ตรงตามเหตุการณ์ที่แงซายมาบอกในฝันทุกอย่าง...

ในการเตรียมพร้อมที่จะออกเดินทาง เมื่อคืนนี้เองพรานครูผู้เฒ่าหนานอิน ที่ทุกคนกำลังต้องการตัวที่สุด ก็โผล่มาถึงสาเหตุของการมา ก็อ้างว่าแงซายนั่นแหละไปเข้าฝัน สั่งให้เดินทางมาที่หนองน้ำแห้ง เป็นความฝันที่จะต้องมีอิทธิพล และสร้างสังหรณ์อย่างรุนแรงแก่พรานเฒ่ามากที่สุด มิฉะนั้น จากการท่องเที่ยวพเนจรไปตามวิสัยของแก ไฉนจึงบ่ายหน้ามาที่หนอง-น้ำแห้งอย่างเร่งด่วนถึงปานนี้

แล้วเช้าวันนี้ก็อีกเหมือนกัน ไม่คาดฝันจะได้พบคะหยิ่นอีกเลยเนื่องจากทิศทางเดินที่บ่ายหน้าไปนั้นไม่เฉียดผ่านหล่ม-ช้าง (เพราะถ้าเฉียดผ่าน ทั้งคณะก็คงจะแวะพบคะหยิ่น และชักชวนไปด้วยแน่นอน) ครั้นแล้ว ไม่กี่นาทีก่อนหน้าฤกษ์เดินทางคะหยิ่นก็วิ่งพรวดพราดเข้ามาพบกับทุกคนในคณะระหว่างเตรียมตัวเดินทางในเช้าวันนี้ ยืนยันข้อความตรงกันอีกว่า 'แงซาย' ได้ไปเข้าฝัน สั่งการเป็นคำสั่งย้ำเพียงสั้น ๆว่า ให้เดินทางมาที่หนองน้ำแห้งเช่นเดียวกับหนานอินนั่นเอง และโดยผลแห่งการ

เข้าฝันติดต่อกันถึงสามคืน คะหยิ่นก็อยู่ไม่ติด ต้องแล่นมา ทั้ง ๆ ที่ยังไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไรมาก่อน

ปรากฏการณ์เช่นนี้ จะถือว่าเป็นเรื่องบังเอิญ ก็ยากอยู่มันจะต้องเกิดขึ้นด้วยอำนาจปาฏิหาริย์ลี้ลับอะไรสักอย่างของเจ้าอดีตชาวดงโฉมงาม ผู้ครั้งหนึ่งเคยมาเป็นคนใช้คณะเดินป่าชุดเดียวกันนี้ และบั้นปลาย ก็กลับคืนไปสู่อาณาจักรอันเป็นมาตุภูมิเดิมของตน ในฐานะของ ‘จักราช’ ผู้สืบราชสมบัติของดินแดนเร้นลับอันไม่ปรากฏอยู่ในแผนที่ของภูมิศาสตร์สากลนั้น...ดินแดนอาถรรพณ์ซึ่งคณะทุกคนไปได้ตัวชดประชากรและหนานอินกลับคืนมานั่นเอง

โดยแท้ที่จริงแล้วเขาผู้นั้น...ผู้ซึ่งทุกคนรัก และโดยเฉพาะสำหรับหล่อนแล้วก็มีความรู้สึกเปรียบไม่ผิดอะไรกับน้องชายคนหนึ่ง ถ้าหากยังมีชีวิตอยู่ เขาก็คือสมเด็จพระเจ้าจักราธิราชแห่งมรกตนครเสวยราชสมบัติปกครองไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินอยู่ยังนครที่จะไม่มีผู้ใดสำรวจพบได้นั้น เคียงคู่กับ ‘เมยานี’ อันเป็นราชินีคู่พระทัย ชีวิตของชายคนนั้นจบเกมแห่งการต่อสู้ผจญภัยมาแต่น้อยคุ้มใหญ่ และสู่ศานติสุขสมหวังตามปรารถนาและบุญญาธิการบารมีที่สั่งสมไว้แล้ว ไม่มีโอกาสที่จะกลับมายุ่งกับโลกภายนอกได้อีกเลย

การจากกันของคณะเดินทางกับแงซายหรือจักราชในคราวนั้น เป็นการจากกันชนิดชั่วนิรันดร ไม่มีโอกาสที่จะหวนกลับมาพบเห็นกันได้อีกแล้ว ประหนึ่งอยู่กันคนละภพ คงเหลือทิ้งไว้แต่ความทรงจำเก่า ๆ ของคณะเดินทาง

ทั้งหมดให้หวนคิดไปถึงอดีต ชนิดที่เล่าความจริงให้ใครฟังไม่ได้เท่านั้น

และทั้งแงซายหรือจักราช ก็ไม่เคยได้กล้ำกรายเข้ามาในฝันขณะหลับของคณะผู้เคยช่วยเหลือเขาร่วมผจญภัยกับเขาอีกเลย นับแต่วันที่จำลาจากกันแล้ว

มาครั้งนี้ประหลาดนัก! เมื่อภาวะจำเป็นขีดสุดมาถึงรพินทร์ ไพรวัลย์ อยู่ในห้วงที่พิจารณาได้ว่า กำลัง 'มีภัย' โดยการออกป่าฝ่าดงอย่างไม่รู้อนาคตอีกครั้ง เจ้าหนุ่มโฉมงามผู้นั้นก็เข้ามาอยู่ในความฝัน เตือนบุคคลที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ให้ทราบเหมือนจะเป็นการบอกความจริง และกระตุ้นเตือนให้ออกช่วยเหลือติดตาม

และไม่ว่าจะเข้าไปอยู่ในความฝันของตัวหล่อนเอง ของหนานอินหรือของคะหยิ่น ก็เป็นลักษณะเดียวกันทั้งสิ้น คือจะเห็นในภาพของหนุ่มชาวดงพเนจร ยุคที่เคยมาเป็นคนใช้ของคณะเดินทางนั่นเอง หาได้ปรากฏตนให้เห็นในรูปลักษณ์ของจักราชไม่ น่าจะแสดงให้เห็นเจตนารมณ์ และความผูกพันในอดีตที่เคยร่วมทุกข์ยากในการเดินทางครั้งนั้น ตลอดจนความห่วงใยต่อสถานการณ์ รวมทั้งพร้อมที่จะร่วมประจญประจัญติดตามรพินทร์ในครั้งนี้ด้วย เพียงแต่ว่า **เขาผู้นั้น บัดนี้ไม่มีตัวตนสังขารอินทรีย์มาปรากฏให้ทุกคนเห็นจะแจ้งกับสายตากันซึ่ง ๆ หน้าเท่านั้น**

แล้วตัวจริงของแงซายหรือจักราชเล่า ณ บัดนี้อยู่ใน

สถานการณ์เช่นไร? คงมีชีวิตอยู่ครองสุขร่วมกับเมยานีในแผ่นดินของเขาหรือว่า...หรือว่า...

คำนึงมาถึงตรงนี้ใจหล่อนหายวาบ...

ระหว่างที่ใครต่อใคร เคลื่อนไหวพูดจา และเตรียม-การในนาทีสุดท้ายอยู่นั้น ดารินยังยืนตะลึงนิ่ง พี่ชายใหญ่สังเกตเห็นอยู่ตลอดเวลา เข้ามาตบไหล่เรียกเบา ๆ

"น้อย!"

หล่อนผวา ตื่นจากห้วงรำพึง

"พี่ใหญ่คะ ปรากฏการณ์พิลึกเกี่ยวกับแงซายที่มาเข้าฝันบอกความน้อย บอกความหนานอินและคะหยิ่น ซึ่งมันก็ตรงกันหมดเช่นนี้ พี่ใหญ่ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร? และมีใครคิดบ้างไหมว่าขณะนี้ เดี๋ยวนี้ นอกจากรพินทร์แล้ว ตัวแงซายเองล่ะ เขาตกอยู่ในสภาพไหน"

เชษฐาหัวคิ้วชนกันนิดหนึ่ง แล้วก็คลายลงเป็นปกติ เขาเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของน้องสาวได้ดีที่สุด

"พี่ยอมรับว่ามันเป็นเรื่องแปลก การที่เรารู้ถึงการจากไปของรพินทร์ในครั้งนี้ รวมทั้งได้ตัวหนานอินกับคะหยิ่นมาร่วมได้อย่างทันการ เกิดขึ้นจาก 'สัญญาณบงการ' ของแงซายทั้งสิ้น และไม่ใช่เรื่องประจวบเหมาะหรือบังเอิญด้วย แต่มันจะเกิดขึ้นได้อย่างไรนั้น ดูจะเป็นปัญหาแบบอจินไตย คือคิดไปไม่ได้ คิดแล้วบ้า เพราะถึงอย่างไรขณะนี้เราก็หาคำตอบไม่ได้ พี่เข้าใจว่าน้อยระแวงคิดไปว่าจักราชอาจสิ้นพระชนม์ชีพไปแล้ว เหลือไว้แต่ดวงวิญญาณที่ยังรักสนิทผูกพันอยู่กับพวกเราเท่านั้น ดวง

วิญญาณจึงทำหน้าที่มาบอกข่าว แต่พี่ไม่อยากจะให้น้อยเข้าใจในทางอัปมงคลเช่นนั้น...”

“แล้ว...แล้วจะให้น้อยเข้าใจอย่างไรเล่าคะ ช่วยในด้านความคิดหน่อยซิ หรือจะตั้งเป็นสมมติฐานขึ้นก็ได้”

ดารินมีอาการอัดอั้นตันใจขึ้นมาอย่างฉับพลัน เมื่อความรู้สึกบางอย่างกระทบความรู้สึกอันเฉียบไวของหล่อน

“เอ้า! ตั้งสมมติฐานขึ้นก็ได้...น้อยเชื่อในเรื่อง ‘กายทิพย์’ หรือ ‘พลังอำนาจจิต’ ไม่ใช่หรือ?”

“เชื่อค่ะ แต่นั่นต้องหมายถึงว่า ผู้นั้นจะต้องใช้ญาณสมาบัติขั้นสูงแล้ว”

“แล้วน้อยคิดหรือว่าอย่างจักราช หรือจะเรียกว่า ‘แงซาย’ ก็ตาม จะไม่ได้ฌานชั้นสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาเองก็เป็นศิษย์ของมหาฤๅษีโกฑัญญะ มีบารมีแต่ชาติก่อนสร้างสมมาไว้เป็นทุนอยู่ก่อนแล้ว ถ้าไม่เช่นนั้นก็คงไม่กลับไปกู้ประชาชน กู้บัลลังก์คืนมาจากทรราชย์ได้หรอก น้อย หนานอิน และคะหยิ่นพบ ‘แงซาย’ ในฝันโดยมาบอกในข้อความต่าง ๆ สุดแต่ความเหมาะสมของแต่ละคน บอกน้อยว่า รพินทร์ขณะนี้ลำบากยากแค้นอยู่กลางป่า...บอกหนานอินและคะหยิ่น ให้เดินทางมาเพื่อพบกับพวกเราที่หนองน้ำแห้งนี่...ที่มาพบในความฝันนั่นแหละคืออำนาจจิตจากฌานชั้นสูงหรือกายทิพย์ของเขาละ โดยไม่จำเป็นว่าเขาจะต้องสิ้นชีพ สิ้นสังขารอันเป็นอินทรีย์หยาบลงเสียก่อน นี่คือความเห็นของพี่”

“ถ้างั้นก็แปลว่า...แปลว่าแงซายรู้หมดแล้วนะซิคะว่าอะไรเป็นอะไร”

“ถ้าเขาไม่รู้ เขาจะส่งกายทิพย์ หรือ ‘ปราณ’ ของเขามาบอกความแก่น้อย แก่หนานอินและคะหยิ่นได้อย่างไร เขาอาจร้ด้วยว่า บี 52 กับระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตันลกนั้น ไปตกอยู่ที่ไหน และรพินทร์จะต้องถูกเคราะห์กรรมบีบบังคับให้ต้องนำทางค้นหาเช่นไร เขามาบอกน้อย เพื่อให้ติดตามช่วยเหลือรพินทร์ ซึ่งถ้าน้อยตัดสินใจมาเพียงคนเดียว แน่ละ พวกเราที่เคยร่วมเป็นร่วมตายกันมาแล้วก็จะต้องมาด้วยทั้งชุดและที่ดลใจให้หนานอินกับคะหยิ่นมาพบเราอย่างทันการณ์ ก็เพื่อให้เรามี ‘มือดี’ มาเป็นผู้นำทางนั่นเอง...เมื่อกี้นี้ ตอนที่น้อยยังมัวย่องอยู่กับช้างบาดเจ็บตัวนั้น พี่และพวกเราสอบความคะหยิ่นโดยละเอียดแล้ว มันบอกว่ามันนิ่งเฉยอยู่ไม่ได้จริงๆ เพราะแงซายเข้ามา ‘จี้’ มันทุกคืน ไม่เป็นอันหลับอันนอน และให้ร้อนรุ่มกลุ้มใจเป็นกำลังทนอยู่ต่อไปไม่ได้ ต้องมาที่นี่แต่ แงซายในฝันก็ไม่บอกให้คะหยิ่นรู้ว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้น เพียงแต่สั่งให้มาที่นี่เท่านั้น แบบเดียวกับการส่งสัญญาณบอกหนานอินนั่นแหละเพราะฉะนั้นสรุปได้ว่า แงซายส่งทั้งหนานอินและคะหยิ่นมาให้กับเรา สำหรับการเดินทางติดตามรพินทร์ในครั้งนี้โดยตรง ชนิดไม่บอกอะไรมาก เพราะถ้าทั้งสองคนนี่มาถึงพวกเราแล้วก็จะรู้เรื่องเอง พี่ว่าน้อยเลิกวิตกอะไรได้แล้ว ก่อนออกจากกรุงเทพเราก็เป็นทุกข์ว่า จะไปตามหนานอินกับคะหยิ่นได้ที่ไหนในระยะเวลากระชั้นชิดรีบด่วนเช่นนี้ แล้วก็ปรากฏว่า อยู่ๆ สองคนที่เราต้องการตัวที่สุด ก็โผล่มาทันเวลาพอดี ทุกอย่างเป็นนิมิตหมายอันดีงาม เป็นมงคลต่อการเดินทางของพวกเราทั้งสิ้น แม้กระทั่งการช่วยช้างป่าตัวนั้นของน้อยให้มันรอดพ้นทุกข์ทรมานไปได้

ก่อนออกเดินทางนิดเดียว ซ้ำยังเป็นช้างตัวที่รพินทร์คุ้นเคยให้ความปรานีอยู่ก่อนเสียด้วย”

คำพูดปลอบประโลมอย่างมีเหตุผลที่ฉลาดของเชษฐาทำให้น้องสาวมีกำลังใจดีขึ้นอีกครั้ง เชษฐาโอบกอดดารินไว้ กล่าวปลอบโยนต่อไป

“ที่นี้ บริเวณลานตรงนี้แหละ เมื่อปีเศษมาแล้ว พวกเราภายใต้การนำของรพินทร์ มายืนชุมนุมรอฤกษ์การออกเดินทางอยู่ มีคุณอำพลมายืนส่งอยู่อย่างเช้าวันนี้แหละ ในครั้งนั้น เราจะไปตามพ่อเจ้าประคุณชด ประชากร หรือนายกลางของเรา ฉันใด ความรู้สึกของพวกเราทุกคนในขณะนั้นได้ไหม ‘ยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทร’ เสียอีก เป็นความหวังที่เลื่อนลอยที่สุด แท้จริงนั่นแ เราต้องการจะไปดูให้แน่เท่านั้นว่า กลางเสียชีวิตที่ไหน และหวังที่จะเก็บกระดูกเขาคืนมาเท่านั้น แต่แล้วในที่สุด เราก็ยังไปเอาเขากลับคืนมาจนได้ แต่การไปตามรพินทร์ครั้งนี้มีความหวังมากกว่าการไปตามนายชดตั้ง 20-30 เท่า เพราะฉะนั้นเท่าห่วง เราตามพบเขาแน่ ช้าหรือเร็วเท่านั้น”

ดารินยิ้มฝืด ๆ

“พบในลักษณะไหนละคะ...เก็บกระดูกห่อผ้าขาวมาเผาที่นี่ในเมืองนะหรือ?”

เชษฐาหัวเราะขรึม ๆ ในลำคอ

“สวรรค์เบื้องบนเท่านั้น ที่จะรู้ได้ดี ทุกสิ่งทุกอย่างมันที่แต่อยู่กับกรรมเก่าแต่หนหลัง แม้พวกเราทั้งหมดที่ไปนี่ก็เหมือนกัน อาจไม่ได้กลับมาให้ใครพบเห็นอีกแล้วก็ได้ ไม่เพียงแต่รพินทร์เท่านั้นที่ทำพินัยกรรมไว้ก่อนเดินทาง ถึงพวกเราเองก็

ทำไว้เหมือนกันในการเดินทางครั้งนี้ เพราะนั่นหมายถึงว่า เราไม่ประมาท”

ระหว่างที่พี่ใหญ่และน้องสาวเล็ก ยืนซุบซิบสนทนา กันสองต่อสอง โดยแยกจากพรรคพวกคนอื่นๆที่กำลังจัดเตรียมตัวอยู่นั้น เป็นระยะเวลาที่รอให้ธูปที่หนานอินจุดบวงสรวงบูชาเทพยดาฟ้าดินตามพิธีของแก ซึ่งยังเหลืออยู่อีกเพียงไม่เกิน ๑ ซม. เดียวจะดับหมดสิ้น อันหมายถึงว่า เป็นเวลาเคลื่อนขบวน

คะหยิ่นยืนอยู่ใกล้ๆเชษฐาและดาริน เจ้านั่น สีหน้าเป็นปกติธรรมดาของมันตามธรรมชาติ ไม่มีความรู้สึกอะไรทั้งสิ้น พอรู้อย่างเดียวว่ามันเดินทางมาพบคณะเจ้านายเก่าและบุคคลกลุ่มนี้กำลังจะไปไหน มันก็ขอไปด้วยคนโดยไม่ต้องชักชวนให้เสียเวลาทั้งๆ ที่เพิ่งจะโผล่มาถึงหยกๆ

ดารินสูดลมหายใจลึกๆ ตามองไปยังควันธูปช่วงสุดท้ายที่ยังลอยกรุ่นอยู่ แล้วหันไปทางคะหยิ่น

“คะหยิ่นเจ้าเดินทางออกจากหล่มช้าง มาถึงที่นี่ 6 คืน 7 วัน ตลอดระยะทางที่เดินมา ไม่รู้เห็น หรือระแคะระคายอะไรเกี่ยวกับการเดินทางของพรานใหญ่บ้างเลยหรือ?”

หล่อนถามในภาษากะเหรี่ยงอย่างคล่องพอสมควร เจ้านั่นสั่นหัว

“คะหยิ่นไม่รู้ข่าวอะไรพรานใหญ่เลย ตลอดทางก็ผ่านหมู่บ้านบ้างสองสามแห่ง ไม่ได้ยินใครบอกว่าพบเห็นขบวนของพรานใหญ่ เพิ่งจะมารู้เอาเดี๋ยวนี้จากพวกเจ้านายว่านายรพินทร์

ออกไปป่า 7-8 วันแล้ว คะหยิ่นนั้นสวนทางลงมาจากหล่มช้าง นายรพินทร์บ่ายหน้าไปทางห้วยเสือร้องจึงไม่พบกัน”

เจ้านักเลงโตแห่งหล่มช้าง บอกประสาซื่อ ๆ เหมือนอย่างที่มันได้บอกกับทุกคนไปแล้วเมื่อถูกถาม ขณะนั้นเอง นายอำพลก็เดินตรงเข้ามา สีหน้าแช่มชื่นเห็นชัด

“ผมดีใจที่สุด ที่คะหยิ่นโผล่มาอีกคน คณะของคุณหญิงหมดห่วงได้แล้วครับ ไหนจะพรานชด ผมหมายถึงคุณชายอนุชา ไหนจะหนานอิน ไหนจะคะหยิ่น เพียง 3 คนแค่นี้ คุณรพินทร์ถึงไหนคณะของคุณหญิงก็ถึงนั่น ไล่หลังกัน 7-8 วัน ผมว่ายังไม่สายเกินไปนักหรอก จะบุกเทือกพระศิวะกันอีกสักครั้ง ก็ยังไหว”

“เราก็หวังไว้เช่นนั้น”

เชษฐาตอบ แต่ดารินอดเหน็บไม่ได้ว่า

“คุณก็ดีแต่พูด คุณไม่เคยมาเดินเสี่ยงตายกับเราเลยสักครั้ง”

ผู้อำนวยการไทยไวล์ดไลฟ์ ยิ้มแห้ง ๆ

“ก็พวกท่านไม่อนุญาตผมนี่ครับ ถ้าอนุญาตผมก็จะขอไปด้วยวันนี้เลย ไม่ต้องกลับไปสั่งเสียใครอีกแล้ว”

“เอาเถอะ อยู่หลังตั้งใจช่วยดีกว่า แล้วก็คอยดูแลพิทักษ์ผลประโยชน์จากกองมรดกของรพินทร์เขาไว้อย่างซื่อสัตย์ด้วย ในกรณีที่เขาหรือพวกเรา กลายเป็นคนสาบสูญไป”

ราชสกุลหนุ่มใหญ่ อดีตท่านทูตทหารบก กล่าวมาอย่างสัพยอก พยายามทำบรรยากาศก่อนจาก (อย่างไม่มีอนาคต) ให้ครึกครื้นปลอบขวัญทั้งฝ่ายผู้อยู่และผู้ไป ณ บัดนี้บริเวณลาน

ดินกว้างใหญ่หน้าบ้านรพินทร์เต็มไปด้วยชาวบ้านหนองน้ำแห้งทั้งลูกเด็กเล็กแดง ออกมายืนออเตรียมส่งกันอยู่เต็มแน่นขนัดไปหมด

ขณะนั้นเอง ชด ประชากร อดีตนักบุกไพรหัวเห็ดซึ่งในการเดินทางครั้งนี้ เขาจะทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์นำทางมือหนึ่ง โดยที่หนานอินและคะหยิ่น เป็นผู้ช่วย ก็ตะโกนบอกมาว่า

“เหลือเวลาอีก 1 นาทีครึ่ง ทกคนประจำที่ได้แล้วเตรียมตัว”

การเคลื่อนไหวเริ่มขึ้นอีกครั้งจากเสียงสั่งนั้น ไชยยันต์ก็เดินเข้ามาพร้อมกับวิทยุรับส่งแบบมือถือสองเครื่อง แจกส่งไปให้แก่เชษฐาและคะหยิ่นคนละเครื่อง

“เอ้า! เพื่อความไม่ประมาท ของใครก็ประจำตัวไว้เสียก่อนเลย ฉันกับกลางมีไว้แล้ว เรายังมีสำรองอีก 2 เครื่องอยู่ในสัมภาระส่วนกลาง เอาไว้จำเป็นค่อยพิจารณาว่าจะมอบให้แก่หนานอินหรือหัวหน้าลูกหาบ ค่อยพิจารณากันอีกที ตอนนี้ยังไม่จำเป็นสำหรับสองคนนั่น”

เชษฐารับมายัดใส่ไว้ในเป้หลัง ส่วนดารินร้อยปลอกหนังของเครื่องรับส่งติดกับเข็มขัดไว้ ประสบการณ์ความชำนาญที่ผ่านมาแล้ว ทำให้การตระเตรียมเดินทางป่าดงกันดารของหล่อนครั้งนี้รัดกุมกว่าเมื่อสมัยไปติดตามพี่ชายมากมายนัก เสื้อผ้าก็เป็นแบบที่ไม่ต้องการความสวยงามใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากทนทานและสวมใส่สบายเพื่อความคล่องตัวขีดสุด ไม่คาดเข็มขัดปืนสั้น

ให้เกะกะ แต่ใช้มีดเดินป่าติดเข็มขัดอีกด้านหนึ่งแทน สำหรับเป็นเพกสั้นประจำตัวหล่อนเก็บไว้ในย่ามหลัง

ธูปของหนานอินดับ ส่วนควันกลุ่มสุดท้ายลอยวนขึ้นสูงเป็นวงกลม ลมสงัด ทุกคนพร้อม แล้วความเงียบก็บังเกิดขึ้น เมื่อ เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ และดาริน สี่คนมายืนอยู่เบื้องหน้าของนายอำพล ผู้อำนวยการไทยไวล์ดไลฟ์ ผู้ซึ่งบัดนี้ใบหน้าสลดลงเห็นชัด มีหยาดน้ำตาคลอ

เชษฐา วราฤทธิ์ ในฐานะอาวุโสที่สุด กล่าวขึ้นด้วยเสียงสั้นๆ

"ถึงเวลาแล้ว คุณอำพล ที่เราทุกคนจะต้องกล่าวกับคุณว่าลาก่อน จนกว่าเราจะได้กลับมาพบกันอีก เราหวังไว้เช่นนั้น!"

อำพล พลากร กลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ต่อไป มันไหลเป็นทางลงมาบนแก้มอันบวมฉุของเขา พนมมือทั้งสองขึ้นจรดอกต่อหน้าทุกคนกล่าวขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือ เป็นห้วงๆ

"ผม...ผมกล่าวอะไรไม่ถูกแล้วครับ นอกจากขออาราธนาคำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั่วสากลโลกจงปกปักษ์ พิทักษ์รักษา คุ้มครองพวกท่าน และบริวารร่วมคณะทุกคนที่ไปด้วยในครั้งนี้ ให้รอดพ้นจากภยันตรายนานาชนิด และสำเร็จในผลงานที่ตั้งใจไว้ คือเอาตัวคุณรพินทร์กลับคืนมาได้โดยสวัสดิภาพ ผม และพวกเราทุกคนที่หนองน้ำแห้งนี่ จะคอยฟังข่าวดี"

กล่าวจบแค่นั้น นายอำพลก็กัดริมฝีปากแน่น กลั้นสะอื้น

บุคคลแรกที่ก้าวเข้ามาชิด และส่งมือไปให้บีบเขย่าโดยแรงคืออนุชา วราฤทธิ์ พูดง่าย ๆ อย่างไม่มีพิธีรีตองว่า

“ไปละนะเพื่อนยาก! คุณเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของครอบครัวเราและขอบใจ ที่ให้ความร่วมมือมาโดยตลอด”

“โชคดีครับ คุณชายกลาง”

คนที่สอง ก็คือไชยยันต์ ต่างฝ่ายต่างบีบมือกันแน่น

“ไม่นานนัก คงได้พบกันอีก คุณอำพล ไม่ว่าผมจะหายไปนานสักเท่าไหร่ก็ตาม ถ้าหากเมย์ที่คลอดลูกอยู่แข็งแรงดีขึ้นมาแล้วเกิดอุตริจะติดตามผมไปละก็ คุณไล่เขากลับไปให้เลี้ยงลูก ไอ้ตัวเล็กของผม ที่ชื่อ ไพรวัลย์ อนันตรัย มันกำพร้าพ่อได้ แต่มันไม่ควรจะต้องกำพร้าแม่ด้วย”

“ครับผม คุณไชยยันต์ ผมจะปฏิบัติตามคำสั่งของคุณทุกอย่าง”

ไชยยันต์ผละไปแล้ว เชษฐาก็ยื่นมือไปให้นายอำพลเป็นคนที่สาม พร้อมทั้งรอยยิ้ม

“อย่าใจเสีย คุณอำพล ผมรับรองว่าผมจะไปเอารพินทร์กลับคืนมาให้ได้ไม่ว่ามีชีวิตอยู่ หรือกระดูกของเขา”

“ผมเชื่อมั่นในสติปัญญา และความสุขุมรอบคอบของคุณชายใหญ่ครับ”

สามชายกลาวอาลากับนายอำพล ชนิดตัวตอตัวและผละเดินไปหมดแล้ว บัดนี้ จึงเหลือแต่เพียง ดาริน วราฤทธิ์ เป็นคนล้าหลังสุดท้าย ยืนเผชิญหน้าอยู่กับบุรุษวัยกลางคน ผู้ใกล้ชิดกับครอบครัวมากที่สุด จนเกือบจะเหมือนญาติ หล่อนไม่ได้หัน

ไปสนใจเบื้องหลัง ซึ่งขณะนี้เริ่มขบวนเดินทางกันออกไปแล้ว และชาวบ้านกลุ่มใหญ่ก็พากันแห่เดินตามออกไปส่ง

ดวงตาของทั้งสองฝ่ายประสานกันนิ่ง ในระยะห่างเพียงแค่เอื้อม

"ทุกคน ไปกันโน่นแล้วครับ คุณหญิง"

เสียงแผ่วเบาของผู้อำนวยการไทยไวล์ดไลฟ์ ดังเตือนขึ้น

"ปล่อยพวกเขาไปกันก่อนเถอะ ประเดี๋ยวฉันก็ตามทันก่อนจาก ฉันอยากจะพูดกับคุณอำพลโดยเฉพาะ สัก 2-3 นาทีเท่านั้น"

หล่อนพูดเหมือนกระซิบ

"เชิญครับ"

"เล่าสั้นๆ ถึงนาทีสุดท้าย ที่คุณเห็นรพินทร์ ไพรวัลย์ก่อนที่เขาจะผละจากคุณไปในวันนั้น ฉันอยากฟัง..."

อำพล พลากร มองดูหม่อมราชวงศ์ดาริน วราฤทธิ์ อย่างสุดสมเพชและสะเทือนใจขีดสุด เสียงที่พูดกับเขานั้นเขาฟังออกว่ามันกลั่นออกมาจากขั้วหัวใจแท้จริง

"เช้าวันนั้น เวลาใกล้เคียงกับขณะนี้แหละครับ คุณรพินทร์ยืนอยู่ ณ ตำแหน่งที่คุณหญิงกำลังยืนอยู่ในขณะนี้ ที่เดียวกันไม่มีผิด ใต้ร่มเงาไม้ใหญ่นี่..."

เสียงพูดของเขาแหบพร่า กลั้กลืนความรู้สึกบางชนิดลงหัวอก

"ในมือของแกถือจดหมายฉบับหนึ่งไว้ มองดูผมแน่วนิ่งไปครู่ ก็พูดว่า *'คุณอำพลครับ นี่คือสิ่งที่ผมบอกไว้แล้วว่า จะขอให้คุณช่วยทำให้ผม ก่อนออกเดินทาง'* ผมตอบว่ายินดีรับปฏิบัติโดยเคร่งครัด แล้วถามว่าอะไร แกก็ส่งจดหมายฉบับนั้นให้ผม *'เก็บจดหมายฉบับนี้ไว้ ไว้มอบส่งให้คุณหญิงดารินโดยเฉพาะตัวด้วยมือของคุณเอง และบอกกับเธอด้วยว่า โปรดอย่าได้พยายามติดตามผมไปเป็นอันขาด แล้วฝากลาคุณชายเชษฐา คุณชายอนุชา คุณไชยยันต์กับเมย์ด้วย ถ้าคุณมีโอกาสพบท่านเหล่านั้น เท่านี้แหละครับ'* ผมรับจดหมายฉบับนั้นมาใส่กระเป๋าเสื้อไว้แล้วก็สวมกอดแกไว้แน่น *'ไปล่ะครับ ได้เวลาแล้ว'* นั่นคือประโยคสุดท้ายของคุณรพินทร์ ผมยืนอยู่ที่นี่ ตรงนี้ คือเหตุการณ์นาทีสุดท้าย ก่อนคุณรพินทร์จากไป"

ดารินหรี่ตาลง ลมเช้าเป่าเส้นผมของหล่อนปลิวไสว

"คุณอำพล"

"ครับผม"

"สำหรับฉัน ก่อนจากวันนี้ ฝากทำอะไรสักสองอย่างนะ"

"ผมพร้อมเสมอที่จะรับใช้คุณหญิงอย่างเต็มใจที่สุดโปรดบอกมาเถิดครับ"

"ข้อที่หนึ่ง คุณแม่ของรพินทร์ ก็เปรียบเหมือนคุณแม่ของฉันเหมือนกัน ในการมาคราวนี้ ฉันอยากจะไปกราบเยี่ยม ท่านใจจะขาด แต่ก็ไม่กล้าไปพบท่านได้ เพราะเกรงว่าจะกลั้นพิรุธไว้ไม่ได้ ฉันคงต้องร้องไห้ และท่านก็จะสงสัย อันอาจเป็นเหตุให้ท่านรู้ความจริงว่า ขณะนี้ลูกชายของท่านตกอยู่ในภาวะ

ไท มันเป็นอันตรายต่อจิตใจของท่านมาก ฉันจึงตัดสินใจไม่ไปเที่ยวกับท่านเสีย ฉันฝากคุณแม่ของรพินทร์ไว้ด้วยนะ”

“ไม่ต้องห่วงครับ”

อำพลรับคำหนักแน่น แต่เครือเสียง

“ข้อที่สอง...”

หล่อนกล่าวต่อไป สอดนิ้วลงไปในกระเป๋าเสื้อเดินป่าที่สวมอยู่ คีบเอาสิ่งหนึ่งขึ้นมา ลักษณะของมันก็คือรูปโปสการ์ดขนาดเท่ากันสองแผ่น แต่ประกบหน้าเข้าหากัน ผูกไว้ด้วยโบว์ผ้าไหมสีชมพู ชายข้างหนึ่งร้อยดอกรัก อีกข้างหนึ่งดอกบานไม่รู้โรย ยื่นส่งให้

“ฟังให้ดีนะ คุณอำพล นับจากวันนี้เป็นต้นไปเป็นเวลา ๑๐ ปี ถ้าหากฉันและรพินทร์ยังไม่กลับมาให้คุณเห็นหน้า และคุณไม่ได้ข่าวใดๆ จากเราอีกเลย โปรดเอารูปของเราทั้งสองที่มัดติดกันไว้นี้ บรรจุไว้ในเจดีย์เล็กๆ องค์เดียวกัน บังสุกุลกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้แก่เราทั้งคู่ด้วย เราจะได้ไปพบกันในชาติหน้า หากว่าชาตินี้กุศลของเราทั้งคู่สร้างสมกันมาน้อยนัก”

อำพล พลากร เอื้อมมืออันสั่นเทาไปรับรูปคู่นั้นมาถือไว้ น้ำตาที่สะกดกลั้นอยู่ตลอดเวลาก็ไหลเป็นทางออกมาอีก เช้าวันนี้เขากลายเป็นดาราเจ้าน้ำตาไปเสียแล้วโดยไม่มีใครจ้าง

“ครับผม คุณหญิง ผมจะปฏิบัติตามที่คุณหญิงสั่งไว้ทุกอย่าง ไม่ให้บกพร่องเลย”

หล่อนยิ้ม เป็นรอยยิ้มเศร้าๆ ส่งมือไปให้ อำพลจับไว้ราชสกุลสาวบีบและเขย่าแรงหนักหน่วง

"ฉันจะขอพูดในประโยคเดียวกับรพินทร์ ที่ได้พูดกับคุณไว้เป็นครั้งสุดท้ายในเช้าวันนั้น นั่นก็คือ...**ไปล่ะค่ะ ได้เวลาแล้ว**"

และก่อนผู้อำนวยการไทยไวล์ดไลฟ์จะกล่าวคำใด ดารินวราฤทธิ์ คลายมือที่จับมือเขาออก หันหลังกลับ ฉวยไรเฟิลประจำมือที่วางพิงอยู่กับโคนต้นไม้ขึ้นมาคอนไว้ในแขน ก้าวเดินช้าๆ ด้วยฝีเท้าอันหนักแน่นมั่นคง ผละจากไปในทันที โดยตามหลังท้ายขบวน ที่มองเห็นกลุ่มชาวบ้านหนองน้ำแห้งตามไปส่งกันเป็นพรวนลิบๆ อยู่ข้างหน้า กำลังจะลงสู่เขตไร่ด้านตะวันออกเฉียงเหนือ

ณ บัดนี้ ด้วยไรเฟิลกระบอกเคยคู่ชีพที่ถือง่ายๆ ไม่พิถีพิถันอะไรในมือ ราชสกุลสาวสวมวิญญาณของอดีต 'นายหญิง' ของคณะบุกเบิกเทือกเขาพระศิวะมาแล้วในอดีตเมื่อไม่นานนี้นักทันที นั่นก็คือ 'ศิษย์เอก' ของจอมพราน รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้เจนจบและทรหดสุดใจขาดดิ้นในอาณาจักรของป่าดงพงไพร **อะไรก็ตามที่หล่อนเคยเผชิญมาแล้วในอดีตหล่อนพร้อมทุกขณะที่จะเผชิญกับมันอีก ไม่ว่าจะร้ายกาจน่าสะพรึงกลัวสักขนาดไหน โดยฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับประสบการณ์ ไหวพริบ ปฏิภาณ และฝีมือของการยิงไรเฟิล**

หล่อนเป็นดารินคนละคนกับสมัยที่เริ่มออกเดินทางในครั้งแรกของยุคนั้น หน้ามือเป็นหลังมือ แม้ว่าการเริ่มต้นอีกครั้งในยุคหลังนี้ ผิวพรรณจะกลับไปเป็นความละเอียดอ่อนยองใย

แบบบางไปแล้ว เพราะกลิ่นไอของอารยธรรมที่บ่มให้กลับคืนมาเป็นเวลาหนึ่งปีเต็มๆ แต่พรุ่งนี้ มะรืนนี้ และวันต่อๆไป มันก็จะแปรสภาพมาเป็นความกร้านเกรียมแข็งแกร่งขึ้นเอง ตามความกรากกรำและบีบบังคับของภูมิประเทศและเหตุการณ์

หล่อนไม่เร่งรีบอะไรเลย ในการเดินติดตามไปเบื้องหลังคณะพรรคทั้งหมดที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว คงก้าวดุ่มๆ ด้วยฝีเท้าอันมั่นคงเสมอต้นเสมอปลายไปเป็นลำดับ เยี่ยงพรานสาวผู้เจนไพร นอกเหนือไปจากความ 'น่ารัก' ทั้งหลายแหล่ที่ได้เห็นเป็นส่วนประกอบของชายผู้มีนามว่ารพินทร์ผู้นั้น ท่าเดินดง ท่าของการตวัดวาดไรเฟิลเข้าสู่เป้าหมายอันตรายอย่างรวดเร็วของเขา เป็นท่วงท่าอิริยาบถที่หล่อนจดจำติดตา และประทับใจมานานแล้ว **ในชีวิตของหล่อน ไม่เคยเห็นใครยิงไรเฟิลพิฆาตสัตว์ได้สวยเท่าชายผู้นั้น และหล่อนก็เคยจดจำฝึกหัด ลอกเลียนแบบมาได้อย่างใกล้เคียงที่สุด แม้แต่แงชายก็ยังดูแล้วไม่สง่างามเท่าในภาวะที่เขาต้องการจะคว่ำอะไรสักอย่างหนึ่งให้มันถล่มครืนลงด้วยกระสุนเฉียบขาดเพียงนัดเดียว**

คนอื่นๆ ผู้ร่วมคณะ อาจไม่มีใครสังเกตรพินทร์ในขณะยิงไรเฟิล และคงไม่สนใจอะไรมากไปกว่าในข้อที่ว่า เขายิงได้แม่นยำ รวดเร็วและเฉียบขาดเท่านั้น แต่หล่อนเคยเฝ้าสังเกตมานานแล้ว จำจนเลียนแบบได้เลยทีเดียว ตอนใดก็ไม่น่าดูเท่ากับตอนที่สัตว์ร้ายกำลังพุ่งชาร์จสวนเข้าใส่ และเขาผู้นั้นจะปักหลักอย่างใจเย็น ส่งกระสุนเข้าหาเป้าหมายกลางแสกหน้า อันเป็นผลให้สัตว์ร้ายนั้นๆ ไม่ว่าจะรี่เข้ามาราวกับพายุสลาตัน หรือกระโจนลอยสวนเข้ามากลางอากาศ ศีรษะของมันจะปักทิ่มดิน

ตีลังกาหงายท้องฝุ่นตลบไปหมด และร่วงหรือลอยลงมาตกชักดิ้นพราดอยู่ตรงหน้าของคนยิงแค่คืบแค่ศอกเท่านั้น

หล่อนคิดถึงภาพนั้นๆ และหล่อนก็เคยยึดถือปฏิบัติตามมาได้แล้ว แม้จะไม่เท่าอาจารย์ถึงร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม หล่อนก็สามารถทำได้ถึงกว่าครึ่งของความยิ่งใหญ่ในข้อนี้ของเขา ซึ่งแม้แต่มาเรียเองผู้เคยจัดเจนไพร และการล่าสัตว์ใหญ่มาก่อน หล่อนนานนม มาในระยะหลังๆ แม่พรานสาวเลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศสผู้นั้น ก็ยังไม่สามารถจะทำได้อย่างหล่อน เพราะ **แน่ละ ในป่ายคนั้น ใครจะใกล้ชิดรพินทร์มากไปกว่าดาริน คนนี้**

ในบรรดาครูบาอาจารย์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ที่หล่อนเดินไปพลางก็ขอพรไปพลางนี้ หล่อนส่งจิตคารวะไปถึง ‘ครูรพินทร์’ ด้วย คิดถึงในฐานะผู้เคยประสิทธิ์ประศาสน์วิชาเผชิญภัยในป่านอกเหนือจากความคิดถึงในฐานะชายอันเป็นยอดดวงใจ

‘ศิษย์กำลังออกติดตามอาจารย์อยู่เดี๋ยวนี้แล้ว’ หล่อนพูดอยู่ในใจ ‘ขอให้สรรพวิชาการแห่งพงไพรที่ได้รับการถ่ายทอดอบรมฝึกสอน จงปราดเปรื่องอย่าให้หลงลืมอับจนเลย ไม่ว่าอาจารย์จะไปอยู่หนใดในขณะนี้’

‘วันนี้เป็นวันเริ่มต้น เราอาจเหนื่อยมาก...’

ดารินรำพึงต่อไป ขณะที่เดินโดดเดี่ยวไปตามลำพัง

‘พรุ่งนี้ เราจะเหนื่อยน้อยกว่าวันนี้ มะรืนก็จะดีขึ้นอีก

และวันต่อไป กำลังจะอยู่ตัว อา...แล้วอีทีนี้แหละ ต่อให้สุดหล้าป่าหิมพานต์ ฉันก็จะซมซานตามเธอให้พบจงได้'

งูเห่าตัวดำมะเมื่อมขนาดเท่าข้อมือ เลื้อยปราดตัดหน้าแล้วไปหยุดอยู่ริมทาง ผงกหัวชูขึ้นเหนือพื้นราวสองคืบ หล่อนมองดูมันอย่างปราศจากความหมาย ไม่มีแววตื่นตระหนกตกใจใด ๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ก้าวเบี่ยงหลบออกทางซ้ายเล็กน้อย กะพอให้พ้นรัศมีฉก แล้วเดินผ่านพ้นมันไปเสีย

คณะพรรคที่เดินล่วงหน้าไปก่อนแล้วประมาณ 3-4 นาที ไม่มีใครหยุดรอ หรือว่าส่งให้ใครย้อนกลับมาเป็นเพื่อนหล่อนเลย พี่ชายสองคน เพื่อนชายคนหนึ่ง รวมทั้งหนานอินและคะหยิ่นได้แสดงอาการอันให้เกียรติและเชื่อถือหล่อนแล้วอย่างเต็มที่ ไม่มีใครห่วงในเรื่องอันไม่น่าจะห่วงเลย ซึ่งหล่อนก็พอใจ มันหมายถึงว่า ไม่มีใครพิจารณาว่าหล่อนเป็นทารก หรือผู้ไร้เดียงสาแห่งป่าใหญ่ไพรกว้างอีกแล้ว ผิดกับสมัยก่อนนี้มาก ซึ่งคนเหล่านี้จะคอยระวังถนอมหล่อนราวกับไข่ในหินก็ไม่ปาน

หล่อนเริ่มเร่งฝีเท้า เมื่อเห็นกลุ่มคณะพรรคขบวนหลังสุดห่างออกไปประมาณ 2-3 ร้อยเมตร พ้นบริเวณไร่ และกำลังตรงเข้าหาเขาเตี้ย ๆ ลูกหนึ่ง บริเวณรอบด้านเป็นป่าโปร่งและจากนั้นอีกแค่ 7-8 นาที เท่านั้นหล่อนก็ตามทันกลุ่มหลังสุด ซึ่งก็คือกลุ่มบุคคลชั้นหัวหน้า ที่เดินไปพลางปรึกษาหารือกันไปพลาง มีหนานอินและคะหยิ่นร่วมอยู่ด้วย คนเหล่านั้นเพียงแต่เหลือบชำเลืองหลังมานิดเดียวเท่านั้น เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของหล่อนเร่งติดเข้ามาจนถึง

“เลียนแบบได้เหมือนมาก แม้กระทั่งท่าเดิน” ไชยยันต์อดเย้าไม่ได้ แต่พูดด้วยสีหน้าเฉยขรึม

“เหมือน? เหมือนอะไร?”

“อ้าวก็เหมือนพ่อยอดชายนายรพินทร์ของเธอน่ะซิ ปล่อยให้คนอื่น ๆ ล่วงหน้าไปก่อน ตัวเองกวดหลัง ประเดี๋ยวก็ทัน”

หล่อนสั่นศีรษะ

“ยังไม่ถึง 1 ใน 100 ของคนคนนั้นหรอก ถ้าจะให้เหมือนก็คงจะเป็นอีกสักหนึ่งชั่วโมง ต่อจากนี้ ฉันไปนั่งคอยดักหน้าอยู่ก่อนแล้ว และก็ต้องเป็นตำแหน่งที่พวกเราทั้งหมดกำลังปลงหาบ เตรียมพักชั่วขณะ นั่นคือรพินทร์ แต่ฉันยังไม่เก่งถึงขนาดนั้น...”

แล้วน้องสาวคนเล็กของตระกูล ก็หันไปทางพี่ชายกลาง

“...ว่ายังไงคะ ‘พรานชด’ จุดหมายแรกเราควรเป็นที่ไหนก่อน?”

“หมู่บ้านแรกของทิศทางที่รพินทร์บ่ายหน้าไป ก็คือซับ-บอน เราจะไปที่นั่นก่อนเหมือนกัน เพื่อสืบข่าวได้ความแน่นอนอย่างไรแล้วค่อยตัดสินใจอีกที ว่าจะแกะรอยตามเขาไปเรื่อย ๆ ในทิศทางที่เขาผ่านหรือว่าจะใช้วิธีก้าวสกัดดักหน้า ในเมื่อเราก็รู้อยู่แล้วว่า ก่อนเข้าดงดึกดำบรรพ์เขาจะต้องบ่ายหน้าห้วย-เสือร้อง” อนุชาตอบ

“มีอะไรทำให้แน่ใจหรือคะว่าพวกเขามุ่งหน้าซับบอนเป็นเป้าหมายแรก เมื่อออกจากหนองน้ำแห้ง?”

หล่อนถามหยั่งความเห็น เพราะเป็นผู้เข้ามาถึงทีหลัง ซึ่งก่อนหน้านั้น คณะพรรคคงจะปรึกษาหารือกันไว้ก่อนแล้ว

"มีรอยหัก และฟันกิ่งไม้ไว้เป็นระยะ อันเป็นธรรมชาติเหยื่อของพวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์ อาจเป็นจัน หรือบุญเกิด..."

ผู้ตอบครั้งนี้ คือพี่ชายใหญ่ ผู้ซึ่งร่วมทุกข์ร่วมยากกับแม่มของรพินทร์มา จนจำอะไรต่ออะไรของกันได้

"...โดยเข็มที่พวกเขามุ่งไปนี้ ถามหนานอินดูแล้วหมู่บ้านแรกที่จะพบก็คือซับบอน เพราะฉะนั้นก็ควรเชื่อได้แน่ว่า พวกเขาคงมุ่งซับบอนก่อนในการพักนอนคืนแรก"

ไชยยันต์นั้น แบมือที่กำอยู่ ให้ม.ร.ว.สาวด

"นี่ยังไงหลักฐานชิ้นแรกของฝรั่งกลุ่มนั้น ซิการ์ ฮาวาน่า คงจะเป็นของพวกผู้ชายสูบ ส่วนแหม่มสองคนควรจะสูบวินสตันฟิลเตอร์กันนี้ เพียงแต่ยังพิสูจน์ไม่ได้ว่า ระหว่างแม่ผมสีแดงรูปร่างจ้ำบ๊ะ กับแม่ผมทองทรงโปร่งงาม ใครจะเป็นเจ้าของบุหรี่ก้นนี้กันแน่ ทั้งสองแหม่มนั้นไม่ทาลิปสติกในขณะเดินป่าหรอก เพราะไม่มีรอยทิ้งก้นกรองนี่ ผิดกับเธอในวันแรกของยุคนั้นมาก"

ดารินไม่สนใจกับคำพูดประโยคท้ายของไชยยันต์ที่เหน็บแนมยั่วมา หล่อนหมดสมัยที่จะมาตอแย ทะเลาะกับเพื่อนชายผู้นี้แล้ว พูดอย่างแสดงความเห็นกับทุกคน

"พวกนั้น คงจะเดินทางอย่างรีบเร่งที่สุด และรพินทร์ในฐานะมัคคุเทศก์ ก็คงหาทางลัดย่นระยะให้สั้นที่สุดเหมือนกัน เชื่อว่าคงไม่พาอ้อมไถลเถลือกไปทางไหน นอกจากมุ่งห้วยเสือ-ร้อง นี่ก็ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว 7-8 วัน มันจะเป็นไปได้ยังไงที่

จะออกกั้นสกัดพวกเขาที่ห้วยเสือร้องได้ทัน อีกอย่างหนึ่ง เขา... ฉันหมายถึงรพินทร์ ก็ไม่คิดไม่หวังว่าพวกเราจะตามหลังมา เรื่องอะไรที่เขาจะต้องถ่วงเวลารอ”

“รพินทร์จะไม่ถ่วงเวลารอคอยใคร เพื่ออะไร...”

พรานชด หรือคุณชายอนุชากล่าวเคร่งขรึม

“นั่นเป็นสิ่งถูกต้องตามที่น้อยว่า และเรื่องการตัดลัดทางให้สั้นที่สุด ก็จริงเหมือนกัน แต่เราก็ต้องคำนึงถึงความจริงอีกข้อหนึ่ง ฝรั่งสี่คนนั่นจะเก่งกาจสักขนาดไหน ก็เชื่อว่าไม่ใช่นักเดินดงอาชีพ หรือผ่านเหตุการณ์ยากลำบากมาแล้วอย่างพวกเรา อีกอย่างหนึ่งสัมภาระพวกนั้นก็มีจำนวนปริมาณมากกว่าของพวกเรา นี่เป็นสิ่งที่ถ่วงเวลาให้ช้าลง ความหวังที่จะตามให้ทันที่ห้วยเสือร้องอาจล้มเหลว แต่ถ้าเราสามารถย่นระยะทางให้ได้มากกว่าเขา โดยเอาข้อได้เปรียบจากความคล่องตัวมากกว่า ก็จะทำให้การติดตามกระชั้นชิดเข้าไปได้ ไม่จำเป็นต้องทันกันที่ห้วยเสือร้อง เพราะเขาอาจผ่านไปก่อนหน้าเราแล้ว ทว่าก็ไม่ควรจะให้ผ่านพ้นที่นั่นเลยหน้าเราไปหลายวันนัก แล้วค่อยไปอ่านใจอ่านทิศทางก้าวสะกดกันหลังจากออกจากห้วยเสือร้องไปแล้ว ก็บอกแล้วยังไงว่าเราจะหารือกันเป็นระยะ ๆ ตามเหตุการณ์เฉพาะหน้าไป ซึ่งอาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้เสมอ ไม่ถือหลักตายตัวว่าจะต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ สรุปก็คือกวดให้ทันก็แล้วกันจุดไหนจุดหนึ่งก็ได้...”

แล้วอนุชาก็หัวเราะเกรียม ๆ ในลำคอ วางมือลงบนไหล่น้องสาว

“นับประสาอะไรกับที่รพินทร์ล่วงหน้าเราไปเพียงแค่อา–

ทิตย์เศษ นายชดกับหนานอินล่วงหน้าไปก่อนตั้งปีเศษ น้อย เท่าพวกเราก็ยังตามพบจนได้ไม่ใช่หรือ”

“อ๋อ ใช่ซิคะ ไปพบในคกมรกตนครยังไงล่ะ...เกือบเหลือแต่กระดูก!”

คราวนี้ทุกคนหัวเราะออกมาพร้อม ๆ กัน

“จะพบในคุกหรือในนรกที่ไหนก็ขอให้พบก็แล้วกัน พวกเขารวมทั้งตัวรพินทร์ด้วย จำนวน 20 คนพอดี ส่วนพวกเรารวมแล้ว 16 คน ปริมาณลูกหาบนั้นเท่ากัน คือ 5 คู่ 10 คน แต่สัมภาระของเรา เข้าใจว่าเบากว่าครึ่งค่อน ชั่วโมงแรกนี่ให้อ่อนเครื่องกันไปตามสบายก่อน พอขึ้นชั่วโมงที่สองจะทำเวลาแล้ว”

อนุชาบอกกับทุกคน

แล้วบัดนั้นเอง โดยไม่พูดอะไรกับใครอีกเลยดาริน วราฤทธิ์ เร่งอัตราฝีเท้าหล่อนขึ้นทันที เดินตัดจากกลุ่มพรรคพวกที่คุมหลังขบวนอยู่ทั้งหมด โดยไล่เฉียดผ่านขบวนลูกหาบตัดขึ้นไปเรื่อย ฝีเท้าของหล่อนเบา และเงียบกริบ พี่ชายทั้งสอง ไชยันต์และหนานอิน ตลอดจนคะหยิ่นที่ยังรวมกลุ่มกันอยู่ แม้จะรู้ฝีมือกันดีอยู่แล้วก็อดที่จะตาค้างมองตามหลังไปอย่างตื่น ๆ แปลกใจเสียมิได้

“เอาละซิ ยายน้อยแผลงศักดาแล้ว ทำยังกะรพินทร์ไพรวัลย์งั้นแหละ วิญญานของไอ้เสือนั่นเข้าสิงหรือยังไง เดินเร็วชะมัดเลย”

ครั้งแรกก็ยังไม่มีใครไหวตัวนัก คงปล่อยให้น้องสาวขึ้นไปเดินนำหน้าขบวนอยู่ตามลำพัง โดยคิดว่าต้องการแค่เดินตรวจ

อะไรอยู่ในตอนหน้าเท่านั้น พวกตนยังจับหมู่กันอยู่ท้ายขบวน แต่แล้วชั่วไม่นานก็ยิ่งเห็นร่างระหงประเปรียวนั้นทิ้งห่างออกไปเป็นลำดับ เป็นการล่วงหน้าแกะรอยแสวงหาวี่แววของพวกที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว 7-8 วัน จนเริ่มเข้าเขตดงลึก เชษฐาก็สะกิดบอกอนุชาทันที

"เอ๊ะ! น้อยนำลิ่วไปโน้นแล้ว ท่าทางจะไม่รอใครเอาเสียเลย และมีความมั่นใจตัวเองอย่างเต็มที่ กลางเธอขึ้นไปประกบไว้ก่อนเถอะ ประเดี๋ยวออกนอกลู่นอกทางไปใหญ่ เอาหนานอินขึ้นไปด้วย พี่ ไชยยันต์กับคะหยิ่นจะคมท้ายขบวนเอง"

"ยายน้อยเร่งเวลาเราโดยตรงแล้วครับ ตกลงผมจะขึ้นไปดูไว้เอง ระหว่างนี้เราจะติดต่อกันโดยทางวิทยุ ถ้าจำเป็น"

กล่าวจบ อนุชา วราฤทธิ์ ก็พยักหน้าชวนหนานอินเร่งเดินตามติดขึ้นไปทันที โดยปล่อยเชษฐา ไชยยันต์ และคะหยิ่นไว้ท้ายขบวน

ชั่วโมงแรกผ่านไปแล้ว ท่ามกลางแสงแดดอันแผดเปรี้ยง ดารินยังคงรักษาฝีเท้าอันสม่ำเสมออยู่เช่นนั้น และคงนำไปเบื้องหน้าด้วยสัญชาตญาณเชื่อมั่นอะไรบางชนิด ซึ่งไม่มีการผิดทิศทางเลย หล่อนสังเกตร่องรอยไปทุกระยะ พี่ชายกลางกับหนานอินสะกดมาทางเบื้องหลัง เว้นระยะ 30 เมตร โดยทิ้งช่วงลูกหาบตรงกลางไว้ห่างลิบ

"นายหญิงเดินเร็วและแข็งแรงจริงๆ ทั้งๆ ที่ทิ้งการเดินป่าไปตั้งปีกว่าแล้ว"

หนานอินเอ่ยขึ้น ตาจับมองไปยังร่างของหญิงสาวที่นำอยู่เบื้องหน้าอย่างห้าวหาญ หรือจะเรียกว่าบ้าบิ่นก็ได้ โดยไม่สะทกสะเทือนหวั่นไหวกับอะไรทั้งสิ้น ซ้ำยังดูลักษณะไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยราวกับพรานอาชีพ

“คนเรามันอยู่ที่แรงใจ อยู่ที่พลังจิต อย่าว่าแต่พวกเราจะมาเป็นเพื่อนด้วยอย่างนี้เลย ต่อให้คนเดียว ฉันก็แน่ใจที่สุดว่า นายหญิงของหนานอินจะต้องบุกบั่นติดตามรพินทร์จนพบหรือจนกว่าเขาจะตายนั่นแหละ”

“นายหญิงเป็นแฟนกับนายรพินทร์เหรอ นาย?”

หนานอินถามซื่อ ๆ อนุชาถอนใจนิดหนึ่ง ตอบตรง ๆ เหมือนกัน

“เขารักกันมาก”

“แล้วทำไมถึงไม่แต่งงานอยู่กินกันเสีย หนานอินเห็นนายหญิงกลับบางกอก ส่วนนายรพินทร์ก็ยังทำงานเหมือนเดิมอยู่ที่หนองน้ำแห้ง ไม่เห็นอยู่ด้วยกันเลย ตั้งแต่กลับมาจากเทือกพระศิวะแล้ว”

อดีตชด ประชากรยักไหล่โคลงหัวอยู่ดิก ๆ นิ่งไปครู่ ก็บอกว่า

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ทีแรกฉันก็ไม่คิดว่าเขาจะรักกันถึงเพียงนี้ แต่ที่เราทั้งหมดออกติดตามรพินทร์มานี่นะ มันไม่ใช่เพราะนายหญิงเขาเป็นแฟนกับนายรพินทร์อย่างเดียวเท่านั้น พวกเราไปตาม ‘เพื่อนตาย’ ของเราต่างหาก นั่นเป็นเรื่องสำคัญที่สุด”

“จริง นายชด นายรพินทร์เป็นคนดีมาก ใคร ๆ ก็รัก ถ้า

หนานอินรู้เสียก่อน หนานอินก็ต้องออกตามเหมือนกัน ใครจะปล่อยให้แกไปอย่างไม่รู้เป็นรู้ตายอย่างนั้นได้”

จากหน้าขบวน และท้ายขบวนที่คุมหลังเริ่มใช้วิทยุติดต่อกันแล้ว เพราะระยะเดินอยู่ในแนวที่ห่างกัน จนบางขณะก็เกือบจะมองไม่เห็น เมื่อเริ่มเข้าหุบเขาและป่าเริ่มทึบ มีแต่อนุชาเชษฐาและไชยยันต์เท่านั้น ที่พูดซักถามโต้ตอบกัน แต่ดารินผู้ยังคงรักษาระดับเดินนำอยู่เบื้องหน้าโดยไม่ยอมให้ใครตามทันเลย ไม่ได้ใช้วิทยุพูดกับใครเลยแม้จะถูกเรียก หล่อนก็ไม่ตอบ

ชุดที่ตามมาเป็นทิวเบื้องหลังไม่มีใครทันสังเกต หรือรู้ความนัยว่า เหตุใด ม.ร.ว.สาวคนสวยจึงสามารถเดินดิ่งตัดทางได้อย่างแม่นยำเช่นนั้น หล่อนไม่มีการลังเลเลย ไม่ว่าจะเลี้ยวซ้ายหรือเลี้ยวขวา ไปตามทางด่านที่เห็นเป็นตัดแยกอยู่มากมายเหล่านั้น ขณะที่เริ่มไต่ขึ้นไหล่เขา ทั้งอนุชาและหนานอินที่เฝ้าจับมองทางเบื้องหลังหล่อนอยู่ตลอดเวลา ต่างก็มีความเห็นตรงกันว่า ดารินเลือกเส้นทางเดินที่ถูกต้องที่สุด และลัดที่สุดถ้าหากว่าจะบ่ายหน้าไปซับบอน

ก็ทำไมหล่อนจึงจะเลือกทิศทางเดินไม่ถูก ในเมื่อนับตั้งแต่ผ่านหุบ และเริ่มไต่ขึ้นเขามานั้น มีอะไรชนิดหนึ่งเปรียบเหมือนเรือนำร่อง หรือมัคคุเทศก์นำทางอีกทีหนึ่ง เดินนำให้เห็นอยู่เบื้องหน้า หล่อนคนเดียวเท่านั้นที่เห็น เพราะล้ำหน้าไปมากกว่าเพื่อน ส่วนคนอื่น ๆ นั้นมีเหลี่ยมมุมของป่าใหญ่ใบพฤกษ์หนาบังมุมอยู่ บางครั้งมันก็ลับหายไปในเงาทึบของแมกไม้ พอรู้สึกว่าหล่อนจะลังเลมองไม่เห็น และตัดสินใจไม่ถูกมันก็โผล่

ออกมาให้เห็นอีกเป็นระยะๆ ไป **ไอ้ด้วน พญาคชสารผู้มีชา หลังด้านขวาเขยกยังเดินไม่ถนัดนักนั่นเอง! จะโดยตั้งใจ หรือไม่ตั้งใจอย่างไรก็ตาม บัดนี้ มันนำให้หล่อนสังเกตได้ อยู่ในระยะห่าง**

หนทางบัดนี้ไต่ขึ้นสู่สันเขาของด่านช้างเก่าๆ แล้ว อนุชา พยายามใช้วิทยุเรียกน้องสาวผู้นำรุดไปเบื้องหน้าชนิดที่บางขณะก็เห็นหลังลิบๆ และบางขณะก็ลับหายไปเฉยๆ หล่อนไม่ตอบมาเสียดื้อๆ งั้นแหละ ในที่สุด พี่ชายกับครูพรานเฒ่าก็ต้องเร่งฝีเท้ากันอย่างเต็มที่

แล้วก็ไปตามทันกันริมโตรกบริเวณหนึ่งตามเส้นทางของด่านช้างนั้น โดยทิ้งขบวนหลังให้ตามหลังมาห่างร่วมกิโลเมตร และเพียงแค่อนุชากับหนานอินกระชั้นชิดเข้ามาเท่านั้น

ไอ้ด้วน ผู้เดินนำให้หญิงสาวเห็นอยู่วับๆ แวมๆ ตลอดเวลาก็เริ่มหายไปทันที โดยไม่โผล่วี่แววอะไรให้สังเกตเห็นอีก หล่อนเองก็ไม่เอ่ยถึงให้พี่ชายหรือหนานอินทราบ ว่าได้เห็นอะไรในลักษณะแปลกๆ ร่างกายของหล่อนในขณะนี้ ชุ่มเหงื่อราวกับเอาน้ำรด แต่เรี่ยวแรงไม่ยอมลดถอย คงเดินรุดไปเบื้องหน้าราวกับมีพลังงานพิเศษช่วยอยู่เช่นนั้น นอกจากนานๆ ก็ใช้แขนเสื้อป้ายเหงื่อที่เกาะพราวอยู่บนใบหน้าสักครั้ง ไม่พูดอะไรโดยไม่จำเป็น ไม่ยอมตอบคำถาม แม้แต่พี่ชายกับหนานอินจะถามว่าหล่อนมีความแน่ใจอย่างไรจึงกล้าออกนำลิ่วรุดหน้ามาโดยไม่ยอมปรึกษาหารือใครเลยเช่นนี้ ซึ่งมันอาจผิดเส้นทางได้

สัตว์บางชนิด ประเภทเก้ง กวาง เผ่นตัดหน้าให้เห็นอยู่

สองสามครั้ง หล่อนมองมันอย่างสิ่งประดับป่า หนานอินนั้น สัญชาตญาณพรานทำให้ขยับปืนหลายครั้ง แต่ดารินใช้แขนปัดปากกระบอกปืนไรเฟิลของพรานเฒ่าขึ้นสูงเสีย

"เราจะไม่ฆ่าอะไรโดยไม่จำเป็นทั้งสิ้นในการมาคราวนี้..." นั่นเป็นประโยคแรกที่หล่อนเอ่ยขึ้นเรียบๆ นับตั้งแต่อนุชาและหนานอินกวดเข้ามาเดินประกบทัน

"เสบียงกรังของเรายังสมบูรณ์ เอาไว้ให้ถึงคราวจำเป็นเสียก่อนค่อยขอจากเจ้าป่าเพื่อประทังชีพ คราวก่อนนี้ ฉันทำบาปไว้มากยิงสัตว์ป่าทกชนิดล้มตายนับไม่ถ้วน เพราะเพียงแค่ความสนุกคะนองมือเท่านั้น เคราะห์กรรมอันนั้นแหละ ที่ทำให้ต้องมาทุกข์ยากพลัดพรากจากคนที่รักและต้องออกติดตามเขาครั้งนี้ เชื่อว่าก่อนที่จะพบเขา หรือก่อนที่ตัวฉันเองจะตาย คงซมซานเลือดตากระเด็นทีเดียว"

ประโยคหลังหล่อนเหมือนจะพูดกับตนเอง

"สมน้ำหน้า! ตอนกลับจากเทือกพระศิวะมาถึงเมืองแล้วคราวนั้น มัวแต่เอาชั้นเชิงรักษาเหลี่ยมกันอยู่ ถ้าพี่เป็นเธอ พี่จะลากตัวเขาไปด้วย ไม่ว่าตัวเองจะไปไหน ไม่ปล่อยทิ้งไว้ที่หนองน้ำแห้งนั่นหรอก หรือมิฉะนั้นตัวเราเองนั่นแหละ ควรจะละทิ้งความสุขสมบูรณ์อื่นๆ ในเมืองเสีย แล้วก็มาคอยเฝ้าเขาที่นี่ เรื่องแบบนี้ก็จะไม่เกิดขึ้น"

พี่ชายกลางผู้มีนิสัยพูดอะไรโผงผางตรงไปตรงมาพูดออกมา

"ค่ะ เป็นความผิดของน้อยเอง ที่มัวแต่เกรงใจพี่ใหญ่กับพี่กลางอยู่"

หล่อนตอบเสียงแหบพร่า อนุชาขมวดคิ้ว

“ทำไม เธอเห็นพี่สองคนเป็น ‘ก้าง’ ขวางคอหรือว่าคอยกีดกันอะไรงั้นหรือ”

“ถึงไม่ทางตรง ก็ทางอ้อมค่ะ!...”

ดารินก็พูดตรง ๆ อย่างเปิดใจเหมือนกัน

“น้อยรู้ ว่าทั้งพี่ใหญ่และพี่กลางรักรพินทร์อย่างเพื่อนแต่โดยแก่นแท้ที่ซ่อนลึก ถ้าทั้งสองคนยอมรับความจริงกันอย่างลูกผู้ชาย ก็ต้องยอมรับว่ายังถือศักดิ์สกุลเป็นเรื่องสำคัญอยู่ มีอะไรต่ออะไรหลาย ๆ อย่างแสดงออกว่าจะไม่ยอมรับเขาอย่าง ‘เขย’ โดยกำหนดขีดขั้นเขาไว้อีกชั้นหนึ่ง มาเดี๋ยวนี้ต่างหาก เมื่อเห็นว่าน้องสาวของตัวเองจะตายแน่แล้ว ถ้าขาดเขาผู้นั้น จึงเริ่มคิดเปลี่ยนใจเปลี่ยนความรู้สึก แต่...”

หล่อนหัวเราะอย่างขมขื่น

“มันดูเหมือนจะสายไปเสียแล้ว”

“ให้ตายเถอะ! ฉันยังนึกไม่ออกเลยว่าฉันกับพี่ใหญ่ไปทำอะไรให้เธอเข้าใจอย่างนั้น”

พี่ชายกลางชักยัวะ ตะโกนลั่นออกมา ขณะนั้นหนานอินไปเดินนำอยู่เบื้องหน้าแล้ว

“จะให้พูดหรือคะ?”

“เอ้า! พูดมา!”

“กลับจากป่า เข้ากรุงเทพ น้อยจะขออยู่ในกรุงเทพก่อนสักระยะหนึ่ง พี่ใหญ่กับพี่กลางบังคับให้น้อยเดินทางไปต่าง-ประเทศพร้อมด้วยในทันที จะขออยู่เช่นไรก็ไม่ยอม น้อยมารู้คราวหลังว่าพอเราบินได้วันเดียวเท่านั้น รพินทร์ก็ขึ้นไปหาเรา

ที่บ้าน เขาผิดหวังพวกเราทุกคนไปทัวร์รอบโลกกันเสียแล้ว จริงไหมคะ?”

ม.ร.ว.อนุชาหรอพรานชด ถอดหมวกออก เกาหัวกรากๆ

“นั่นมันเป็นความบังเอิญต่างหากล่ะ เขาบอกเราล่วงหน้าหรือว่าเขาจะขึ้นไปหาเรา ครั้งแรกที่กลับมาถึงใหม่ๆก็ชวนแล้วว่าให้ไปกรุงเทพฯ แต่เขาก็ยังไม่ไป แล้วจู่ๆ ก็โผล่ไปโดยไม่บอกกล่าวก็ไม่พบนะซิ และฉันหรือพี่ใหญ่ก็ไม่คิดว่ารพินทร์จะมามัวคิดน้อยใจอะไรเรื่องนั้นอยู่หรอก นอกจากเธอจะคิดเองเท่านั้น เพราะตอนนี้ความรัก ความหวงหา ความวิตกกังวลมันทำให้เธอหน้ามืดตามัวไปหมดแล้ว เธอเคยบอกมาก่อนหรือว่าเธอรักรพินทร์ ฉันกับพี่ใหญ่เคยถามเธอตรงๆ หลายครั้ง เธอก็บอกเลี่ยงๆไปเพียงแต่ว่า เธอชอบในความเป็นสุภาพบุรุษของเขาเท่านั้น **ไอ้เรื่องความเป็นสุภาพบุรุษของเขาน่ะ ไม่ว่าใครก็ชอบทั้งนั้นแหละ แต่ใครจะคิดไปถึงว่า ถ้าขาดรพินทร์เสียคนเดียวในโลกนี้ หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ จะดำรงชีพอยู่ต่อไปไม่ได้”**

หล่อนก้มหน้าซ่อนน้ำตาแล้วเดินหนี พี่ชายสงสาร รู้สึกตนเองพูดแรงไป ก็จึงสาวเท้าตาม กอดไว้

“อย่าคิดอะไรมากเลย น้อย ถือเสียว่าเป็นเคราะห์ก็แล้วกัน พี่สองคนก็มาเสี่ยงตายร่วมกับเธออยู่นี่ด้วยแล้ว ขอโทษถ้าหากว่าพี่ทั้งสองคนได้พูด หรือได้ทำอะไรลงไปแล้ว อันเป็นต้นเหตุให้เธอต้องพลัดพรากกับรพินทร์ในครั้งนี้ แต่สาบานว่าไม่ได้เจตนาจะกีดกันหรือรังเกียจชายคนนั้นเลย ถ้าไม่เช่นนั้น ก็คงไม่อนุญาตให้น้อยมาเยี่ยมเขาตามลำพัง เมื่อตอนที่เรากลับ

มาถึงเมืองไทยอีกครั้งหนึ่งหรอก พี่ไม่สบายใจเลย เรามาทำความเข้าใจกันในเรื่องนี้เสียเดี๋ยวนี้ให้กระจ่างไปเถอะ ถ้าพี่ใหญ่เขารู้ เขาก็คงไม่สบายใจเหมือนกัน”

“ค่ะ น้อยจะไม่พูดอะไรอีกแล้วเกี่ยวกับเรื่องนี้ และพี่กลางก็อย่าบอกกับพี่ใหญ่ว่า เราพูดอะไรกันเมื่อตะกี้ น้อยไม่ต้องการให้พี่ใหญ่มาพลอยสะเทือนด้วย เราสองคนถึงจะเป็นพี่น้องกัน แต่เราก็เหมือนเพื่อน แต่สำหรับพี่ใหญ่นั้นเปรียบเหมือนพ่อ อย่าให้รู้เป็นอันขาดว่าเรามีปากเสียงกันเรื่องอะไร”

“เอาละ พี่เข้าใจ แต่น้อยต้องเข้าใจพี่ด้วยนะ”

หล่อนพยักหน้าง่าย ๆ

ขณะนั้นเอง เสียงวิทยุจากเชษฐาก็ดังขึ้นจากเครื่อง

อนุชา

“กลาง! ขณะนี้อยู่ที่ไหนนี่ มองไม่เห็นหลังเลย พี่ขึ้นมาเดินอยู่หน้าลูกหาบแล้ว”

“ตรงเรื่อยมาตามด่านช้างสายนี้ครับ ยึดสายใหญ่ที่อยู่ทางซ้ายมือไว้เรื่อย ๆ อย่าแยกไปทางอื่น”

“ตามทันน้อยแล้วยัง เรียกเท่าไหร่ก็ไม่ได้ยินเสียงตอบรับเลย เกือบสองชั่วโมงเต็ม ๆ แล้ว”

“ทันแล้วครับ กำลังเดินอยู่ด้วยกันขณะนี้...”

อนุชาตอบ แล้วส่งวิทยุของตนไปให้ บอกว่า

“ตอบพี่ใหญ่เขาหน่อยซิ เราเอาแต่เดินรุดหน้ามาคนเดียว ไม่ยอมพูดจากับใครเลย”

ดารินถอนใจนิดหนึ่ง แล้วพูดวิทยุ

“น้อยพูดค่ะ ทางด้านพี่ใหญ่กับลูกหาบ ทำเวลาได้แล้ว”

“ใจเย็นๆ กำลังจะเร่งสปีดขึ้นไปเดี๋ยวนี้แหละ เป็นยังไงบ้างเรา เหนื่อยมากไหม อย่าหักโหมให้มากนัก เราจะต้องเดินทางอีกไกลอย่างไม่รู้อนาคต หรือจุดหมายปลายทางที่แน่นอน ไม่ต้องเร่งรีบเกินไปหรอก สำคัญให้แม่นยำต่อทิศทาง และร่องรอยที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้วเท่านั้น”

“น้อยเดินเหมือนคนที่มีวิญญาณของรพินทร์หรือมิฉะนั้นก็แงซายเข้าสิง!”

ผู้ตอบมาในคราวนี้คืออนุชา

“แน่ใจไหมว่า ในช่วงนี้เราเดินทับรอยของรพินทร์ไป?”

เสียงไชยยันต์แทรกมา

“แน่ใจที่สุด เส้นทางเดียวกันเลย ซองบุหรี่เปล่าที่พวกนั้นขยำทิ้งไว้ กระดาษเคมีสำหรับเช็ดหน้าของพวกผู้หญิง ทิ้งให้เห็นเป็นหลักฐานชัด ถ้าลำพังรพินทร์คนเดียวคงจะตามยากหน่อย เพราะไอ้เสือนั่นไม่เคยทิ้งหลักฐานอะไรให้พบได้ แต่พวกฝรั่งอันเป็นนายจ้างทิ้งร่องรอยไว้แยะทีเดียวตามประสาของคนที่ยังไม่ชำนาญการเดินป่า และไม่เฉลียวคิดว่าจะมีใครแกะรอยตาม”

‘พรานชด’ ส่งข่าวให้พวกที่ตามมาด้านหลังทราบ เชษฐากสงการทันที

“ถ้าเช่นนั้นให้แกะรอยเข้าหาจุดพักครั้งแรกของพวกเขาก่อน จุดที่หยุดกินอาหารกลางวันกันน่ะ เพราะถึงอย่างไร ก็คงไม่เดินตะบึงรวดโดยไม่หยุดกินอาหารหรอก”

"ครับ ผมกับหนานอินก็กำลังค้นหาอยู่ เชื่อว่าคงไม่ยากนัก"

ประมาณ 20 นาทีหลังจากนั้น โดยการผ่อนฝีเท้า ลงบ้างของดาริน และอนุชา บวกกับการเร่งอัตราการเดินของฝ่ายที่ตามมาเบื้องหลัง ทั้งสองก็สามารถมองเห็นกันและกันได้ในระยะ 100 เมตร บนเส้นทางด่านช้างอันยาวเหยียดทอดข้ามระหว่างยอดเขาลูกหนึ่งไปยังอีกลูกหนึ่ง และรักษารูปขบวนการเดินอยู่ในลักษณะนั้น โดยยังไม่เข้ามารวมหมู่ สำหรับหนานอินนั้น หายลับไปแล้ว ชนิดแกะรอยเดียะ ทั้งคณะ 16 คน จัดอยู่ในเกณฑ์เดินชนิดเร่งรุดพอสมควรทีเดียว เพราะทุกคนเคยชินมาก่อนแล้ว แม้จะรู้สึกเหน็ดเหนื่อยมากในวันเริ่มต้นนี่ก็ตาม

และก็จริงตามที่พรานชด หรือ ม.ร.ว.อนุชาคาดคะเนไว้อย่างหมายมั่น เวลา 13.30 น. ในขณะที่ทุกคนกำลังเริ่มหิว หนานอินผู้ล่วงหน้าหายลับไปก่อนเป็นเวลานาน โดยไม่โผล่ให้เห็นนับเป็นชั่วโมง ก็ปรากฏร่างให้เห็นอยู่เบื้องหน้า กำลังก้มๆ เงยๆ อยู่ตรงริมทางด่านช้าง ไม่ได้เคลื่อนไหวรุดหน้าต่อไปอีก มีอาการเหมือนจะยืนรอ เมื่อดารินกับอนุชามาถึง ก็มองเห็นกิ่งไม้สดๆ กิ่งหนึ่งเต็มไปด้วยใบเป็นกิ่งขนาดท่อนแขน ถูกหักลงมาวางขวางทางไว้โดยมีโคนที่หักชี้ลงไปยังป่าทึบริมทางด้านซ้ายมือ

อนุชายังไม่พูดอะไรเช่นกัน ความชำนาญต่อป่าของเขาทำให้พิจารณาถึงสาเหตุการเป็นมาของกิ่งไม้กิ่งนั้น รวมทั้งรหัส

ของมัน แล้วอดีตนักเดินดงหัวเห็ดกับพรานเฒ่าคู่ชีพก็มองหน้ากัน หนานอินใช้ปลายไรเฟิลชี้ไปที่ต้นตะแบกใหญ่ต้นหนึ่ง ริมทางยืนต้นอยู่ในระหว่างหินใหญ่สองก้อน มีรอยถูกหักลงมาจากต้นนั้นนั่นเอง

"สดๆ ร้อนๆ เลย นาย ไม่เกิน 10 นาทีก่อนที่หนานอินจะเดินมาถึงที่นี่"

แกพูดต่ำๆ

"ช้างเท่านั้น ที่จะหักกิ่งตะแบกนั่นลงมาได้ แล้วลากลงมาวางไว้ตรงนี้ มันหมายความว่ายังไงกันนี่?"

ดารินพิจารณากิ่งไม้ รอยหักจากต้น แล้วก็มองไปยังช่องทางของราวป่าที่แยกจากเส้นทางด่านหล่อนก็เข้าใจได้ทันที

"พนันกันไหม ตัดลงเส้นทางระหว่างซอกโขดหินนี่แหละคือตำแหน่งที่คณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์หยุดพักเที่ยงเป็นแห่งแรก นับแต่ออกจากหนองน้ำแห้ง"

หล่อนไม่เพียงแต่พูดเท่านั้น หากแต่เดินนำหน้าตัดลงสู่เส้นทางนั้นทันที หนานอิน และอนุชา ก็ตามมาในทันทีนั้น ซุ้มไม้ริมทางมีรอยคนหักยอดพับเอาไว้พิสูจน์ชัด และมีรอยเส้นทางเดินเล็กๆ ของพวกสัตว์บางชนิดมุ่งลงไปสู่ลำห้วย

ไม่กี่อึดใจเท่านั้น หญิงสาวที่เดินสอดส่ายสายตาอย่างพินิจไปตลอดทาง ก็ชี้ให้พี่ชายกับพรานครูผู้เฒ่าดู

"โน่นไง ที่ขอนไม้ใหญ่ ริมโคนต้นไม้นั่น ชัดเลย!"

ไม่เพียงแต่กระป๋องของเครื่องเรชั่นที่สุมกองกันอยู่ที่โคนต้นไม้เท่านั้น ดารินยังค้นพบปลอกกระสุนไรเฟิลขนาด .458 หนึ่งปลอกตกอยู่ในพงริมทางเพราะเดินไปเหยียบเข้า **หล่อน**

หยิบขึ้นมาพิจารณาดู พร้อมกับขนลุกซู่เหมือนมองเห็นหน้ารพินทร์ ไพรวัลย์ สัญชาตญาณบางอย่างบอกทันทีว่า มันจะต้องเป็นปลอกกระสุนของเขา ซึ่งไม่ทราบว่ายิงอะไร ตรงตำแหน่งที่มาพักกินอาหารกลางวันกันที่นี่

หล่อนไม่บอกอนุชาหรือหนานอินเลย เดาะปลอกกระสุนที่ด้านหนึ่งมีสนิมเขียวจับเนื้อทองเหลืองในมือช้า ๆ หรี่ตาลง แล้วบรรจุใส่กระเป๋าเสื้อไว้ ส่วนอนุชาก็วิทยุบอกที่หมายแก่พรรคพวกที่เดินตามมาเบื้องหลังทันที โดยให้สังเกตกิ่งไม้ที่หักชี้ทางไว้พอบอกข่าวให้รู้ทางเสร็จ ก็หันมาทางน้องสาวผู้ยืนเม้มริมฝีปากกวาดตาไปรอบ ๆ อยู่

"แปลกแฮะ! ถ้าไม่มีไอ้กิ่งไม้ประหลาดนั่น ถูกหักเป็นเครื่องหมายไว้ เราคงเดินผ่านไปแน่ ๆ มันเกิดขึ้นได้ยังไงนี่ รอยที่หักกิ่งไม้ก็เป็นรอยช้างมันหักไว้หยก ๆ นี่เอง"

ดารินฝืนยิ้ม แววยินดีและแววเศร้าระคนกัน

"ไม่แปลกหรอกค่ะ เราทำ 'คุณ' ไว้กับเขา เขาก็สนองตอบคุณแก่เรา และเขามีสัญชาตญาณหยั่งรู้ด้วยว่าเรากำลังจะไปไหนเพื่ออะไร อยากจะพบเห็นสิ่งไหน ซึ่งเขาก็พามาให้ได้พบแล้ว"

"หมายความว่ายังไง?"

อนุชาร้องออกมาดัง ๆ อย่างพิศวงขีดสุด

"เจ้าด้วนเมื่อเช้านั่นแหละค่ะ เป็นตัวหักกิ่งไม้ชี้ทางบอกไว้แก่เราเพื่อให้มาพบกันตำแหน่งแรกที่รพินทร์นำพวกนั้นมาหยุดพัก"

"เอ๊ะ! น้อยแน่ใจได้ยังไง จะไม่คิดฝันวาดภาพไปเองเกินไปหรอกรึ"

หล่อนสั่นศีรษะน้อย ๆ บอกน้ำเสียงราบเรียบปกติว่า

"ไม่หรอกค่ะ ไม่ได้คิดฝันเอง 'เขา' จริง ๆ เจ้าด้วนนั่นแหละ น้อยไม่ได้บอกพี่กลางกับหนานอินเองแหละ ว่าระหว่างที่น้อยเดินอยู่คนเดียวก่อนที่จะถูกตามทัน ด้วนโผล่ออกมาปรากฏตัวให้เห็นและเดินนำทางน้อยอยู่ตลอดเวลา เพิ่งจะเร้นตัวหายไป ก็ตอนที่พี่กลางกับหนานอินเดินตามมาทันนั่นแหละ ไม่งั้นน้อยจะเดินนำมาถกทางได้ยังไง"

มิช้ามินาน เชษฐา ไชยยันต์ คะหยิ่น และขบวน ลูกหาบทั้งหมด ก็พากันเข้ามาถึง เพราะมีสัญญาณกิ่งไม้ไว้ให้สังเกตได้ชัดเจนตามที่อนุชาวิทยุไปบอกไว้ก่อน ทุกคนตื่นเต้นเมื่อเห็นร่องรอยอันเด่นชัดที่สุด ของขบวนที่รพินทร์นำทางมาหยุดพักเป็นตำแหน่งแรก จึงถือโอกาสพักกินอาหารกันตำแหน่งนั้นด้วย

ทุกคนคุยกันและวิเคราะห์ ดารินคนเดียว...อยู่ในอาการเศร้าซึม จมอยู่ในห้วงคิด จนพี่ชายใหญ่ และไชยยันต์ต้องเข้าไปปลอบโยน มีเศษของสิ่งของหลายชนิดทิ้งเหลือไว้ให้เห็นโดยไม่จำเป็นจะต้องเสียเวลาค้นหามากนัก เป็นร่องรอยของคนทั้ง 20 คนมาหยุด แม้ชั่วในระยะเวลาสั้น ๆ ซึ่งต้องถือว่าเป็นโชคชัยอันดับแรกทีเดียว ของการติดตามค้นหาโดยไม่พลาด หรือผ่านเป้าหมายไปเสีย

“สบายใจได้แล้วน้อย ป่าใหญ่ทั้งป่า หาขอบเขตไม่ได้ จุดหมายแรกที่รพินทร์พาพวกนั้นมาหยุด เราก็ยังค้นพบมันได้ ไม่คิดมาก่อนเลยว่าเราจะได้พบ นอกจากอาจพบที่ซับบอนข้างหน้าโน้น”

ไชยยันต์พูดอย่างดีใจ และบังเกิดความเชื่อมั่นเต็มที่

ดารินกวักมือเรียกหนานอิน และคะหยิ่นให้เข้ามาหา ภายหลังจากทั้งสองกินอาหารเสร็จ และกำลังนั่งพูดอะไรกันอยู่ ครูพรานเฒ่า กับเจ้านักเลงโตหล่มช้าง ก็เข้ามานั่งอยู่ตรงหน้าท่ามกลางเจ้านายทุกคน

“ลุงอิน แล้วก็คะหยิ่น...”

หล่อนพูดแผ่วเบา แต่ทุกคนที่นั่งอยู่ก็ได้ยิน

“อีกสักประเดี๋ยว เราก็จะออกเดินทางต่อแล้ว ก่อนที่จะไปจากที่นี่...ที่ซึ่งพรานใหญ่นำฝรั่งและลูกหาบมาพักกินอาหารกลางวันกันตรงนี้ ทั้งสองคนช่วยกันตรวจหาหลักฐานและบอกฉันหน่อยได้ไหมว่า พรานใหญ่ยิงกระสุนนัดแรกของเขาขึ้นที่นี่เขายิงอะไร?”

หนานอินกับคะหยิ่นทำหน้าเลิ่กลั่ก ไม่รู้ความหมายที่หล่อนถาม ส่วนเชษฐา ไชยยันต์และอนุชาก็งง พากันจ้องหน้าหล่อนเขม็ง

“ทำไมนายหญิงถึงคิดว่าพรานใหญ่ยิงอะไรที่นี่”

“เอาเถอะน่า ฉันรู้แล้วกันว่าเขายิง เพียงแต่ไม่รู้เท่านั้นว่าเขายิงอะไร คนๆ นั้นจะไม่ยิงปืนเล่นโดยไม่มีเหตุผล ทั้งลุงอิน และคะหยิ่น ก็ไม่ต้องพูดแล้วว่าแต่ละคนช่ำชองชำนาญป่าเพียงไรเพราะฉะนั้น ช่วยกันตรวจบริเวณและหาเหตุในการลั่น

กระสุนของเขาซิ แต่ถ้าค้นไม่พบก็แล้วไป ให้เวลาคนละ 5 นาทีเท่านั้น เพราะเราจะรีบไปแล้ว”

ทั้งหนานอินและคะหยิ่นมีอาการแปลกใจในคำพูดของหล่อนอยู่เช่นนั้น แล้วก็ลุกขึ้นออกตรวจบริเวณทันที ระหว่างนี้อนุชา ไชยยันต์และเชษฐา ก็มองหล่อนเป็นตาเดียว แต่ก็ยังไม่มีใครถามอะไรทั้งสิ้น ต่างคนต่างนั่งสูบบุหรี่เฉย ดารินนั้นนั่งบนขอนไม้เอามือเท้าคางตามองออกไปยังราวป่าทึบเบื้องหน้าอย่างเข้าฌาน

พักเดียว หนานอินก็เดินกลับเข้ามาก่อน

“มีเศษหนังของงูเหลือม ถูกลอกทิ้งไว้ตรงโขดหินใกล้ๆ ลำห้วยเล็กข้างล่างโน่น เน่าแล้ว มีรอยสัตว์กินเหลือไว้บ้างนิดหน่อยเท่านั้น แต่คาดว่าจะเป็นงูเหลือมขนาดเขื่องทีเดียว นอกนั้นก็ไม่พบอะไร”

ส่วนคะหยิ่น ผู้เดินค้นหาไปทางด้านหลังของขอนที่ทุกคนนั่งอยู่ขณะนี้ กลับมายืนด้อมๆ มองๆ เหมือนจะคำนวณทิศทางอะไรสักอย่างหนึ่ง พึมพำซุบซิบพูดกับหนานอิน แล้วก็บอกกับดารินว่า

“พรานใหญ่ยิงงูเหลือมแน่ๆและยืนยิงอยู่ตรงนี้แหละ แนวลูกปืนไปฝังอยู่ที่ต้นไม้ใหญ่ไม่ห่างจากนี่ไปนัก ระยะที่ลูกปืนฉีกเปลือกไม้เข้าไป สูงแค่มือเอื้อมถึง คะหยิ่นเอามีดแคะตามรอยแผลของเนื้อไม้ แต่แคะไม่ถึง ลูกปืนจมลึกเข้าไปมาก”

“ทำไมเขาถึงจะต้องยิงงูตัวนั้น เขาคงไม่อดอยากจนถึงกับยิงงูเหลือมด้วยไรเฟิลมาเป็นอาหารไม่ใช่หรือ?”

หล่อนถามขึ้นลอยๆ

ระหว่างที่เชษฐาและไชยยันต์ ยังนั่งกะพริบตาปริบๆเดาเหตุการณ์อะไรไม่ถูก พรานชดหรือ ม.ร.ว.อนชาก็กระโดดเข้าไปยืนตรงตำแหน่งที่คะหยิ่นหยุดยืนอยู่ในขณะนี้ทันที คำนวณหาแนวทิศทางของลูกปืน ที่เข้าไปฝังอยู่ที่ลำต้นของไม้ใหญ่ อันมองเห็นชัดโดยการชี้บอกของคะหยิ่นแล้วเอามือลูบคาง

“ใช่ มีใครคนหนึ่งในคณะนั้น ยิงงูเหลือมจริงๆนั่นแหละ ในลักษณะที่มันกำลังห้อยหัวลงมา อาจกำลังจะเล่นงานใครสักคนหนึ่งที่นั่งอยู่บนขอนไม้ตำแหน่งที่น้อยนั่งอยู่ขณะนี้แหละ เป็นการยิงเพื่อช่วยชีวิต ระดับของแนวกระสุนมันบอกชัดว่างูจะต้องหย่อนตัวห้อยหัวลงมาเพื่อหมายทิ้งตัวลงรัดเหยื่อ...แต่น้อยรู้ได้ยังไงว่า คนยิงคือรพินทร์?”

แทนคำตอบใดๆ ม.ร.ว.สาวคนสวยน้องเล็กของตระกูลค่อยๆ หยิบปลอกกระสุน .458 แม็กฯ ออกมาจากกระเป๋าเสื้อส่งให้อนุชา ซึ่งตะครุบไปดูโดยเร็วๆ เชษฐา ไชยยันต์ ก็พรวดเข้าไปรุมดู

“ปลอก .458 ใช่แล้ว ไม่มีใคร รพินทร์ จริงๆ แหละน้อย เอามาจากไหนนี่!”

เชษฐาจ้อง

ดารินชี้มือไปทางด้านหลังของคะหยิ่นที่กำลังยืนอยู่

“โน่นค่ะ ตกอยู่ในพงหญ้าด้านหลังคะหยิ่นนั่นแหละ เดินไปเหยียบเข้าพอดี”

ทั้งหมดอุทานแซ่ดกันออกมา

“เก็บไว้เป็นที่ระลึก เราไม่เพียงพบแหล่งหยุดพักครั้งแรก

ของเขาเท่านั้น ยังพบกระสุนนัดแรกของเขาที่ช่วยชีวิตนายจ้างด้วย เพราะคนที่จะมานั่งอยู่บนขอนไม้อันนี้คงไม่ใช่ลูกหาบหรอก อาจเป็นแหม่มคนใดคนหนึ่งในสองคนนั่น”

เชษฐาพูดช้าๆ แล้วส่งปลอกกระสุนนัดนั้นคืนไปให้น้องสาว หล่อนรับมาพลิกดูอีกครั้ง เหมือนจะเพ่งให้เห็นภาพของเจ้าของลูกปืนผู้ยิงแล้วใส่กระเป๋าเสื้อไว้ตามเดิม

ไม่เกินหนึ่งชั่วโมงของการหยุดพักกินอาหารตำแหน่งเดียวกับที่รพินทร์มาหยุดพัก เชษฐาสั่งให้เคลื่อนหน้าต่อไปทันที ม่งซับบอนเป็นเป้าหมายต่อไป ซึ่งแน่ใจว่า คณะของพรานใหญ่จะต้องไปพักนอนในคืนแรกแน่นอน...

บ่ายโมงครึ่งของวันเดียวกันนี้เอง คณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ กายใต้การนำของรพินทร์ ซึ่งมีขบวนอพยพของพวกกะเหรี่ยงเหลือตาย จากคชกัยหมู่บ้านดะเคียนทองติดตามมาด้วย ก็ผ่านดงทึบสลับไปกับทุ่งแฝกรอบด้าน ประหนึ่งกำแพงของจักรวาลล้วงเข้าสู่บริเวณด้านใต้ของหุบหมาหอนอันกว้างใหญ่ไพศาล แต่ยังเป็นอยู่รอบนอกของเขตหุบมหากัยเท่านั้น และเลาะเลียบไปเรื่อยตามเชิงเขา โดยจอมมัคคุเทศก์ผู้นำทางกำลังอยู่ในระหว่างใคร่ครวญตัดสินใจ ว่าจะหาทางตัดเข้าเขตหุบตอนใดเพื่อความปลอดภัยของหมู่คณะมากที่สุด

เขาผละเดินจากคริสติน่า กรูบิล หรือไลล่า อาร์มิเตจ โดยเร่งฝีเท้าไปเดินนำอยู่หน้าขบวนเมื่อ 2 ชั่วโมงที่แล้ว หล่อนคง

จะอยากประกบติดตามชิดอยู่เหมือนกัน แต่สุดความสามารถเพราะเดินตามไม่ทัน และในที่สุดก็ละความพยายามเนื่องจากเป็นที่รู้กันดีอย่แล้วว่าหนทางในป่าแล้ว ถ้าหากคนคนนั้นไม่หยุดรอเสียอย่างเดียวไม่มีใครเดินตามเขาได้ทัน ต่อให้ขายาว หรือว่าเป็นนักเดินที่แข็งแรงทรหดสักขนาดไหน

“แหม่มคริสอย่าเพิ่งฆ่าตัวตายเสียก่อนเพราะความเหนื่อย ถ้าคิดจะเดินตีคู่ไปกับพรานใหญ่โดยแกไม่หยุดรอให้”

หล่อนยังจำได้ดีว่า บุญคำได้เตือนแล้วด้วยคำพูดเช่นนั้น ขณะที่หล่อนเร่งฝีเท้าจนเกือบจะเป็นวิ่ง ในที่สด อย่างเก่ง คริสก็เพียงแต่เดินนำหน้าขบวนลูกหาบเคียงข้างไปกับบุญคำเท่านั้น ในขณะที่พรรคพวกอื่นๆ คงเดินคุมอยู่ท้ายขบวน

บัดนั้นเอง เสียงวิทยุแบบมือทุกเครื่องของฝ่ายนายจ้างก็ปรากฏสัญญาณออดเรียกพร้อมกันขึ้นทั้งหมด สแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ และอิสซาเบล สะดุ้งประหลาดใจไปตามๆ กัน รีบฉวยขึ้นมาเปิดสวิตช์ทันที เสียงของพรานใหญ่ที่ลับหายไปเบื้องหน้าเหมือนจะทอดทิ้งทุกคนไว้ด้านหลัง ก็ปรากฏห้าวลึกชัดเจนที่สุดว่า

“รพินทร์ เรียกทุกคน! ถ้าได้ยิน ตอบรับด้วย”

“บราโว! วิทยุเราใช้การได้แล้วหรือนี่ ดีใจจริงโว้ย ฮะฮ่า... รพินทร์! เราได้ยินเสียงคุณชัดเจนมาก”

เสียงนายคี๊ธตะโกนลั่นปนหัวเราะก้อง ดีใจแทบกระโดด คนอื่นๆ ก็ตื่นเต้นกันไปหมด ต่างกรอกเสียงพูดลงไปในเครื่องของตนจนฟังไม่ได้ศัพท์ เสียงจากรพินทร์เงียบไป เพราะคงจะได้ยินพรรคพวกเบื้องหลัง ซึ่งเว้นระยะห่างกันเป็นช่วงๆ ใช้วิทยุ

ทดสอบกันอยู่ เขาทอดระยะอยู่อึดใจใหญ่ จนกระทั่งได้ยินเสียงเรียกเป็นทางการจากหัวหน้าคณะ โดยเสียงคนอื่นๆ เงียบลง จึงตอบมาได้ยินพร้อมกันหมดทุกเครื่องที่เปิดรับอยู่ในขณะนี้

“ขอทดสอบเครื่องทุกเครื่อง รับฟังได้เรียบร้อยไหมครับ ผมจะเรียกเป็นรายตัวบุคคล เมื่อเรียกใคร ขอให้ตอบรับและบอกความชัดเจนหรือไม่เพียงไรมาด้วย”

เสียงสแตนลีย์กล่าวขึ้นก่อนอย่างลิงโลด

จอมพรานเริ่มต้นเรียกตามลำดับบุคคลทันที คนถัดไปเขาเรียกคี๊ธ เชิดวุธ และอิสซาเบล ทั้งสามรับตอบว่าชัดเจน ซึ่งทางฝ่ายเขาก็บอกว่าชัดเจนเช่นกัน

คริสตินาเป็นคนสุดท้ายที่เขาทดสอบวิทยุด้วย

หล่อนเฉย ไม่ตอบ ไม่ปลดวิทยุที่กำลังดังอ้าวติดอยู่กับเข็มขัดนั้นขึ้นมาพูด จอมพรานเรียกซ้ำอยู่สองสามครั้ง เชิดวุธผู้กวดไล่ตามหลังมาจนกระทั่งเดินทันแม่ผมทอง หันไปดูแม่ภูเขาน้ำแข็ง ซึ่งเดินไปเบื้องหน้าเฉยด้วยความประหลาดใจ แล้วเอื้อมมือไปคว้าวิทยุที่เอวของหล่อนขึ้นมากรอกคำพูดลงไป

“รพินทร์ นี่ผมเชิดวุธพูด แต่ใช้เครื่องของคริส วิทยุของคริสใช้การได้ดีเหมือนของพวกเราทุกคนแล้ว แต่ผมแปลกใจในข้อที่เขาเดินเฉย ไม่สนใจกับเสียงเรียกของคุณเลย บังเอิญผมเดินอยู่ข้างๆ เขา ก็เลยฉวยเอาวิทยุของเขามาพูดแทนเป็นการทดสอบให้ รับฟังเป็นยังไง”

“ก็...ชัดเจนเหมือนเครื่องอื่นๆ ครับ”

จอมพรานตอบมาด้วยน้ำเสียงปกติ เชิดวุธจึงส่งเครื่อง

นั้นคืนไปให้เจ้าของ พร้อมทั้งมองหน้าเหมือนจะถามว่าเหตุใดจึงไม่ตอบรับ แม่ผมทองเฉย ทำเป็นไม่เห็นเสีย รับวิทยุมาเหน็บเอวตามเดิม

"โกรธอะไรรพินทร์หรือ?"

นายทหารหนุ่มถามเบา ๆ เมื่อเห็นหล่อนปิดสวิตช์เสีย เพราะถึงอย่างไรเครื่องของเชิดวุธที่ยังเปิดอยู่ในขณะนี้ ก็สามารถถ่ายทอดเสียงระหว่างพรานใหญ่กับทุกคนให้ได้ยินชัดเจนอยู่แล้วในทุกข้อความ

"เปล่า"

หล่อนตอบเรียบ ใช้หลังมือป้ายเช็ดเหงื่อบนปลายจมูก ตามองไปเบื้องหน้า ที่เห็นแแต่ป่าเขียวทะมึนในระหว่างช่องเขาที่ทอดสูงขึ้นไป ระยะเวลานั้น เสียงพูดโต้ตอบทางวิทยุระหว่างจอมพราน กับฝ่ายสแตนลีย์คงดังอยู่ตลอดเวลา

"แล้วทำไมเขาเรียก คุณถึงไม่ตอบรับ"

"ไม่จำเป็นเปลืองถ่านเปล่า ๆ ในเมื่อก็เห็นอยู่แล้วว่าวิทยุมันดังอยู่นี่ และถึงฉันไม่ตอบ คุณก็ช่วยตอบให้แล้วไม่ใช่รึ"

"เอ สองคนนี่ รู้สึกมีอะไรกินนัยกันอย่างไรพิกลนะ ระยะเดินทางเริ่มต้น ครึ่งชั่วโมงแรกผมเห็นคุณไปเดินอยู่รั้งท้ายขบวนกับพรานใหญ่ ต่อมา เขาก็ขึ้นไปนำอยู่หน้าขบวนตามปกติของเขา คุณพยายามตาม แต่ตามเขาไม่ทันเอง"

"หยุดถามจู้จี้ซอกแซกเสียทีได้ไหม ไอ้หนู!"

หล่อนพูดห้วน ๆ เป็นภาษาอังกฤษ แต่สำนวนนั้นออกมาได้ความเช่นนี้ เล่นเอาเชิดวุธสะดุ้งโหยง ตาของคริสที่เหลือบ

ข้องมาทางเขา น่ากลัวผิดสังเกตไปมาก มันวาวจ้าชนิดไม่เคยเห็นมาก่อน เล่นเอาเชิดวุธหน้าแหย

"ขอบคุณสวรรค์ เป็นอันว่าวิทยุเครื่องของเราใช้ได้ตามปกติแล้ว เมื่อพ้นเขตอับคลื่นออกไป ผมเข้าใจว่าวิทยุเครื่องใหญ่ที่จะติดต่อกับหอบังคับการลอย ก็จะต้องเริ่มใช้การได้ดีด้วย..."

เสียงรพินทร์ดังก้องมาจากทุกเครื่องที่เปิดรับฟังอยู่ในขณะนี้เพราะทุกคนเปิดวอลลุ่มสูงสุด

"ขอรายงานให้ทราบดังนี้ครับ ขณะนี้เรากำลังอยู่ทางด้านใต้ฝั่งนอกของหุบหมาหอน ตัวผมเองล่วงหน้ามารอท่านอยู่แล้วตรงบริเวณชะง่อนเขาริมเหว ระยะห่างจากพวกท่านประมาณไม่เกิน 1 ไมล์ โปรดไต่มาตามเส้นทางที่กำลังเดินอยู่ในขณะนี้ประเดี๋ยวก็จะเห็นกันเอง เราจะหยุดพักทานอาหารกลางวันที่นี่ ไม่ต้องเร่งร้อนครับเดินกันตามสบาย เดี๋ยวก็ถึงที่พักแล้ว ขออภัยด้วยที่นำเดินรวดเดียว 5 ชั่วโมงเศษ โดยไม่หยุดเลย และทำเวลาอาหารกลางวันของพวกท่านคลาดเคลื่อนไปเกือบสองชั่วโมง"

"โอเค! เรากำลังตามขึ้นไปเดี๋ยวนี้"

สแตนลีย์ตอบขึ้นไปทันที

จากสภาพป่าอันเป็นพงรกทึบ อุดมด้วยเถาวัลย์ซึ่งบางขณะก็ต้องใช้มีดตัดกิ่งไม้ถากถางทางขึ้นไป จู่ๆก็โผล่มาพบกับเส้นทางเดินอันอุดมไปด้วยกรวดหิน ตัดชันขึ้นสู่ไหล่เขา ซึ่งมีรอยของรพินทร์ทำสัญญาณชี้บอกทิศทางไว้ให้ก่อนแล้ว

ขบวนทั้งหมดพากันเคลื่อนขึ้นไปตามหนทางนั้นทันที ทุกคนเหงื่อโชกราวกับอาบน้ำ โดยเฉพาะฝ่ายนายจ้าง แต่คนเหล่านี้เริ่มเคยชินเสียแล้ว กับสภาพของการเดินกันอย่างหนัก จึงไม่มีปัญหาอะไรมากนัก

คณะเดินทาง ต้อนพวกกะเหรี่ยงอพยพ ซึ่งมีสัมภาระและเดินช้ากว่ามาก อันเนื่องจากเป็นกองคาราวานใหญ่ขึ้นไปก่อน พวกตนปิดท้ายไล่หลังขึ้นไป

ชั่วไม่กี่นาทีต่อมา ก็บรรลุถึงยอดเนินของเส้นทางทอดข้ามไหล่เขานั้น มองเห็นรพินทร์ยืนสูบบุหรี่อยู่ก่อนแล้ว ตรงบริเวณที่โล่งกว้างราบเรียบเชิงผาตอนหนึ่ง ห่างออกไปราว 40 เมตร ใต้ต้นไม้ใหญ่ที่ยืนตระหง่านโดดเดี่ยวสูงลิบ ด้านขวามือเป็นเหวลึกตัดชันลงไป มองเห็นยอดไม้อยู่เบื้องล่างทึบไปหมด

จอมพรานตีมือเป็นสัญญาณสั่งการกับพรานพื้นเมืองของเขาให้นำขบวนกะเหรี่ยงอพยพที่มาด้วย ให้แอบชิดเข้าพักอยู่ริมหน้าผาหิน ภายใต้ร่มเงาของชะง่อนที่โผล่ล้ำออกมา ซึ่งพวกนั้นก็เข้าใจสัญญาณเขาเป็นอย่างดี ตรงเข้าไปรวมกลุ่มปลงหาบตรงตำแหน่งนั้นตามคำสั่ง ส่วนฝ่ายนายจ้าง และขบวนลูกหาบของฝ่ายเขา พรานใหญ่ใช้วิทยุสั่งให้เดินตรงต่อมายังร่มไม้ใหญ่ที่เขายืนอยู่ ซึ่งชั่วไม่นาน คณะที่ตามมาก็ถึงตำแหน่งนั้น ต่างทรุดตัวลงนั่งอย่างเหน็ดเหนื่อยอิดโรยและดื่มน้ำเป็นอันดับแรก การหยุดพักจึงแยกออกสองกลุ่ม คณะเดินทางกลุ่มหนึ่ง กะ-เหรี่ยงอพยพ อันมีจำนวนลูกเล็กเด็กแดงอีกกลุ่มหนึ่ง โดยห่างกันแค่ 20 เมตร มองเห็นและตะโกนพูดกันได้

"เราไม่สามารถจะทำเวลาให้เร็วได้มากกว่านี้ ตามที่ได้เรียนให้ทราบล่วงหน้าแล้ว เพราะมีกะเหรี่ยงอพยพและสัมภาระมากมายติดตามมาด้วย หนทางเดิน ก็ต้องเลือกเอาแนวทางที่แน่ใจว่าควรจะปลอดภัยและเสี่ยงน้อยที่สุด ถ้าเรามากันตามลำพัง ก็จะทำเวลาได้มากกว่านี้อีกเท่าตัว เอาละครับ ผมให้เวลาทุกท่าน 1 ชั่วโมงเต็ม สำหรับการทานอาหารกลางวันและพักผ่อนก่อนที่จะออกเดินทางต่อ"

เขาประกาศขึ้นกับทุกคนในกลุ่มของนายจ้างที่พากันนั่งหอบหน้าแดงก่ำกันอย่ แล้วก็ตะโกนสั่งการอะไรบางอย่างไปยังกะเหรี่ยงอพยพพวกนั้น ขณะเดียวกันก็ออกคำสั่งให้บุญคำไปเป็นตัวแทนเขา เพื่ออำนวยความสะดวกนัดแนะอะไรกับพวกนั้น รวมทั้งให้ไปหาอาหารกินรวมกลุ่มกับกะเหรี่ยงตะเคียนทองด้วย

อาหารกลางวันพอประทังมื้อนี้ ฝ่ายนายจ้างทั้งหมดอาศัยเรชั่นล้วน ๆ ความเหนื่อยอ่อนความหิวโหยยังทำให้ทุกคนไม่อาจสนใจสังเกตภูมิประเทศแวดล้อมรอบตัวได้ละเอียดถี่ถ้วนนัก เห็นเพียงผาด ๆ แต่ว่า ยิ่งไกลกันออกมา **สภาพของป่าก็ดี ขุนเขารอบด้านก็ดี มันเริ่มผิดไปจากเท่าที่ผ่านมาแล้วทุกขณะ ภูเขาสูงขึ้น ต้นไม้แต่ละต้นโตมโหฬารขึ้น ขนาดเถาวัลย์แท้ ๆ ก็ยังมีเส้นเท่าขาอ่อนอวบ ๆ ของผู้หญิง ธรรมชาติมีทั้งความสวยงาม และน่าสะพรึงกลัวปะปนกันอย่างแยกไม่ถูก หินแต่ละก้อนก็ล้วนแพรวพราวไปด้วยสีสันวิจิตรเหมือนเอาเพชรนิลจินดาไปฝังไว้**

เมื่ออิ่ม ทุกคนใช้เวลาที่เหลือ เอนหลังลงพักตามแท่นหินที่งอกอยู่ระเกะระกะ รพินทร์เตือนให้คี๊ธทดสอบวิทยุรับส่งเครื่องใหญ่ที่จะติดต่อกับสถานีลอยฟ้าทันที ซึ่งพันเอกแห่งยูเอสอาร์มี่ก็ดูเหมือนจะเพิ่งนึกขึ้นมาได้เพราะคำเตือนนั้น รีบจัดการโดยเร็วปรับจูนเครื่อง เรียกอยู่ครู่เดียวเสียงจากหอบัง-คับการ (ซึ่งไม่ทราบว่าอยู่ที่ไหน) ก็ดังก้องชัดเจนออกมา ชนิดที่ทำให้อเมริกันทุกคนแทบกระโดดด้วยความปีติเหลือที่จะกล่าว

เมื่อวิทยุรับส่งเครื่องใหญ่ทำงานได้ และเริ่มมีการใช้โค้ดติดต่อกัน จอมพรานก็แยกตัวห่างออกมาทันที เพราะไม่ต้องการจะป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ชิดกลุ่มของนายจ้างในขณะที่ใช้วิทยุ อันถือว่าเป็นความลับสุดยอด

ระยะเวลาระหว่างนี้เองที่เพิ่งจะสังเกตเห็นหมอเบลแอบนอนอยู่ที่ร่มเงาหินมุมหนึ่งตามลำพังคนเดียว ขาข้างหนึ่งเหยียดตรงอีกข้างหนึ่งชันขึ้น ดวงตาหลับ เขารู้สึกเหมือนกันว่าเช้าวันนี้ ตั้งแต่หล่อนถูกคริสหรือไลล่าตบเอา(โดยเขาเห็นอยู่คนเดียว)แล้ว อาการของหล่อนเงื่องหงอยลงไปมาก และไม่ค่อยจะพูดอะไรกับใครโดยไม่จำเป็นด้วย

ศึกษาคลุกคลีเห็นนิสัยแท้จริงกันไปนานๆแล้วก็น่าสงสาร **อิสซาเบลเป็นคนไม่มีอะไรเลย ฟรีเซ็กซ์...ดอกทองประจำคณะ แต่นั่นก็เป็นนิสัยอิสรเสรีที่ไม่มีอะไรปิดบังอำพรางไว้เพราะธรรมชาติความต้องการของหล่อนเป็นเช่นนั้นเองทว่าไม่เคยเป็นพิษเป็นภัย** ช่างพูด ร่าเริง ไม่มีอะไรเสแสร้ง ผสมกับความปากตำแยหน่อยๆ อันเป็นนิสัยแท้จริงของผู้หญิง แต่หล่อนก็เป็นเพื่อนดีกับคนทุกคนในคณะ **เขาไม่เชื่อว่าผู้หญิง**

คนนี้จะเหี้ยมโหดอำมหิตพอที่จะฆ่าใครได้ แต่สำหรับคริสนั้นไม่แน่...สัญชาตญาณบอกเขาเช่นนั้น

พรานใหญ่เดินตรงเข้าไปหา เสียงเหยียบกรวดลั่นจากฝีเท้าของเขาทำให้หล่อนผงกศีรษะขึ้นดู พอมองเห็นว่าเป็นใครก็รีบดึงกายขึ้นนั่งทันที

“นอนพักตามสบายเถอะ เบล เรามีเวลาเหลืออีกตั้งครึ่งชั่วโมง”

เขายิ้มให้ พูดด้วยเสียงอ่อนโยน เบลมองหน้าแล้วพยายามกวาดตาไปรอบๆ อย่างหวาดๆ รพินทร์กล่าวต่อมาว่า

“ไม่ต้องกลัว และไม่ต้องไปสนใจ ขณะนี้ ‘ไลล่า’ กำลังติดต่อวิทยุหอบังคับการ เขายังไม่ทันจะเห็นหรอกว่าผมเดินมาที่นี่”

อิสซาเบลยิ้มจืดๆ ขยับตัวไปเอนหลังพิงก้อนหินไม่พูดอะไรทั้งสิ้น ดูผิดไปจากทุกครั้ง รพินทร์อัดควันบุหรี่ลึก จ้องที่เค้าหน้าอ่อนเยาว์นั้นด้วยจิตปรานีอย่างแท้จริงเป็นครั้งแรก

“ผมเสียใจ และไม่พอใจ ที่เห็นคริสตบคุณเมื่อเช้านี้ เพิ่งจะมารู้เอาวันนี้เองว่าคุณน่ะ กลัวคริสจนลนลานไปหมด”

“เป็นความผิดของฉันเอง ที่ปากพล่อย ปากอยู่ไม่สุข”

“เอาความลับที่เขาไม่ต้องการให้ผมรู้มาเปิดเผย เพราะความไร้เดียงสาของคุณเองนะรึ”

“ฉัน...ฉัน...” หล่อนอึกอัก “คุณรีบไปเสียเถอะ ต่อไปนี้อย่ามาแสดงความสนใจหรือใกล้ชิดอะไรฉันอีก คริสเขาไม่พอใจนัก”

“ทำไม?”

“ฉันไม่น่าจะบอกอะไรกับคุณไปเลยเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของเขา”

“เป็นการดีมาก ที่คุณช่วยให้ผมเห็น ‘ธาตแท้’ อันซ่อนเร้นของเขา ผมสงสัยมานานแล้วแต่ไม่แน่ใจ เพิ่งจะมาแน่ใจเอาเมื่อเช้า ตอนที่เขาตบคุณแทบคว่ำไปคามือนั่นเอง เอาละเบล ขอถามอะไรตรงไปตรงมา คุณกลัวเขานักหรือ?”

เบลหน้าเผือดเห็นถนัด แม้จะยิ้มและยักไหล่

“ผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดานะ”

“ลูกสาวแซมซัน ผู้มีพละกำลังมหาศาลชนิดที่ใครสู้ไม่ได้หรือยังไง?”

“คุณอย่าให้ฉันพูดอะไรเกี่ยวกับเขาอีกเลยโปรดเถอะ...”

จอมพรานสั่นหน้า

“ผมอยากจะพูดกับคุณ ทำไมคุณไม่สู้ คุณสู้เขาไม่ได้งั้นหรือ ผมว่าข้อลำขนาดน้ำหนักตัวของคุณ จะเหนือกว่าเขาเสียอีก แม้ว่าเขาจะได้เปรียบในความสูงกว่าก็ตาม เอาไหมผมจะหาโอกาสเหมาะๆ ปล่อยให้คุณเดี่ยวกับคริสตัวต่อตัว ผมเชียร์คุณเอง”

“คุณไม่รู้จักคริส!...”

อิสซาเบลละล่ำละลักออกมา

“นั่นนะ นังแม่มดชัดๆ แม่มดรูปงาม!! เขาฆ่าคนมาเสียนักต่อนักแล้ว ทั้งในเมืองและในสนามรบ”

“ใครที่ฆ่าคนได้มากๆ ไม่ใช่จะแสดงว่าเก่งกาจเสมอไป แต่ที่แน่ๆ คือใจเหี้ยม และที่ฆ่าได้ก็เพราะมีโอกาสจะฆ่า ถ้ามาเดี่ยวกับคนที่คิดสู้และมีฝีมือทัดเทียมกับเขา เขาอาจเป็นฝ่าย

ถูกฆ่าบ้างก็ได้ ทำไมคุณจะต้องกลัว...ผ่านหลักสูตรแฮนด์ ทู แฮนด์ คอมแบ็ท มาแล้วไม่ใช่หรือคุณน่ะ”

“ฉันก็เคยเรียน”

หล่อนบอกอ่อย ๆ

“อ้าว! แล้วไปกลัวอะไร”

“ฉันอยากรู้นัก ว่านี่คุณจะมายุอะไรฉัน!”

“ก็ยุให้สู้เขายังไงล่ะ ผมไม่อยากเห็นคุณถูกตบ แล้วก็วิ่งหนีไปเสียเฉย ๆ อย่างเมื่อเช้า ผมไม่ชอบเห็นใครรังแกใคร ผมแทบไม่เชื่อสายตา ตามปกติก็เห็นเป็นเพื่อนสนิทสนมรักใคร่กันดี เย้าหยอกกันได้สารพัด แต่บทจะถูกข่มขู่ขึ้นมา คุณกลัวเขาหงอเลย ผมอยากรู้เหตุผลเท่านั้นว่า เรามีมือมีเท้าเหมือนกัน ซ้ำขนาดรูปร่างก็ยังได้เปรียบเสียอีก ทำไมจะต้องกลัวเขาถึงเพียงนั้นด้วย”

“รพินทร์...”

เบลอ้อมแอ้ม ไม่เต็มปากคำนัก

“ฉันเรียนแฮนด์ ทู แฮนด์ คอมแบ็ทมาแล้ว...ใช่! แต่ไลล่าอาร์มิเตจ ไม่ได้เป็นนักเรียน หรือผู้ผ่านการฝึกหัดอย่างฉันนะ เขาเป็นครูฝึก!! เป็นอาจารย์ของฉันอีกทีหนึ่ง ลูกศิษย์จะไปสู้อะไรอาจารย์ได้ อย่าว่าแต่ผู้หญิงตัวขนาดฉันเลย ผู้คุมหญิงในคุก ตัวยังกะหมีโคเดี๊ยก หักคอนักโทษหญิงมาเสียนักต่อนัก ไลล่าจับฟาดโครมเดียวหลังหักพิการ เป็นอัมพาตมาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ คุณเห็นตัวเขาระหงเพรียวอ้อนแอ้นอย่างนั้นเถอะ เวลาแม่โกรธขึ้นมาเรี่ยวแรงราวกับยักษ์ ถึงคุณเองก็เหมือนกัน อย่าประมาท รูปร่างคุณก็ไม่ได้ใหญ่โตอะไรเลย เตือนเชิดวุธไว้ด้วย

ให้ระวัง เห็นพยายามจะเข้าใกล้กระลิ้มกระเหลี่ยอยู่ตลอดเวลา ดีไม่ดีเจ็บตัว”

“ผมไม่เชื่อว่าคุณจะสู้เขาไม่ได้ ถ้าคุณคิดจะสู้ เว้นแต่คุณจะไม่สู้เท่านั้น”

“เอ...มิสเตอร์ฮันเตอร์ ฉันชักจะไม่เข้าใจคุณเสียแล้ว นี่คุณต้องการอะไร ถึงมาพูดแบบนี้ ต้องการให้ผู้หญิงสองคนที่มาด้วยกันร่วมทีมงานเดียวกัน ต้องมาฆ่ากันเองงั้นหรือ สำหรับฉันก็บอกกับคุณอยู่นี่ว่า ฉันสู้เขาไม่ได้ทุกอย่าง อย่าว่าแต่มือเปล่า ๆ ด้วยกันเลย แถมมีดให้อีกเล่ม ฉันก็ยังทำอะไรเขาไม่ได้ นี่เป็นเรื่องจริง และทดลองกันมาแล้ว ฉันแทงเขาไม่ถูกเลย... หยุดพูดถึงเรื่องนี้ทีเถอะ ยิ่งพูดไปมันก็ยิ่งไม่เป็นการดีสำหรับฉัน เขารู้เข้า เขาก็คงโกรธเอาอีก”

“ไม่โกรธหรอก มีอะไรก็บอกนายคนนี้ไปเสียให้หมด เถอะเบล เขาจะได้กระจ่างชัด ไม่ต้องมาคอยหลอกถามสืบค้นหาให้เสียเวลาอยู่อีก”

เสียงเรียบ ๆ ดังออกมาจากก้อนหินที่ทั้งสองคนนั่งกันอยู่

พร้อมกัน ร่างงามของไลล่า อาร์มิเตจ ก็โผล่ออกมายืนอยู่ทางด้านศีรษะของอิสซาเบล ผู้นั่งตะลึงตัวแข็งทื่อ

รพินทร์ ไพรวัลย์ เงยหน้าขึ้นสำรวจดูร่างเพรียวระหงที่ยืนเด่นอยู่นั้น ด้วยสายตาเฉยเมยและไม่กะพริบ เกล็ดบุหรี่ช้า ๆ ออกจากซองขึ้นมาต่อกับก้นของตัวเก่า แล้วดีดก้นบุหรี่เก่ากระเด็นข้ามโขดหินไป พูดทั้งยังคาบบุหรี่อยู่ น้ำเสียงแผ่วต่ำว่า

"คริส ถ้าคุณทำอะไรเบลอีก ไม่ว่าจะต่อหน้าหรือลับหลังผมก็ตาม ผมก็พร้อมแล้วที่จะป้องกันเบลไว้"

หล่อนยิ้มมุมปาก ทรุดตัวลงนั่งซ้อนหลังเบล แล้วโอบกอดแม่ผมแดงไว้

"ฉันจะทำอะไรเขา ความจริง เบลก็เปรียบเหมือนน้องสาวฉัน..."

กล่าวอ่อนหวานนุ่มนวลดังนั้นแล้ว หล่อนก็จุ๊บริมฝีปากไปที่แก้มเบลผู้นั่งตัวสั่นอยู่เบา ๆ กระซิบว่า

"ฉันขอโทษและเสียใจ สำหรับเหตุการณ์เมื่อเช้านี้ ความจริงฉันไม่ได้ตั้งใจเลย"

หล่อนเหลือบตามองดูเขา กล่าวต่อไปพร้อมกับเลิกคิ้วโก่งยาวสุดหางตาขึ้นข้างหนึ่งว่า

"อย่าคิดว่าจะเป็นเล่ห์กลอุบายอะไร ฉันขอโทษเบลจากใจจริง และต่อหน้าคุณด้วย คุณพอใจหรือยัง คุณรพินทร์ไพรวัลย์...ข้องใจอะไรอีกไหม?"

พรานใหญ่สูบบุหรี่เฉย ตามองหน้าหล่อนนิ่งอยู่เช่นนั้น คริสหัวเราะเบา ๆ หันมาบอกกับเบลว่า

"หอบังคับการยินดีมาก ที่ติดต่อกับพวกเราทางวิทยุได้แล้ว แต่เราก็ไม่ได้บอกรายละเอียดขัดข้องอะไรกับเขามากนักที่ขาดการติดต่อไปนาน สามคนพูดวิทยุรายงานตัวขึ้นไปหมดแล้ว ขาดแต่เพียงเธอคนเดียวเท่านั้น ที่รัก! เขาต้องการได้ยินเสียงของเธอ เพื่อให้รู้แน่ว่าพวกเราทั้งสี่คนยังมีชีวิตอยู่ครบ ไปพูดกับเขาหน่อยซิ รายงานตัวด้วยเสียงของเธอเองสั้น ๆ ก็พอหัวหน้าใหญ่ข้างบนกำลังรอฟังเสียงเธออยู่"

เบลผุดลุกขึ้นในทันที คว้าปืนประจำตัวที่วางอยู่ใกล้ๆ แล้วเดินผละไปโดยเร็ว

บัดนี้บนแท่นหินในซอกลับตานั้น จึงเหลือเฉพาะ คริสติน่า หรือไลล่า กับรพินทร์ เพียงสองต่อสองเท่านั้นที่มองตากันอยู่ หน้าของเขาเย็นกระด้างเหมือนเดิม แต่เค้าหน้าของแม่ผมทองพรายยิ้มหยันหรือยั่ว พิจารณาไม่ถูก...

รพินทร์ขยับตัวลุกขึ้นผละไปเสียเฉยๆ แต่แขนยาวของคริสเอื้อมมากดไว้ที่ไหล่ของเขาเสียก่อน

"ทำไมนะ เดี๋ยวนี้คุณรังเกียจฉันนักหรือ?"

"ก็ไม่รังเกียจ แต่ผมชักไม่ชอบอะไรหลายๆ อย่างในตัวคุณ อย่างน้อยที่สุดก็วิธีย่องมาเงียบๆ แบบนี้"

"ฉันก็เดินมาตามปกติธรรมดาของฉัน เพียงแต่ว่าอ้อมมาทางด้านหลัง คณกับเบลไม่ได้ยินเองเท่านั้น...มีอะไรอีก ที่คุณไม่ชอบฉันจะได้แก้ไข"

"คุณไล่เบลไปทำไม เมื่อกี้นี้"

"สาบาน ให้ตกนรก ไม่ได้มีอุบายอะไรเลย หอบังคับการต้องการจะติดต่อกับเบลโดยตรง อาจารย์ให้ฉันมาตามเบล..."

แล้วหล่อนก็หัวเราะ เอื้อมมือมาหยิบบุหรี่ที่ยังคาบอยู่ในปากเขาไปสูบหน้าตาเฉย ต่อมาว่า

"ดูคุณแปลกไป และลืมคำพูดของตัวเองแล้ว ที่พูดไว้กับฉัน"

"ผมลืมคำพูดอะไร?"

เสียงเขากระด้าง

“จำไม่ได้หรือ คุณเองนั่นแหละ เป็นคนขอร้องฉันไว้บอกว่าตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ขอให้ฉันพยายามกันเบลให้ห่างๆ คุณไว้หรือจะปฏิเสธว่าไม่ได้ขอร้องฉันไว้อย่างนี้?”

สุภาพบุรุษไพรอึ้งงันไปครู่อย่างจำนน

“อือม์ ใช่ ผมเคยขอร้องคุณไว้เช่นนั้นจริง”

“แต่วันนี้ เดี๋ยวนี้ คุณกลับเป็นฝ่ายหาโอกาสเข้ามาใกล้ชิดเบลเสียเอง”

“มันมีเหตุผลใจนะ คริส ผมสงสารเด็กคนนั้น เมื่อเห็นปฏิบัติการอัน ‘ไม่ยุติธรรม’ และถูก ‘ข่มขู่’ จากคุณ”

“ก็เลยวางแผนยุยงให้เบลกระด้างกระเดื่อง เห็นฉันเป็นศัตรูและคิดที่จะให้เบลลองดีฉัน”

หล่อนเลิกคิ้วยิ้มๆอีกครั้งขณะที่เป่าควันบุหรี่อย่างเจตนาจะให้พุ่งไปทางเขาแต่ลมป่ายามบ่ายบนสันเขาพัดปลิวกระจายไปทางอื่นหมด

“ใช่! แต่ไร้ผล ผมยุไม่ขึ้นหรอก เด็กคนนั้นกลัวคุณหัวหดเลย แสดงว่าเข็ดเขี้ยวกันมาก่อนนานแล้ว”

คริสตินำโบกมือ พร้อมกับถอนใจยาว

“รพินทร์ บนความหยาบกระด้าง เย็นที่อเป็นหินบนหลุมฝังศพอันเป็นเปลือกนอก คุณเป็นคนอ่อนไหวต่ออารมณ์เหลือเกินนะ มันเป็นลักษณะของคนโรแมนติก ที่ไม่มีใครมองออก ยกเว้นแต่...”

หล่อนเว้นระยะนิดหนึ่ง แล้วต่อมาแผ่วเบาว่า

“อาจเป็นแพทย์หญิงที่ชื่อดารินคนนั้นกระมัง ซึ่งค้นพบ

ได้ แต่ฉันก็ค้นพบได้เหมือนกันนะ นอกจากเธอผู้นั้น...อย่ามองฉันด้วยสายตาอย่างนั้นซิ มันไม่น่าดูเลย ถึงอย่างไรฉันก็นับถือและศรัทธาในตัวคุณ คุณสภาพบรษไพร!”

“คริส ผมว่าผมจะไม่ถามอะไรคุณแล้ว แต่ก็อดไม่ได้”

“ตามสบายถ้าอยากจะถาม”

“หัวหน้าคณะของคุณ ด็อกเตอร์สแตนลีย์ เขารู้ประวัติส่วนตัวของคุณดีมาก่อนหรือเปล่า?”

“ก็จำเป็นจะต้องรู้บ้างเลา ๆในฐานะที่เขาเป็นหัวหน้างานแต่อาจแค่ 5 เปอร์เซ็นต์กระมัง”

“แล้วคี๊ธล่ะ?”

“รายนั้นไม่รู้อะไรเกี่ยวกับความเป็นมาของฉันนักหรอกและก็ไม่จำเป็นจะต้องรู้”

“ถ้างั้นคุณยอมรับไหม ว่าคุณไม่พอใจเบลเป็นอย่างมากที่พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องของคุณให้ผมรู้”

หล่อนเบะปากนิดหนึ่ง อาการเบะปากนั้น ตามปกติแล้วไม่ว่าใครจะทำ มันก็ดูทุเรศน่าเกลียดทั้งสิ้น แต่บนริมฝีปากของคริสติน่า มันดูเก๋พิลึก

“ยอมรับว่า ครั้งแรกฉันฉุนมาก แต่เดี๋ยวนี้ไม่แคร์อะไรแล้ว คุณจะรู้ก็รู้ไป ฉันก็เคยบอกคุณแล้วว่า ฉันไม่ใช่คนดิบคนดีอะไรนัก ฉันไม่อยากมาทำงานครั้งนี้นักหรอก แต่ก็ต้องมาเพราะมันเป็นข้อแลกเปลี่ยนต่อรอง ดีกว่าติดอยู่ในคุกตั้ง 20 ปี...อ้อ! บางอย่างที่คุณไม่รู้ ซึ่งฉันก็ขอบอกไว้เสียเลย บางทีคุณอาจสงสัยว่า เหตุใดฉันจึงพอจะทำหน้าที่รักษาพยาบาลโดยเป็นผู้ช่วยเบลได้อย่างดีที่สุด ก่อนหันเหมาเรียนทางเคมีฟิสิกส์

เป็นเป็นนักเรียนแพทย์มาก่อน ปีสุดท้ายแล้ว ระหว่างฝึกงานในห้องผ่าตัด สะเพร่าไปหน่อย กดมีดลึกเกินจำเป็น คนไข้ตายคามือ ใบประกอบโรคศิลป์ไม่ออกให้ และเกือบติดคุกเป็นครั้งแรกในครั้งนั้น การเรียนแพทย์สะดุดชะงักอยู่แค่นั้น ถ้าไม่งั้นเป็นก็มีสิทธิ์จะใช้เอ็ม.ดี. ขึ้นหน้าคำ เอ็ม.เอส.ซี. ได้อย่างเบลเหมือนกัน”

หล่อนพูดเนิบ ๆ เรื่อยเฉื่อย ดูไม่จริงจังอะไรนัก

“ผมว่า คนไข้ที่ตายคาเตียงผ่าตัด ไม่ได้ตายเพราะความสะเพร่าของคุณหรอก แต่เพราะอารมณ์ซาดิสม์ของคุณเสียมากกว่ากระมัง”

“ไม่รู้ซิ ฉันวิเคราะห์ตัวเองไม่ถูกหรอก”

“เห็นครั้งแรกยังกะครู หรือแม่ชีงั้นแหละ”

“คุณไม่ได้บอกไว้เองหรอกหรือว่าภูเขาไฟมักปกคลุมด้วยหิมะ แต่อย่ากลัวไปเลย ภูเขาไฟลูกนี้จะไม่พ่นเถ้าลาวาออกมาลวกคุณหรอก ถึงลวก คุณก็ไม่เป็นอันตรายเพราะ ‘ศิษย์มีครู’ ไม่ใช่หรือ? มิหนำซ้ำ ยังมียันต์กันภัยอย่างวิเศษติดแนบหัวใจอยู่ตลอดเวลา...”

หล่อนเอาหลังมือตบเบา ๆ ไปที่อกเสื้อด้านซ้ายของเขาที่มีรูปของดาริน วราฤทธิ์ ใส่ซองหนังบาง ๆ แนบอยู่ทุกขณะ

“...นี่! อยู่ตรงนี้ ความจริงตอนที่ฉันเก็บได้ ฉันควรเอาเผาไฟเสียเลย ไม่น่าจะคืนให้”

“ถ้าคุณทำอย่างนั้น และผมรู้ ทายถูกไหม ผมจะทำยังไง?”

“ฆ่าฉัน”

“ไม่ใช่ฆ่าเฉยๆ แต่จะค่อยๆ แล่เนื้อออกทีละชิ้นเลย”

“ฉันคงถึงไคลแม็กซ์ขีดสุดอีตอนนั้นเองนะ”

หล่อนพดหน้าตาเฉย นอนหลังพิงก้อนหินเหยียดเท้าในท่าสบายอารมณ์

“อ้อ! นอกจากจะเป็นซาดิสม์แล้ว ยังเป็นแมโซคิสม์อีกด้วยหรือ?”

“มันก็ปนๆ กันอยู่ สุดแต่กาลเวลา ซึ่งไม่แน่นอนอย่างเช่นขณะนี้ เดี๋ยวนี้ ถ้าคุณจะตบฉันสักเปรี้ยง เอาให้เลือดกลบปาก ฉันคิดว่าฉันควรมีความสุขที่สด”

“จิตใจผมเป็นปกติดี ไม่ได้เป็นทั้งซาดิสม์ และแมโซคิสม์ เพราะฉะนั้น เสียใจ ผมช่วยคุณในข้อนั้นไม่ได้”

กล่าวจบ พรานใหญ่ขยับจะลุกอีก แต่คริสไวพอที่จะคว้าข้อมือของเขาไว้อย่างฉับพลัน ดวงตาสีฟ้า อันเป็นลักษณะสีตาของอเมริกัน แต่แวววลึกซึ้งและกินใจ อันเป็นคุณลักษณะของแววตาเอเชียนที่ปะปนกันอยู่ มองประสานตาเขา

มันมีอำนาจจริงๆ!

อำนาจราวกับแม่มด ซึ่งกอปรไปด้วยเสน่หานุภาพวิงวอนอ้อยอิ่งที่สะกดเขาให้ต้องตะลึงแล คริสติน่า ขณะที่เขามองอยู่นี้ หล่อนสวยจับจิตเหลือเกิน...เขายอมรับว่าหล่อนสวยจนธาตุบุรุษในกายของเขาสะท้านสั่นวาบหวิวทั้งๆที่บรรยากาศสิ่งแวดล้อมก็ไม่อำนวยให้เลย กลางความระอุอบอ้าวของตะวันบ่ายและพรรคพวกคนอื่นๆ ที่ยังชุกชุมกันอยู่รอบด้านเต็มไปด้วย โดยมีมุมลับตาระหว่างเขาและหล่อนห่างแค่ไม่กี่สิบก้าวเท่านั้น

“พลี๊ส...”

ริมฝีปากบางแดงสดตามธรรมชาตินั้นขยับ และใบหน้าก็โน้มใกล้เข้ามา

รพินทร์ ไพรวัลย์ ลืมตัว มือทั้งสองยกขึ้นจะโอบกอด แต่ทันใดนั้นเอง ก็เหมือนมีอะไรแล่นปราดผ่านไปในดวงจิต สำเหนียกเสียงเพลงของแงซายที่จำติดสมอง แว่วเข้าสู่โสตส่วนลึก ทว่าเสียงนั้น หาใช่เสียงของแงซายไม่

ห่างไกล...เหลือไกลเกินห่าง...
อ้างว้าง ฝันเคยเคียงใกล้...
เธออยู่แห่งใด เธออยู่แห่งใด? จิตใจไหวหวั่น...

กระแสเสียงเหมือนหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์

พริบตานั้นเอง เขาก็ชะงัก มือที่กำลังจะโอบกอดกลายเป็นสะบัดตบฉาด!

ใบหน้างามของคริสติน่า สะบัดไปตามแรงตบด้วยหลังมือนั้น ดวงตาทั้งคู่ของหล่อนหลับ และเฉยนิ่งอยู่ในภาวะเช่นนั้น

รพินทร์เองตบไปแล้วตัวเองก็ตะลึงไปอีก เมื่อเลือดสีข้นค่อยๆ ไหลรินเป็นทางออกมาจากมุมปากของคริส มันไม่มากนัก แต่มันเป็นเลือด! เลือดของหล่อนที่หลั่งออกมาจากการถูกตบด้วยหลังมือเขา!

เขาจ้อง หน้าซีดเพราะความตกใจในการกระทำของตนเอง คริสคงเบือนหน้าไปตามแรงตบ และยังนิ่ง ดวงตาหลับอยู่เช่นนั้น ต่อมาเขาเห็นหยาดน้ำใสๆ ไหลซึมออกมาจากดวงตา

ที่พริ้มหลับของหล่อน เป็นทางตามร่องแก้ม ไม่มากนัก แค่สองสามหยดเท่านั้น

“ขอบคุณ **‘ในความกรุณา’** ของคุณ...”

หล่อนพึมพำแผ่ว

เผชิญหน้ากับภูตผีสมิงร้ายไม่ว่ามันจะร้ายกาจสักขนาดไหน คนอย่างรพินทร์ก็ยังไม่พะวักหวั่นไหว ตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก เหมือนเช่นภาวะที่เขาเผชิญอยู่ในขณะนี้ มันเป็นความรู้สึกอันยากที่จะบรรยาย ชุลมุนไปหมดทั้งสมอง ในที่สุด ก็รวบเอาร่างของคริสตินาเข้ามากอดประทับไว้กับอก ละล่ำละลักออกมา

“คริส! โอ...คริส! ผมไม่ได้มีเจตนาหรือตั้งใจเลย...โปรดยกโทษให้ผม”

หล่อนคงนิ่งเหมือนรูปปั้นอยู่เช่นนั้น รพินทร์ลุก-ลี้ลุกลน เช็ดให้ทั้งเลือดและน้ำตา เงอะงะสับสน ปากก็พร่ำเรียกนามและขอโทษหล่อนอยู่เช่นนั้น

คริสตินาค่อยๆ ลืมตาขึ้น ขนตางอนเปียกชุ่มน้ำ แม้จะไม่หลั่งเป็นทางออกมาอีก พยายามจะยิ้ม แต่ก้มหน้าหลบตาเขา ขยับตัว เอามือทั้งสองดันอก จะผละออกจากอ้อมกอด แต่รพินทร์ยังรัดไว้แน่น

“ปล่อยฉันเถอะค่ะ”

“คริส! ผมจะไม่ปล่อยคุณอย่างเด็ดขาด ถ้าคุณไม่บอกว่าคุณยกโทษให้ผม...ผมป่าเถื่อนมาก มันเป็นการใจดำอำมหิตจริงๆ แต่ผม...ผมลืมตัว...”

“คุณลืมตัวกับเบล คุณปฏิบัติอย่างหนึ่ง แต่คุณลืมตัว

กับฉัน คุณก็ปฏิบัติอีกอย่างหนึ่ง ฉันไม่มีอะไรจะยกโทษให้คุณหรอก เพราะคุณไม่มีโทษ สิ่งที่คุณทำลงไปแล้ว ก็คือสิ่งที่ฉันขอร้องคุณเองไม่ใช่หรือ”

“คริส!...”

เขาครางอย่างว้าวุ่น พยายามจะเช็ดซับน้ำตาให้ แต่หล่อนเบือนหน้าหนี

“ผมยอมรับว่าผมขาดสติ บ้าไปชั่วขณะ บอกผมซิคุณเจ็บมากไหม?”

“เจ็บค่ะ เจ็บจากแก้มแปลบ ขึ้นไปส่ประสาทสมอง แล้วก็สะท้อนปวดร้าวลงมาถึงขั้วหัวใจ ทีแรกฉันนึกว่าฉันจะมีความสุข แต่...เปล่า! มันไม่สุขเลยสักนิดจากรสชาติอันนี้...ปล่อยฉันเถิดค่ะ คุณรู้สึกตัวหรือเปล่าว่าคุณกำลังรัดฉันอยู่”

“ผมกอดคุณโดยเจตนา ไม่ใช่รัด!”

“ลักษณะมันก็ใกล้เคียงกันนั่นแหละ ระวังบาปผิดทางใจของคุณเองนะ ฉันเตือนด้วยความหวังดี”

“ผมไม่รู้สึกเป็นความผิดที่กอดคุณอยู่อย่างนี้ แต่ผมรู้สึกเป็นความผิดอย่างไม่มีการอภัยได้ทีเดียว ที่ผมผู้ชายทั้งแท่ง ดันผ่าไปตบหน้าผู้หญิงโดยที่เธอไม่ได้ทำอะไรผมเลยสักนิด คุณไม่ได้ทำอะไรผมเลย! ดีกับผมสารพัด! แต่ผมกลับทำร้ายคุณ โธ่... นี่จะให้ผมทำยังไงดี จึงจะเป็นการลุกะโทษคุณได้ในครั้งนี้”

“อย่าเดือดเนื้อร้อนใจอะไรเลย ลืมเสียเถอะ”

“แต่คุณเสียใจ และผมก็เสียใจ...เสียใจอย่างที่สุด...ผมชอบคุณคริส โปรดได้ยินด้วย ผมชอบคุณ!!...”

คริสตินาค่อย ๆ ขืนตัว จนกระทั่งหลุดพ้นจากอ้อมแขน

ของเขา เอานิ้วบรรจงแตะน้ำตา ที่จับพราวอยู่บนขนตาลงมาดูเงียบๆ จากนั้นก็เอาน้ำนั้นแตะเบาๆ ลงไปบนหลังมือเขา แล้วหันหลังกลับเดินผละจากไปทันที

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนกายสั่นเทิ้ม แล้วทรุดกายลงนั่ง ชันเข่ากับพื้น มือทั้งสองกุมที่ขมับ

การพลัดพรากจากดาริน วราฤทธิ์ เป็นความทุกข์ทรมานอันดับหนึ่งที่ไม่ต้องเอ่ยถึง!

แต่การตบคริสติน่า กรบิลเมื่อคร่ำนี้ ตลอดจนได้เห็นอากัปกิริยาของหล่อนก่อนจะผละจากไป ก็บีบคั้นใจเขาเช่นกัน... กินลึกเป็นอันดับสอง อันไม่เคยคิดว่ามันจะเกิดขึ้นได้...

นี่เขาจะทำอย่างไรดี? **หน้าของเขาเท่านั้น ที่มันดูกระด้างเหมือนหิน แต่หัวใจของเขา มันหาใช่หินไม่ จากผู้หญิงคนหนึ่งมาก็มีทุกข์...พบผู้หญิงอีกคนหนึ่งเข้าก็มีทุกข์ และเป็นผลแห่ง 'ทุกข์' ที่เกี่ยวข้องสืบโยงกันเป็นลูกโซ่**

ดาริน-ดาริน-ดาริน...นั่นคือคาถาปลดทุกข์ระงับความฟุ้งซ่านที่เขาพยายามท่องภาวนา

แต่ภาพที่คริสถูกตบ ใบหน้าสะบัดเริดนิ่งไป ภาพเลือดที่รินออกจากมุมปาก ภาพน้ำตาค่อยๆ ซึม ตลอดจนกิริยาและถ้อยคำที่หล่อนพูดกับเขา มันก็ผุดซ้อนทับขึ้นมาชนิดที่ยากจะลืม ให้หล่อนฟาดเขาด้วยด้ามปืน ให้ผรุสวาทด่าทอ ให้ตรงเข้ามาทำร้ายตอบแทน หรือใช้วาจากิริยาอันเผ็ดร้อนที่สุด ยังจะดีเสียกว่า เขาจะได้ไม่ต้องมานั่งซึมเซื่องปวดร้าวตัดสินใจอย่างไรไม่ถูกในขณะนี้

"เจ็บค่ะ เจ็บจากแก้ม แปลบขึ้นไปสู่ประสาทสมอง แล้วก็สะท้อนปวดร้าวลงมาถึงขั้วหัวใจ ทีแรกฉันนึกว่าฉันจะมีความสุข แต่...เปล่า! มันไม่สุขเลยสักนิดจากรสชาติอันนี้..."

ประโยคอันแผ่วเบา แต่ชัดเจนนั้น ก้องอยู่ในโสตประสาทของเขา ซึ่งแน่ละยากที่ลืมเสียได้ นี่หรือ 'นังแม่มด' ของเบล 'นังฆาตกรตัวร้าย' ที่ล่าผู้ชายราวกับพรานล่าเนื้อ เขาไม่คิดว่านั่นจะเป็นฉากละครลวง ไม่คิดว่านั่นเป็นบทบาทการล่อเหยื่อของนางสมิง ซึ่งก็ไม่ประสงค์ที่จะให้เขาได้เห็นเลย เพราะตนเองก็คงเตรียมการไม่ทัน ตรงข้ามกลับใช้กิริยาอันกลมกลืนอื่นๆ กลบเกลื่อนร่องรอยเสีย

ตบหล่อนทำไม?

เขาถามตัวเองแล้วก็ได้คำตอบในสองข้อ หนึ่ง ตัวเองมองเห็นหล่อนขณะนั้นสวยเกินไปและจิตใจไม่ปกติ ต้องการจะทำลายบรรยากาศที่เกรงว่าจะระงับอารมณ์ไว้ไม่ได้นั้นให้สะบั้นลงเสีย สอง มีทุนเดิมที่ประชดลองดี และหมั่นไส้หล่อนเป็นทุนเดิมอันเกิดมาจากรับทราบประวัติร้ายโดยคำบอกเล่าของเบล

ชัดโครมลงไปแล้ว เกิดอะไรขึ้น?

หล่อนร้องกรีดๆ เต้นเร่าๆ หรือ?...เปล่า!

หล่อนต่อสู้โต้ราวกับแมวป่าอย่างที่หวังไว้หรือ?...เปล่า!

หล่อนแสดงอาการหน้าด้านปราศจากยางอาย ฉีกเสื้อผ้าออกไล่ปล้ำเขาหรือ...เปล่า!

ยักไหล่แสดงว่าไม่แคร์หรือ?...ก็เปล่า เปล่าทั้งนั้น ไม่ได้เป็นอย่างที่เขาคิดหวังจะได้พบเห็นเลย

ดัดจริตสำออย ร้องไห้กระซิกๆ ดีดดิ้น ตีโพยตีพาย เป็น

อีกลักษณะหนึ่ง ที่เขาคาดล่วงหน้าว่าจะเห็นจากเล่ห์กลของสตรีที่มีอยู่ทุกชาติทุกภาษา เขาก็คาดผิดไปหมด

แล้วเขาเห็นอะไรหลังจากนั้น?...**เลือดจากแรงตบ...น้ำตาที่พยายามซ่อนเร้น...รอยเจ็บที่ดวงจิตซึ่งพยายามกลบเกลื่อน ...รอยอับอายและเจื่อน...และในที่สุดก็เดินเลี่ยงหนีไปอย่างยอมรู้ตัวว่าแพ้อยู่ในที...แพ้ความใจดำของเขา!**

มาไหวตัวตื่นขึ้นจากห้วงรำพึงอันกลัดกลุ้มเมื่อแว่วเสียงกระซิบเรียกเบา ๆ ว่า

“นาย...นายเป็นอะไรไป ไม่สบายเหรอ?”

มันเป็นเสียงของตาเฒ่าบุญคำ ผู้เข้ามานั่งยอง ๆ อยู่ข้างตัว...

พรานใหญ่สะดุ้งลืมตาโพลงขึ้น และบัดนั้น เขาก็รู้สึกปวดหัว...ปวดจริง ๆ มีอาการเหมือนจะจับไข้ พยายามจะลุกขึ้นยืน แต่แล้วก็ซวนเซ ตาพรานเฒ่าสมุนขวาโดดเข้าประคองไว้ร้องเร็วอย่างตกใจ

“นาย!...นี่นายไม่สบายจริง ๆ ด้วย แดดออกร้อนเปรี้ยงแต่ตัวเย็นชืดเลย นายนั่งตรงนี้ก่อน...”

แกจับเขากดกึ่งประคองให้นั่งลงบนก้อนหิน แล้วยังไม่ทันที่รพินทร์จะร้องห้ามอะไรออกไป ตาเฒ่าก็แล่นอ้าวตรงไปยังกลุ่มนายจ้างโดยเร็ว จอมมัคคุเทศก์พยายามจะทรงกายขึ้นยืนอีกครั้ง แต่หน้ามันมืด ๆ วิงเวียนอย่างไรบอกไม่ถูก ต่อมาเขาก็เห็นกลุ่มของนายจ้างพรูเข้ามาห้อมล้อมไว้ ร้องซักถามแซ่ดกันไปหมด รวมทั้งเชิดวุธด้วย

ในจำนวนนั้นมี สแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบล และเชิดวุธ ครบหน้า

ขาดเพียงคนเดียวเท่านั้น คริสติน่า หล่อนไม่ได้หวนกลับมาอีก

“เปล่า ๆ ๆ ผมไม่ได้เป็นไร...”

เขาฝืนหัวเราะโบกมือและพูดโดยเร็ว แต่เสียงแหบแห้งกลบเกลื่อนต่อไปว่า

“ตาคำไปบอกอะไรกับพวกคุณนี่?”

อิสซาเบลปราดเข้าประชิดตัวเขาทันที จับแขนไว้ คว้าชีพจรแล้วขมวดคิ้วกระซิบถามเบาที่สุด ได้ยินเฉพาะสองต่อสองเท่านั้น

“เกิดอะไรขึ้น คริสทำร้ายคุณหรือ?”

“คริสอยู่ไหน?”

เสียงของเขาเบาที่สุดเช่นกัน

“ฉันเห็นเขาเดินหน้าตาย ไปนั่งอยู่ที่ก้อนหินโน่นคนเดียว ไม่กลับไปรวมกลุ่มกับพวกเรา...บอกซิเขาทำอะไรคุณ บิ๊ซท์! ฉันเตือนคุณแล้วให้ระวังตัว”

รพินทร์กล้ำกลืนอะไรชนิดหนึ่งลงคอ

“ใช่ ผมระวังตัว ระวังจนกระทั่งขี้ขลาดตาขาวแล้วกลายเป็นคนทำร้ายคริสไปเสียเอง ทั้ง ๆ ที่เขาก็ไม่ได้ทำอะไรผมเลยสักนิด...บัดซบ!”

คำหลัง เขาสบถสาปแช่งตัวเอง...

อิสซาเบลดูเหมือนจะไม่เข้าใจในคำพูดของเขานักทำหน้างง ขณะนั้นรพินทร์ก็บุ้ยใบ้ทำสัญญาณให้นายจ้างทุกคนที่กำลัง

เข้ามายืนมุงเขาอยู่ ให้นั่งลงเหมือนจะปรึกษางาน ตัวเองยังไม่พูดอะไร ขณะนั้นก่อนทั้งสิ้น ควักกระเป๋าเสื้อหยิบเอาตลับโลหะแบนๆ เก่าๆ ที่บรรจุยาส่วนตัวของเขาออกมาเปิดฝาออกแล้วเลือกได้ยาลักษณะกลมแบนสีขาวสองเม็ดขยับจะใส่ปากหมอเบลเห็นเข้า ก็คว้ามือฉับ

“อะไรน่ะ จะกินยาอะไร?”

“แอสไพริน เบล ผมปวดหัวนิดหน่อย ไม่เป็นอะไรมากหรอก เดี๋ยวก็เรียบร้อย”

ว่าแล้วก็โยนยาเข้าปาก เคี้ยว เชิดวธส่งกระติกน้ำมาให้เขาจึงรับมาเปิดฝากรอกใส่ปากดื่มสองอึก ก็ส่งคืนสะบัดหน้าอยู่สองสามครั้ง แล้วฝืนตีหน้าเป็นปกติ

“เป็นยังไง เคอเนล คี๊ธ วิทยุเครื่องใหญ่ติดต่อกับ บ.ก. ของคุณได้สะดวกเรียบร้อยดีหรือ?”

นั่นเป็นพูดถึงเรื่องการงาน ที่กลบเกลื่อนร่องรอยทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างดีที่สุด

“เรียบร้อยดีมาก รพินทร์ ชัดแจ๋วเลย ไอ้พวกนั้นด่าพ่อล่อแม่ลงมาใหญ่ ที่เราขาดการติดต่อไปนานหลายสิบชั่วโมง แต่เราก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะบอกรายละเอียดอะไรทั้งหมดที่เราเผชิญให้พวกนั้นรู้ได้ นอกจากบอกว่ามีอุปสรรคขัดข้องทางเทคนิคหน่อย...ระยำแท้ มันบอกลงมาว่านึกว่าพวกเราลงนรกกันไปหมดแล้ว”

คี๊ธบอกพลางหัวเราะชอบใจ

“แน่ใจไหมครับ ว่าขณะนี้พวกเขารู้ว่าเราอยู่ตรงตำแหน่งไหน?”

เขาถามไปเช่นนั้นเอง

“ก็พอจะรู้ตามพิกัดของแผนที่ทางอากาศ ถ้าพวกนั้นอ่านไม่ผิด”

“อ้อ หมอเบล เมื่อกี้ที่คริสมาตามคุณ บอกว่าทางบ.ก. ต้องการพูดกับคุณ เขาต้องการพูดกับคุณจริงหรือเปล่า?”

พรานใหญ่หันไปสอบถามอิสซาเบล เพื่อหยั่งอะไรบางอย่างซึ่งก็ได้รับคำตอบว่า

“จริง เขาต้องการฟังเสียงพวกเราทั้งสี่คน โดยให้รายงานตัวตามลำดับกันทุกคน ไม่มีอะไรมากหรอก เขาต้องการรู้ให้แน่ชัดว่าอาจารย์ คี๊ธ คริส และฉัน ยังมีชีวิตกันอยู่ครบถ้วนเรียบร้อยดีทุกคน”

รพินทร์พยักหน้า นั่นแปลว่า คริสน่าไม่ได้มีลูกไม้หรืออุบายอะไรเลย ที่เข้ามาแทรกขัดจังหวะเมื่อครู่นี้ เชิดวุธก็สอดโพล่งขึ้นตามนิสัยว่า

“เสียดายมาก รพินทร์ ที่หอบังคับการ ไม่อนุญาตและไม่สนใจยอมรับว่า ผมเป็นคนหนึ่งของคณะอเมริกันทั้งสี่คนนี่ด้วยเลย และไม่ต้องการพูดกับผมบ้าง ถ้าเขาให้ผมมีโอกาสพูดติดต่อ ผมก็จะได้บอกว่า ทุกคนถูกพรานนำทางหลอกเอาไปตกเหวตายหมดแล้ว”

ด็อกเตอร์สแตนลีย์ตบหลังนายทหารหนุ่มไทยโดยแรงพองคอบอกตำๆ ว่า

“บ้าน่า วุธ! คุณรู้หน้าที่ดีอยู่แล้วว่า คุณมาในฐานะอะไร พวกบนนั้นไม่รู้จักคุณ และคุณก็ไม่มีรหัสที่จะติดต่อได้ ถึงพูดขึ้นไปเขาก็จะไม่ตอบลงมา ก็เหมือนๆ กับกะเหรี่ยงหรือชาวป่า

พวกนี้แหละ ถ้าพวกเราสี่คนนี่ไปถามอะไรเขา เขาก็จะไม่ยอมตอบอะไรทั้งนั้น นอกจากรพินทร์เท่านั้น ที่เขายอมติดต่อด้วยขอที อย่าพูดอะไรเป็นเชิงบ่อนทำลายให้แตกแยกไปหน่อยเลย เราร่วมเป็นร่วมตายกันมาถึงเพียงนี้แล้วและคุณในฐานะตัวเชื่อมกลางระหว่างรพินทร์กับพวกเราทุกคน ก็ไม่น่าจะพูดอะไรให้รพินทร์ต้องคิดมาก”

“เออ! ผมมันปากเสียว่ะ โทษที”

เชิดวุธกระตุกไหล่ แล้วบอกอ่อย ๆ คี๊ธกับอิสซาเบล มองหน้าบุตรชายท่านนายพลอย่างไม่พอใจนัก บ่นอะไรพำ

รพินทร์ไม่สนใจอะไรอีก งัดแผนที่ซึ่งได้รับแจกเมื่อครั้งแรก กับแผนที่ส่วนตัวของเขาออกมาคลี่เปรียบเทียบกันดูพิจารณานิ่งไปครู่ ในขณะที่ฝ่ายอเมริกันพากันล้อมวงเข้ามา

“เรากำลังจะออกเดินทางต่อภายในไม่เกิน 10 นาที ผมจะอธิบายให้พวกท่านทราบพอสังเขปว่า ขณะนี้พวกเราอยู่ที่ไหนและจะบ่ายหน้าไปทางไหนก่อนตลอดจนภูมิประเทศแวดล้อม...”

เขาพูด แล้วเงยหน้าขึ้นมองดูทุกคนที่รายล้อมอยู่ กล่าวต่อไปว่า

“ขาดพวกเราไปคนหนึ่งครับ คือมิสกรูบิล ผมคิดว่าเธอควรจะมารับฟังและเข้าใจไว้ด้วย”

ทั้งหมดหันมาดู และก็เพิ่งจะมารู้ว่า ขณะนี้ คริสติน่าไม่ได้เข้ามาร่วมวงด้วย นายคี๊ธจึงลุกขึ้นยืน ชะโงกพ้นแง่หินออกไป ตะโกนเรียกคริส ผู้นั่งกอดเข่านิ่งอยู่

"คริส! มานี่หน่อย เรากำลังจะหารือกันเกี่ยวกับการเดินทาง"

แม่ผมทองไม่ได้ตะโกนตอบ ยังนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม แต่ใช้วิทยุประจำตัวตอบมาเรียบ ๆ เบา ๆ ว่า

"ตามสบายเถอะ อาจารย์และพวกเราทุกคนอยู่ที่นั่นแล้ว ถึงฉันไปร่วมด้วย ก็คงไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้หรอก ขอนั่งพักเหนื่อยตามลำพังหน่อย พร้อมจะออกเดินทางเมื่อไหร่บอกก็แล้วกัน"

เสียงนายคี๊ธ ซึ่งไม่ร้อะไรเช่นเดียวกับทกคน ตะโกนโหวกเหวกเรียกมาอีก รพินทร์จึงสะกิดแขน บอกว่า

"ไม่เป็นไรหรอกครับ อย่าไปกวนเธอเลย เรามาหารือกันเองก็ได้..."

พลางจอมมัคคุเทศก์ก็เหลือบขึ้นดูตะวันบนท้องฟ้า แล้วชำเลืองเปรียบเทียบกับนาฬิกาข้อมือ ดึงปากกาลูกลื่นที่เหน็บปากกระเป๋าเสื้อขึ้นมาขีดวง และลากเส้นบาง ๆ ประกอบคำอธิบายลงไปบนแผนที่ส่วนตัวของเขา

"ขณะที่เราอยู่ที่จุดนี้ครับ ซอกระหว่างสันเขาติดกับบริเวณหุบหมาหอน ทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ของหุบเป็นหุบลึกลักษณะแอ่งกระทะที่กว้างใหญ่และทึบมาก ภายในวงเขาสลับซับซ้อนที่ล้อมอยู่รอบอาณาบริเวณของหุบหมาหอน มีลักษณะเป็นวงรีเหมือนรูปไข่ เต็มไปด้วยหนอง บึงและป่าชื้นแฉะ หมู่บ้านห้วยเสือร้องที่เราจะมุ่งไป โดยนำเอากะเหรี่ยงอพยพพวกนี้ไปทิ้งไว้ที่นั่นด้วย อยู่ตรงตำแหน่งนี้..."

เขากากบาทลงไปยังเป้าหมายในแผนที่ กล่าวช้า ๆ ต่อ

ไป ในขณะที่ทุกคนซึ่งล้อมวงดูอยู่ จ้องแผนที่ และสงบฟังอย่างตาไม่กะพริบ

“ดตามแผนที่นี้ จะเห็นได้ว่า ระยะทางที่ใกล้ที่สุด ก็คือภายหลังจากลงจากซอกเขานี้ไปแล้ว เราจะต้องตัดมุดถ้ำของภูเขาตำแหน่ง ‘เอ็กซ์’ นี่ทะลุเข้าบริเวณหุบหมาหอน ปากทางที่จะมุดเข้ามีน้ำตกขนาดใหญ่กระโจนผ่านปากถ้ำ ซึ่งถ้าคนไม่รู้ทางมาก่อน สายน้ำตกจะปิดปากถ้ำไม่ให้เห็น เราจะต้องลุยน้ำและผ่านม่านน้ำตกเข้าไปจึงจะพบปากถ้ำ ซึ่งโดยหนทางที่มุดลอดไปใต้ภเขานี้ใช้เวลาเพียง 2 ชั่วโมง ก็จะโผล่เข้าไปในบริเวณหุบ เดินเลาะผ่านที่ลุ่มชื้นแฉะ เป็นหนองเป็นบึงอีกราว 1 ชั่วโมงเศษ ก็จะถึงห้วยเสือร้อง”

เขาเว้นระยะ เอาด้ามปากกาแตะริมฝีปาก และนิ่งไปชั่วขณะจิตเหมือนจะใช้ความคิดอะไรบางอย่าง

“ถ้างั้น เราก็ควรจะถึงห้วยเสือร้องก่อนทุ่มของวันนี้ ซึ่งก็ไม่ช้าเกินไปนี่รพินทร์”

“ครับ โดยเส้นทางที่ผมบอกนี่ ก็แปลว่าหลังจากนี้อีกไม่เกิน 3 ชั่วโมงเศษ เราควรจะถึงห้วยเสือร้อง ซึ่งเป็นเนินเขา ที่ราบสูงเหนือระดับที่ลุ่มของหุบหมาหอน แต่...”

จอมพรานยิ้มเลี่ยน ๆ เหลือบมองไปยังกองคาราวานกะ–เหรี่ยงที่หยุดพักกันอยู่ไม่ห่างออกไปนัก

“มันมีปัญหาครับ ปัญหามากเสียด้วย เกี่ยวกับสภาพของการเดินทางเป็นคาราวานแบบนี้”

“ปัญหาอะไร?”

ฝ่ายนายจ้าง รวมทั้งเชิดวุธถามขึ้นราวกับนัดกันไว้

“ในถ้ำที่เรามุดเข้าไป และใช้เวลาเดินประมาณ 2 ชั่วโมง โดยไม่เห็นแสงตะวันเลยนี่แหละครับ อันตรายมากเพราะมืดสนิทและทางเดินมันหมิ่นเหม่เหลือเกิน เต็มไปด้วยเหวลึก เป็นปล่องเป็นโพรงลงไปนับไม่ถ้วน ถ้าลำพังพวกเรากันเอง หรือกะเหรี่ยงผู้ชายฉกรรจ์ล้วนๆ ก็ยังพอระวังกันได้ แต่นี่มันมีเด็ก ผู้หญิง และคนแก่ ยิ่งกว่านั้นยังสัมภาระอีกมากมาย ถ้าเราลอดถ้ำน้ำตกนี่เข้าไป ผมไม่แน่ใจว่าตอนโผล่ออกอีกฟากหนึ่ง กะเหรี่ยงพวกนี้จะเหลือรอดอยู่สักกี่คน เพราะคงจะพลัดตกเหวกันเป็นระนาว สมัยก่อนที่ผมเคยนำคณะนายจ้างตามช้างร้ายเข้าไปในถ้ำนี้ พวกเราล้วนตัวเปล่า และแข็งแรงฉกรรจ์ด้วยกันทุกคน มีจำนวนเพียงไม่เกิน 7-8 คนเท่านั้น เราก็ยังต้องใช้เชือกผูกเอวเชื่อมโยงกันไว้ทั้งหมด เพื่อคอยช่วยเหลือกัน ถ้าใครพลาด แต่นี่พวกนี้จำนวนกว่าครึ่งร้อย แบกสัมภาระหนักไปด้วยอย่างอีรุงตุงนัง ผมว่าผมระวังให้ไม่ไหวหรอกครับ นอกจากอันตรายในถ้ำนี่แล้ว พอโผล่อีกทางหนึ่ง ก็จะผ่านที่ลุ่มต่ำดังบอกแล้ว จระเข้กับงูพิษยังกะหนอน อาจต้องข้ามบึงเป็นบางตอน แม้ทุกคนจะโชคดี มุดถ้ำรอดออกไปได้ ตอนเข้าบึงก็ต้องเสี่ยงอีกเป็นอย่างมาก ระยะทางมันย่นย่อได้มากก็จริง แต่มันเป็นการสมควรหรือไม่ที่เราจะเอาชีวิตของกะเหรี่ยงอพยพรวมทั้งพวกลูกหาบของเราเองด้วยไปเสี่ยง ลำพังพวกคุณ 5 คน ผมพอจะรับรองความปลอดภัยให้ได้ แต่ลูกเด็กเล็กแดง ผู้หญิงคนแก่อีกมากมายผมคุ้มครองไม่ไหว เพราะฉะนั้น จึงอยากจะขอความตัดสินใจว่าเราจะเอากันยังไง”

ทั้งสี่คนอึ้ง กะพริบตาอยู่ปริบๆ ตามองแผนที่แล้วจ้องเขาเป็นตาเดียว

“ผมไม่ต้องการให้พวกเราคนใด รวมทั้งกะเหรี่ยงที่เรานำมาด้วยในครั้งนี้จะต้องมีการตายกันขึ้นอีกเลยแม้แต่คนเดียว เพราะเมื่อร่วมทางกันมาแล้ว ก็ต้องถือว่าพวกเขาเป็นคนของเราด้วย...”

หัวหน้าคณะพูดห้าวลึก

“นอกจากทางลัดที่คุณว่านี้แล้ว มีหนทางอื่นอีกบ้างไหม”

“มีครับ แต่มันอ้อมและต้องเดินไกลเหลือเกิน เกรงว่าต่อให้เที่ยงคืนของคืนนี้ก็ยังไม่ถึง หนทางที่ว่านี้ก็คือไต่ไปตามเส้นทางบนสันเขานี้สูงขึ้นไปเรื่อยๆ พอถึงยอดสูงสุดของเทือกที่เรียกกันว่า ‘เทือกสักดำ’ นี่ ก็ไต่ลงตะวันออกเฉียงเหนือ ห้วยเสือร้องรอเราอยู่ที่ทางลงอีกด้านหนึ่งเหมือนกัน คืนนี้ไม่ถึงจุดหมายแน่ และต้องนอนค้างพักบนยอดสักดำ สรุปก็คือ เสียเวลาไปอีก 1 วัน”

“เราเสียเวลามาหลายครั้งหลายหนแล้วรพินทร์ ทำไมจะยอมเสียเวลาอีกสักคืนหนึ่งไม่ได้ เลือกเอาวิธีเดินอ้อมแต่หนทางปลอดภัยพอสมควรดีกว่า”

การตัดสินหรือต่อรองเป็นหน้าที่ของอเมริกันอาวุโสเพียงผู้เดียว

“ความจริงคุณควรตัดสินใจได้ดีกว่าพวกเรานะไอ้เกลอ” คี๊ธสอดมา

“ผมเองก็ไม่แน่ใจว่าจะตัดสินใจถูกหรือผิด ถึงต้องบอกความจริง และขอความเห็นด้วย เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นก็จะได้

ไม่มาโทษกันภายหลัง ฟังให้ดีนะครับ ผมสรุปอีกครั้ง หนทางที่เราจะไปถึงห้วยเสือร้องขณะนี้มีสองหนทาง คือทางลัด กับทางอ้อม ทางลัดนั้นเดินลำบากมาก เพราะภูมิประเทศอันตรายยากแก่การเดินทางของขบวนใหญ่ แต่ก็ถึงที่หมายเร็ว ส่วนทางอ้อม หนทางเดินสะดวกสบายพอสมควร แต่จะไปลำบากเอาตอนพักแรมอยู่บนยอดเขา และระหว่างเส้นทางเดินก็ดี หรือระหว่างพักนอนคืนนี้ก็ได้ เราอาจถูกโจมตีซ้ำจากโขลงไอ้งาดำอีกก็ได้ เพราะฉะนั้น มาช่วยกันใคร่ครวญให้ดีว่าหนทางไหนจะสะดวกปลอดภัยสำหรับเราที่สด รวมทั้งกะเหรี่ยงพวกนั้นด้วย”

คำพูดของเขาทำให้ฝ่ายนายจ้างต้องคิดนานทีเดียว คี๊ธกับสแตนลีย์ซุบซิบอะไรกันพึมพำ อิสซาเบลกับเชิดวุธไม่มีความเห็น นอกจากรอฟังอยู่เท่านั้น

ระหว่างที่พวกนั้นยังตัดสินใจอย่างใดลงไปไม่ได้ จอมพรานบอกมาอีกว่า

“ผมมีทางให้เลือกอีกทางหนึ่งครับ ไม่ทราบว่าพวกคุณเห็นด้วยหรือเปล่า คือพวกคุณทั้งหมด 5 คน ลูกหาบอีก 5 คู่ 10 คน รวมทั้งผมอีก 1 คน รวมเป็น 11 คน เราใช้ทางลัดลอดใต้ภูเขาน้ำตกไปและเข้าให้ถึงห้วยเสือร้องก่อน ส่วนกะเหรี่ยงอพยพพวกนี้ เราให้พวกเขาเดินไปทางอ้อม โดยผมจะมอบพรานพื้นเมืองของผมทั้งสี่คนคือ บุญคำ จัน เกิด และเส่ย เป็นผู้คุมขบวน ทำหน้าที่คุ้มกันให้พวกนี้ ซึ่งก็แปลว่าเราแยกกันออกเป็นสองพวก จุดนัดพบที่ห้วยเสือร้อง โดยพวกเราจะ

ไปถึงและรออยู่ก่อนโดยภายในค่ำวันนี้ ส่วนบุญคำจะนำอีกพวกหนึ่งไปถึงในราวเที่ยงของพรุ่งนี้”

สแตนลีย์สั่นศีรษะช้า ๆ อย่างไม่เห็นด้วย

“แล้วจะมีประโยชน์อะไร แม้ว่าจะแยกพวกกันออกโดยเราไปทางลัด อีกพวกหนึ่งไปทางอ้อม เราไปถึงก่อนเราก็ต้องรอพวกนี้อยู่ดีนั่นแหละ”

“การไปถึงก่อนของพวกเรา จะมีประโยชน์สองทางครับหนึ่ง เมื่อถึงห้วยเสือร้องเร็ว เราก็พอจะสืบความเรื่องเครื่องบินตกได้เร็วขึ้นในกรณีที่พวกคุณใจร้อน สอง พวกเราไม่ต้องเดินไกล เพียงแต่อาศัยความระมัดระวัง และผจญภัยกันนิดหน่อยเท่านั้น”

“ผมไม่เห็นด้วยในข้อนั้น หรือใครคิดยังไง?”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้น แล้วหันไปมองคี๊ธ อิสซาเบลและเชิดวุธ ซึ่งอีกสามคนที่คล้อยตามอเมริกันอาวุโส คี๊ธเป็นคนบอกว่า

“เรามาด้วยกันเราควรจะไปด้วยกันนะ รพินทร์ไม่สมควรจะให้แยกจากกันเลย ผมเชื่อว่าคุณรู้มือพรานสี่คนของคุณที่จะให้ความคุ้มครองกะเหรี่ยงพวกนี้ได้ ในกรณีที่โขลงไอ้งาดำโจมตีหรือดักเล่นงานอีก แต่กะเหรี่ยงพวกนี้จะมีความรู้สึกว่าถูกทอดทิ้งทันที ถ้าหากไม่มีคุณอยู่ให้พวกเขาได้เห็น ได้อุ่นใจ ใครจะเป็นหลักประกันให้ชีวิตเขาได้ ถ้าหากคุณแยกตัวนำเฉพาะพวกเราไปเสียอีกทางหนึ่ง ต่อให้มีพรานทั้งสี่คนของคุณคุมไปก็ตามทีเถอะ อีกอย่างหนึ่ง ก็เป็นการแสดงน้ำใจของพวกเราด้วยว่า เราไม่ทอดทิ้งเขามาด้วยกันก็ต้องไปด้วยกัน”

พรานใหญ่ซ่อนยิ้มอย่างพอใจ ยิ่งคบกันไปนาน เห็นใจกันนานเข้า อเมริกันพวกนี้ก็เริ่มจะลดความเห็นแก่ตัว หรือเห็นแก่ได้ลง และมีน้ำใจกว้างขวางเสียสละเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอของเขานั้น เป็นแค่การลองหยั่งน้ำใจเท่านั้น

ป่าใหญ่ไพรกว้าง ก็เป็นเช่นนี้แหละ ใครมาร่วมเป็นร่วมตาย ทุกข์ยากกรากกรำร่วมชีวิตกันเมื่อใด ธาตุแท้ดั้งเดิมของแต่ละคน ก็ย่อมพิสูจน์ออกมาไม่ยาก จอมพรานบอกกับตัวเองว่า เขาชนะอยู่เหนือจิตใจนายจ้าง 'อันตราย' พวกนี้แล้ว อย่างน้อยก็กว่าครึ่ง

"คุณวุธว่ายังไงครับ?"

เขาแกล้งไปถามบุตรชายท่านนายพล

"ผมก็ว่า พวกเราไปด้วยกันดีกว่า อย่าแยกกันเลย"

"คุณหมอเบลล่ะ?"

หล่อนหัวเราะเบา ๆ อัดควันบุหรี่ลึก

"คุณไพรวัลย์!..."

อิสซาเบลเอ่ยนามเขาอย่างเจตนาจะเน้นให้ชัดเจนที่สุด

"คุณเคยว่าพวกเราใจดำ และเห็นแก่ตัวอย่างที่สุด คุณอย่าปฏิเสธ คุณเคยคิดอย่างนั้น! แต่คุณเองนั่นแหละ จะยิ่งใจดำเห็นแก่ตัวกว่าพวกเราเสียอีก ถ้าคุณทอดทิ้งกะเหรี่ยงพวกนี้ให้ไปกันตามลำพัง โดยไม่มีคุณหรือพวกเราอยู่ให้การปกปักษ์คุ้มครองเขาด้วย พรานสีคนของคุณเรายอมรับว่าพวกเขามีฝีมือ แต่ถ้าขาดคุณฉันก็เชื่อว่าพวกเราจะแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ยาก หากมันเกิดปัญหาขึ้น เราช่วยกะเหรี่ยงหมู่บ้านตะเคียนทองมาได้ด้วยดีแล้ว จะมาทอดทิ้งเขาเสียกลางคันงั้นหรือ ถ้าคิดว่าอยาก

จะไปนอนที่หมู่บ้านห้วยเสือร้องให้สบาย โดยไปให้ถึงก่อนพวกนี้ ฉันก็ว่าคุณเองนั่นแหละ ล่วงหน้าไปคนเดียวตามลำพังดีกว่า ทิ้งพรานทั้งสี่ไว้ให้กับพวกฉัน และพวกฉันจะคุมกะเหรี่ยงพวกนี้ไปเอง...เอาไหม?"

บทจะนักเลงขึ้นมา อิสซาเบลก็เด็ดสะระตี่เข้าไส้ดีเหมือนกัน เกินคาดทีเดียว แสดงว่าคบได้ ไม่เหยาะแหยะนักหรอก แม่ผมแดงแรงเสน่ห์คนนี้ แม้จะอาวุโสต่ำที่สุดในคณะ

"ถ้างั้น ความเห็นก็เป็นเอกฉันท์ เป็นอันว่าเราจะยอมเสียเวลาอีกหนึ่งวัน โดยเลือกเอาหนทางอ้อมที่ปลอดภัยในการเดินทางมากกว่า..."

สุภาพบุรุษไพรสรุป พับแผนที่ใส่ย่ามหลัง แล้วลุกขึ้นยืน หันไปสั่งกับบุญคำ ที่นั่งยอง ๆ อยู่ไม่ห่างออกไปนักว่า

"บุญคำ ไปตามเส่ย เกิด และจัน มาที่นี่เดี๋ยวนี้ เอามาเฉพาะพวกเรานะ พวกลูกหาบหรือกะเหรี่ยงไม่ต้องให้มีใครตามมาด้วย"

ตาเฒ่ารับคำ ลุกขึ้นเดินลิ่วไปทันที จอมพรานก็หันมาทางกลุ่มนายจ้างของเขา

"ก่อนออกเดินทาง ผมมี 'อะไร' ให้พวกคุณดูครับ ผมมาถึงที่นี่ และคอยอยู่ตรงนี้นานเกือบครึ่งชั่วโมง และได้สำรวจพบอะไรเข้าโดยบังเอิญ ก็ตั้งใจว่า ให้หยุดพักทานอาหารกันให้เรียบร้อยสบายใจกันเสียก่อน และเมื่อจะเคลื่อนย้ายไปจากที่นี่ก็จะนำไปให้เห็น"

คำพูดเขาปกติธรรมดาที่สุด สีหน้าก็ชาเฉยจนจับสังเกตอะไรไม่ได้

“อะไรหรือ รพินทร์?”
สแตนลีย์ถามโดยเร็ว อ่านสีหน้าเขม็ง
“เดี๋ยวครับ ให้คนของผมสี่คนมาถึงเสียก่อน และเราไปดูพร้อมๆ กัน ผมจำเป็นจะต้องให้คนของผมเห็นด้วย อ้อ! คริสล่ะครับพวกคุณจะไม่ชวนเธอมาด้วยหรือ?”

หัวหน้าคณะยกวิทยุขึ้นพูดทันที

“คริส! นี่เป็นคำสั่ง มาที่นี่เดี๋ยวนี้! รู้สึกว่ารพินทร์จะมีเรื่องสำคัญมาก ที่พวกเราจะต้องรู้”

คริสตินาหันขวับมาทันที แล้วก็เห็นอิสซาเบลกับเชิดวุธกวักมือเรียกอยู่หยอยๆ จึงจำใจต้องขยับตัว ซึ่งมันก็เป็นเวลาเดียวกับที่บุญคำนำเอาพรานลูกน้องอีกสามคนเดินรวมกลุ่มเข้ามาถึงพร้อมกันพอดี

“เอาละครับ ทุกคนโปรดสำรวมจิตตั้งสติให้ดี แล้วตามผมมาทางนี้!”

70

ฮึกขวามือเส้นทางด่านดัดข้ามเทือกเขา ซึ่งทุกคนกำลังพักกันอยู่ในขณะนี้ ห่างออกไปจากด่านหน่งที่ทั้งคณะยืนชุมนุมกันอยู่ออกไปเพียงไม่เกิน 25 เมตรเท่านั้น เป็นตำแหน่งที่โขดหินก้อนใหญ่มหึมาก้อนหนึ่งตั้งวางเอียงลักษณะผาด ๆ รูปร่างเหมือนครกยักษ์ ที่ตั้งเอาปากชี้นฟ้าและเอียงเป็นมุม 30 องศา มาสู่เส้นทางที่เป็นหินเกลี้ยงไม่มีเกาวัลย์และพันธุ์ไม้อื่นใดอาศัยเกาะติดอยู่เลย แต่ลึกเข้าไปทึบจากหลังของหินก้อนนั้น คือป่าทึบ

จอมมัคคุเทศก์เดินช้า ๆ นำกลุ่มนายจ้าง และพรานพื้น-เม่องคู่ใจทั้งสี่ของเขาตรงเข้าไปที่นั่น เมื่อใกล้เข้ามา ทุกคนซึ่งไม่ได้พูดอะไรกันเลยในขณะนั้น ก็สังเกตเห็นก้อนหินขนาดย่อม ๆ

ที่ขึ้นเรียงราย เหมือนจะเป็นบริวารของหินใหญ่อันตั้งตระหง่านอยู่ บางก้อนเป็นรอยถูกสะดุด ถูกเหยียบด้วยน้ำหนักตัวอันมากมาย พลิกหลดจากตำแหน่งที่มันเคยจมพื้นอยู่ที่เดิมสังเกตง่ายมาก เนื่องจากเป็นรอยใหม่ๆ ไม่เกินสองวันมานี่เอง จากร่อง-รอยเดิมที่ก้อนหินเหล่านั้นเคยจมพื้นอยู่ แต่เคลื่อนจากตำแหน่งเดิม ทำให้เห็นพื้นเบื้องล่างของรอยพลิกหิน คล้ายๆจะมีใครมาแซะงัดไว้ ความแห้งผากของพื้นโดยปกติกับความชื้นของดินใต้ก้อนหินที่ถูกพลิกย่อมแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดแม้ว่าบริเวณนั้นจะเป็นพื้นดินลูกรังและหินดานแข็งกระด้างก็ตาม

“ช้างแน่ๆ มันมาเดินป้วนเปี้ยนเดินเหยียบก้อนหินเล็กๆเหล่านี้พลิกเอาไว้”

เสียงดร.สแตนลีย์คร่างออกมาเบาๆขณะที่จ้องสำรวจไปตามพื้น การเริ่มคุ้นเคยกับสภาพความเป็นไปของป่า ทำให้คนเหล่านั้นพอจะจับรหัสสำเหนียกได้ทันทีจากร่องรอยที่เห็น

รพินทร์ไม่ได้กล่าวอะไรในขณะนั้นทั้งสิ้น เพียงแต่ก้าวเดินข้ามก้อนหินเหล่านั้น ใกล้เข้าไปยังโขดหินใหญ่แล้วอ้อมฐานเข้าไปทางด้านหลังโดยโบกมือให้คนทั้งหมดตามเขาเข้าไป

พอทุกคนอ้อมฐานของหินมหึมาอันตั้งตระหง่านโดดเด่นมาสู่เบื้องหลัง ก็พบเข้ากับแอ่งอันมีลักษณะเป็นเหว หรือบ่อตื้นๆ ลึกไม่เกินสามเมตร จากขอบเบื้องบน และวงของแอ่งมีลักษณะเกือบจะกลม เนื้อที่ประมาณ 20 ตารางเมตร ภายใต้ร่มเงาของไม้ใหญ่สองต้น ที่ยืนตระหง่านสูงเสียดฟ้า

รพินทร์หยุดยืนอยู่ตรงนั้น ในขณะที่ทุกคนก็พรวดเข้ามาเรียงเป็นหน้ากระดานมองลงไปในแอ่งหิน โดยที่เขาไม่จำเป็น

ต้องชี้บอกหรือพูดอะไรทั้งสิ้น เนื่องจากภาพที่ปรากฏนั้นบอกตัวเองอยู่แล้ว

"ฮี้ยย์!"

เสียงคี้ธกับเชิดวุธ อุทานหนักๆ ออกมาในลำคอพร้อมกันราวกับเขมรไล่ควาย

สแตนลีย์ อิสซาเบล คริสและพรานทั้งสี่คนของเขาดูจะกลายเป็นหินไปชั่วขณะ จ้องภาพที่ไม่ห่างลงไปนักนั้นไม่กะพริบ ระยะเวลาที่ดูเหมือนเจตนาจะปล่อยให้คณะนายจ้างทั้งหลายได้ปรับจิตปรับใจ และค้นหามลเหตุที่มาเอาเองนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์จุดบุหรี่สูบเงียบๆ อาการของเขาปกติธรรมดาที่สุด ตามบุคลิกที่ทุกคนรู้จัก

บุญคำ จัน เกิด และเส่ย ลูกศิษย์ก้นกุฏิของเขาทั้งสี่ขยับตัวตามแง่หินลงไปทันที แต่แล้วก็ชะงัก เมื่อพรานใหญ่บอกว่า

"ไม่ต้องลงไปหรอก เสียเวลายืนมองอยู่บนนี้ก็เห็นชัดๆ อยู่แล้ว"

คำพูดเรียบๆ ประโยคนั้นของเขาเองที่ทำให้ฝ่ายนายจ้างทุกคนได้สติไหวตัว และบุญคำซึ่งทรุดตัวลงจะไต่ลงไปคนแรกก็เลยนั่งยองๆ ทำปากหมุบหมิบเหมือนจะสวดคาถาอะไรของแกอยู่ตรงนั้น...

ภาพเบื้องหน้าของทุกคน ท่ามกลางความสว่างของยามบ่าย แม้จะอยู่ภายใต้ร่มเงาของกิ่งไม้ก็ตาม คือกองซากของไอ้ผีดิบ ซึ่งนอนระเกะระกะ บางซากซ้อนทับกันในลักษณะที่

ถูกโยนลงมาทิ้งไว้ในแอ่งนี้ แต่ละซาก ก็คือซากที่ทุกคนเคยเห็นมาแล้ว แข็งที่อประดุจท่อนไม้เยี่ยงวัตถุโบราณหากาลเวลาไม่ถูก รูปร่าง ขนาด และสภาพของการแต่งกาย ต่าง ๆ กันออกไปทั้งหมดมีอยู่ 10 ซาก นับได้ง่าย ๆ จากความโล่งตื้นปราศจากซอกมุมลับตาของแอ่งนั้น

ที่ทำให้ทุกคนสะท้านสะเทือนที่สุดในขณะนี้ และพากันจ้องไปในจุดเดียวก็คือ ซากที่เคยถูกกับระเบิดของเชิดวุธ มีเหลืออยู่เพียงครึ่งตัว เฉพาะด้านบนตะโพกกับขาด้านล่างขาดหายไป กบอกซากซึ่งรพินทร์เคยยิงขาพบทำลายกระดูกสะบ้าหัวเข่าทำให้มันไม่สามารถลุกขึ้นมาเดินได้ นอกจากใช้วิธีคลานมา

ทั้งสองซากนี้เล่นงานเขาก่อน เมื่อคืนวานซืนก่อนที่ตัวเขาเองจะถูก 'มันตรัย' ล่อไปตกที่เหวก่อนดับขันธ์ แล้วหลังจากนั้น มันก็เข้าไปคลานอาละวาดอยู่ในแค้มป์พักก่อนเกิดโกลาหลสยองทั้งขบวน ก่อนหน้าที่กองทัพช้างผีสิงจะบุกเข้าโจมตี

บัดนี้ เจ้าซากศพชำรุดทั้งคู่ ได้ถูกนำมาโยนทิ้งกองรวมไว้กับซากอื่น ๆ ตรงบริเวณเดียวกันนี้ด้วย

"ตีปัญหาออกหรือยังครับว่าเป็นอะไรสำหรับสิ่งที่เราเห็นอยู่นี้"

ในที่สุด เขาก็ทำลายความเงียบของหมู่คณะทุกคนขึ้น โดยถามรวม ๆ ไปยังฝ่ายนายจ้างอเมริกัน ซึ่งบัดนี้ยืนตาพองหน้าซีดเพราะความตกใจ ที่จู่ ๆ โดยไม่คาดฝันก็ถูกพาให้มาเห็นเข้าล่วงหน้าเลย เบลถอยหลังไปพิงกับโคนก้อนหินใหญ่ มีอาการเหมือนจะเป็นลม กำลังใจและขวัญของหล่อนไม่กร้าวแกร่งนัก

ส่วนคริสติน่ายืนมองดูสิ่งเหล่านั้นด้วยสายตาเยียบเย็น ซ่อนความรู้สึกที่แท้จริงภายในไว้มิดชิด **ยิ่งนานวัน ยิ่งพิสูจน์ออกมาได้ว่าแม่ผมทองผู้นี้แก่นแท้ภายในราวกับเหล็กเพชร ขนาดผู้ชายอกสามศอกพรรคพวกของหล่อนเอง ยังตาเหลือกตาปลิ้นกับสิ่งที่เขานำมาพบ แต่คริสติน่ามองดูเฉยกึ่งฉงน กึ่งไตร่ตรองขบคิด**

สแตนลีย์เม้มริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง ตาสีฟ้าเคร่งของเขามีประกายลึก ขณะที่พยักหน้าช้า ๆ

“ใช่! ผมนึกออกแล้ว รพินทร์...เหล่านี้ ก็คือ ‘จำนวนหนึ่ง’ ของซากอันมากมาย ที่มันบุกเข้ามาพร้อมกับกองทัพช้างเมื่อคืนวานซืน เข้าเล่นงานในระหว่างที่คุณถูกล่อไปตกเหว พอรุ่งขึ้นเช้า เราพบแต่ซากช้างที่พวกเรายิงตายเป็นเบือเต็มไปหมด แต่กลับไม่พบซากของไอ้พวกผีดิบพวกนี้เลย ความจริงก็คือภายหลังจากที่เราปะทะมันไม่ไหว และบุญคำสั่งให้พวกเราทั้งหมดแค้มป์ผละหนีขึ้นหน้าผา โดยมีพวกช้างยังชุมนุมอยู่ข้างล่างก่อนจะถอยไปเมื่อใกล้รุ่ง ช้างผีโขงนั้นได้นำเอาซากที่ไม่อาจใช้งานได้อีกนั้น ก็คงหมายถึงว่า แต่ละซากวิญญาณร้ายจะไม่อาจหวนเข้ามาสิงสู่ เพื่อนำให้มันเคลื่อนไหวทำการใด ๆ ได้อีก เนื่องจากถูกยิงด้วยกระสุนปืนลงอาคมของบุญคำ ตามที่คุณได้เคยอธิบายให้เราเข้าใจมาแล้ว...ความเข้าใจของผมเป็นอย่างนี้ถูกต้องไหม?”

จอมพรานก้มศีรษะนิดหนึ่ง

“ถูกต้องครับ ซากที่มันแอบขนมาสุมไว้ที่นี่ก็คือซากซึ่งจะนำไปใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้แล้ว เนื่องจากโดนกระสุนปืนลง

ไสยเวทแก้เคล็ดของบุญคำกับพวกที่ใช้กระสุนเข้าพิธีเหล่านั้น พูดง่ายๆ ก็คือ ตายสนิท จะไม่แผลงฤทธิ์ได้อีกแล้ว ทั้งๆที่ความจริงไอ้ซากอุบาทว์เหล่านี้มันก็ตายมาแล้วนานแสนนานนับอายุไม่ได้ และเพื่อเป็นการหลบซ่อนหลักฐาน มันก็บังคับให้โขลงช้างนำซากเหล่านั้นมาแอบซ่อนไว้เสียที่นี่ โดยคิดไม่ถึงว่าเราจะมาพบเข้า แต่เราก็มาพบจนได้อย่างบังเอิญ ก็ใกล้รุ่งของคืนวานซืนนั่นแหละครับ ตอนมันถอยกลับออกจากบริเวณใต้หน้าผา”

“แล้วนี่คุณมาพบได้ยังไง”

คี๊ธถามเร็วปรื๋อ

“ผมมาถึงที่นี่ ก่อนทุกคนร่วมครึ่งชั่วโมง อย่างที่เรียนแล้ว...”

รพินทร์ตอบ

“ก่อนตัดสินใจแน่นอนว่าจะให้พวกเราพักกันที่นี่ ผมตรวจบริเวณ ครั้งแรกก็ไม่ได้เฉลียวคิดอะไรทั้งสิ้น บังเอิญมาสะดุดใจเมื่อเดินใกล้ก้อนหินก้อนนี้เข้ามา สังเกตรอยหินเล็กๆ ถูกเหยียบพลิกไว้หลายก้อน และมีร่องรอยของช้าง จึงเดินอ้อมมาตรวจดูที่นี่ ก็เลยเห็นอย่างที่พวกเรากำลังดูกันอยู่ในขณะนี้แหละ ผมไม่ได้เรียนให้ทราบแต่แรก เพราะเห็นว่ายังไม่ใช่เรื่องสำคัญนัก แต่เมื่อเรากำลังจะออกเดินทางผ่านที่นี่ไป ผมก็เลยเชิญพวกคุณทุกคน รวมทั้งคนของผมให้มาเห็นไว้ว่า ไอ้ซากผีดิบที่ถูกลูกปืนอาคมหมดฤทธิ์ลงในคืนวานซืน พวกมันขนมาทิ้งไว้ที่นี่เอง และเป็นหลักฐานยืนยันให้เราทราบแน่นอนขึ้นได้ข้อหนึ่งว่า กระสุนปืนลงอาคมของบุญคำสามารถทำลายพวกมัน

ได้จริง ๆ ไม่ใช่แต่เพียงคาดคะเนเอาเท่านั้น เป็นกำลังใจให้พวกคุณเชื่อมั่นได้ว่า กระสุนที่บรรจุอยู่ในปืนแต่ละกระบอก ใช้กระสุนที่บุญคำเข้าพิธีปลุกเสกไว้ แม้เพียงนัดเดียวที่กระทบร่างไอ้ผีดิบพวกนี้ มันจะหมดฤทธิ์ทันที อาละวาดต่อไปอีกไม่ได้โดยเด็ดขาด กระสุนของเราฆ่าทำลายมันได้แล้ว ไม่ใช่ยิงทะลุผ่านตัวไปแล้วยังเดินเหมือนสมัยก่อนนี้”

นายจ้างอเมริกันทุกคนรวมทั้งเชิดวุธ มีสีหน้าดีขึ้นในทันที ต่างมองไปที่ตาเฒ่าบุญคำที่นั่งยอง ๆ อยู่ปากแอ่ง โดยไม่ทราบว่าเจ้านายทั้งหลายพูดถึงตัวเองว่าอย่างไร เชิดวุธดีใจและเลื่อมใสแกขีดสุด ถึงกับเดินเข้าไปกอดคอตาพรานเฒ่า ศิษย์เอกของรพินทร์ไว้

“เด็ดขาด ลุงคำ ให้มันได้อย่างงี้สิ ถึงจะเรียกว่าลูกศิษย์เอกของรพินทร์”

บุญคำไม่รู้เรื่องทำหน้าตื่น

“อะไร นายทหาร?”

เชิดวุธแกล้งชี้ลงไปยังซากหมื่นปีที่นอนสุมอยู่ในแอ่งข้างล่างแล้วถามว่า

“ไอ้ผีตายซาก ที่นอนกองสุมกันอยู่นี่ จะลุกขึ้นมาไล่กัดหรือบีบคอพวกเราอีกไหม”

ตาพรานเฒ่ายิ้มแห้ง ๆ แล้วตอบประสาซื่อของแก เนื่องจากฟังไม่เข้าใจว่ารพินทร์บอกอะไรกับพวกนั้นก่อนแล้ว เพราะพวกนั้นใช้ภาษาอเมริกันในขณะนั้น

“บุญคำก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่ไอ้พวกนี้ ก็คือพวกที่บุญคำ จัน เกิด เส่ย และนายทหารช่วยกันยิงไว้ตอนที่มันบุก

เข้ามาพร้อมกับกองทัพช้างเมื่อคืนก่อนทั้งนั้น เมื่อมันถูกขนมากองทิ้งไว้ตรงนี้ รวมทั้งไอ้ตัวขาดครึ่งท่อน ที่คลานเข้ามาไล่งับพวกเรากลางปางพักโน่นด้วย..."

แล้วบุญคำก็มองไปทางเจ้านายโดยตรงของแก

"นาย ขอบุญคำลงไปตรวจดูไอ้ผีพวกนี้หน่อยได้ไหม อยากตรวจดูทุกตัว ว่ามันโดนเข้าที่ไหนมั่ง"

"อยากลงไปดูก็ได้ แต่เร็วหน่อยนะ ให้เวลา 3 นาทีเท่านั้น"

เพราะแอ่งนั้นไม่ลึกนัก บุญคำฝากไรเฟิลไว้กับเกิดแล้วสองคนโดยแกกับจัน ที่จัดว่าอาวุโสที่สุดในกลุ่มพรานพื้นเมืองของรพินทร์ ก็กระโดดตุบลงไปในแอ่งนั้นทันที ช่วยกันเดินตรวจไปตามซากแข็งที่อเป็นท่อนไม้หรือท่อนหินเหล่านั้นอย่างถี่ถ้วน ซุบซิบพูดอะไรกันเบาๆ ตลอดเวลา ทุกคนรวมทั้งรพินทร์ยืนดูอยู่บนแอ่ง ครู่เดียว บุญคำร้องออกมาว่า

"นาย! ไม่ผิดไปหรอก ไอ้ชดที่นั่งขี่มาบนคอช้าง บุกโจมตีปางพักเราเมื่อวานซืนนั่นแหละ ทุกตัวมีรอยกระสุน .375 ทั้งนั้น อย่างน้อยก็ตัวละนัด ถูกกลางอกก็มี หัวก็มี บางตัวก็ถูกแขน ช้างขนพวกมันมาโยนทิ้งซ่อนไว้ตรงนี้"

จอมพรานโบกมือเป็นสัญญาณ

"เอาละ ขึ้นมาได้แล้ว ไม่ต้องไปแตะต้องทำอะไรมันอีกทั้งนั้น แล้วก็ไม่ต้องบอกให้ลูกหาบหรือกะเหรี่ยงทุกคนรู้ว่าเราพบอะไรตรงนี้ เร็ว! ขึ้นมาทั้งสองคน"

จันไต่ขึ้นมาโดยเร็ว บุญคำยืนนิ่งสะกดจิตเหมือนจะบริกรรมอะไรอยู่อีกอึดใจก็เผ่นตามขึ้นมา

รพินทร์บอกให้คณะนายจ้างของเขาทั้งหมดผละออก จากที่นั่นเพื่อเริ่มเดินทาง คริสติน่าผละออกจากที่นั่นคนแรก อาการของหล่อนดูเหมือนจะไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น คี๊ธ เชิดวุธ และสแตนลีย์เดินรวมกลุ่มกันมา เบลคนเดียวที่ยังคงนั่งเหมือนหมดแรงอยู่ใต้ฐานก้อนหินใหญ่ที่บังปากแอ่งไว้ รพินทร์กำลังจะเดินผ่านอยู่แล้วเหลือบมาเห็นเข้า ก็ส่งมือไปจับฉุดหล่อนให้ยืนขึ้น แล้วแตะดันเบา ๆ ที่หลังเป็นเชิงกระตุ้นเตือนให้เคลื่อน-ไหว

"เข้มแข็งหน่อย เบล ตอนนี้ดูคุณจะป้อแป้อ่อนแอลงไปมาก ทั้งร่างกายและจิตใจ"

หล่อนยิ้มชืด ๆ

"ขอบคุณที่เตือนให้รู้ตัว นอกจากความเป็นสุภาพบุรุษแล้ว ในส่วนลึก คุณยังเป็นคนมีความกรุณาอีกด้วย และขอโทษที่คุณอาจรู้สึกขึ้นมาว่า ฉันเริ่มจะเป็นภาระที่คุณต้องคอยกังวล"

"อย่าพูดว่า 'เป็นภาระที่ต้องคอยกังวล' ไม่เฉพาะคุณหรอก ทุกคนนั่นแหละ ล้วนเป็นภาระของผมทั้งนั้น ถึงผมเองก็อาจเป็นภาระของคุณเหมือนกัน ถ้าเกิดเจ็บป่วยกะทันหันขึ้นมา"

"ตอนที่คริสไปตามฉัน และฉันผละไปรับวิทยุ เขาพูดอะไรกับคุณ ?"

"ก็ไม่ได้พูดอะไรกันมาก และไม่มีอะไรที่คุณจะต้องเป็นกังวล"

เบลเหลือบมองดูหน้าเขาอย่างคลางแคลงไม่สิ้นสงสัย

"ฉันเห็นเขาเดินผละกลับมา แล้วต่อมาบุญคำก็วิ่งมาตาม

พวกเรา บอกว่าท่าทางคุณจะไม่สบาย เมื่อเราเข้าไปถึง เห็นคุณนั่งเอามือกุมหัวอยู่ ถามจริงๆ เหอะ คริสทำร้ายอะไรคุณหรือเปล่า?”

“คุณระแวงและหวาดกลัวคริสมากเกินไป คริสเป็นใครและผมเป็นใคร คุณถึงจะต้องมาคอยห่วงว่าเขาจะทำร้ายผม”

“ฉันไม่ได้หมายถึงว่าเขาจะทำร้ายทางกาย แต่ทำร้ายจิตใจ เป็นต้นว่า เหน็บแนมหรือเสียดสีอะไรไปถึงผู้หญิงที่คุณรัก ทำให้ไม่สบายใจ”

รพินทร์หัวเราะเบาๆ สั่นศรีษะ **หวนคิดไปถึงภาพตนเองตบคริสจนหน้าสะบัด เลือดไหลออกจากมุมปากและน้ำตาไหลซึมจากดวงตา ซึ่งแน่ล่ะภาพนั้นลืมยาก**

“ไม่หรอก! คริสไม่ใช่คนโง่ถึงขนาดนั้น ถ้าบังเอิญว่าเขาจะทำร้ายจิตใจผมไปบ้างแล้วก็เป็นการทำร้ายโดยที่เขาไม่เจตนา และผมก็โต้ตอบเขาไปแล้ว รุนแรงพอสมควรทีเดียว มันทำให้ผมไม่สบายใจอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ แต่ถึงอย่างไรผมก็ทำไม่ผิด... ผมว่าผมทำได้ถูกต้องแล้ว!”

ขบวนกะเหรี่ยงอพยพ ถูกต้อนให้เดินไปเบื้องหน้าก่อน ภายใต้การนำของจัน และหัวหน้าหมู่บ้านตะเคียนทอง หนทางเดินระยะนี้สะดวกขึ้นบ้างแล้ว เพราะอาศัยเส้นทางขนาดใหญ่ที่ทอดระหว่างยอดเขาต่อยอดเขาอันเป็นด่านช้าง บางครั้งไต่ขึ้นสูง บางครั้งก็ทอดลงสู่ที่ต่ำลาดชัน เกือบจะเป็นแนว 45 องศา หุบเหวมีอยู่ทุกระยะทางป่าชุมเขียวชอุ่ม บางขณะจะเห็น

หมู่เมฆลอยเรี่ยอยู่ต่ำกว่าระดับเส้นทางเดินไปไกลลิบๆ เหนือยอดไม้ของป่าทึบในบริเวณหุบผาหมาหอน

การเคลื่อนขบวนในครั้งนี้ ไม่มีอะไรเร่งร้อน คงคืบหน้ากันไปตามสบาย เพราะรู้จุดหมายปลายทางแน่นอนว่า จะอย่างไรเสียก็ไม่มีทางที่จะทำเวลาให้ไปถึงจุดมุ่งหมายได้ ต่อให้ยืดระยะเวลาในการเดินทางภายหลังตะวันตกดินไปแล้วอีกสัก 3-4 ชั่วโมงก็ตาม

ทุกคนของฝ่ายนายจ้าง กว่าจะมารู้สึกตัวว่า วันต่อวันที่รพินทร์นำทางไปตามลำดับนั้น ค่อยๆ ไต่ระดับสูงกว่าพื้นราบหรือน้ำทะเลขึ้นมานับเป็นพันๆฟุต ก็ต่อเมื่อมองเห็นเมฆที่ลอยต่ำกว่าพื้นดินที่ตนเองกำลังเดินอยู่ในขณะนี้นี่เอง เมื่อเหลือบลงไปยังยอดของป่าสูงริมทางเดิน

และก็ตามธรรมเนียมวิสัยของชายผู้นั้น (ตามความรู้สึกของนายจ้าง) ขณะเมื่อออกเดินทาง เขาจะไม่เปิดโอกาสให้นายจ้างคนใดได้ซักถามหรือสนทนาเลย โดยถ้าไม่รั้งท้ายเว้นระยะห่างอยู่หลังขบวนสุด ก็หายลิบไปทางด้านหน้า หากไม่จำเป็นจริงๆ แล้วจะไม่เข้ามาเดินเคียงรวมกลุ่มด้วย อาจระยะต้นๆ บ้างเท่านั้น ที่เดินรวมหมู่อยู่ด้วย แต่ชั่วไม่นานก็แยกตัว ซึ่งทุกคนจับเคล็ดข้อนี้ของเขาได้แล้ว ไม่มีใครกังวลคอยถามหาเพียงแต่ว่าทุกๆ 1 ชั่วโมงที่ผ่านไป หากไม่มีวี่แววหรือเงาของเขาบ้างเลย สแตนลีย์จะเป็นผู้เรียกทางวิทยุเชิงซักซ้อม ทดสอบวิทยุรับส่ง ซึ่งเขาก็จะตอบรับมาเพียงสั้นๆ พร้อมทั้งรายงานให้ทราบว่า ขณะนี้ตนเองกำลังอยู่ที่ไหนเท่านั้น

เนินแล้วเนินเล่าที่ทั้งขบวนอันยาวเหยียดบุกบั่นรอนแรม

กันไป ตะวันชิงพลบลงเป็นลำดับ จากภูมิประเทศสองฝั่งทางที่เป็นเชิงเขาของป่าดงดิบ บัดนี้แลเห็นภูเขาล้วน ๆ ตระหง่านเงื้อมชันสงลิ่วไปทั้งสองข้าง โดยบีบหนทางเดิน อันมีลักษณะเป็นถนนให้ผ่านเข้าไปในระหว่างแนวบีบขนาบของสองฝั่ง หน้าผาที่เต็มไปด้วยโขดหินตะปุ่มตะป่าใหญ่น้อยนับไม่ถ้วนเหล่านั้น เส้นทางเดินเป็นเสมือนตรอก ที่ตัดผ่านเข้าไปในซอกระหว่างตึกมหึมาอันประดับไปด้วยโขดหินศิลาราย มีแต่ไม้เล็ก และหญ้าบางชนิดเท่านั้นที่งอกแซมอยู่ประปราย แดดผีตากผ้าอ้อมซึ่งสาดส่องมาทางเบื้องหลังของขบวน ส่องจับไปที่ภผาลักษณะประหลาดนั้นสะท้อนประกายแดงแสด ราวกับฉากที่อาบไว้ด้วยไฟสีทั้งงดงามจับตา และทั้งเปล่าเปลี่ยววังเวงอย่างบอกไม่ถูก

ขณะนั้นเอง ริ้วขบวนของกะเหรี่ยงอพยพ ที่เดินนำอยู่เบื้องหน้าและเพิ่งจะผ่านเข้าสู่แนวขนาบของภูเขาหินทั้งสองด้านก็พากันหยุดชะงักอยู่ อันเนื่องมาจากเป็นเส้นทางสายตรง และการเดินเรียงแถวตามกันมา ไม่เว้นระยะขบวนห่างกันมากนัก ฝ่ายนายจ้างจึงสังเกตเห็นการหยุดอย่างกะทันหันนั้นได้อย่างถนัด การหยุดของพวกกะเหรี่ยงทำให้ขบวนลูกหาบที่ตามมาด้านหลังพลอยหยุดไปด้วย

“เอ๊ะ! นั่นอะไรกัน พวกนั้นหยุดกันทำไม?”

คี้ธ ร้องขึ้นอย่างประหลาดใจ ขณะที่เขม่นมองไปเบื้องหน้า

สแตนลีย์เหลือบดูนาฬิกาข้อมือ มันชี้บอก 16.45 น. แม้จะใกล้ค่ำเต็มที่ สำหรับบรรยากาศของขุนเขาลำเนาไพร แต่

มันก็ยังมีเวลาเดินต่อไปได้อีก อย่างน้อยก็ 2 ชั่วโมง สำหรับเส้นทางที่แลดูสะดวกราบรื่น ไม่ต้องบุกรกบุกพงเช่นนี้

“คงไม่หมายความว่าจะมีการหยุดพักตั้งแค้มป์นอนกันที่นี่นะ ภูมิประเทศมันไม่อำนวยให้หยุดพักได้เลย เวลายังมีเหลือก่อนตะวันตกดิน”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นอย่างฉงนฉงาย

ครั้นแล้ว ทันใด ก่อนที่ใครจะเอ่ยขึ้นเช่นไรต่อไปนั้นเอง เสียงของรพินทร์ ไพรวัลย์ ซึ่งไม่มีใครรู้เห็นว่าอยู่ที่ไหน ก็ดังขึ้นจากวิทยุทุกเครื่องของฝ่ายนายจ้างที่เหน็บเอวอยู่

“รพินทร์เรียกทุกคนครับ...รพินทร์เรียกทุกคน!”

“เรากำลังรอฟังข่าวจากคุณอยู่แล้วว่ายังไง มีอะไรหรือ?”

“ผมสั่งให้ขบวนกะเหรี่ยงอพยพที่เดินอยู่ข้างหน้าหยุดแล้ว...ขณะนี้ขอทราบว่า มีพรานของผมคนใด อยู่ใกล้กลุ่มของพวกคุณบ้าง ?”

“มีเกิด กับเส่ย”

ผู้ที่ตอบออกไปคือเชิดวุธ

“ขอให้เกิด หรือเส่ย พูดกับผมหน่อยเถิดครับ”

เสียงบอกมา แม้จะฟังดูราบเรียบธรรมดา แต่ก็มีวี่แววร้อนรนแฝงอยู่ชัด เชิดวุธหันไปคว้าแขนเกิดผู้ที่ยืนอยู่ใกล้เขาที่สุด แล้วยกวิทยุมือถือจ่อให้ที่ปากของเจ้านายพรานเด็กหนุ่มทันที บอกว่า

“พรานใหญ่ต้องการพูดกับนาย เอ้า! พูดกับเขาได้เลย”

“เกิดพูดครับนาย”

เจ้าเกิดพูดกรอกเข้าไปในวิทยุเหมือนตะโกน

"เกิด! ฟังให้ดีนะ..."

เสียงจอมพรานดังออกมาเป็นภาษาไทย เจตนาโดยตรงที่จะให้ฝ่ายนายจ้างส่วนใหญ่ซึ่งก็ล้วนเข้าใจภาษาไทยได้รู้เรื่อง

"หยุดพวกลูกหาบของเราไว้ตรงนั้นก่อน อย่าให้เดินแซงขึ้นมา กะเหรี่ยงด้านหน้าฉันหยุดไว้แล้ว"

พอได้ยินดังนั้นทั้งๆที่ไม่มีใครรู้เรื่องหรือเข้าใจเหตุการณ์ใดๆ ทั้งสิ้น ฝ่ายนายจ้างที่กำลังจะก้าวเดินไปข้างหน้าโดยแซงขบวนลูกหาบ ก็หยุดชะงักทันที เกิดหันไปตะโกนบอกเสย และเจ้าเสย์ก็ห้อแน่บไปขวางหน้าขบวนลกหาบทั้ง 5 ค่ไว้

"ลูกหาบหยุดแล้วครับ นาย!"

เกิดรับคำโดยเร็ว แล้วตะโกนก้องกับลูกหาบทั้ง 5 คู่

"เฮ้ย! ถอยก่อน ถอย...เร็ว! ถอยลงมาทางเดิมไปหยุดอยู่ที่ปลวกใหญ่ริมดงข้างหลังโน่น"

"ฉิบหายละซิ นี่เกิดอะไรขึ้นนี่!!"

เชิดวุธแทบเต้นผาง ตะโกนลั่นขึ้นเพราะได้ยินเสียงโต้ตอบระหว่างเกิดกับรพินทร์อย่างถนัด สแตนลีย์ คี๊ธ และอิสซาเบลพากันเดินหน้าเลิ่กลั่กระส่ำระสายกันไปหมด ส่วนคริสตินน่ายืนกัดริมฝีปากหรี่ตามองไปยังขบวนเบื้องหน้า ซึ่งกำลังถอยกันมาเป็นทิว ย้อนไปทางเดิม โดยมีโบเมียะนายบ้านโบกปืนแก๊ปต้อนมา พวกนั้นถอยกันมาอย่างเงียบๆ

"รพินทร์ ทำไมคุณไม่บอกว่านี่มันอะไรกัน?"

สแตนลีย์กรอกเสียงดังลั่นลงไปในวิทยุของเขา

"ทุกท่านฟังผม...และกรุณาปฏิบัติตามผมด้วย ผมขอให้อิสซาเบลและคริสติน่า อยู่ในกลุ่มของพวกลูกหาบที่ถอย โดยมีคนของผมสองคน คือเกิดกับเส่ย คอยให้การช่วยเหลือหากจำเป็น ส่วนด็อกเตอร์สแตนลีย์ เคอร์เนล คี๊ธและเชิดวุธ โปรดเดินขึ้นมา เดินมาตามเส้นทางด่านนี่แหละครับ ผมกำลังยืนคอยอยู่แล้ว เมื่อไต่ทางขึ้นมาแล้วจะเห็นเองว่าผมอยู่ไหน"

"เฮ้! มิสเตอร์ฮันเตอร์ นี่ยูจะไม่บอกเลยหรือว่า มันเกิดนรกจกเปรตอะไรขึ้น"

คริสติน่าหรือไลล่า แผดเสียงสวนขึ้นในเครื่องรับส่งวิทยุเป็นประโยคแรก นับแต่การเดินทางช่วงหลัง ซึ่งหล่อนไม่ปริปากพูดอะไรกับใครเลยจนประโยคเดียว

"คริสและเบล โปรดทำตามคำสั่งผม ปล่อยให้พวกผู้ชายที่ผมเอ่ยนามแล้วขึ้นมาพบผม ส่วนคุณสองคนคุมพวกลูกหาบไว้"

"เฮลล์!..."

คริสผรุสวาทลั่นอย่างลืมตัว หันขวับไปทางอิสซาเบล

"ว่ายังไง เบล เธอจะอยู่กับพวกลูกหาบหรือ?"

"ไม่! ฉันจะตามเขาขึ้นไปด้วย เราต้องรู้เห็นด้วยตาว่ามันคืออะไรอยู่ข้างหน้า ตาพรานนั่นบังอาจมาสั่งการกับเราอย่างงี่เง่าที่สุด"

ไม่มีปัญหา เสียงของแหม่มสาวทั้งสองเอ็ดตะโรตอบโต้กันเองจะไม่แว่วเข้าวิทยุ แล้วแว่วไปถึงรพินทร์ในขณะนี้ด้วยบัดดลนั้นเอง ด็อกเตอร์สแตนลีย์ผู้เป็นหัวหน้าคณะทั้งหมด ก็พยักหน้าอย่างเฉียบขาดว่า

"พวกเราทั้ง 5 คน คือผม เชิดวุธ คี๊ธ เบล และคริส จะขึ้นไปทั้งหมดนั่นแหละ รพินทร์ ส่วนพวกลูกหาบให้เกิดและเส่ยคอยดูแลไว้"

กล่าวจบ สแตนลีย์ ก็สลัดไรเฟิลออกจากไหล่มาถือไว้ วิ่งเหยาะ ๆ นำหน้าขึ้นไปก่อนทันที โดยสวนกับขบวนของกะเหรี่ยงที่ถอยร่นกันมา คริสติน่า อิสซาเบลและคี๊ธ ก็กวดตามไปติด ๆ เชิดวุธนั้นขยับจะวิ่งตาม แต่ความรอบคอบสะดุดใจ ทำให้กระโจนเข้าไปหาเกิด ยัดเยียดวิทยุในมือให้ บอกเร็วปรื๋อว่า

"เกิด! นายเอาวิทยุเครื่องนี้ไว้ แล้วคอยรับฟังไว้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไม่งั้นจะไม่รู้เรื่องกันเลย"

เจ้าพรานเด็กหนุ่มไม่โง่นัก และพอจะเข้าใจวิธีใช้วิทยุมือถือแบบพิเศษนั้นได้เป็นอย่างดี เนื่องจากคลุกคลีใกล้ชิดและเห็นวิธีใช้อยู่ก่อนแล้ว คว้ามาทันที เชิดวุธกวดตามพรรคพวกที่วิ่งล่วงหน้าไปก่อนแล้วนั้น ไต่ทางชันขึ้นไปโดยไล่หลังติด ๆ...

ระยะมันดูด้วยสายตาว่า ไม่ห่างกันนักระหว่างตำแหน่งที่คณะนายจ้างกำลังไต่ทางชันอย่างรีบด่วนในขณะนี้ เพื่อมุ่งตรงเข้าไปยังช่องเขาหินโดยหนทางอันลาดชันสูงขึ้นไปนั้น แต่เมื่อออกแรงวิ่งบ้างเดินบ้างรุดหน้ากันขึ้นไปในภาวะเร่งร้อนทำเวลาเช่นนี้ก็ปรากฏว่าเต็มกลืนเลยทีเดียว หนทางสายนั้นมันลวงตาแท้ ๆ ก็เส้นทางสูงชันนี่แหละที่เหล่ากะเหรี่ยงอพยพ ซึ่งเดินเป็นขบวนอยู่เบื้องหน้าได้พากันถอยร่นกลับลงมาตามคำสั่งของรพินทร์

ยังไม่มีใครเห็นตัวเขา ในขณะที่ตะเกียกตะกายแข่งเวลากันขึ้นไป จันกับบุญคำ ซึ่งไม่ได้ถอยลงมาในหมู่พวกนั้นด้วย ก็ไม่ปรากฏให้เห็นเหมือนกัน ไม่ทราบว่าทั้งสามแฝงตัวอยู่ที่ใด จนกระทั่งพักใหญ่ เหงื่อโชกราวกับอาบน้ำและกำลังขาอ่อนเปลี้ยแทบจะหมดแรงเดินเลยทีเดียว คณะนายจ้างอเมริกันทั้งสี่ ผู้หอบจนตัวโยนก็บรรลุถึงปากทางช่องหิน ตะวันเบื้องหลังที่จรดขอบลงกับไหล่เขายิ่งสาดสีแดงจัดราวกับจะเป็นสีเลือด ดูประหลาด

"รพินทร์! เราขึ้นมาถึงที่นี่แล้วคณอยู่ไหน?"

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ ยกวิทยุขึ้นพูดหอบ ๆ ขาดเป็นห้วง ๆ

"อยู่นี่ครับ! "

เสียงตอบมาเบา ๆ ไม่ได้แว่วออกมาจากทางวิทยุของใครเครื่องใดทั้งสิ้น แต่เป็นเสียงพูดจากปากของเขาโดยตรง เมื่อหันขวับมาก็เห็นรพินทร์ ไพรวัลย์ โผล่ออกมาจากโขดหินลูกใหญ่รูปหลังเต่าเบื้องหลังของทุกคน พร้อมกับก้าวเข้ามาสมทบทั้งหมดที่เหนื่อยกันจนหน้าซีดเพราะตะเกียกตะกายแข่งกับเวลากันขึ้นมาจ้องเขาเป็นตาเดียว แน่ล่ะ เป็นสายตาแห่งคำถาม ที่ยังไม่อาจเปล่งออกมาเป็นวาจาได้ ซึ่งเขาก็เข้าใจได้ดี เมื่อเดินเข้ามาถึงกลางกลุ่ม ก็บอกต่ำ ๆ ว่า

"เอาล่ะครับ ทุกคนขึ้นมาถึงตรงนี้ก็ดีแล้ว พักหายใจก่อนสักสองสามนาที แล้วเราจะหารือกันอีกที นั่งพักกันได้ตามสบายครับ"

ทั้งห้าคน อันประกอบด้วยด็อกเตอร์สแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ

อิสซาเบล และคริส เข่าอ่อนกันไปหมด พากันทรุดกายฮวบลงนั่งพักบนก้อนหินซึ่งมีอยู่รอบด้านทั่วไป แล้วเปิดกระติกน้ำออกมากลั้วคอ

รพินทร์ยืนอยู่ในระหว่างการนั่งพักอย่างอ่อนแรงของคนเหล่านั้น เขายังไม่พูดอะไรทั้งสิ้น เหมือนจะทอดระยะเวลาให้ฝ่ายนายจ้างบรรเทาความเหนื่อยหอบลงเสียก่อน

ทุกคนบัดนี้แลเห็นสีหน้าของจอมมัคคุเทศก์ เกรียมเป็นมันแลแข็งกระด้างพอๆ กับก้อนหินภูเขารอบด้าน หมวกเก๋าๆ ของเขาซึ่งตามปกติมักจะเห็นหรุบปีกลงมา บัดนี้ถูกเสยให้ไปกองอยู่บนกลุ่มผมหยักศกกลางศรีษะ โดยมีสายรัดคางกันปลิวตกคาดไว้ใต้คาง คอนไรเฟิลไว้ในแขนซ้าย ส่วนแขนขวายกขึ้นป้ายเช็ดคราบเหงื่อไคลบนใบหน้า แล้วจ้องดวงตาคมกริบภายใต้กรอบลึก มองแน่วนิ่งขึ้นไปยังหน้าผาหินสลับซับซ้อนสูงขึ้นไปทั้งสองด้าน บางก้อนก็จะเป็นก้อนหินรูปร่างลักษณะสัณฐานต่างๆ ดูแข็งแกร่งด้วยตัวของมันเอง และบางแถบก็จะเป็นหินเปราะร่วนซุย โดยเป็นแผ่นซึ่งอัดซ้อนกันอยู่หลายๆ ชั้น ยื่นโผล่เหลื่อมล้ำเป็นช่อชั้นลดหลั่นกันขึ้นไปแทบจะหาที่สิ้นสุดมิได้ ยิ่งมาประกอบกับแสงตะวันยามชิงพลบเช่นนี้ งามสุดจะพรรณนาได้

“จัน กับบุญคำอยู่ไหน?”

คี๊ธเอ่ยถามขึ้นบ้าง หลังจากทุกคนนั่งพักดื่มน้ำกันอยู่อึดใจใหญ่

แทนคำตอบ รพินทร์ชี้มือไปทางแนวก้อนหินปากทาง

ซีกขวามือ เมื่อต่างแหงนมองตาม ก็เห็นลูกศิษย์ก้นกุฏิซ้ายขวาของจอมพราน ขึ้นไปนั่งจ่องเงียบอยู่บนแง่หินตอนหนึ่ง ห่างขึ้นไปไม่มากนัก กำลังมองมาอยู่แล้ว กลืนไปกับก้อนหินเหล่านั้นจนสังเกตไม่ได้หากไม่ได้รับการชี้บอก

สแตนลีย์เป็นคนแรกที่ยืนขึ้น ภายหลังสะกดความเหน็ดเหนื่อยได้แล้ว มองไปยังหนทางเดิน ซึ่งเป็นช่องกว้างที่สุด ไม่เกิน 10 เมตร และบางตอนก็สอบแคบเข้าไปเหลือเพียง 5-6 เมตรระหว่างโขดผาสูงทะมึนนั้น

ทุกคนจึงค่อย ๆ ทยอยกันขึ้นยืนและหันไปพินิจดูภูมิประเทศนั้นด้วย พร้อมกับไตร่ตรองเพื่อหามูลเหตุ ในข้อที่ว่า **รพินทร์สั่งให้ขบวนกะเหรี่ยงอพยพและลูกหาบทั้งหมดถอยกลับลงไปทำไม แทนที่จะให้เดินผ่านเส้นทางนี้ไป ซึ่งก็น่าจะดูว่าเดินกันไปได้อย่างสะดวกสบายที่สุด เพราะเมื่อไต่ทางชันขึ้นมาถึงที่นี่แล้ว มันเป็นพื้นราบเสมอกัน ราวกับใครมาเจาะช่องเขาตัดเป็นเส้นทางเดินไว้ให้**

“แกรนด์ แคนยอน ว่าสวยงามที่สุดแล้ว แต่ที่นี่เฉพาะตรงนี้ ผมว่ามันสวยอัศจรรย์กว่ามากนัก...”

สแตนลีย์พูดขรึม ๆ เหลือบตามองดูหน้าเขาผู้ซึ่งยังแหงนดูสูงขึ้นไปเบื้องหน้าอยู่เช่นนั้น

“...นี่คือเส้นทางที่เราจะต้องเดินผ่าน ใช่ไหมรพินทร์?”

“ครับ”

เขาตอบสั้น ๆ

“ผมรู้ว่าคุณต้องมีเหตุผลในข้อที่ว่าทำไมคุณถึงหยุดพวก

เราไว้กะทันหัน มิหนำซ้ำยังให้ขบวนกะเหรี่ยงกับลูกหาบของเรา ถอยลงไปโดยเร็วที่สุด”

พรานใหญ่ใช้หลังนิ้วขยี้ปลายจมูกเบา ๆ อาการของเขาเต็มไปด้วยความอึดอัดอย่างไรบอกไม่ถูก แล้วก็เอ่ยขึ้นยิ้ม ๆ อย่างทำให้เป็นอารมณ์ขันว่า

“ในการถูกแนะนำครั้งแรก ที่บ้านพักของคุณอำพล ผมพอจะทราบและจำได้อยู่ว่า สุภาพสตรีผมแดงเป็นแพทย์และเชี่ยวชาญทางโรคเมืองร้อนโดยเฉพาะ ส่วนสุภาพสตรีผมทองเป็นนักเคมีฟิสิกส์ และเทคนิเชี่ยนโดยตรง เกี่ยวกับพลังงานปรมาณูแต่ทั้งสองรายนี่แหละ รู้สึกว่าจะชำนาญทางธรณีวิทยาด้วย ผมจำไม่ได้เสียแล้วว่าเธอผู้นั้นคือใคร สาวผมแดง กับผมทอง”

“ทำไม?”

เสียงถามขรึม ๆ ดังมาจากคริสติน่า โดยมองไม่เห็นหน้าเขา

“อ้อ ถ้างั้นก็นึกออกแล้ว คุณเองกระมัง คริสเชี่ยวชาญทางธรณีวิทยาด้วย?”

“ฉันไม่เข้าใจว่าคุณเกิดจะมีอารมณ์ขัน หรืออารมณ์สนุกอะไรขึ้นมาไม่ทราบ ในภาวะที่พวกเราทั้งหมด...ยกเว้นแต่คุณคนเดียว...กำลังเผชิญกับปัญหา และมีคำถามอยู่ในขณะนี้”

หล่อนพูดเบา ๆ แต่ชัดเจนทุกถ้อยคำ และไม่ยอมพูดไทยกับเขาอีกเลย **ดูราวกับจะถอดถอนความเป็นกันเองออกจากเขาโดยสิ้นเชิง มีแต่ความเป็นงานเป็นการ สงบขรึม และ...ลึกลงไปกว่านั้น ซ่อนความหมองหมางเอาไว้กลางแก่นใจ**

รพินทร์ยักไหล่นิดหนึ่ง เขาสำเหนียกได้ และบอกตนเองว่า ‘ไม่สนใจ’ พร้อมกันก็พูดต่อมาในน้ำเสียงและอาการเดิมว่า

“ถ้างั้น คุณลองช่วยพิจารณาดลักษณะหินของภเขาทั้งสองด้าน อันเป็นหน้าผาบีบขนานเส้นทางเดินที่เรากำลังจะเดินผ่านไปนี่ชิว่า มันเป็นหินลักษณะไหน อายุของมัน หรืออะไรอื่นๆ เท่าที่คุณจะให้รายละเอียดได้ อย่าเอาหลักวิชา หรือภาษาทางเทคนิคมาพูด เอาว่าอธิบายมาง่ายๆ ก็แล้วกัน”

คราวนครสหนมาจองหน้าเขาด้วยสายตาตรง

“มีหินแท้ และหินเทียม หรือหินปูน ปะปนกันอยู่เต็มไปหมดสองฝั่งหน้าผาที่บีบขนานกันอยู่นี่ หินแท้ก็คือลักษณะก้อนที่เห็นตั้งเรียงรายอยู่ ส่วนหินเทียมก็มีลักษณะเป็นแผ่นซ้อนกันอยู่หลายๆ ชั้น โผล่แซมเหมือนใครเอากระเบื้องไปสอดเรียงไว้ หินชนิดหลังเป็นหินที่เปราะร่วนแตกหักง่าย เกิดจากคาร์บอนและแร่บางชนิด ตลอดจนซากโบราณอัดตัวกันเข้ามา โดยการใช้กาลเวลาเป็นเครื่องประสานเชื่อม แต่ยังไม่นานพอที่จะแนบสนิทเป็นเนื้อเดียวกันได้...นี่เป็นคำอธิบายที่พอจะฟังได้ง่ายที่สุดสำหรับคนธรรมดาทั่วไป คราวนี้ให้ฉันถามอะไรคุณบ้าง...นึกอะไรขึ้นมาไม่ทราบถึงมาถามอะไรโง่ๆ ไร้สาระเอาในเวลาเช่นนี้?”

รพินทร์หัวเราะกร่อยๆ คริสเล่นเขาด้วยวาจาแรงพอควรทีเดียว แรงจนเขาเจื่อนในขณะที่ทุกคนก็มองจับมาที่เขาเขม็ง จึงเสหันไปทางเบล บอกยิ้มๆ ว่า

“เบล เสียงคุณดังกังวานและไพเราะดี ผมว่าคุณควรจะเป็นนักร้องมากกว่าจะมาเป็นแพทย์ และเดินทางเสี่ยงตายมา

ในครั้งนี้...ไหนคุณลองตะโกนอะไรก็ได้ ตะโกนเข้าไปในช่องผานี่แหละ ผมอยากจะได้ยินเสียงสะท้อน มันคงก้องดีพิลึก”

เบลเป็นคนว่าง่ายดีตามปกตินิสัย ทำหน้าเหลอหรามองคนโน้นทีคนนี้ที สแตนลีย์ซึ่งรอบคอบและลึกซึ้งที่สุด จับสำรวจอาการของรพินทร์อยู่ทุกขณะแล้ว ก็ลอบพยักหน้าเหมือนจะให้ทำตามที่เขาบอก

คำแรก หล่อนแหกปาก ตะโกนเหมือนจะทักทายภูผานั้นออกไปดังลั่นว่า

“เฮ้!...”

เสียงของเบลสะท้อนก้องกังวาน กระทบแง่เหลือบหินแล้วดังกลับไปกลับมาอยู่หลายครั้ง แล้วค่อย ๆ จางหายห่างไกลออกไป

“อีกทีซิ”

รพินทร์บอก

คราวนี้เบลป้องปาก ร้องเพลงเต็มแก้วเสียงของหล่อน

“เธอะ ฮิลล์ อาร์ อะไลฟ์ วิธ เธอะ ซาวด์ อ๊อฟมิวสิค!

วิธ ซองเดย์ แฮ๊ฟ ซัง ฟอร์ อะเทาซันด์ เยียร์ส...”

กระแสเสียงเพลงนั้น ไพเราะจริง ๆ และมันได้ดังก้องสะเทือนไปทั้งหน้าผาด้วยระบบของเสียงแอ็คโค่ธรรมชาติราวกับว่าเบลจะร้องเข้าสู่เครื่องขยายเสียง ที่กำลังส่งสัก 50,000 วัตต์ก็ไม่ปาน

เพียงแค่กังวานกลับไปกลับมาในประโยคสุดท้ายเหมือนใครมาร้องล้อเลียนอยู่นั่นเอง ขุนเขาผาทะมึนทั้งสองด้านก็มี

อาการไหวครึก มันดังไม่มากนัก แต่ทุกคนก็รู้สึกพร้อมกันหมด เพราะพื้นซึ่งกำลังยืนกันอยู่ในขณะนี้มีอาการคล้ายสั่นสะเทือนเล็กน้อย หินจากเบื้องบนตลอดแนวผาสูงอันเป็นหินเปราะ หักร่วงเป็นฝุ่นกราวลงมาประปราย แลดูขาวมัวเป็นจุดๆ ทั่วๆ ไป และสะเก็ดบางส่วน ซึ่งไม่โตนัก กระเด็นกระดอนลงมาเป็นลำดับจนกระทั่งตกลงมาถึงพื้นเห็นกันทั่วทุกคน ซึ่งพากันยืนจังงังตัวแข็งกันอยู่ในขณะนี้ เบลคนร้องเพลงเข้าไปในช่องเขานั่นก็อ้าปากค้าง

"ใช่แล้วครับเบล ขนเขาได้มีชีวิตชีวาขึ้นแล้วด้วยกังวานเสียงเพลงของคุณ และถ้าคุณยังขืนร้องเพลงให้มันฟัง เพื่อให้มันร้องตอบมาอีกต่อไปล่ะก็ พวกเราที่จะเดินผ่านเข้าไป ก็คงจะถูกขยี้และฝังทั้งเป็นอยู่ในช่องทางนี้นับเป็นพันๆปีเหมือนกับตามเพลงที่คุณร้องนั่นแหละ!..."

รพินทร์ ไพรวัลย์ พูดคราวนี้แหบลึก ปราศจากรอยยิ้มแห่งอารมณ์ขันแล้ว ดวงตาทั้งคู่หรี่ลง

"เอาละครับ ผมจะเรียนให้ทุกคนทราบ...ช่องทางหรือซอกข้างหน้านี่ คือแนวทางที่ขบวนของเราทั้งหมดจะต้องอาศัยเดินผ่านเข้าไป ไม่มีเส้นทางอื่นให้เลือกแล้ว นอกจากทางนี้ทางเดียว ระยะทางที่มันจะผ่านไปในระหว่างหน้าผา อันเต็มไปด้วยหินอันตรายเหล่านี้ ไม่ยาวไกลนักราวๆ 200 เมตรเท่านั้น ตามปกติแล้วถ้าเราไม่มีศัตรูมืด ที่คอยจ้องเล่นงานเราอยู่ทุกขณะจิต มันก็ธรรมดาที่สุด ไม่มีอะไรเลย พวกเราเดินทางผ่านเส้นทางไปได้อย่างสบาย หรือต่อให้มีพายุ ลมกระโชก ตลอดจนมีคลื่นเสียงอะไรเข้ามากระทบบ้าง เช่นเสียงปืนหรือเสียงฟ้าร้อง หิน

เปราะอันมากมายเหล่านั้น ก็อาจร่วงหล่นหักหลุดออกมาเพียงเล็กน้อย ซึ่งจะหลีกหลบกันได้ทัน...”

จอมพรานหยุดกระเดือกน้ำลายฝืดๆ ลงลำคอ ทุกคนมองเขาเขม็ง และเงียบกริบกันไปหมด

“...แต่สำหรับวันนี้ เดี๋ยวนี้ จุดอันตรายขีดสุดของเรามาถึงแล้วครับ ถ้าขืนเคลื่อนขบวนเดินผ่านเข้าไปเมื่อไหร่ละก็ หินเปราะและหินแท้ที่เห็นฝังอยู่พราวสองฝั่งหน้าผาที่บีบเส้นทางไว้นี่ จะถล่มพรูลงมาบดพวกเราทั้งหมด ที่หลวมตัวเผลอเดินเข้าไปแหลกละเอียด และถกฝังเสร็จเรียบร้อยทั้งขบวน ไม่ว่าจะมีสักกี่คน ขณะนี้มันก็รอเราอยู่แล้ว รอที่จะให้ขบวนของเราทั้งหมดเคลื่อนเข้าไปในซอกของเส้นทางนี้”

“พระเจ้า!...”

อเมริกันทั้งสี่อุทานออกมาเกือบจะเป็นเสียงเดียว หันขวับไปจ้องเส้นทางเดินและหลืบหินสองฝั่งอย่างรวดเร็ว

“ทำไม?...ทำไมมันถึงจะถล่มร่วงลงมาได้ ในขณะที่ขบวนของเราผ่านเข้าไป?”

สแตนลีย์ถามแทบจะเป็นอาการสำลัก เบิกตากว้างโพลง

“เห็นก้อนหินรูปกลมใหญ่โดดเดี่ยวที่ตระหง่านเด่นนั่นไหมครับ...โคนตอนล่างของมันเหลือบางคอดกิ่วนิดเดียว เนื่องจากถูกลมพัดไว้หลายหมื่นปีมาแล้ว ส่วนตัวก้อนใหญ่ข้างบนของมันอันมีลักษณะเกือบจะกลมนั่น คุณคำนวณน้ำหนักได้ไหมว่ามันควรจะหนักสักเท่าไหร่?”

รพินทร์ชี้ให้นายจ้างของเขา ซึ่งหันไปจ้องเป็นตาเดียว มันเป็นก้อนหินขนาดเขื่องมหึมากว่าทุกก้อน บนริมหน้าผาแห่งนั้น

ซีกซ้ายมือ เมื่อทุกคนหันหน้าเข้าช่องทางเดิน ระยะสูงขึ้นไปประมาณ 100 ถึง 150 เมตร โดยวัดจากพื้นเบื้องล่างขึ้นไป แต่ถ้าวัดจากปากทางที่จะผ่านเข้าก็มีระยะประมาณ 50 เมตร จะถึงบริเวณอันตรงกับที่มันตั้งตระหง่านอยู่อย่างน่าหวาดเสียว เพราะโคนกิ่วเต็มที่ ทำท่าเหมือนจะขาดมิขาดแหล่ อันเป็นเรื่องธรรมชาติที่ทำไว้

"ผมว่าไม่น้อยกว่า 150 ตันทีเดียวก้อนนั้น!"

เชิดวุธอุทานออกมาจ้องเขม็งแล้วคว้ากล้องส่องทางไกลขึ้นมาส่องทันที อาการของเขาเช่นนั้นเอง ทำให้ฝ่ายนายจ้างทกคนเว้นจากคริสผู้ยืนจ้องนิ่ง ต่างควักกล้องประจำตัวออกมาส่องตรวจพลางอุทานแซ่ดกันในลำคอ

"จริงด้วย บ๊อบ มันเป็นหินก้อนใหญ่มาก ไม่ต่ำกว่า 150 ตันอย่างวุธว่า และโคนถูกพายุพัดกิ่วเหลือนิดเดียว มันทานน้ำหนักกันไม่ไหวแล้ว จะขาดร่วงมาเมื่อไหร่ก็ได้ และถ้ามันเกิดขาดร่วงตูมลงมา น้ำหนักกับแรงสะเทือนของมันจะทำให้โขดหินใหญ่น้อยรวมทั้งหินเปราะถล่มตามกันลงมาทั้งแถบทีเดียว แล้วช่องทางแคบ ๆ ในซอกเขานี่ ก็จะถูกบดขยี้ฝังกลบหมด"

คี๊ธพูดหนัก ๆในลำคอ

สแตนลีย์ใช้กล้องพิจารณาดูอย่างพินิจใคร่ครวญขีดสุด

"ใช่! ถ้าไอ้หินก้อนนั้นมันเกิดขาด หล่นลงมาเมื่อไหร่มันก็ถล่มก้อนหินบริเวณภายใต้ของมันให้ร่วงตามกันลงมาทั้งแถบแน่นอน ไม่เถียงเลยในข้อนี้ แต่รพินทร์น่าจะมีเหตุผลมากกว่านั้น ที่เขายังไม่ได้บอกเรา ลองคิดดู หินใหญ่ที่ถูกลมพัดจนกิ่วคอดดูว่าน่าจะขาดตกลงมาก้อนนั้นได้ตั้งอยู่ตรงตำแหน่งนั้น

ตามธรรมชาติของมัน กี่แสนกี่ล้านปีมาแล้ว และเพียงไม่กี่นาทีที่ขบวนของพวกเราจะผ่านไป มันจะเกิดอุปัทวเหตุหักลงมาหรือ? ถ้าหากว่ามันอยู่ของมันตามธรรมชาติเช่นนั้น ใครจะบอกได้ว่าจะใช้เวลานานอีกเท่าไหร่รอยกิ่วนั้นจึงจะทานน้ำหนักไม่ไหวแล้วหักสะบั้น ทำให้มันร่วงหล่นลงมา นับจากเวลานี้ไปอาจเป็นอีกร้อยปี หรือตั้งพันปีก็ได้”

“ครับ!...”

สุภาพบุรุษไพรตอบเสียงต่ำลึก

“...ถ้าปล่อยมันไว้ตามธรรมชาติ ก็ยังคำนวณเวลาไม่ได้ว่าอีกสักกี่ร้อย หรือกี่พันปี มันจึงจะขาดหล่นลงมา แต่ถ้าหากไม่ใช่ธรรมชาติล่ะ โดยมีอะไรสักอย่างมาช่วยเร่งเวลามันชนิดฉับพลันทันด่วน มันจะขาดตกลงมาได้ไหม...”

ระหว่างที่ทุกคนกำลังตื่นเต้นงงงันกันอยู่ จอมพรานชี้ให้ดูต่อไป

“คราวนี้ลองมองสงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งครับ...ผมหมายถึงสูงกว่าระดับที่หินกิ่วก้อนนั้นยืนอยู่ เราจะเห็นว่ามีก้อนหินย่อม ๆ อยู่อีกก้อนหนึ่ง ฝังเอนหมิ่นเหม่อยู่กับริมหน้าผา เหนือกว่าหินกิ่วก้อนนั้นขึ้นไปประมาณ 20 เมตร น้ำหนักของหินก้อนบน ผมกะว่าราวสิบกว่าตันเท่านั้น ไม่มากนัก แต่ถ้ามันถูกผลักหรือเขี่ย หรือดันอย่างใดอย่างหนึ่ง ให้หลุดจากที่ของมัน มันก็จะร่วงหล่นลงมา และหล่นลงกระทบกับรอยกิ่วของหินน่าหนัก 150 ตันนั่น แรงปะทะจากหินก้อนบน แม้จะเป็นก้อนที่เล็กกว่ามากก็ตาม ถ้าหล่นลงมากระแทกกับตำแหน่งคอดกิ่วนั้น เป็นไปได้ไหมครับว่ามันจะต้องขาดหลุดออกจากรอยคอดกิ่วนั้นทันที!”

"มายกู๊ดเนสส์..."

เสียงเบลหลุดออกมาแผ่วเบาที่สุด ส่วนคริสหลับตาลงชั่วขณะเหมือนจะนึกวาดภาพ คิ้วเป่าลมแก้มโป่งสแตนลีย์ลูบคางสงบนิ่ง ส่วนเชิดวุธเอามือตะครุบหลวง-พ่อทวดโดยไม่รู้ตัว

71

รพินทร์คุณยังไม่ได้บอกเหตุผลกับผมเลยว่าทำไมคุณถึงวาดภาพไว้มากกลัวเช่นนั้น? ในที่สุด อเมริกันอาวุโสก็เอ่ยขึ้นเบาๆ เคร่งเครียด

"ถ้าผมสามารถวาดภาพ หรือมองเห็นอะไรล่วงหน้ามาก่อน ผมก็คงไม่พาคณะของเราเดินผ่านมาทางนี้หรอกครับ คงหาทางอื่นหลีกไปแล้ว มันจะอ้อมสักแค่ไหนก็ตาม นี่เป็นเพราะคิดไม่ถึง มาก่อน มาเห็นเข้าก็จวนตัวเสียแล้ว แต่ก็ยังดีที่ไหวทัน หยุดพวกเราไว้ได้ทัน โดยเฉพาะพวกกะเหรี่ยงอพยพและพวกลูกหาบ ถ้าขืนปล่อยให้เดินเข้าซอง และไปถึงตำแหน่งที่ตรงกับหินกิ่วข้างบนนั้นเมื่อไหร่ ซึ่งก็แปลว่าขบวนของเราล้ำแนวเข้าไปหมดแล้ว จะไม่มีทางแก้ไขทันอีกเลย ต่อให้ตัวผมเองก็ไม่มีเหลือ เรา

ถูกฝังพร้อม ๆ กันหมดถ้าเดินเข้าไปถึงจุดนั่นเมื่อไหร่...ตามปกติแล้วเส้นทางนี้ก็เป็นเส้นทางที่ผมและพวกห้วยเสือร้องอาศัยเดินผ่านอยู่เป็นประจำแหละครับ และเราก็เห็นหินกิ่วอันดูเป็นของประหลาดนั่นมานานแล้ว โดยไม่ได้คิดอะไรเลย นอกจากเวลาเดินผ่าน ก็ชมความงามตามธรรมชาติของมัน และร้องตะโกนฟังเสียงของตัวเองให้สะท้อนก้องเล่นเหมือนอย่างที่ทดลองให้เบลร้องเพลงเมื่อตะกี้นี้ แต่มาวันนี้ ผมมีเหตุผลเชื่อมั่นถึง 90 เปอร์เซ็นต์เลยว่า **มันเอาเราแน่ ตรงที่ตำแหน่งนั้น และจุดนั้น!!"**

"สังหรณ์หรือ?"

สแตนลีย์ถาม เขาสั่นศีรษะ ยิ้มกร้าน ๆ

"ไม่ใช่สังหรณ์หรอกครับ แต่เห็น!"

"คุณเห็นอะไร?"

คราวนี้ทุกคน แม้แต่คริส ราวกับนัดกันไว้ เพราะพร้อมเป็นเสียงเดียวกันหมด

"ผมเดินนำหน้าขบวน ทิ้งระยะห่างประมาณ 30 เมตร พอเหยียบเข้าปากทาง ปกติวิสัยของผมทุกครั้ง ผมจะต้องมองไปยังหินกิ่วก้อนนั้น เหมือนกับว่ามันจะเป็นเพื่อน ซึ่งจะต้องทักทายกันทุกครั้งเมื่อผ่านมา...แว่บที่ผมเหลือบมองขึ้นไปนั่นเอง ผมเห็นอะไรชนิดหนึ่ง ยืนอยู่ตรงกิ่วคอดอันเป็นฐานนั่นแหละครับ มันยืนนิ่งเหมือนเสาหิน ซึ่งครั้งแรกผมก็คิดว่าเป็นหินเหมือนกัน แต่มาเอะใจ จำได้ว่าใต้ฐานตรงรอยคอดนั่น เคยเกลี้ยงเกลาไม่มีอะไรโผล่แทรกมาเลย ผมก็เลยหยุดชะงักจ้องดู พอผมจ้องสักอึดใจเท่านั้นครับ มันก็หลบแว่บหายไปในหมู่หิน เหมือนจะรู้สึกตัวว่าผมเห็นมันเหมือนกัน..."

"มัน?"

"ครับ มันนั่นแหละ ไอ้ซากนักรบโบราณตัวเขื่องที่สุด ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญของพวกเราทุกคนในขณะนี้ ตัวที่วิญญาณชั่วร้ายมันตรัยอาศัยสิงอยู่!!"

เงียบกริบ! และไม่มีใครกระดิกในขณะนั้น มีแต่เสียงลมที่พัดผ่านโตรกหวีดหวือ เหมือนเสียงครางของปีศาจ รพินทร์กล่าวต่อไปว่า

"ผมเพียงแต่จ้องเพื่อจะให้แน่ใจเท่านั้น ยังไม่ทันจะขยับปืนเลยมันก็หลบ...ข้างบนไม่มีเส้นทางเดินครับ และช้างสามารถจะไต่ขึ้นไปได้ ขณะนี้ ผมยังไม่แน่ใจว่าไอ้งาดำ จะแอบอยู่ข้างบนหลังหินก้อนซึ่งอยู่เหนือหินกิ่วลูกโตนั่นหรือเปล่า ประสบ-การณ์ที่ผ่านมานั้น อย่าว่าแต่ช้างที่ผีลงบังคับเลย ขนาดช้างป่าธรรมดาก็เคยเล่นงานเราด้วยวิธีขึ้นไปบนภูเขาหิน แล้วงัดก้อนหินกลิ้งลงมาใส่คณะของเรามาแล้ว ผมไม่กล้าจะเอาพวกเราเข้าไปเสี่ยงแบบประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเป็นอันขาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนทางนี้เป็นหนทางอับเสียด้วย ถ้าหินมันกลิ้งลงมา ก็ไม่มีทางขยับเขยื้อนได้เลย เพราะทุกคนเดินขบวนเข้าซองหมด เพราะฉะนั้นผมจึงให้พวกเราส่วนใหญ่ทุกคน โดยเฉพาะพวกแบกหามสัมภาระและพวกอพยพ ให้ถอยกลับลงไปให้พ้นเขตอันตรายเสียก่อน"

ตะวันรอนอ่อนแสงลงเป็นลำดับ อากาศรอบด้านเริ่ม
จะขมุกขมัว คงเห็นแดงฉานจาดจ้าเฉพาะแนวผาหินทั้งสองฝั่ง

และส่วนยอดที่สูงลิบลิ่วขึ้นไปด้านบนเท่านั้น บัดนี้ ทุกคนเหงื่อแห้งสนิทแล้ว ตรงกันข้ามจากความระอุอบอ้าวที่เดินกรำกันมาอย่างหนัก เริ่มจะเปลี่ยนมาเป็นความเย็นด้วยลมยามใกล้สนธยาบนยอดเขาสูง และแน่ล่ะ อีกชั่วไม่นาน มันก็คงจะกลายเป็นความหนาวเยือกชนิดจับเข้ากระดูกทีเดียว ภายหลังเมื่อดวงตะวันลับดวงไปแล้ว

อิสซาเบลหัวเราะเสียงแปร่ง เอ่ยขึ้นเสียงแตกพร่าว่า

“แล้วนี่นะหรือ ที่คุณเคยเสนอให้พวกเราแยกกันออกไปเป็นสองพวก โดยฝ่ายพวกเราทั้งหมดคณให้มดลอดผาใต้ผาน้ำตกอันเป็นทางลัดไป ปล่อยให้กะเหรี่ยงอพยพพวกนี้เดินผ่านเส้นทางนี้ภายใต้การนำของพรานสี่คนของคุณ มีจุดนัดพบกันที่ห้วยเสือร้อง...นี่ถ้าเราตกลงตามที่คุณบอกไว้ กะเหรี่ยงอพยพพวกนี้จะต้องเดินผ่านเส้นทางนี้ แม้จะมีบุญคำ จัน เกิด และเล่ยเป็นผู้นำมาก็ตามเถอะ อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง ถ้าพรานทั้งสี่คนนำขบวนผ่านไปในซอกแคบ ๆ ระหว่างหน้าผานี้ ป่านนี้ลูกน้องคุณทั้งสี่คนกับกะเหรี่ยงอพยพทั้งหมด มิถูกฝังทั้งเป็นอยู่ในซอกนี้กันหมดแล้วหรือ ถ้าบังเอิญคุณไม่ได้มากับพวกเขาด้วย และเกิดไหวทันขึ้นเสียก่อนอย่างเดี๋ยวนี้”

จอมพรานอึ้งไปชั่วขณะ กระดกปลายลิ้นออกมาเกลี่ยริมฝีปากที่แห้งผาก ยังตอบอะไรไม่ถูกในขณะนั้น คริสได้ยินคำพูดของเบลก็สงสัย เพราะขณะที่ร่วมประชุมหารือกันอยู่นั่นหล่อนไม่ได้อยู่ด้วย จึงหันไปกระซิบถามอะไรซุบซิบกับเพื่อนสาว เบลอธิบายให้ทราบว่ารพินทร์เคยวางแผนการเดินทางไว้ให้เลือกอย่างไรบ้าง

หล่อนเป่าลมออกจากปากเบาๆ จ้องเขาตาไม่กะพริบ

“โชคดีมาก ที่พวกเราทุกคนไม่มีใครยอมเลือกวิธีที่เขาเสนอมานั้น เพราะมิฉะนั้น ก็แปลว่า เฉพาะพวกเรากับลูกหาบและพรานนำทางอันเป็นหัวหน้า จะไปรอคอยค้างเติ่งกันอยู่ที่ห้วยเสือร้องนั่นเอง ส่วนพรานลูกน้องของเขาสี่คน รวมทั้งกะเหรี่ยงอพยพทั้งหมด จะไม่มีโอกาสติดตามไปสมทบได้ตรงตำแหน่งนัดหมายอีกแล้ว และคงอีกนานกว่าจะค้นพบสาเหตุว่า พวกนี้พากันหายหน้าไปไหนหมด”

ครสตนาพูดเสียงราบเรียบที่สุด รพินทรขยุกมูกอกครงพยายามสะกดกั้นความหงุดหงิด

“ผมเรียนแล้วว่า ผมไม่มีโอกาสที่จะคาดคะเนหรือรู้อะไรได้ล่วงหน้า และเมื่อเกิดปัญหาอะไร ก็ไม่ได้ตัดสินใจทำไปคนเดียว แต่เชิญพวกคุณทุกคนเข้าร่วมปรึกษาทุกครั้งไป เพื่อขอความชี้ขาดจากเสียงส่วนมาก โดยแจกแจงให้เห็นว่าผลดีมีอย่างไร และผลเสียมีอย่างไร ขณะที่เราร่วมปรึกษากัน ผมก็ได้เชิญคุณมาร่วมด้วยแล้วตอนนั้น แต่คุณก็เมินเฉยเสีย มีคุณเพียงคนเดียวที่ขาดประชุม โดยบอกให้คนอื่นๆ ทำหน้าที่แทน และผลของการประชุมหารือ ก็ออกมาในแนวทางที่ถูกต้อง คือทุกคนไม่มีใครยอมให้ผมแยกคณะออกไปเป็นสองพวก ซึ่งผมก็ยอมปฏิบัติตาม”

“คุณไพรวัลย์!...”

คริสเน้นเสียง

“โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่าฉันไม่ได้ตำหนิอะไรคุณ ฉันเพียงแต่รำพึงด้วยความหวาดเสียวต่อเหตุการณ์ที่เรากำลังเผชิญอยู่ใน

ขณะนี้เท่านั้น มันหมายถึงว่า ถ้าคุณนำพวกเราแยกลัดทางตัดถ้ำไปเสีย ลูกน้องคุณเองสี่คน กับกะเหรี่ยงอพยพพวกนี้ก็ตายหมดในช่องเขานี่เอง คุณไม่จำเป็นต้องหงุดหงิด และมาหัวเสียอะไรกับฉัน! หรือคุณคิดว่า ถ้าคุณไม่มาด้วย ลูกน้องของคุณต่อให้มือดีสักขนาดไหน อย่างเช่นบุญคำ ผู้อาวุโสที่สุด เขาจะแก้ไขสถานการณ์หรือรู้ตัวได้?"

คริสไม่พูดเปล่า ชูมือสูงขึ้นเหนือศีรษะและดีดแรง ๆ บุญ-คำกับจัน ผู้เผ่นเข้าไปนั่งเป็นลิงจับหลักอยู่บนแป้นหินฝั่งขวามือห่างขึ้นไปไม่มากนักหันมามอง หล่อนก็กวักมือเรียก สองพรานอาวุโสของรพินทร์จึงไต่ลงมาสมทบอย่างเงียบ ๆ และเบากริบ สังเกตดูทั้งสีหน้าของทั้งบุญคำและจัน จ่อยลงถนัด คริสยิ้มให้กับทั้งสองแล้วถามทันทีว่า

"บุญคำ ใครเป็นคนเดินนำหน้าขบวนเมื่อกี้นี้ ก่อนที่จะถึงช่องเขาที่เรามาหยุดยืนกันอยู่นี่?"

"บุญคำกะจัน"

ตาพรานเฒ่าบอกอ่อย ๆ

"แล้วพรานใหญ่ล่ะ เขาเดินอยู่ตรงไหน?"

"ห่างหลังไปราว ๆ 10 ก้าว"

คราวนี้จันเป็นคนตอบ

"ใครเป็นคนสั่งให้หยุดเดิน และหยุดขบวนทั้งหมดของบุญคำ จันหรือว่าพรานใหญ่?"

คริสซักติดต่อไปโดยเร็ว

"ก็...พรานใหญ่ เป็นคนสั่งให้บุญคำกะจันหยุดเดิน แล้วก็เป็นคนสั่งให้โบเมียะ ต้อนพวกกะเหรี่ยงถอยกลับลงไป"

หล่อนพยักหน้าช้า ๆ

“รู้เหตุผลของเขาไหม ทำไมเขาสั่งให้หยุด และสั่งให้พวกเราส่วนใหญ่ถอยกลับลงไป”

ทั้งสองพรานมองหน้ากันเอง แล้วยิ้มแห้ง ๆ พลางชำเลืองแว่บไปทางพรานใหญ่ผู้ก้มลงจุดบุหรี่

“บุญคำกะจันไม่รู้...” ทั้งสองตอบซื่อ ๆ “เห็นพรานใหญ่สั่งให้หยุดก็หยุด แต่มารู้เอาทีหลังเมื่อโบเมียะต้อนพวกนั้นกลับลงไปแล้ว แกชี้ให้ดูหินใหญ่คอดกิ่วก้อนนั้น...”

บุญคำชี้ขึ้นไปยังก้อนหินใหญ่ลิบ ๆ อันเป็นเป็นเป้าหมายที่ทุกคนเขม่นมองด้วยปัญหาหนักในขณะนี้ กล่าวต่อมาว่า

“แกว่ามันทำท่าไม่ดี จะขาดตกกลิ้งลงมา และถ้าหินก้อนนั้นหล่น หินทั้งหลายที่งอกตะปุ่มตะป่ำอยู่ตามแนวหน้าผาก็จะหล่นลงมาราวกับใครมาเทกระจาด บุญคำเห็นแล้วก็เสียวไส้เหมือนกัน”

“เขาบอกหรือเปล่าว่า ทำไมหินก้อนนั้นมันถึงจะต้องขาดหล่นลงมา?”

“แกยังไม่ได้บอกอะไรบุญคำ”

“และถ้าพรานใหญ่ไม่ได้เดินหลังมาด้วย ไม่ได้เป็นคนเตือนให้บุญคำกับจันให้หยุด บุญคำกับจันจะเดินเข้าไปในห้องนี้ไหม?”

“ก็ต้องเดินเข้าไป เพราะมันเป็นทางที่เราจะต้องผ่านอยู่แล้ว”

คริสหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ มองไปยังพรรคพวกของหล่อนทุกคน

“คิวอีดีได้หรือยัง ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าหากชายคนนี้ไม่ได้มาในเส้นทางนี้ด้วย โดยปล่อยเฉพาะบุญคำและจันเพียงสองคนให้ทำหน้าที่นำขบวนแทนเขา และดูเอาเองเถอะ แม้กระทั่งคนของเขาเองแท้ๆ เขาก็ยังไม่ได้อธิบายให้รู้โดยละเอียดเลยว่ามันอาจจะเกิดอะไรขึ้นได้ เนื่องมาจากอะไร ลำพังบุญคำกับจัน หรือต่อให้เกิดหรือเส่ย ครบทั้งสี่คน ป่านนี้เอาพวกกะเหรี่ยงทั้งหมดไปถูกฝังหมดแล้ว ถ้าขาดหัวหน้าใหญ่ของพวกเขาเสียคนเดียว”

“เอายังไงต่อไปกันดี รพินทร์?”

สแตนลีย์ถามขึ้นโดยเร็ว มองไปยังช่องเขา และภูผาทั้งสองฝั่งอีกครั้ง

“ความจริง ระยะทางในช่องเขานี่มันก็ไม่ยาวไกลนักไม่ใช่หรือ เห็นคุณบอกว่าเพียงแค่ 200 เมตรเท่านั้นที่เป็นเส้นทางถูกบีบขนาบเข้าสู่จุดอันตรายนี้”

ทุกคนเหนรวรอยยิ้มบนหน้าผากของเขาพร้อมกับอาการยิ้มที่ไม่ปลอดโปร่งนัก

“ครับ ก็แค่ 200 เมตรเท่านั้น แต่มันก็เป็นระยะทางที่จะฝังพวกเราทั้งหมดไว้อย่างสนิทเรียบร้อย ชนิดที่ถ้าไม่มีใครเดินผ่านมาก็จะไม่มีร่องรอยชวนให้สงสัยเลย ถ้าขืนเสี่ยงเดินเข้าซองนี้ไปทั้งขบวน ไอ้ครั้นจะให้พวกเราแต่ละคนทำตัวเป็นนักวิ่งเร็ว โดยการให้วิ่งผ่านช่องทางนี้ไปทีละคนชนิดเร็วจี๋ พอถึงฟากโน้นแล้ว ก็ให้คนถัดๆ ไปกระทำโดยวิธีเรียงกัน มันก็เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว เพราะมีสัมภาระข้าวของที่จะต้องแบกหาม และกะเหรี่ยงอพยพอีกฝูงเบ้อเร่อ อันประกอบไป

ด้วยลูกเล็กเด็กแดงและคนเจ็บด้วย ทางเลี่ยงทางอื่นก็ไม่มี จะหยุดที่นี่ก็ไม่ได้ อันตรายสารพัด ถ้าตะวันตกดินไปแล้ว จะเดินย้อนกลับก็เท่ากับว่า ที่เดินกันมาแล้วทั้งวันของวันนี้ เป็นการเดินสูญเปล่า เสียเวลาออกไปอีก จุดหมายปลายทางสำหรับที่เราจะพักภายในคืนนี้ ก็อยู่อีกไม่ห่างข้างหน้านี่เองครับ ถ้าผ่านช่องทางนี้ไปได้เรียบร้อยแล้วเดินไต่ทางกันอีก 2 ชั่วโมงก็จะถึงยอดเขาที่เรียกว่า 'สักดำ' ตามที่ผมบอกแล้ว ซึ่งนั่นคือที่พักของเรา"

"ถ้างั้นก็แปลว่า เราก็ต้องผ่านช่องเขานี่ไปให้ได้ไม่วิธีใดก็วิธีหนึ่ง โดยให้พวกเราทุกคนปลอดภัยที่สุด?"

คี๊ธเอ่ยขึ้นบ้าง

"ก็ควรจะเป็นอย่างนั้นครับ และเราต้องหาวิธีให้ได้ก่อนจะมืดด้วย มิฉะนั้นเราจะยิ่งเสียเปรียบ"

"ก็นั่นซิ แล้วจะเอายังไงกัน"

เชิดวุธโพล่งออกมาอย่างกระวนกระวายใจ

รพินทร์เดินผละออกจากที่นั่น แยกห่างออกไปเล็กน้อย พยักหน้าเรียกบุญคำและจันเข้ามาซุบซิบหารือแบบเอาหัวชนกันอยู่อึดใจหนึ่ง ก็เดินกลับเข้ามา

"ผมปรึกษากับสองคนนี่แล้วครับ เราจะเอายังงี้ พวกคุณทั้งหมด 4 คน รวมทั้งคุณเชิดวุธด้วย ขึ้นไปแอบซุ่มตัวนิ่งๆ อยู่บนชะง่อนหินริมปากทางนี่ก่อน ตรงนั้นมันสูงและมั่นคงปลอดภัยพอ ถ้าหากว่าหินบนหน้าผามันเกิดถล่มร่วงลงมายัง

ช่องทางเดิน และกลิ้งสวนทางออกมาทางด้านนี้ ระดับของก้อนหินที่จะกลิ้งสวนออกมา รวมทั้งพวกที่ถล่มลงมาจากหน้าผา จะไม่ถูกพวกคุณเลย เพราะขึ้นไปพักซุ่มอยู่ตรงชะง่อนสูงนั่น ให้ทุกคนระวังตัวเกาะยึดแง่หินให้แน่นๆ อย่าพลัดหล่นลงมาก็แล้วกัน ระหว่างที่หน้าผาถล่ม เพราะมันจะต้องมีแรงสะเทือนมากพอๆ กับแผ่นดินไหวทีเดียว ส่วนพวกลูกหาบ และกะเหรี่ยงอพยพที่ผมไล่ให้ถอยลงไปอยู่ห่างไกลลงไปมาก อาจมีก้อนหินใหญ่ๆ กลิ้งตามแนวสูงชันนี่ลงไปทางพวกนั้นบ้าง แต่พวกเขาต้องหลบทันแน่ เนื่องจากเป็นหนทางกว้าง และมีที่หลบกำบังแยะ”

ทั้งหมด แหงนมองขึ้นไปยังชะง่อนหิน สูงกว่าระดับพื้นที่ยืนกันอยู่ในขณะนี้ประมาณ 10 เมตร ลักษณะเป็นก้อนหินแกร่งแข็งแรงเป็นส่วนประกอบของเทือกหน้าผานั้นแต่อยู่ริมปากทางที่จะผ่านเข้า และมองไม่เห็นว่าจะมีอันตรายใดๆ จะร่วงหล่นลงมาทับได้ แม้จะเกิดหน้าผาถล่มขึ้น มันเป็นหินก้อนเดียวกับที่บุญคำ และจัน ขึ้นไปนั่งจ่องอยู่เมื่อตะกี้นี้นั่นเอง

หัวหน้าคณะเปลี่ยนสายตามาจับอยู่ที่เขา

“เอาล่ะแล้วยังไงต่อไป?”

“บุญคำกับจัน สองคนรับอาสาทำเป็นเดินล่อเข้าไปในช่องทางแคบๆ เส้นนี้ พร้อมทั้งส่งเสียงคุยกันเอะอะเพื่อให้มันผลักก้อนหินอันเป็นกุญแจสำคัญที่จะทำหน้าผาด้านนี้ถล่มลง...”

“อ้อ! แล้วสองคนนี่ก็แหลกเละไปตามระเบียบงั้นสิ ถ้าหินมันพรูถล่มลงมาตามแผนการของคุณ หรือคุณคิดว่าทั้งสองคนสามารถจะวิ่งหนีก้อนหินที่จะพรูลงมาเป็นห่าฝนเหล่านั้นได้ทัน?”

คริสขัดขึ้นทันที

“ฟังผมให้จบก่อนซิครับ บุญคำและจัน ที่จะรับอาสาเดินล่อเข้าไป เป็นบคคลที่ค้นเคยกับสถานที่อย่างดีที่สด และจะต้องอาศัยความไว ตลอดจนความคล่องตัวช่วยชีวิตตัวเองไว้ให้ได้ แต่ถ้าช้า หรือมัวงุ่มง่ามอยู่ก็ช่วยไม่ได้เหมือนกัน ตลอดเส้นทางเดินในช่องของผานี้จะมีซอกถ้ำ หรือโพรงอยู่เป็นระยะ แต่ละซอกจะไม่ใหญ่โตนัก แต่ขนาดพอที่จะมุดหลบเข้าไปได้ ถ้าเห็นท่าว่าก้อนหินบนหน้าผากำลังจะร่วงถล่มลงมา เมื่อวินาทีวิกฤติมาถึง ทั้งบุญคำและจันจะต้องใช้ความไวของตัวเอง หลบมุดเข้าไปในโพรงถ้ำ ซึ่งเป็นรูอยู่ทั่วไปตามเชิงผานี้ และแม้ว่าหนทางนี้จะถูกหินถล่มร่วงลงมากลบเส้นทางเดินทั้งหมดทั้งสองคนก็จะไม่ถูกหินทับเลย...”

“แต่ถูกฝังทั้งเป็น หายใจไม่ออก หาทางขึ้นไม่ได้ ตายอยู่ในรูนั่นเอง”

เบลสอดมาอีกคนหนึ่ง รพินทรหัวเราะอย่างฉุนๆ

“ไม่หรอกครับ เรื่องอะไรที่ผมจะให้คนของผมต้องตายในซอกรูใต้หน้าผานี้ มีทางเจาะชอนเชื่อมถึงกันได้เกือบตลอดเหมือนเส้นทางเดินของรังปลวก แม้จะเป็นรูแคบๆ จำกัด แต่ก็พอที่จะเลื้อยตัวคืบคลานไปได้ และมันจะมีทางทะลุตัดออกได้ทางอีกฟากหนึ่งของหน้าผานี้ โดยการมุดโพรงไปให้ถูก ซึ่งเรื่องนี้บุญคำกับจันพอจะรู้เส้นทางนี้ดีอยู่แล้ว อาจจะใช้เวลาคลำหน่อย แต่ก็ไม่เกินสองสามชั่วโมง จะทะลุออกอีกฟากหนึ่งได้ ไม่ต้องกลัวว่าจะถูกฝังทั้งเป็นอยู่ภายใต้หินถล่มนั่นหรอกครับ สำคัญว่า เขาทั้งสอง จะต้องมุดเข้าช่องทางให้ถูก โดยหมายเอา

ไว้ก่อนเท่านั้น ถ้าหลบเข้าช่องผิดเป็นหนทางตัน ก็เสร็จเหมือนกัน หาทางออกไปไม่ได้ และเราจะไม่เสียเวลาขุดหาศพเขา นอกจากปล่อยให้เฝ้าอยู่ที่ใต้เขาลูกนี้แหละ”

ประโยคสุดท้ายรพินทร์พูดปนหัวเราะเหมือนจะมีอารมณ์ขัน นายจ้างอเมริกันทั้งหมดและเชิดวุธมองหน้าเขาอย่างค้นหา แต่ก็ไม่อาจได้ร่องรอยอะไรทั้งสิ้น **ดูคล้ายรพินทร์จะพูดอะไรได้อย่างง่ายๆ และเห็นว่าชีวิตคนของเขาปราศจากค่าใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งความจริงทุกคนย่อมจะรู้ดีว่ามันไม่ใช่เช่นนั้น** ครั้นเมื่อหันมาสำรวจสีหน้าของบุญคำกับจันบ้าง ก็เห็นๆ ปกติดีอยู่ ไม่แสดงอาการวิตกกังวลใดๆ เลย

“มิสเตอร์ฮันเตอร์ ฉันอยากจะกล่าวว่า คุณพูดอะไรบ้าๆ อย่างนั้น แต่เอาละ ฉันจะไม่พูด...”

คริสว่าเสียงเครียด แล้วหันไปทางบุญคำกับจัน ซึ่งหน้าตายอยู่ ถามว่า

“นี่บุญคำ จัน...เธอทั้งสองคนแน่ใจหรือ ว่าในการเดินล่อเข้าไปและถ้าหินร่วงถล่มลงมา เธอจะหลบเข้ารูถ้ำใต้หน้าผาตามที่พรานใหญ่เขาว่าได้ทัน แล้วก็หาทางออกอีกฟากหนึ่งของภูเขาได้”

“พอไหว แหม่ม ถ้าไม่มุดเข้ารูผิด”

บุญคำตอบหน้าตาเฉย สั้นๆ

“บ้าพอๆ กันเลย ทั้งบ่าวทั้งนาย”

เบลเอียงหน้ามากระซิบกับคริส เชิดวุธแม้กำลังอยู่ในช่วงอารมณ์ตึงเครียด แทบจะปล่อยก๊ากออกมาดังๆ แต่สู้ระงับไว้เสีย ช่วยถามมาอีกคนหนึ่งว่า

"สมมุติว่า 'มุดรู' ไม่ผิด ทั้งบุญคำและจัน จะไปโผล่ออกตามจุดไหน ประเดี๋ยวก็ห่างกันลิบโลก เสียเวลาต้องรอคอยหรือติดตามหากันแย่ แล้วอีกอย่างหนึ่งจะรู้ได้ยังไงว่า ทั้งสองคนปลอดภัยดีหรือเปล่า ขณะที่หินมันถล่มลงมา ซึ่งตอนนั้นมันคงจะชุลมุนไปหมด"

บุญคำยิงฟันเห็นเหงือกดำ

"ถ้าไม่ผิดทาง ก็จะมุดไปออกตีนเนิน 'สักดำ' ใกล้ที่พักของเราคืนนี้พอดีนายทหาร มันไม่มีทางจะไปโผล่ที่อื่นหรอก นอกจากทางนั้นทางเดียว บุญคำเคยสำรวจมาแล้ว สมัยที่เคยบ้าหาตัดเหล็กไหลหลายปีมาแล้วพอจะคลำทางไปได้ถูก เอาวิทยุมาให้บุญคำกับจันสักเครื่องหนึ่งซิ แล้วก็รู้ข่าวกันเอง ว่าใครอยู่ที่ไหน จะนัดกันยังไง ตอนที่หินมันถล่มลงมาปิดทางไว้หมด ไอ้วิทยุเล็กๆ นี่มันจะพูดถึงกันได้หรือเปล่า แต่ถึงยังไงก็ไม่ต้องห่วงบุญคำหรอก ถ้าคืนนี้ทุกคนไปถึงยอดสักดำแล้วบุญคำกับจันยังไปไม่ถึง ก็แปลว่าถูกหินทับตายแล้ว ไม่ต้องรอหรือกลับมาหาให้เสียเวลา"

อเมริกันอาวุโส ผู้จับสังเกตดูและฟังอยู่ตลอดเวลาไม่มีข้อกังขาอะไรมากนักในเรื่องนี้ เอ่ยว่า

"เห็นจะไม่ต้องห่วงอะไรกระมังเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะไม่มีใครรู้อะไรดีไปกว่า รพินทร์ บุญคำและจันหรอก เพราะเขาคุ้นเคยกับเส้นทางดีมาก่อนแล้ว แม้จะอยู่ในเกณฑ์เสี่ยงบ้างก็ตาม รพินทร์จะต้องรู้ฝีมือคนของเขาได้ดีกว่าเรา...รพินทร์! เป็นอันรู้กันล่ะว่า ข้อหนึ่ง คุณจะให้พวกเราทั้งหมด 5 คนนี้ขึ้นไปเฝ้ารอ และหลบหาที่ปลอดภัยอยู่บนโขดหินก้อนโน้น ข้อสอง

บุญคำกับจันจะทำหน้าที่เดินล่อเข้าไปในเส้นทางนี้ เพื่อให้มันถล่มหินลงมา ถ้ามันมีแผนการอยู่ก่อนแล้วทีนี้ตัวคุณเองล่ะ ยังไม่ได้บอกเราเลยว่า คุณจะทำอะไร”

จอมพรานขยับลูกเลื่อน แง้มดูกระสุนไรเฟิล.458 ในรังเพลิงเหมือนจะให้แน่ใจอีกครั้งว่ามันขึ้นลำพร้อม แล้วตบก้านลูกเลื่อนลงตาม

“ผมจะไม่ปล่อยให้มันคอยจ้องเล่นงานเราเอาข้างเดียว ระหว่างที่พวกคุณหลบรออยู่ในที่ปลอดภัย ระหว่างที่บุญคำและจันทำหน้าที่เดินล่อ ผมจะแอบไต่หน้าผาด้านซ้ายนี่ขึ้นไป โดยจะหาทางอ้อมขึ้นไปให้ถึงหินที่มีรอยคอดกิ่วอันเป็นปัญหาน่าคิดอยู่ในขณะนี้ หรือถ้าตัวผมยังไม่ถึงก็จะต้องอยู่ในมุมที่สายตามองเข้าไปเห็นอะไรที่มันแอบแฝงซ่อนอยู่ตรงตำแหน่งนั้น และอยู่ในรัศมีของไรเฟิลด้วย...อาจจะเป็นมันตรัยเอง อาจจะเป็นไอ้งาดำ หรืออาจทั้งสองเลยก็ได้ที่จ้องจะเล่นงานเราอยู่ตรงนั้น ถ้าเห็น ผมก็ยิง! หน้าผาบริเวณนี้อาจถล่มลงมา แต่ไอ้ตัวการที่ทำให้หินถล่มก็ต้องเจอกระสุนพร้อมกันไปด้วย หรือถ้าไม่มีอะไรเลย อย่างที่เราสงสัย ผมก็จะไปคุมไว้ที่หินมหึมาก้อนสำคัญก้อนนั้นแล้วจะส่งสัญญาณให้ขบวนของเราเดินผ่านไปจนกว่าจะหมดขบวน จากนั้นจึงจะไต่ลงมาสมทบกับพวกเราภายหลัง ตรงฟากโน้น”

“คุณจะปีนขึ้นไปตรงหินก้อนนั้น?”

ทุกคนอุทานเป็นเสียงเดียว

“ไม่มีทางเลือกอย่างอื่นครับ”

“ทางมันสูงชัน น่ากลัวอันตรายที่สุด!”

คี๊ธกับสแตนลีย์ร้องออกมา

“ก็ต้องเสี่ยงครับ การที่ผมจะปีนขึ้นไปสำรวจที่ก้อนหินกับการที่บุญคำและจัน เดินล่อเข้าไปในช่องทางนี้เสี่ยงพอ ๆ กัน แต่ถ้าไม่เสี่ยง เราก็ไม่มีทางจะผ่านช่องทางนี้ได้เลย เอาละครับ เวลาไม่คอยท่าแล้ว เราต้องลงมือเดี๋ยวนี้”

ว่าแล้ว รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ขยับตัวพยักหน้ากับคนของเขาทั้งสอง ฉับพลันนั้นเอง สแตนลีย์ก็เข้ามาขวางหน้าไว้ พูดหนัก ๆ

“เดี๋ยวก่อน”

ไม่เพียงสกัดด้วยคำพูดเท่านั้น หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ยังจับแขนไว้แน่น จ้องหน้าเขม็ง ทำให้รพินทร์ต้องชะงัก

“ขณะนี้พวกผม 5 คนอยู่ที่นี่ด้วยนะ เรียกว่าเข้ามาร่วมอยู่ในเหตุการณ์และมองเห็นกันอยู่ซึ่ง ๆ หน้าทีเดียว ขณะที่คุณกับคนของคุณอีกสองคนลงมือปฏิบัติการอย่างที่บอกตะกี้นี้มันเป็นการยุติธรรมแล้วหรือ ที่จะให้เราทั้ง 5 คน งอมืองอเท้านั่งรอคอยดูอย่างเดียวเท่านั้น”

“จริงด้วย รพินทร์ มันไม่ยุติธรรมเลย อย่างน้อยมันก็ไม่ยุติธรรมสำหรับคุณ”

คี๊ธเสริมมาเสียงหนัก จริงจังอีกคนหนึ่ง

“แล้วพวกคุณคิดว่าควรจะเอายังไงล่ะครับ?”

เขาถามง่าย ๆ

“คุณควรให้เกียรติเราในการร่วมเสี่ยง ร่วมทำงานเคียงคู่ไปกับพวกคุณด้วย ขอบอกเสียก่อนเลยว่า คุณไม่ต้องอธิบาย

เหตุผลในด้าน‘เพื่อความปลอดภัย’ของพวกเราหรอก คุณ บุญคำ และจัน ทำอย่างไร เราก็จะขอร่วมมือกับคุณด้วยพร้อม ๆ กัน...”

“พวกคุณ 3 คน พวกผมที่ยืนอยู่นี่ 5 คน รวมเป็น 8 คน ทำไมเราไม่รวมกำลังกันทั้งหมด แล้วแยกหน้าที่ออกเป็นสองฝ่ายจำนวนเท่า ๆ กัน คือฝ่ายที่จะไปประจันหน้ากับไอ้มหาวาย-ร้ายบนหน้าผานั่น 4 คน ผมมีเหตุผลว่า ในฝ่ายที่จะไปประจันหน้ากับมัน บนหน้าผานี้ ถ้า 4 คน ก็แปลว่าปีน 4 กระบอกสายตาแปดคู่ช่วยกันดู ซึ่งจะดีกว่าคุณเพียงคนเดียวแน่ ๆ และฝ่ายที่จะเดินล่อข้างหน้านี่ก็เหมือนกัน แค่จันกับบุญคำสองคนนั้นอาจน้อยเกินไป ดูแล้วอาจไม่ทำให้มันลงมือถล่มหินภูเขาลงมาใส่ได้ ถ้าเป็นสี่คนก็มีเหตุผลที่มันน่าจะตัดสินใจเล่นงานตามแผนล่อได้ดีกว่า”

รพินทร์ ไพรวัลย์อัดก้นบุหรี่ที่เหลือสั้นนิดเดียวจนแก้มตอบ มองละไปตามใบหน้าของนายจ้างของเขาทั้งหมด ที่ยืนรายล้อมอยู่ไปทีละคนเหมือนจะอ่านใจ คี๊ธไม่พูดอะไร นอกจากพยักหน้าลงนิดหนึ่งเชิงสนับสนุนคำพูดของสแตนลีย์ เชิดวุธจรดนิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือเป็นวงกลม แล้วชูให้เขาดูแทนความหมายตกลง คริสเงียบขรึมอยู่ในอาการเดิม แต่ดวงตาประกาศชัดว่าหล่อนจะไม่ยอมให้เขาทักท้วงเลย ส่วนเบลพูดสั้น ๆ ออกมาว่า

“อาจารย์พูดถูกแล้ว รพินทร์ คุณขัดขวางสกัดกั้นพวกเราไม่ได้หรอก”

“ผมทราบมานานแล้ว ว่าทุกท่านเป็นเจ้านายของผมและเดินทางมาในครั้งนี้ล้วนกล้าหาญเด็ดเดี่ยวและพร้อมที่จะเผชิญอันตรายได้ทุกอย่าง...”

เขาพูดเสียงลึก

“...แต่ผมเห็นว่าเหตุการณ์ในครั้งนี้ มันยังไม่จำเป็นที่พวกคุณจะต้องมาเสี่ยงเลย เพราะการเสี่ยงนั้นในหนทางข้างหน้ายังมีอีกมากนัก ทำไมจึงไม่เก็บไว้ใช้ในยามที่จำเป็นจริงๆ ชนิดที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยต้องขอสมัครเข้ามาร่วมเสี่ยงกับผมเสียในครั้งนี้ด้วย รอไว้ในโอกาสหน้าไม่ดีกว่าหรือ?”

“รพินทร์ โอกาสหน้าหรือโอกาสนี้มันก็เหมือนๆ กันนั่นแหละ ขอให้คุณเข้าใจไว้เสียด้วยว่า เราไม่ได้มีเจตนาที่จะแสดงความเก่งกาจห้าวหาญให้คุณเห็นเพื่ออะไรหรอกแต่เราพิจารณาเห็นแล้วว่า 8 คน ทำงานย่อมดีกว่า 3 คน ขอให้ผมย้ำอีกครั้งโปรดให้โอกาสร่วมมือเคียงบ่าเคียงไหล่กับคุณบ้าง”

“ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับใครในจำนวนของพวกคุณ ขออย่าได้โทษว่าเป็นความผิดของผมนะครับ เพราะนี่ไม่ใช่ข้อเสนอของผม”

“คุณรู้สึกตัวบ้างไหมว่า คำพูดของคุณประโยคนี้ ดูหมิ่นน้ำใจพวกเราทั้ง 5 คน”

ผู้พูดคือคริสติน่า

สแตนลีย์กำแขนเขาที่ยังจับอยู่นั้น บีบหนักหน่วง

“รับรอง ยังก์แมน! ในการร่วมงานกับคุณด้วยในครั้งนี้ ถ้าพวกเราคนใดพลาดพลั้ง แม้แต่ว่าจะถึงแก่ชีวิตไป จะไม่มีใครโทษคุณเลย สบายใจได้”

“ถ้างั้น โอเค เราตกลงกันได้ในหลักการ ทีนี้ผมต้องการรายละเอียดล่ะ...”

สุภาพบุรุษไพรพูดง่ายๆ ขณะที่พยักหน้าลง ดีดบุหรี่ที่เหลือก้นไม่ถึง 1 นิ้วกระเด็นไปกระทบโขดหินแตกเป็นลูกไฟ

“ตามแผนเดิมนั้น ผมจะไต่ขึ้นไปค้นหา คุมเชิงหรือเผชิญหน้ากับศัตรูของเราบนยอดหินโน่นลำพังคนเดียว ส่วนบุญคำและจันทำหน้าที่เดินล่อเข้าไปในช่องทางนี้สองคน ครานี้พวกคุณ 5 คน ขอร่วมด้วย ขอทราบหน่อยว่า ใครจะเลือกไปกับใครฝ่ายไหน แต่ตัวเลขมันออกมาแน่ๆ แล้ว คือ อีก 3 คน จะต้องไต่ขึ้นไปกับผม และ 2 คน ไปกับบุญคำกับจัน จึงจะแบ่งได้จำนวนเท่าๆ กัน คือฝ่ายละ 4 ทั้งสองฝ่าย ไม่ว่าจะไปกับผมหรือไปกับบุญคำ เสี่ยงอันตรายเกือบจะเท่าๆ กัน คือถ้าไปกับผม ก็เห็นอยู่แล้วว่าจะต้องปีนป่ายขึ้นไปบนหน้าผานี่ และถ้าหินเกิดพังทลายลงเมื่อไหร่ ก็อาจมีสิทธิหล่นร่วงลงมา ถ้าไม่หลบยึดกำบังให้ดี ส่วนอีกสองคนที่จะไปกับฝ่ายบุญคำ จะเผชิญอันตรายในขณะที่ภูผาถล่มหินร่วงพรูทับลงมา ถ้าหลบเข้าไปบังอยู่ในโพรงแล้ว แต่บังเอิญโพรงอับตัน ไม่มีทางทะลุออกได้ ก็แปลว่าถูกฝังทั้งเป็นอย่างทารุณที่สุด เพราะฉะนั้น 5 คน พวกคุณเลือกกันเองว่า ใครจะไปกับผม ใครจะไปกับบุญคำ อัตรา 3 ต่อ 2 ครับ อย่างที่บอกไว้แล้ว”

ครานี้ ฝ่ายนายจ้างของเขา มองหน้ากันเอง

“ใครจะเลือกอย่างไรก็ตามเถอะ แต่สำหรับฉัน ขอเป็นฝ่ายเดินล่อไปกับบุญคำและจันเอง”

คริสตินาก็ล่าวขึ้นโดยรพินทร์ไม่คาดฝัน ทำเอาเขาต้องมองหน้าในลักษณะงงงันกึ่งตะลึง อย่าว่าแต่เขาเลย แม้ทุกคนก็ตระหนักได้ดีว่า ฝ่ายที่จะทำหน้าที่เดินล่อไปในเส้นทางมหาภัยที่รออยู่เบื้องหน้านั้น เสี่ยงกับชีวิตยิ่งกว่าที่จะติดตามเขาขึ้นไปชนิด 2 ต่อ 1 ทีเดียว

คริสมีอะไรในใจเสียแล้ว หล่อนอยากจะฆ่าตัวตายกระมัง?...แต่รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ไม่กล้าพูด หรือทักท้วงใดๆ ทั้งสิ้น และคำพูดเช่นนั้นของแม่ผมทอง นักเคมีฟิสิกส์สาวสวยผู้มีประวัติเบื้องหลังการเป็นมาอย่างร้ายกาจ ก็ทำให้สแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ และอิสซาเบลอึกๆ อักๆ กันไปหมด

"เอางี้ดีกว่า เพื่อความถกต้องยติธรรมที่สด พวกคณทั้ง 5 คน จับไม้สั้นไม้ยาวกัน สำหรับผม จันและบุญคำ ไม่เกี่ยวกับกรณีนี้ เพราะถึงอย่างไรจะต้องไปอยู่แล้ว พวกคุณทั้ง 5 คน ต่างหากที่จะเลือกว่าใครบ้างจะไปกับผม ใครบ้างจะไปกับฝ่ายบุญคำ ตกลงไหม?"

"ตกลง!"

เกือบทุกคน ยกเว้นคริสคนเดียว ตอบมาเป็นเสียงเดียวกันหมด ระหว่างรพินทร์หมุนตัวไปหากิ่งไม้แห้งเล็กๆ และจัดการหักแบ่งส่วนอยู่

คริสก็หัวเราะเบาๆ บอกมาว่า

"ถ้าจะให้จับ ก็ให้จับแค่เฉพาะ 4 คนเท่านั้นนะ คุณไพรวัลย์ สำหรับฉันแสดงเจตจำนงอาสาสมัคร หรือเลือกเอาไว้แล้ว"

"ไม่ได้ มันไม่ยุติธรรม เธอจะต้องจับไม้เสี่ยงทายกับพวกเราทุกคนด้วย"

ผู้ขัดขึ้น คือหัวหน้าคณะ และก็ถูกย้ำยืนยันมาโดยคณะ

โดยไม่มีใครยอมให้คริสเลือกเอาเองตามใจปรารถนา หล่อนจึงยิ้มที่มุมปาก ยักไหล่ และไม่กล่าวอะไรอีก

อึดใจเดียวจอมพรานก็หันกลับมายังทุกคนที่ยืนแวดล้อมอยู่ ในมือของเขามีไม้โผล่ออกมา 5 อัน ระดับที่โผล่ขึ้นมานั้นเสมอกันทั้งหมด ประกาศว่า

"นี่คือไม้ ทั้ง 5 อัน ที่จะให้พวกคุณจับเลือกเสี่ยงทายเอาเอง ขอเรียนให้ทราบว่า มีไม้ยาวเท่าๆ กันอยู่ 3 อัน และไม้สั้นเท่าๆ กันอยู่ 2 อัน ใครจับได้ไม้ยาว คือพวกที่จะขึ้นไปกับผม ส่วนไม้สั้นไปกับบญคำและจัน เราจะใช้ระบบจเนียร์และซีเนียร์ ใครอายุน้อยที่สุดมีสิทธิเลือกจับก่อน"

"ดีมาก! คุณทำได้ถูกต้องที่สุดแล้ว..." สแตนลีย์เอ่ยขึ้นพร้อมกับยิ้มขรึมๆ แล้วพยักหน้าไปทางหมอเบล "เฮ้! เบล ยูเธอะ เฟิร์สท์!"

อิสซาเบล ผู้อ่อนเยาว์กว่าเพื่อนก้าวเข้ามาในทันที ตาหล่อนมองหน้าพรานใหญ่ ส่วนมือจับไม้ที่เรียงแถวอยู่ในอุ้งมือบังส่วนปลายของเขา

"ฉันอยากจะไปกับคุณด้วย!"

หล่อนพูดอย่างบริสุทธิ์ ปราศจากมารยา กระตุกขึ้นมาอันหนึ่งทันที แล้วยกขึ้นดู

ปรากฏว่ามันยาวขนาด 3 นิ้ว เจ้าตัวคนจับมองแล้วก็ยังไม่เข้าใจนัก เพราะไม่รู้ว่าเขาหักไม้ทั้งยาวและสั้นไว้ในขนาดไหน แต่ก็หุบปาก ไม่ถามอะไรทั้งสิ้น รอดูผลสุดท้ายที่จะออกมา

เมื่อเบลจับเป็นคนแรกแล้ว ทุกคนก็ยืนนิ่งกันไปหมด ไม่มีใครเคลื่อนเข้ามาจนกระทั่งสแตนลีย์ร้องออกมาว่า

“คนต่อไป เร็ว!”

คืธนั้น โดยความรู้สึกของเขาเอง ประกอบกับความจริง เขาก็เพียงแค่อาวุโสรองลงไปกว่าสแตนลีย์เท่านั้นจึงเฉยอยู่ เหลือเพียงเฉพาะคริสติน่ากับเชิดวุธสองคน ที่มองหน้าเชิงเกี่ยงกันอยู่

“คริส ทำไมคุณไม่จับ?”

นายทหารหนุ่มพยักหน้าร้องบอกมาหล่อนแค่นยิ้มหมิ่น ๆ

“ไอ้หนู!...”

นั่นดูเหมือนคำที่ปรามาสกันซึ่ง ๆ หน้า

“คุณคิดว่าคุณอายุมากกว่าฉันงั้นรึ”

เชิดวุธห่อปากทำตาโต ร้องออกมาเป็นภาษาไทยอย่างหัวเสีย

“โธ่! อีหนู ข้าน่ะเกิดมาสามรอบแล้วนะ 36 ปีโว้ย!!”

“เหรอ...”

หล่อนเลิกคิ้วงามขึ้นนิดหนึ่ง

“นึกว่าอย่างมากสัก 28-29 ปีเสียอีก หน้าเป็นทารกเหลือเกินนี่ ความประพฤติก็ไม่ผิดอะไรกับเด็กอมมือ เอาละเมื่อคิดว่าตัวเองจะโตกว่าฉัน จะให้ฉันจับก่อนก็ได้”

ว่าแล้วหล่อนก็เอื้อมมือคว้าที่ก้านหนึ่ง โฉบหางตาผ่านใบหน้ารพินทร์แวบ พร้อมกับกระตุกขึ้นมาโดยแรง

ทุกคนเงียบกริบ ไม้ในมือที่คริสฉุดขึ้นมานั้น สั้นแค่นิ้วครึ่งเท่านั้น หล่อนผิวปากยาว พร้อมกับยิ้มออกมาด้วยความหมายที่ไม่มีใครแปลออก ยกไม้ก้านนั้นขึ้นแตะกับริมฝีปากแล้วยกมือขึ้นทำอาเมนเงียบ ๆ

คนต่อไปคือเชิดวุธ
เขาดึงขึ้นมาอย่างง่าย ๆ อันหนึ่งเหมือนกัน
มันกสันจู เท่า ๆ กับของครสันนเอง คอนวครงเทานน

เหลืออีกสองอัน สำหรับคี๊ธ และสแตนลีย์ ไม่จำเป็นจะต้องจับอีกแล้ว รพินทร์แบออกให้ทุกคนเห็น มันเป็นก้านยาว 3 นิ้ว เท่า ๆ กับที่เบลจับออกไปเป็นอันแรก

“ก็เป็นอันว่าเราได้ตัวบุคคลแล้วครับ ด็อกเตอร์สแตนลีย์ คี๊ธ และอิสซาเบล 3 คน เป็นฝ่ายที่จะต้องขึ้นไปบนโน้นกับผม ส่วนคริสและคุณเชิดวุธ ไปกับพวกของบุญคำ”

รพินทร์บอกเรียบ ๆ

เชิดวุธยิ้มจืด ๆ หันไปมองหน้าคริส กระซิบว่า

“ไต่ขึ้นสวรรค์หรือมุดลงนรก ผมไม่แคร์หรอกคริส และดีใจที่เราได้ร่วมทางเดียวกัน ผมภาวนาไว้แล้ว”

คริสติน่าไม่พูดอะไร เอื้อมมือมาตบไหล่นายทหารหนุ่มไทยหนัก ๆ รพินทร์สั่งให้ทุกคนที่จัดสรรแบ่งหน้าที่กันไว้เตรียมตัวทันที แล้วเรียกบุญคำกับจันเข้ามาอธิบายให้ทราบว่า ในบรรดาฝ่ายนายจ้างจะแยกกันไปทางด้านใดบ้าง บุญคำอ้าปากหวอ กะพริบตาปริบ ๆ มองดูที่คริสติน่าอย่างงุนงง แต่ก็ไม่กล้าเอ่ยคำใด ๆ ทั้งสิ้นในขณะนั้น

จอมพรานพยักหน้าเรียกคริส กับเชิดวุธ ให้เข้ามา
ยืนอยู่ตรงหน้าเขา โดยมีบุญคำและจันยืนรวมอยู่ด้วย

“คุณวุธ และมิสกรูบิล ผมขอซักซ้อมเป็นครั้งสุดท้าย เมื่อฝ่ายผมไต่ขึ้นไปถึงหินก้อนสีดำสนิทที่เห็นอยู่โน่นคุณทั้งสองกับบุญคำ และจัน จึงจะเดินด้วยอาการปกติธรรมดาเข้าไปในช่องทางนี้ สิ่งสำคัญที่สุดที่คุณทั้งสองจะต้องทำความเข้าใจก็คือขณะที่เดินเข้าไปนั้น พยายามเดินให้ใกล้ชิดบุญคำและจันให้มากที่สุด และจังหวะใด หรือตำแหน่งใดก็ตาม หากได้ยินเสียงหินเริ่มถล่ม อย่าแยกห่างจากบุญคำและจันเป็นอันขาด เพราะทั้งสองคนรู้ดีว่า ช่องหรือโพรงใต้ตีนผาบริเวณไหนบ้าง ที่จะมีรูถ้ำมดออกได้ ผมสั่งทั้งสองคนนี่ไว้แล้ว เขาทั้งสองจะทำหน้าที่ฉุดคุณสองคนเข้าไปเอง...เข้าใจไหมครับ?”

ประโยคหลังเขาย้ำเน้นหนัก จ้องเขม็งอยู่เฉพาะใบหน้าคริส ผู้บัดนี้สูบบุหรี่อย่างใจเย็น เชิดวุธรับปากแข็งแรง ส่วนคริสพูดหน้าตาเฉยว่า

“ลักษณะของพวกฉันสี่คนข้างล่างนี่คงจะเหมือนแย้วิ่งลงรูนะ น่าสนุกตื่นเต้นดีไม่ใช่เล่น ขอบคุณพระเจ้าที่ฉันจับได้ไม้สั้น สมเจตนาไว้แต่แรก”

รพินทร์ลอบถอนใจ

“คุณ กับวุธมีวิทยุประจำตัวไม่ใช่หรือ”

หล่อนพยักหน้า แต่เชิดวุธรีบบอกว่า

“ของผมตอนนี้ไม่มีนะ เพราะให้เกิดไปเมื่อตะกี้นี้แล้ว”

“อ้อ! ถ้างั้นเอางี้ครับ...”

พรานใหญ่พูดเร็วปรื๋อ ส่งวิทยุของเขาไปให้ตาพรานเฒ่าสมุนขวา

“...บุญคำเอาวิทยุของฉันไว้ ส่วนแหม่มคริสมีอยู่แล้ว

เครื่องหนึ่ง และคงจะใช้ร่วมกับนายทหารเชิดวุธได้ สำหรับบุญคำก็ต้องมีสำรองไว้เครื่องหนึ่งเหมือนกัน เพื่อที่ฉันจะเรียกได้ทั้งทางฝ่ายแหม่มคริสและบุญคำ อย่าลืมที่สั่งไว้เป็นอันขาด ถ้าแหม่มหรือนายทหารเป็นอะไรไป ทั้งบุญคำและจัน ไม่ต้องโผล่ออกมาให้ฉันเห็นหน้าอีกเลย เข้าใจไหม?”

“ครับนาย บุญคำจะพยายามอย่างที่สุด”

สแตนลีย์ คีธ และเบล เดินเข้ารวมกลุ่ม รพินทร์ยืม วิทยุจากหัวหน้าคณะ แล้วเรียกลงไปยังเกิดกับเส่ย ซึ่งยังคุมขบวนลูกหาบ กับกะเหรี่ยงอพยพห่างไกลพ้นเขตอันตรายลงไปยังเนินข้างล่างทันที สั่งว่า

“ฟังให้ดีนะ เกิด เส่ย...เอาหีบห่อสัมภาระขึ้นเนินเขาสองฝั่งให้สูงกว่าระดับพื้นประมาณ อย่างน้อย 5-6 วา แล้วต้อนลูกหาบกับกะเหรี่ยงอพยพขึ้นเนินให้หมด อย่าให้ใครอยู่บนกลางทางด่านเป็นอันขาด อีกสักครู่ หินบนหน้าผาข้างบนนี่อาจถล่มและบางส่วนอาจกลิ้งสวนลงไปตรงบริเวณที่พักกันอยู่ในขณะนี้ อย่าให้ใครถูกหินกลิ้งทับได้ ให้ทุกคนสงบรออยู่ที่เดิม เพื่อรอฟังคำสั่งจากฉัน ถ้ายังไม่มีคำสั่ง อย่าเพิ่งเคลื่อนเข้ามา ได้ยินข้อความโดยตลอดและเข้าใจที่สั่งใช่ไหม”

“ได้ยิน เข้าใจครับนาย ไม่ต้องห่วงทางนี้”

เสียงเกิดตะโกนลั่นออกมาจากสปีคเกอร์จิ๋วในมือของเขา

“เอาละ ตอนนี้เลิกติดต่อกันก่อน อย่าไปยุ่งอะไรกับเครื่องวิทยุนั่น เปิดไว้อย่างนั้นตลอดเวลาก็แล้วกัน”

จบคำสั่งครั้งสุดท้าย เขาก็ส่งวิทยุคืนให้หัวหน้าคณะ พยักหน้าเป็นความหมายว่าให้ลงมือปฏิบัติการได้ โดยแยกออกเป็นสองฝ่าย สแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบล เข้ามาจับมือกับเชิดวุธ กับคริส เป็นเชิงลากันชั่วคราว พร้อมทั้งบอก “กู๊ด ลั๊ค” แล้วทั้งสามคน ภายใต้การนำของดร.สแตนลีย์ก็เริ่มไต่หิน ปีนป่ายขึ้นไปตามแนวทางที่รพินทร์ชี้บอกล่วงหน้า เรียงลำดับกันขึ้นไปทันทีอย่างไม่ยอมเสียเวลา เหลือรพินทร์เป็นคนสุดท้ายที่ยืนอยู่เบื้องหน้า เชิดวุธ และคริส เขาส่งมือไปให้นายทหารรุ่นน้องก่อน

“โชคดีครับ คณวุธ แล้วค่อยพบกันใหม่ ภาวนาคาถาหลวงพ่อทวดไว้ทุกขณะ และอาศัยความไวให้มากที่สุด บุญคำหรือจันผลุบเข้าไปในซอกถ้ำไหน คุณลากคริสเข้าไปในช่องนั้นให้ได้ด้วย อย่าแยกไปช่องอื่น แม้จะมีอยู่หลายๆ ช่องก็ตาม”

“ครับ! โชคดี พี่ชาย”

เชิดวุธ เขย่ามือเขาโดยแรงก่อนปล่อย

คนสุดท้าย เขาหันไปทางคริสผู้ยืนสงบนิ่ง ลำแสงสุดท้ายของตะวันชิงพลบ สาดจับผิวหน้าแดงดูเหมือนย้อมด้วยเลือด

“ผมเชื่อฝีมือคุณ คริส...เชื่อเสียยิ่งกว่าทุกคนในคณะ...ขอให้พระผู้เป็นเจ้าคุ้มครองคุณ”

เขากระซิบเบาที่สุด ส่งมือให้ คริสไม่จับมือกับเขา แต่เอาก้านไม้ อันสั้นที่หล่อนดึงขึ้นมาได้ และยังถือติดมืออยู่บรรจงวางลงไปบนแขนเขา

“นี่คือ อนาคตของฉัน มันหดสั้นเท่าๆ กับไม้ที่ฉันดึงออกมาจากมือคุณนี่แหละ...แฟร์เวลล์ รพินทร์!”

หล่อนกระซิบตอบ

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนตัวชาดิก รู้สึกเหมือนหัวใจหล่นวูบไปที่เท้า แต่ฝืนหัวเราะเบา ๆ สั่นศีรษะ

"ไม่หรอก คุณยัง 'แฟร์เวลล์' กับผมไม่ได้ เพราะเราจะต้องพบกันอีกแน่นอน คำที่คุณควรพูด ก็คือ กู๊ดบาย กู๊ดลั๊ค ซี ยู เลเตอร์...หรือมิฉะนั้นก็ ทิลล์ วี มีท อเกน!"

กล่าวจบ เขาก็ถอยหลัง ชิดเท้าตรง ยกมือขึ้นแตะปีกหมวกทำความเคารพแบบวันทยหัตถ์ แล้วหมุนตัวกลับไต่โขดหินเดียะ ตามหลังพวกที่ล่วงหน้าขึ้นไปก่อนแล้วทันที...

ชุดที่แยกไล่ขึ้นหน้าผา ไล่คืบหน้ากันขึ้นไปแล้ว โดยมีพรานใหญ่ไล่ตามหลังเป็นคนล่าสุด โดย ใช้ทิศทางของแนวผาชันชิดกับด้านหนึ่งปากทางช่องเขานากที่สุด สแตนลีย์นำขึ้นไปก่อนโดยถือหลังแยกกันออกไปคนละมุมแต่ไม่ห่างกันเกินไปนัก จากอิสซาเบล และคิธมองดูในขณะนี้เป็นรูปจุด 'เพราะฉะนั้น' จากหัวแถวนำ และอีกสองคนที่ขนาบเป็นฐานในแนวที่ต่ำลงมา

รพินทร์นั้นภายหลังจากผละแยกกลุ่มข้างล่าง เขาได้รับวิทยุสำรองจากหัวหน้าคณะอีกเครื่องหนึ่งประจำตัวไต่สะกดไล่หลังไปทางด้านอิสซาเบล ซึ่งมองเห็นว่าหล่อนคล่องตัวน้อยกว่าอีกสองชาย

ทั้งกลุ่ม 4 คน ค่อย ๆ ปีนป่ายเหนี่ยวดึงกายสูงขึ้นไปตาม

ช่อชันของกลุ่มหินงอกเหล่านั้นอย่างเงียบกริบ โดยหาลู่ทางที่จะนำตัวขึ้นไปได้อย่างสะดวกที่สุด เลาะลัดหลีกเลี่ยงบริเวณที่ไม่สามารถจะโหนนำตัวขึ้นได้ โดยเลือกเอาหนทางที่ไม่เสี่ยงจนเกินไปนัก

การติดต่อส่งความขณะนี้ ใช้สัญญาณมือ ซึ่งรพินทร์จะโบกเตือนให้สามคนที่ล่วงหน้าขึ้นไปก่อน และเหลียวกลับมาดูเขาทางด้านล่างโดยชี้กำหนดเส้นทางให้ว่าควรจะปีนป่ายโหนกายขึ้นไปทางช่องใด

เบื้องล่าง ปากทางช่องเขา เชิดวุธ คริส บุญคำและจันอีก 4 คน อันเป็นฝ่ายที่จะเดินล่อเข้าไปในช่องทางบีบขนาบตามที่นัดแนะกันไว้แล้ว บัดนี้ ยังยืนจับกลุ่มกันอยู่ที่เดิม แหงนมองดูคนทั้งสี่ที่กำลังไต่สูงขึ้นไปเป็นลำดับเหล่านั้น เพื่อรอเวลานัดตำแหน่งก้อนหินสีดำสนิทแผกไปกว่าก้อนหินทุกก้อน อันงอกพราวระเกะระกะอยู่บนหน้าผา ซึ่งรพินทร์ชี้บอกไว้นั้น จะเป็นระยะครึ่งทางก่อนที่จะขึ้นไปสู่เป้าหมายสำคัญ อันเป็นหินมหึมาคอดกิ่วน่าหวาดเสียวก้อนนั้น

ทั้งเชิดวุธ และคริส เข้าใจคำสั่งของรพินทร์ดี ว่าเหตุใดเขาจึงกำหนดให้พวกเขาขึ้นไปถึงตำแหน่งกึ่งกลางนั้นเสียก่อน เนื่องจากการปีนป่าย เต็มไปด้วยความลำบากยากเย็นยิ่ง และจะเสียเวลาช้ากว่าการที่ฝ่ายเดินล่อจะเดินเข้าไปในเส้นทางมรณะ หากให้ฝ่ายเดินล่อล่วงหน้าเข้าไปก่อน หรือเริ่มต้นพร้อมกันระหว่างฝ่ายหนึ่งปีนหน้าผาขึ้นไปคุมเชิง หรือเผชิญหน้ากับอันตรายเบื้องบนกับอีกฝ่ายหนึ่งเดินอยู่เบื้องล่างฝ่ายที่เดินก็ย่อมจะเข้าถึงจุดอันตราย ก่อนที่ฝ่ายด้านบนจะช่วยคุมสถานการณ์

ได้ทันเพราะยังอยู่ในระยะเตี้ยเกินกว่าที่จะเห็นทัศนียภาพอันควรแก่การสงสัยว่ามีอะไรแอบกำบังอยู่ตรงหินคอดกิ่วนั้นได้

เชิดวุธละสายตาจากพวกที่กำลังไต่ขึ้นไปด้านบนเหลือบไปทางคริสซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ เขาเห็นหล่อนเปิดกระติกน้ำออกช้าๆ ยกขึ้นกรอกใส่ปากจิบ พอสายตาสบกับเขา หล่อนก็ยื่นกระติกนั้นมาให้ ครั้งแรกเชิดวุธจะสั่นหน้าปฏิเสธ แต่แล้วก็เอื้อมมือไปรับ

"ดีเหมือนกัน มันอาจเป็นจิบสุดท้ายของเราทั้งสองคนที่ดื่มน้ำจากกระติกเดียวกัน"

เขาบอกยิ้มๆ แล้วกรอกน้ำใส่ปากอึกหนึ่ง ตาจับอยู่ที่ใบหน้างามเยือกเย็นเคร่งขรึมนั้นนิ่ง คริสไม่พูดอะไรเมื่อเขาส่งคืนให้หล่อนก็ปิดฝา หย่อนลงไปในเป้หลัง ยกมือทั้งสองเท้าเอวแหงนมองขึ้นไปอีกครั้ง ตะวันยังไม่สิ้นแสง แต่ก็รำไรลงเต็มทีแล้ว

"คริส..."

เขากระซิบเรียกอีกครั้ง เมื่อเห็นหล่อนยังนิ่งเฉยชนิดอ่านอะไรไม่ออกเลย จากเค้าหน้าท่าทีอันแลดูสงบนั้น

"อื้อหือม์?"

"คุณนึกยังไง ถึงตัดสินใจเลือกเป็นฝ่ายเดินล่อเข้าไปในช่องนี้"

"ก็ฉันจับได้ไม้สั้นไม่ใช่รึ?"

หล่อนตอบ โดยยังไม่เปลี่ยนสายตาไปจากการจับมองพวกที่กำลังไต่เลาะลัดขึ้นไปด้านบน ซึ่งบัดนี้ รพินทร์ไล่ขึ้นไปจนทันเบลแล้ว

“นั่นมันทีหลัง แต่คุณแสดงความจำนงสมัครก่อน”

“บางทีมันอาจเป็นเพราะฉันขี้เกียจจะไต่ขึ้นไปบนหน้าผามันหมิ่นเหม่ ยากลำบากนั่นก็ได้ เลือกเดินข้างล่างสะดวกสบายกว่ามาก”

“คุณตอบผมไม่ตรงกับความรู้สึกภายในแท้จริง คุณรู้อยู่แล้วว่าการเดินล่อเข้าไปในเส้นทางนี้ เสี่ยงต่อการถูกหินบดทับหรือมิฉะนั้นก็ฝังทั้งเป็นมากกว่าการไต่ขึ้นไปบนหน้าผานั่น ชนิดครึ่งต่อครึ่ง”

“อะไรเป็นข้อสงสัยของคุณหรือ มันก็ไอ้เสี่ยงพอๆ กันนั่นแหละ”

เสียงของคริสปกติราบเรียบอยู่เช่นนั้น

“คุณเป็นคนลึกลับที่สุด!”

“เหรอ?”

“รู้ไหม ขณะที่มีการจับไม้เสี่ยงทายกันว่า ใครจะแยกไปทางไหน ผมภาวนาไว้ยังไง”

“ไม่รู้”

“ผมขอให้ตัวผมเอง คุณ และเบล จับได้ไม้ยาว ซึ่งเป็นสามคนที่จะไต่ขึ้นไปกับรพินทร์ ส่วนด็อกเตอร์สแตนลีย์กับคี๊ธ ผมภาวนาให้เดินล่อเข้าไปในช่องทางนี้กับพวกบุญคำ แต่มันกลับตาลปัตรสิ้นดี ผมกับคุณสองคน ผ่าจับได้ไม้สั้น”

ยิ้มบางๆปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากรูปกระจับได้แบบงามคู่นั้น

“แล้วยังไง? ดีใจ...หรือว่าเสียใจ?”

“บอกไม่ถูกหรอก รู้อย่างเดียวเฉพาะว่า อย่างน้อยที่สุดผมก็ได้ร่วมทางเดียวกับคุณ นั่นเป็นสิ่งที่ผมพอใจ”

"คุณอยากจะให้ฉัน เบล และตัวคุณเอง ได้มีโอกาสขึ้นไปกับรพินทร์ และให้อาจารย์กับคี๊ธไปกับฝ่ายบุญคำหรือ?"

"ก็บอกกันตามตรงยังไงล่ะ"

"เป็นความคิดที่ 'เข้าท่า' เฉพาะตัวคุณเอง แต่ 'ไม่เข้าท่า'สำหรับฝ่ายฉันหรอก คุณรู้ไหมยกเว้นจากคุณแล้วในบรรดาพวกฉันสี่คน บุคคลที่จะต้องสงวนชีวิตไว้ก่อนเป็นอันดับแรกคืออาจารย์ผู้เป็นหัวหน้าคณะ ถัดมาคือคี๊ธ ถัดมาอีกคือเบล ผู้เป็นหมอ ส่วนฉันความสำคัญของคณะดูเหมือนจะด้อยที่สุด ถึงไม่มีฉัน...พวกเขาสามคนยังอยู่ ก็ยังทำงานได้สำเร็จผลดี ในกรณีที่เราค้นพบระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตันลูกนั้นแล้ว เพราะฉะนั้นการเสี่ยงทายเลือกเส้นทางเดินของเรา จึงถูกต้องเหมาะสมที่สุดแล้ว!"

"ถ้างั้นคุณก็ยอมรับออกมาแล้ว ว่าคุณรู้ว่าการเดินเป็นเป้าล่ออยู่ในเส้นทางด้านล่างนี่นะ มันโอกาสรอดริบหรี่เหลือเกิน"

คริสตินำยักไหล่นิดหนึ่ง

"มันไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้ไม่ใช่หรือ และก็ไม่มีใครกำหนดสั่งด้วย นอกจากพระผู้เป็นเจ้า เพราะเราได้เสี่ยงทายจับไม้สั้นไม้ยาวกันแล้ว...คุณรู้ไหม ถึงรพินทร์เองเขาก็รู้ว่าพวกที่เดินล่ออยู่ข้างล่างนั้นนะ เสี่ยงถึง 95 เปอร์เซ็นต์ เขาถึงได้ทำสัญลักษณ์ เป็น 'ไม้สั้น' ไว้ยังไงล่ะ"

"ผมเพิ่งจะมาแน่ใจเอาเดี๋ยวนี้เองว่า ในคณะ 4 คนของพวกคุณ คนที่มองเห็นเหตุการณ์ไกลที่สุด และเฉียบขาดที่สุดก็คือคุณนั่นเองคริส เบื้องสูงของฝ่ายคุณเลือกคนไม่ผิดหรอก ที่คัดเอาคุณมาในครั้งนี้"

เชิดวุธกล่าวจากใจจริง ปราศจากแววล้อเล่นใดๆ ทั้งสิ้น

“แต่ฝ่ายคุณอาจเลือกคนผิดก็ได้ ที่ส่งเด็กหนุ่มร่าเริงแจ่มใสอนาคตข้างหน้ายังมีอีกไกลนัก ให้ร่วมเดินทางมากับคณะของเราในครั้งนี้”

เชิดวุธขยี้จมูกอย่างหงุดหงิดแต่พยายามระงับไว้หัวเราะ

“ทำไมคุณถึงชอบดูผมเป็นเด็กอยู่เสมอนะคริส ทั้งๆ ที่โดยแท้จริง ผมก็จะต้องแก่กว่าคุณไม่น้อยกว่า 4-5 ปี”

“ผู้หญิงกับผู้ชายไม่เหมือนกันหรอก ผู้ชายนั้นแก่กว่าผู้หญิงสัก 4-5 ปี ก็เหมือนกับว่าอ่อนกว่าผู้หญิงสัก 5-6 ปี คุณต้องยอมรับความจริงในข้อนี้ นอกจากนั้นแล้วก็ยังอยู่ที่นิสัยและความประพฤติอีกด้วย คุณบอกว่าคุณ 36 ปี ชีวิตยังไม่เริ่มต้นเลย ยังเล่นอะไรได้เหมือนเด็กๆ ฉัน 32 ปีแล้ว สังขารร่างกายเริ่มเห็นริ้วรอยของความแก่ เพราะเมื่อ 16 ปี ฉันก็สาวพรั่งแล้ว ยิ่งกว่านั้น ถ้าคุณจะมองลึกลงไปในแววตาของฉัน คุณอาจมองเห็นแววของความแก่ขนาด 50 ปีก็ไม่ปาน ซ้ำถ้าคุณรู้ประวัติแท้จริงของฉันว่าผ่านอะไรต่ออะไรมาบ้าง...หะโห! คุณจะถอยหลังกรูด เรียกฉันว่า ‘นังแม่มด’ ทีเดียว มันเป็นภาพมายาลวงตาเท่านั้น ฉันเห็นกิริยาท่าทีแววตาเจ้าชู้ของคุณแล้ว บอกจริงๆ ฉันสงสารคุณ ไม่ใช่เยาะหยันหรือปรามาสหรอกนะ แต่...”

หล่อนเคลื่อนเข้าไปชิดเขา โอบแขนข้างหนึ่งขึ้นกอดร่างอันเต็มไปด้วยเลือดเนื้อแห่งความหนุ่มของเชิดวุธไว้อย่างสนิท-สนม ร่างสูงตระหง่านงามของหล่อน ไล่เลี่ยกับเขาทีเดียว

“ฉันพูดจากใจจริงนะ วุธ คิดเสียว่าฉันเป็นพี่สาวของคุณจะดีกว่า”

บุตรชายของท่านนายพลหน้าแดง ไม่ใช่เพราะโกรธ แต่ด้วยความรู้สึกที่ไม่อาจบอกถูก แววตา กิริยา และคำพูดของคริสติน่า เป็นการแสดงกับเขาอย่างบริสุทธิ์ใจ ไม่ได้เสแสร้งหรือตีลูกบลั้ฟกันเลย

แต่เชิดวุธ ก็ชาติชายแท้เหมือนกัน ไม่มีวันเสียละที่เขาจะจำนนหล่อนง่าย ๆ

"โน! คุณประมาณการผมต่ำเกินไปในเรื่องนี้ ผมไม่ยอมรับคุณเป็นพี่สาวหรอก เรามาเป็นเลิฟเวอร์กันดีกว่า ผมไม่ได้เห็นคุณแก่สักนิด คุณยังสาวยังสวยมาก ไม่มีสัญลักษณ์อะไรที่จะบอกถึงความล่วงวัยอย่างที่คุณพูดแม้แต่นิดเดียว นางสาวอเมริกาปีที่แล้วก็ยังไม่ติดปลายเล็บคุณ สาบาน ผมไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหน ชาติอะไร สวยยังกะปีศาจจำแลงอย่างคุณมาก่อนเลย และที่กล้าอาสาสมัครเสี่ยงมาในครั้งนี้ ก็ขอบอกตามตรงอีกครั้ง ในนาทีที่เราจะเสี่ยงตายด้วยกัน ซึ่งยังไม่รู้ว่าจะรอดหรือไม่รอดนี่แหละ ว่าเพราะความสวยของคุณ ผมถึงมาในครั้งนี้ นอกเหนือไปจากเหตุผลข้ออื่น ๆ"

"ยังงั้นเรอะ?..."

หล่อนอุทานตวัดเสียงสูง สีหน้าประหลาดใจ ระคนขัน ๆ

"อ้อ! นี่คุณมาก็เพราะฉัน"

"ใช่!"

คริสจุ๊ปากเบา ๆ เบิกตาโต

"ช่างยิ่งน่าสมเพชหนักลงไปอีก พ่อหนุ่ม! ไม่น่าเลย ไม่น่าจริง ๆ คุณติดใจรูปโฉมฉันถึงขนาดนี้ทีเดียวหรือ"

พระพร:อุมา

"ผมยอมรับ ผมอยากจะ 'รัก' คุณ แต่ยังไม่กล้าเท่านั้น ขอดูใจอีกนิดเดียว สมมติว่าผมเห็นคุณได้ถ่องแท้กว่านี้อีกสักนิด และสมมติว่าการรอดชีวิตกลับไปได้ ผมจะตัดสินใจขอแต่งงานกับคุณทันที ส่วนคุณจะปฏิเสธหรือไม่ปราถนาผมนั้น ก็สุดแล้วแต่ ความจริงผมไม่ชอบฝรั่งหรือผู้หญิงต่างชาติหรอก แต่เห็นคุณเข้า ผมก็บอกตัวเองว่า รายนี้เห็นจะต้องยกเว้นเสียแล้ว บอกให้คุณเข้าใจเสียก่อนว่า ผมไม่สนใจกับอดีตของคุณเลย ถ้าคุณพร้อมที่จะแต่งงานกับผม"

แม่ภเขาน้ำแข็งรปงาม อึ้งไปคร่ ดวงตาหรี่ลงชำเลืองแว่บขึ้นไปยังหน้าผาที่พรรคพวกกำลังไต่อยู่ และเห็นว่ายังไม่ขึ้นไปได้ไกลสักเท่าไหร่ อันหมายความว่าคงจะรอกันอยู่ตรงตำแหน่งนั้นอีกพอสมควร ก็ควักบุหรี่ออกมาคาบพร้อมสองตัว เชิดวุธเป็นคนขีดไลท์เตอร์ต่อให้ หล่อนดูดติดพร้อมกัน ตัวหนึ่งถอดจากริมฝีปากสีแดงสดตามธรรมชาติเสียบเข้าไปในริมฝีปากของเขาอย่างอ่อนโยนนุ่มนวล

"โดยแท้จริงฉันชอบคุณเชิดวุธ...และบนความชอบนี่แหละทำให้ฉันต้องบอกคุณด้วยปรารถนาดีว่า เลิกล้มความคิดชนิดนี้เสียเถิด อย่างน้อย ถ้าไม่เห็นแก่พระเจ้าก็เห็นแก่ตัวคุณเอง"

"ผมไม่เข้าใจที่คุณพูด คริส อธิบายซิ"

ชายหนุ่มพูดโดยเร็ว จ้องหน้าอย่างแปลกใจ คริสถอนใจเบาๆ

"ฉันไม่รู้จะอธิบายกับคุณอย่างไร คุณถึงจะเข้าใจได้...ฉัน ...ฉัน..."

หล่อนมีอาการอัดอั้น ส่ายหน้าอยู่ไปมา

[พธีพระอุมา]

"ฉันมีอันตราย สำหรับผู้ชายทุกคน! อันตรายอย่างที่คุณคาดไปไม่ถึง และไม่มีวันที่จะเข้าใจด้วย ฉันไม่ต้องการให้คุณได้รับอันตรายชนิดนั้น เชื่อฉันเถอะ ฉันหวังดีต่อคุณอย่างแท้จริง"

กล่าวจบ หล่อนจับไหล่ทั้งสองข้างของเขา ให้หันมาเผชิญหน้าตรง ด้วยข้อลำที่แข็งแรงมั่นคง ผิดหญิงสาวทั่วๆ ไป แล้วยื่นริมฝีปากไปจูบที่แก้มเขาเบาๆ ครั้งหนึ่ง เป็นสัมผัสที่ปรานีมากกว่าอย่างอื่น กล่าวต่อมาว่า

"คุณจะรักใครแต่งงานกับใครก็ได้ ที่จะสร้างครอบครัวให้เป็นสุขแต่ ไม่ใช่ฉันแน่นอน! ยังไม่สายหรอก รีบถอนความคิดความตั้งใจชนิดนี้ของคุณเสีย คุณเองก็พูดออกมาแล้วว่าฉัน 'ลึกลับ' และฉันก็ 'ลึกลับ' จริงๆ อาจลึกลับเสียยิ่งกว่าไอ้ผีดิบมันตรัยหรือเวทมนตร์กาลีของมันที่พวกเรากำลังไต่ขึ้นไปเผชิญกับมันในขณะนี้ก็ได้ อย่าคิดว่าฉันพูดเล่น หรือพูดด้วยจริตมารยาอะไรเพื่อจะเล่นตัว หรือเรียกร้องความสนใจใดๆ เพิ่มขึ้น และอย่าคิดอีกด้วยว่า ฉันรักใคร หรือมุ่งหมายที่จะแต่งงานกับใครไว้ก่อนแล้ว ไม่มีหรอก ฉันก็คงเป็นฉันอยู่อย่างนี้แหละตลอดไปจนกว่า...แน่ละ...วาระสุดท้ายมาถึง ซึ่งสวรรค์หรือนรกเท่านั้นที่จะรู้ บางที มันก็อาจเหลือเวลาอีกเพียงไม่กี่นาทีข้างหน้านี่ก็ได้"

"คุณไม่เคยรักใครเลย?"

เชิดวุธถามอย่างไร้เดียงสาที่สุด

ไลล่า อาร์มิเตจ ในคราบของคริสตินา กรูบิล หัวเราะหึๆ

[พธีพระ:อม]

"ฉันรักใครทีไร คนนั้นเดือดร้อนทุกที เพราะฉะนั้น ฉันจึงพยายามที่จะไม่รักใคร และก็ไม่อยากจะให้มีใครมารักฉันด้วย"

"ทำไม? มันจะต้องมีเหตุผลซิ และผมต้องการฟังเหตุผลนั้น"

"เหตุผลน่ะมี แต่บอกแล้วว่าอธิบายกันยาว และคิดว่าจะไม่อธิบายด้วย"

"เอาละ เส้นทางที่เราจะเดินเข้าไปด้วยกันนี่ เห็นชัดอยู่แล้วว่าเป็นเส้นทางตาย..."

เชิดวุธบุ้ยปากไปยังหนทางเดินนั้น

"แต่มันก็ยังไม่แน่นัก เราอาจรอดก็ได้ ถ้าเรารอด ขออะไรสักอย่างได้ไหม?"

"อะไร?"

"จะไม่ขอให้คุณรักผม หรือว่าพันธะสัญญาทางใจอะไรกันหรอก นั่นเอาไว้ว่ากันต่อไปถึงอนาคตข้างหน้า ถ้ายังมีอยู่อีก ขอเพียงแค่..."

"โอ! ยู มีน...?"

"เยส ไอ ว้อนท์ ทู แฮ้ฟ ยู! อีฟเวน โอนลี่ วัน ไทม์ ไอ มีน ว็อท ไอเซด. ไอ แอม ดายอิ้ง ทู แฮ้ฟ ยู!"

คริสแย้มริมฝีปากจนเห็นไรฟันเป็นระเบียบ เขาดูไม่ออกว่าจะเป็นการยิ้มหรือแยกเขี้ยว และโดยแท้จริง หล่อนก็มีเขี้ยวเสน่ห์อยู่ด้วยข้างหนึ่งทางด้านขวา เขาเพิ่งจะสังเกตเห็นเดี๋ยวนี้เอง เพราะตามปกติคริสไม่เคยยิ้มกว้างถึงขนาดนี้มาก่อน

"เคยได้ยินประโยคนี้บ้างไหม ฟัก มี แอนด์ ดาย เพน-ฟูลลี่!"

นายทหารหน่มชะงักกึก จ้องตา หล่อนประสานไม่หลบเขาสยิววาบไปถึงไขสันหลังและท้องน้อย

"ผมไม่แน่ใจ ว่าหูผมจะฝาดไปหรือเปล่า? เลิฟ มี แอนด์ ดาย พิชฟูลลี่ คุณว่างั้นหรือ?"

"โน! ฉันพูดว่า ฟัก มี แอนด์ ดาย เพนฟูลลี่!...ได้ยินชัดเจนไหม?"

"คณเจตนาจะพดกับผมแบบนี้?"

"ใช่!"

"เมื่อไหร่?"

"ก็เมื่อไหร่ละ ที่คุณต้องการฉัน?"

"ธัมโม สังโฆ!..."

เชิดวุธอุทาน เอานิ้วแคะหูตัวเองยิกๆ แล้วยื่นมือออกไปให้ทันที

"ตกลง!...ผมพร้อมที่จะได้ยินเสียงกระซิบของคุณแบบนี้เมื่อถึงเวลานั้น"

คริสจับมือเขาบีบ และเขย่าแรงๆ

"ตกลง!"

ความจริง ทงบุญคาและจนกยนรวมกลุม มองดูคณะที่กำลังไต่หน้าผาขึ้นไปอยู่ใกล้ๆ ทั้งสองนั่นเอง แต่ไม่รู้เรื่องว่า 'นายทหาร' กับ 'แหม่มผมทอง' กระซิบพูดอะไรกันซุบซิบแผ่วเบา เพราะไม่ได้ใช้ภาษาไทยเลย

ณ บัดนี้ บนหน้าผาตามแง่โขดหินที่สูงชะเง้อมลิบลิ่ว ขึ้นไป สี่คน อันประกอบด้วยรพินทร์ สแตนลีย์ คี๊ธ และอิสซาเบลขึ้นไปปรากฏร่าง เกาะยืนอยู่บนก้อนหินสีดำสนิทตำแหน่งนัดหมายแล้ว โดยแยกกันอยู่เป็นจุด ๆ ไม่ห่างไกลกันนัก แต่ละคนกำลังชะเง้อเมียงมองค้นหาอะไรเบื้องบนขึ้นไป ไรเฟิลปลดออกจากไหล่ถืออยู่ในมือพร้อม

จอมพรานนั้น ไต่สูงขึ้นไปกว่าอีก 3 คน ประมาณ 3-4 ช่วงตัว เลาะเลี้ยงตัวไปตามแนวไหล่หินที่ยื่นเป็นแท่นออกมา แล้วเขาก็โบกมือขึ้นลงช้า ๆเป็นสัญญาณลงมายังพวกที่ยืนแหงนมองข้างล่าง บัดดลนั้น เสียงวิทยุที่ติดเข็มขัดของคริส ก็ปรากฏเสียงเร่งร้อน ห้าวต่ำของหัวหน้าคณะดังสั่งการออกมาว่า

“คริส โอเค มูฟ...”

เบื้องบน ที่ขณะนี้ มองเห็นขนาดตัวของแต่ละคนยาวแค่คืบเหมือนตุ๊กตาตามซอกหลืบหินสูง เบื้องล่างก็เริ่มเคลื่อนที่ตามคำสั่งทันที โดยคริสบอกกับบุญคำว่า

“ไป ได้เวลาแล้ว บุญคำ จัน”

สองสมุนซ้ายขวาของรพินทร์ออกเดินนำหน้าไปทันที โดยเรียงสองแถวหน้ากระดานคู่กัน ตาเฒ่าหันมาร้องสั่งแหม่มคริสกับเชิดวุธ ให้เดินลักษณะเรียงสองเช่นกันและให้ติดหลังแกกับจันไปชนิดห่างกันแค่เอื้อมมือถึง

“ไม่ต้องไปเงยดูข้างบนอีกแล้ว...”

ตาพรานเฒ่าบอกเบา ๆ ในขณะที่ปากก็เริ่มบดเอื้องใบกระท่อมอยู่หยับ ๆ

“เดินตามหลังบุญคำกับจันมา แล้วคอยดูบุญคำกับจันให้ดี หูก็คอยฟังเสียงไว้ด้วย ถ้าข้างบนมันเริ่มมีเสียงครึกๆครืนๆ หรือเสียงปืนลั่นตูมขึ้นเมื่อไหร่ บุญคำกับจันมุดเข้ารูไหน นายทหารกับนายแหม่ม กระโจนตามเข้าไปในรูนั้นทันที อย่าแยกไปทางอื่นหมายตาคอยจังหวะไว้ก็แล้วกัน มันจะอยู่ทางซีกซ้ายมือ”

คริสตินาไม่กล่าวเช่นไร เพียงแต่เอื้อมมือไปตบไหล่อันบอบบาง แต่แข็งแกร่งของตาพรานเฒ่า ส่วนเชิดวุธกำลังอยู่ในอารมณ์คะนอง บอกมาว่า

“ดูรูไว้ให้แม่นนา ลุงคำ อย่าพาลมุดเข้ารูผิดเป็นอันขาด”

บุญคำหัวร่อเอิ๊ก ดังลั่น แกไม่จำเป็นจะต้องจำกัดเสียงระมัดระวังอะไรอยู่อีกแล้ว พูดดังๆ ตามสันดานโลน

“รับรองซิน่า นายทหาร บุญคำไม่ผิดรูหรอก สำคัญนายทหารอย่ามุดเข้ารูผิดก็แล้วกัน บุญคำไม่ค่อยจะไว้ใจเลีย ผะผ่า...”

เชิดวุธหัวเราะกากออกมาจากความขันแท้จริง เพราะไหวทันว่าตาเฒ่าเจ้าเล่ห์พูดกระทบมาถึงเขา เนื่องจากเคยเล่าอะไรให้ฟังไว้ก่อนแล้ว เกี่ยวกับเรื่องเบลในราตรีพิลึกกึกก้อคืนหนึ่ง

“ถึงว่าซินะ ไอ้ฉันมันคนผลีผลาม มุดเข้าผิดรูเสมอ ไม่ไหวจริงๆ ! แต่รับรอง คราวนี้ไม่ผิดแน่”

แล้วเชิดวุธ กลมเสียอย่างสนท วารพันทรสงความครึงสุดท้ายไว้ว่าอย่างไร?...จอมพรานอุตส่าห์เตือนเขา ให้พร่ำสวดอาราธนาหลวงพ่อทวดไปตลอดระยะเวลาแห่งการเดินเข้าไปในเส้นทางสายมรณะนี้ แต่เขากลับดันร้องเพลงออกมาด้วยอารมณ์

คัน ๆ ระคนสยิว (ที่ทั้งคันและสยิว ก็เพราะได้ยินคำพูดของคริสอย่างที่ตนเองคาดไปไม่ถึงนั่นเอง)

คริสเดินอย่ทางขวามือของเขา และเขาก็เดินจงมือหล่อนไว้แน่น ปากก็ตะเบ็งแหกร้องเพลงออกมา ใช้ทำนองของเพลง 'เลิฟ มี เทนเดอร์' แต่แปลงเนื้อเสีย โดยขึ้นต้นจากประโยคของคริสนั่นเอง ที่ฟังแล้วเสียวสว้านคว้านลงไปถึงต่อมบาร์โธลินของฝ่ายหญิง ความว่า

"F..ck me and die painfully.

F..ck me till I cry

Sweet cock is now locked inside.

My thighs open wide.

Shove me harder, Shove me through. Up to my belly.

Please send me to paradise.

Oh! yes, before you die!"

คริสติน่าหน้าแดงก่ำเป็นตำลึงสุก อ้าปากค้าง หันขวับมองดูเขา เชิดวุธยักคิ้วให้ ใช้นิ้วมือ สะกิดเบา ๆ ใจกลางฝ่ามือหล่อน แล้วก็ร้องกลับไปกลับมาอยู่เช่นนั้น เสียงเขาแสบทรวงไม่ใช่เล่น ชนิดที่เอลวิส เพรสลีย์ ถ้าฟื้นขึ้นมาได้ ก็คงเปิดแน่บลงโลงไปไม่ทัน เพราะเนื้อร้องอันแสนจะแสบสันต์นั้น

"ยู้!..."

หล่อนร้องแหลม เสียวสะท้อนแปลบ จากไขสันหลังไปจนถึงปากมดลูก เพราะเนื้อเพลงของพ่อหนุ่มไทยที่ควงแขนเดินสีคลอกันอยู่

“ซัน อ๊อฟ อะ บีซท์!! ว๊อท ซัช แดมน์ เวิร์ดส ยู พุด อิน ทู แธ็ท ซอง! โอ๊ว! บัสเติร์ด!!”

คริสเต้นเร่า เอ็ดตะโรลั่น เป็นครั้งแรกที่เชิดวุธสามารถทำให้ภูเขาน้ำแข็งละลายได้...

เบื้องล่างจะเกิดเสียงโวยวายเจี๊ยวจ๊าว(เนื่องจากคริสด่าก่นบรรพบุรุษของเชิดวุธ) เช่นไร เบื้องบน ในขณะนี้ไม่อาจได้ยินถนัดหรือจับใจความได้ เพราะระดับสงขึ้นไปมาก และวิทยุทุกเครื่องที่ติดตัว รพินทร์ สแตนลีย์ คี๊ธ หรือเบลในขณะนี้ก็หรี่วอลลุ่มไว้เบาที่สุด คงได้ยินแต่เสียงแหลมๆ เอ็ดตะโรของคริส ที่ดังว๊ากจับศัพท์ไม่ถนัด สะท้อนก้องขึ้นมาเท่านั้น และจากความสั่นสะเทือนแห่งคลื่นเสียงชนิดนั้น ได้สร้างความไหวตัวแก่กลุ่มโขดหินเปราะ ให้มีอาการขยับเขยื้อน ร่วงกราวเป็นฝุ่นอยู่เป็นจุดๆ พราวๆ อยู่ทั่วไปอีกครั้ง เหมือนๆ กับเมื่อคราวที่เบลแกล้งร้องเพลงก้องขึ้นทดสอบคลื่นของความสั่นสะเทือน

ฝ่ายข้างบนไม่เข้าใจอะไรมากไปกว่าพวกสี่คนที่เดินผ่านไปในช่องเขาข้างล่าง แสร้งทำเสียงเอะอะให้เกิดขึ้น ในขณะที่เดินกันไป เพื่อ ‘เป้าล่อ’ ตามแผนซึ่งกำหนดนัดแนะกันไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว

ระหว่างที่ขุนเขาหน้าผาเริ่มขยับไหวด้วยอำนาจของคลื่นเสียงและมีบางส่วนหักร่วงเบาบางอยู่ทั่วไปนั่น รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ไต่ด้อมๆ มองๆ อยู่สูงขึ้นไปกว่าทุกคนในกลุ่มก็หยุดชะงักกำบังอยู่หลังแง่หินชะโงกก้อนหนึ่ง โบกมือเป็นสัญญาณให้คณะ

นายจ้างของเขา ที่ต่างไต่คืบขึ้นทางเบื้องหลัง โดยแยกกันออกไปคนละจุด ตามตำแหน่งหินต่าง ๆ เว้นระยะห่างกันประมาณไม่น้อยกว่า 10 เมตรต่อหนึ่งคน ให้พยายามเลี่ยงไปทางด้านซ้ายมือของภูผาให้มากที่สุด และพยายามหลบให้พ้นจากตำแหน่งเบื้องบน อันเป็นหินเปราะ ซึ่งจะสังเกตเห็นได้ง่าย ๆ ว่าลักษณะของมันเป็นหินแผ่นซ้อนกันอยู่หลาย ๆชั้นเพื่อว่าถ้าเกิดเหตุวิกฤตขึ้นตามที่คาดหมายไว้ ก็จะได้พ้นจากการกลิ้งหล่นทับร่างกาย พร้อมกันก็ชี้มือไปยังตำแหน่งโขดหินก้อนสำคัญ ตีใบ้บอกให้รู้ว่า ขอให้ทกคนพยายามสังเกตไปยังตำแหน่งใกล้เคียงนั้นเป็นจุดเดียวกันทั้งหมด และให้ลงมือยิงได้ทันที ถ้ามองเห็นอะไรผิดปกติ

ทั้งสามคนที่อยู่ในระดับที่ต่ำกว่าเขาลงไปยังมุมต่าง ๆ ชูมือขึ้นสูง แล้วโบกมือเป็นสัญญาณว่าเข้าใจในความหมายสั่งการของเขา รพินทร์หันกลับมามองสแตนลีย์ คี๊ธ และอิสซาเบลอีกครั้ง เหนียดตัวอยู่ตามแง่หินตาแหน่งต่าง ๆ กระจายแยกกันออกไปอย่างคนฉลาด โดยไม่รวมกลุ่มกันเป็นกระจุก ผลดีก็คือถ้าใครเคราะห์ร้าย ก็จะเผชิญหน้ากับเคราะห์นั้นตามลำพัง โดยไม่ดึงเอาคนอยู่ใกล้ให้ร่วมเคราะห์ไปพร้อม ๆ กันด้วย แต่ผลเสีย (ถ้าจะดูในอีกแง่หนึ่ง) ก็คือ **ในภาวะนี้ ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรก ที่ทุกคนอยู่ในภาวะชนิดที่เรียกว่าตัวใครตัวมัน!**

ทุกคนจะต้องหาทางแก้ไขวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นเอาเองโดยอิสระ

สแตนลีย์โบกสะบัดมือไปเบื้องหน้า เชิงเตือนให้เขาคืบคลานไต่เข้าหาเป้าหมายโดยเร็ว ในขณะที่ตนก็กระชับไรเฟิล

พร้อมไว้ในมือตลอดเวลา นอกจากสัญญาณมือแล้วทั้งสี่คนไม่ใช้วิทยุเลย เครื่องเปิดและร้อยเข็มขัดไว้ก็จริง แต่หรี่วอลลุ่มเบาสุด เสียงเอะอะโวยวายจะดังขึ้นมาจากช่องทางเดินเบื้องล่างได้แต่พวกที่กำลังไต่ขึ้นไปในขณะนี้ จะไม่ทำเสียงกระโตกกระตากใดๆ ทั้งสิ้น

จอมพรานสะพายไรเฟิลอีกครั้ง เมื่อจำเป็นจะต้องกระโจนขึ้นเกาะแง่หินเหนือศีรษะของเขา และเหนี่ยวกายโหนขึ้นไปอย่างนักกายกรรม ออกกำลังข้อมือ แขนและขาอย่างเต็มที่จนกระทั่งนำตัวขึ้นไปเกาะอยู่บนชะง่อนก้อนนั้นได้ เยื้องจากหินก้อนใหญ่น้ำหนักไม่น้อยกว่า 150 ตัน ที่ตั้งเด่นอยู่อย่างน่าหวาดเสียวนั้น โดยต่ำทแยงมุมไปทางด้านซ้ายของก้อนหิน ห่างแค่ไม่เกิน 30 เมตรเท่านั้น

ไม่ทันที่เขาจะทรงตัวขึ้นมาได้ถนัด นอกจากยังอยู่ในท่าหมอบคุกเข่า และกำลังจะปลดไรเฟิลออกจากไหล่อีกครั้ง เขาก็ได้ยินเสียงใครคนหนึ่ง ดูเหมือนจะเป็นสแตนลีย์มากกว่าคี๊ธตะโกนออกมาสนั่นว่า

“ลุก เอ้าท์!!”

ขาดเสียงนั้น กัมปนาทของกระสุนไรเฟิล .458 ก็ระเบิดตูมสะเทือนตับไตไส้พุงมันดังยิ่งกว่าทุกครั้ง เมื่อยิงขึ้นบนหน้าผาแห่งนี้ ก็คงสแตนลีย์นั่นแหละ ที่ระเบิดกระสุนขึ้นเป็นนัดแรกต่อเป้าหมายอะไรสักอย่าง ซึ่งในมุมของรพินทร์ขณะนี้ ยังมองไม่เห็นว่าเป็นอะไร

กังวานเสียงของไรเฟิลนั้น กระหึ่มเหมือนฟ้าร้องกลบเสียงอื่นใดหมดสิ้น และบริเวณหน้าผาส่วนอื่นๆ จะมีปฏิกิริยา

อย่างใดเขาไม่อาจทราบได้ในขณะนี้ รู้สึกแต่เพียงว่าคลื่นเสียงและลมจากอำนาจหัวกระสุนซึ่งพุ่งแหวกอากาศผ่านไม่ห่างศีรษะเขาขึ้นไปสักเท่าใด พัดกระโชก ไอร้อนวบผ่านตัว ทิศทางของมัน พุ่งไปยังตำแหน่งหินชะโงกด้านบน

ตูมที่สอง สั่นตามมาติดๆ เป็นเสียงจากมุมของเคอเนล-คี๊ธแทรกซ้อนขึ้นมาชนิดที่กังวานของนัดแรกยังไม่ทันจะสิ้น แล้วก็ติดตามมาด้วยเสียงรัวกราว ในระบบฟลูออโตจากเอ็ม16 ซึ่งไม่มีของใครในยามนี้ นอกจากอิสซาเบล หูแทบแตก!

รพินทร์เงยพรวดไปยังตำแหน่งเป้าหมาย

ด้วยดวงตาเบิกแทบถลนของเขา ภาพที่คิดฝันไว้ล่วงหน้า ว่ามันควรจะเป็นเพียงระแวงสังหรณ์ร้ายประการเดียว ก็ปรากฏผลสมจริงขึ้นแล้ว

ชะง่อนหินที่โผล่ล้ำอยู่เหนือหินคอดก้อนใหญ่กำลังเคลื่อนขยับตัวไหวอยู่โยกเยก ฝุ่นและเศษหินเล็กๆ อันเป็นบริเวณโคนฐานข้างเคียงของมัน ถล่มร่วงพรูกันลงมาก่อน อาการของมันมองเห็นชัดว่าถูกพลังมหาศาล กำลังแซะงัด หรือพยายามผลักดันอยู่อย่างสุดฤทธิ์ โดยมุมของเขามองเห็นด้วยตาเหลือก ว่าหินก้อนนั้นกำลังทำท่าจะหลุดมิหลุดแหล่ แต่เขาก็ไม่สามารถจะมองเห็นอะไรที่มันเป็นตัวการดันอยู่เบื้องหลังก้อนหินนั้นได้

สแตนลีย์ คี๊ธ และอิสซาเบล ที่อยู่ต่ำลงไปกว่าเขาคนละมุมเท่านั้น คงจะต้องมองเห็น เพราะแว่บเดียวที่หันกลับลงไป เขาเห็นทั้งสามที่เรียงรายกันอยู่คนละมุมกำลังประทับปืนขึ้นชัด หูดับตับไหม้สะเทือนเลื่อนลั่นไปหมด ปากก็คงจะร้องตะโกน

บอกอะไรกัน แต่มันหาประโยชน์อะไรไม่ได้หรอก เนื่องจากสรรพสำเนียงต่าง ๆ ที่ก็กก้องกว่าได้กลบเสียหมดสิ้น

แล้วก็จริงดังคาด พริบตานั้นเอง ชะง่อนหินที่คำนวณกันไว้แต่แรกว่าน้ำหนักประมาณ 10 ตัน ก็หลุดร่วงจากตำแหน่งที่เคยอยู่มานานนับแสนนับล้านปีของมันถล่มครืนลงมา กระแทกกับก้อนหินคอดกิ่วมหึมาก้อนสำคัญนั้นเต็มกำลังของน้ำหนักแตะชะเวิกผาที่เว้าเข้าไปภายใต้ตำแหน่งอยู่เดิมของมัน ประกอบกับแรงที่ถูกดันหลุดออกมาอย่างเต็มที่ ทุ่มส่งมันให้ปลิวหลุดลงมาคล้าย ๆ ลอยเหมือนถูกเหวี่ยง จึงแทนที่จะหล่นลงมากระทบกับรอยคอดกิ่วของก้อนหินมหึมา มันจึงเพียงแต่กระแทกลงไปบนส่วนยอดกลมเกลี้ยงของหินใหญ่ก้อนนั้น ดังตูมสนั่น แตกกระเทาะเป็นสะเก็ดขาวมัวไปหมด

หินคอดใหญ่ ไหวเฮือก แต่ยังไม่ขาดหลุดในฉับพลัน หินก้อนย่อมกว่าที่หล่นลงมากระแทก กระโจนข้ามและกระดอนลงไปกระทบระกับแง่โขดหินที่เรียงรายอยู่ในลำดับต่ำลงไป เสียงครืนครันเหมือนฟ้าคำรน

พริบตาที่ก้อนหินก้อนนั้นหลุดจากที่ของมันร่วงลงมา รพินทร์ ผู้ยังอ้าปากตะลึง กำไรเฟิลแน่นโดยยังทำอะไรไม่ได้ (เพราะมุมอับ) ก็มองเห็นถนัดกับตา ท่ามกลางลำแสงสว่างสุดท้ายของตะวันอันกำลังจะลับเหลี่ยมเขาเบื้องหลัง

ช้างใหญ่...เกือบจะน้อง ๆ ช้างไดโนเทเรียม...อยู่ในอาการยืนหยัด ขาหลังยันผนังหินของหน้าผาตรงไหล่เขาตำแหน่งนั้น ขาหน้างอคู้ลงเล็กน้อย งาทั้งสองยาวเหยียดเสมอกันเป็นรูปงอน

โค้งขึ้นแต่สีดำสนิท! กำลังอยู่ในภาวะงัดเสย และหน้าเงยขึ้นเล็กน้อย

ไอ้งาดำ...กำลังอยู่ในลักษณะที่เห็นชัดๆ จะตา แม้เพียงเสี้ยววินาทีว่ามันงัดหินก้อนนั้นให้หลุดร่วงลงมาและบัดนี้กำลังไถลลื่น เบรคตัวเองโก่งไม่ให้ม้วนตามก้อนหินที่มันดันลงมาด้วย

สมองไม่ได้สั่งการ แต่การเคลื่อนไหวของรพินทร์ ไพร-วัลย์เป็นไปโดยสัญชาตญาณบังคับตามธรรมชาติเคยชินของเขา และโดยไม่คำนึงถึงว่าตัวเองจะยังนั่ง ยืน หรือหมอบยงโย่ยงหยกอยู่ในภาวะใด ไรเฟิลคู่ชีพตวัดแว่บขึ้น ประทับไหล่หรือเปล่าก็ไม่รู้ได้ แต่มันก็บึมสวนขึ้นไปแล้วอย่างรวดเร็วที่สุด ก่อนที่ไอ้งาดำจะไหวตัวจากเดิมของมันจากภาวะกึ่งย่อเข่าหน้า และเบรคตัวโก่งอยู่นั้น ระยะจากลำกล้องของเขากับศีรษะอันใหญ่โตมโหฬารนั้น ห่างกันอย่างมากก็คงไม่เกิน 30 เมตรเท่านั้น

โครมเดียว สร้างปรากฏการณ์อันน่าสะพรึงกลัวที่ทุกชีวิตเคยหวาดหวั่นขึ้นแล้ว และถ้ารู้ตัวกันล่วงหน้ารพินทร์ก็จะไม่ยิงเลยเพราะสถานการณ์ที่อยากจะหลีกเลี่ยง ผ่อนหนักเป็นเบา กลับยิ่งหนักหน่วงสมบูรณ์แบบเต็มที่ของมันเลย

ช้างร้าย ผู้มีสีงากระทบแสงแดดอ่อนใกล้ค่ำ เป็นสีนิลอันมันปลาบ ไม่ร้องแม้แต่คำเดียว เพราะกระสุน 500 เกรนตัดใต้คางทะลวงเข้าไปตีคว้านสุดพลังของมันอยู่ในที่ตั้งของมันสมอง ปฏิกิริยาการเคลื่อนไหวและความรู้สึกของมันทั้งมวลหมดสิ้นลงอย่างเฉียบพลัน ราวกับมือเทพเจ้าตบหัว งวงที่ชูสูง

ฟาดผลัอยตกลงมา และทั้งๆ ที่ส่วนหัวยังอยู่ในอาการแหงนเงย ในท่าเสยงัดอยู่เช่นนั้น ร่างกายอันใหญ่โต น้ำหนักคะเนไม่ถูกของมัน ทิ่มปักลงมาตามแนวลาดของหน้าผา มีอาการเหมือนจะพุ่งหลาวด้วยอำนาจของกระสุนประกาศิต

จะหล่นกลิ้งมาตามแนวทางอื่นมันก็ไม่หล่น...

เสือกผ่าหล่นลงมากระทบเฉพาะตรงบริเวณคอดกิ่วนิดเดียวของหินคอด หนักไม่ต่ำกว่า 150 ตัน ก้อนที่กำลังสะเทือนไหวโยกเยกคลอนแคลนอยู่ เพราะอำนาจการกระแทกครั้งแรกของหินก้อนที่มันงัด รพินทร์ตาเหลือก ร้อง “เฮ้ย” ออกมาได้คำเดียวสมองก็บอกตัวเองว่า

ตาย! ไม่เขา ก็ใครคนอื่นๆ หรือมิฉะนั้น ก็ทั้งกลุ่มสี่คนที่กำลังอยู่บนหน้าผานี่แหละ!

ประมาณไม่เกิน 4 หรือ 5 วินาทีที่ร่างของไอ้งาดำ หล่นลงมากระแทกฟาดกับรอยกิ่ว นรกถล่มจะมีลักษณะเช่นไร เขาไม่เคยทราบได้ตามคำที่คนมักจะเปรียบเทียบกันแต่ก็กำลังเผชิญอยู่ ณ บัดนี้แล้ว ชนิดที่รพินทร์เองบรรยายไม่ถูกว่าอะไรมันเป็นอะไร

หินมหึมา ที่มีฐานคอดกิ่วจะหักมิหักแหล่ อันเนื่องมาจากถูกลมพัดกร่อนไว้ก่อนแล้ว จะสักกี่ล้านกี่โกฏิปีก็ตาม มาบัดนี้ ก็ได้ถึงจุด ‘เอวัง’ ของมันแล้ว โดยการโถมน้ำหนักตัวเข้าใส่ (แม้จะโดยไม่ตั้งใจ) ของไอ้งาดำที่ถูกยิงหัวคะมำลงมา ครั้งแรก มันเคลื่อนดังครืดก่อน เนื้อหินด้านที่รพินทร์มองเห็นอยู่

ตรงตำแหน่งคอดกิ่วนั้นกะเทาะพรูออกมา แล้วสิ่งที่เขาเห็นในวินาทีสุดท้าย ก่อนที่จะช่วยเหลือตัวเองได้ไปตามมีตามเกิด ก็คือ หินก้อนใหญ่โตเกือบจะกลายเป็นภูเขาย่อมๆ อีกลูกหนึ่ง โดยงอกซ้อนหน้าผาขึ้นมา ก็มีอาการเอนฟาดลงมาตามแนวต่ำของหน้าผา และดูว่า การโอนลงมาของมันแช่มช้าเหมือนหนังสโลว์โมชั่น

เฮือกสุดท้ายของการกระเสือกกระสนเพื่อการมีชีวิตอยู่รอด จอมพรานไม่มีโอกาสที่จะคิดถึงใครอื่นใดอีกแล้ว และหรือถ้าจะคิดก็ย่อมไม่มีประโยชน์อันใด เนื่องจากแต่ละคนก็ล้วนอยู่แยกห่างกันคนละมุม ชนิดช่วยเหลืออะไรกันไม่ได้เลย ตัวเขาเองตะกายเข้าหาหลักหินแข็ง ที่โผล่ล้ำเข้าไปในโพรงตื้นๆ ตัวเองก็ฟุบหน้าลงมัดแขนรัดโคนหินก้อนนั้นไว้ โดยใช้สายสะพายอันเหนียวแน่นแข็งแรงของไรเฟิลเป็นที่ยึดอีกทีหนึ่ง แยกเขี้ยว หลับตาแน่น

ส่ำสำเนียงที่เขาได้ยิน และรู้สึกในขณะนี้ มันก็คือแผ่นดินไหวเราดีๆ นี่เอง

เสียงมันครางกระหึ่มติดต่อกันเป็นสายยาวเหยียดครั้งแรกก็เริ่มจากเบาๆ ก่อน แล้วต่อมาก็ไหวเยือกทั้งภูเขาดังสะท้านสะเทือนแรงขึ้นเป็นลำดับ ตำแหน่งโขดหินที่เขาล็อกหมอบนิ่งหดหัวลงหลบสะเก็ดหินอยู่นั้น มีอาการเหมือนจะโยกแกว่งอยู่ไปมาประดุจจะพลิกลงเอายอดฟาดดินมันดังครืน...ครืน...และครืน...กึกก้องสนั่นลั่นพสุธา และอากาศรอบตัว ความรู้สึกในยามนี้เคว้งคว้างไปหมด กำหนดไม่ถูกว่า ฟ้าอยู่ทิศไหน และดินอยู่ด้านใด เหมือนใครเอาบุ้งกี๋ที่เทกรวดในขณะนี้นั้นใหญ่กว่า

บุ้งกี๋ธรรมดาประมาณสัก 10 ล้านเท่า และกรวดที่ตามปกติก็ควรจะเม็ดประมาณไม่เกินเท่ากำปั้นเป็นอย่างใหญ่ แต่นี่ แต่ละก้อนของมันล้วนหนักเป็นตัน ๆ ขึ้นไปทั้งสิ้น และไม่รู้กี่หมื่นกี่แสนก้อน ที่ประดับพราวอยู่ตามหน้าผานั้น...

อนุสติที่พอจะมีเหลืออยู่บ้างในขณะนี้ ก็จำได้อย่างเดียวเท่านั้นคือภาวนาว่า

พุทธัง สรณัง คัจฉามิ...!

นอกเหนือไปกว่านั้น ลืมหมด ระเบิดปรมาณู ที่ตกลงมาถล่มฮิโรชิม่าในครั้งกระโน้น จะมีสภาพเหมือนเหตุการณ์ภูเขาถล่มในขณะนี้หรือไม่ เขานึกเทียบไม่ออก

สแตนลีย์มองเห็นภาพของไอ้งาดำเกือบจะพร้อม ๆ กับรพินทร์นั่นแหละ แต่ตัวหัวหน้าคณะยิงไม่ทัน เขาเพียงแค่ประทับปืนขึ้นเท่านั้น ก็รู้สึกว่าพรานใหญ่ซัดโครมเอาก่อนแล้ว และมันก็ร่วงครูดลงมา กระแทกกับหินคอดกิ่ว ทำให้หินก้อนนั้นหักฟาดพร้อมทั้งสภาพเหมือนแผ่นดินไหวก็อุบัติ ความสะเทือนของมัน ทำให้อเมริกันอาวุโสผู้ยืนอย่างหมิ่นเหม่อยู่บนไหล่ผาตอนหนึ่งเป็นพาไลกว้างเพียงไม่เกิน 1 เมตร ถอยผงะซวนเซ แล้วพลัดหลุดจากตำแหน่งที่ยืนอยู่ กลิ้งเป็นลูกขนุนลงไปตามหน้าผาสูงชัน อันกำลังสั่นไหวโยกอยู่ในขณะนี้ทันทีพร้อมกับไรเฟิลที่กอดแน่นติดตัว

เขาจะกลิ้งตกไปค้างอยู่ตรงไหน หรือจะหล่นไปพร้อม ๆ กับก้อนหินทลายส่วนใด ไม่มีใครบอกได้...

คี๊ธนั้นกำลังกระชากลูกเลื่อนสลัดปลอกเก่าออกทิ้ง บัดนี้เองหินก้อนหนึ่งเล็กนิดเดียว เกือบจะเรียกได้ว่าสะเก็ดหินเท่านั้น สำหรับภาวะเช่นนี้ กระดอนหลุนๆ พุ่งลงมากระทบกับไหล่ซีกขวามันทำให้เขาหันผวา ราวกับถูกนักมวยเฮฟวี่เวทต่อยไหล่ หมุนตัวร่อนเข้าไปปะทะกับหินอีกก้อนหนึ่งเต็มรัก แล้วรูดร่วงลงไปกองอยู่ตรงซอกนั้นทันทีเหมือนกัน หน้าปะทะกับแง่หินที่ร่อนคว้างหมุนไปกระทบเลือดสาดกระจาย ไม่มีใครรู้อนาคตของคี๊ธอีกเช่นกัน ภายหลังจากร่วงลงไปฟุบอยู่ขณะนั้นดูเหมือนจะมีก้อนเขื่องขนาดตุ่มสามโคกอีกก้อนหนึ่ง ร่วงลงมาปิดบังไว้ในระหว่างแง่รอบด้านตรงตำแหน่งที่คี๊ธล้มพับลงไป มีลักษณะแทนหลังคากำบัง แล้วต่อจากนั้น พายุหินระลอกที่กรูตามกันมาเป็นลำดับก็กระโจนข้ามผ่านเลยต่ำลงไป เนื่องจากสะดุดเข้ากับหินก้อนพอดิบพอดีที่ทำหน้าที่เป็นหลังคาบังไว้ให้ก่อนแล้ว

อิสซาเบลอยู่ห่างไปทางด้านซ้าย และเบื้องบนของหล่อนมีหินเปราะงอกอยู่น้อยที่สุด แต่กระนั้นก็ตาม ทันทีที่ไอ้ก้อนมหายักษ์ร่วงถล่มลง แรงกระเทือน ทำให้หล่อนล้มพังพาบลงกับไหล่หินที่ยืนคุ่มตัวอยู่ หน้าคว่ำลงกับพื้น แม่ผมแดงเอาแขนทั้งสองไขว้ตะปบกันไว้ที่ท้ายทอยและศีรษะส่วนหลังในขณะที่หน้าซบหิน งอตัวคู้คุกเข่าทิ้งเอ็ม 16 ให้หล่นอยู่ข้างๆ ตัว หลับตาแน่นเหมือนกัน คิดอยู่ในใจว่า นี่เห็นจะเป็นครั้งสุดท้ายแห่งชีวิตแล้ว หล่อนรอ...รอคอยว่าเมื่อไหร่ไอ้ก้อนใหญ่ๆ จะหล่นลง

มาบดทับและขยี้ร่างกายให้แหลกเละไปพร้อมกับความรู้สึกคงจะดับวูบ

เสียงที่อื้ออึง อยู่ในขณะนี้ ต่อให้ปืนใหญ่มายิงอยู่ใกล้ ๆ ก็เชื่อว่าคงจะถูกกลบเสียงหมด เพราะความครืนครันสนั่นปฐพีของพายุหินที่กำลังโปรยปรายร่วงหล่นกระแทกกันเอง และฉุดชักผลักดันกันเอง ให้ร่วงลงไปกลบเส้นทางเบื้องล่าง ซึ่งบัดนี้มองไม่เห็นอะไรนอกจากม่านฝุ่นที่ขาวมัวตลบลอยเป็นควันขาวคลุ้งขึ้นมาจนถึงยอดหน้าผาและสันเขา

มีอยู่หลายสิบก้อน ทั้งเล็กและใหญ่ ซึ่งนอกจากจะทับโถมลงไปกลบเส้นทางเดินแคบ ๆ ในระหว่างซอกหน้าผาแล้ว ก็ยังกระเด็นกระดอนต่อไปด้วยความแรง และอำนาจเหวี่ยงตัวของมันกลิ้งสวนทางลงไปยังเส้นทางด่านด้านหลัง สู่บริเวณเบื้องต่ำ ที่เกิดและเส่ย คุมขบวนกะเหรี่ยงอพยพหลบกำบังอยู่ แต่พวกที่อยู่ต่ำห่างไกลออกไป ได้รับการเตือนให้ทราบล่วงหน้าและเตรียมระวังตนอยู่แล้ว แม้จะเห็นคลื่นหิน กลิ้งขลุก ๆ ตามกันมาเป็นพรวนจากเส้นทางเบื้องสูงบ่ายหน้าลงมาหา ต่างก็พอจะหลีกหลบกำบังได้ เพราะขณะนี้แต่ละคนปีนขึ้นสองฝั่งหมดแล้ว พร้อมทั้งสัมภาระ

ทว่า ภาพที่มองเห็นหน้าผาถล่มอยู่เบื้องหน้า ทำให้ทุกคนเหล่านั้นพากันร้องออกมาด้วยความตกใจจ้องกันตะลึงพรึง-เพริดไปหมด และทำนายไม่ถูกว่า พรานใหญ่กับพวกเจ้านายรวมทั้งบุญคำและจัน ในขณะนี้จะตกอยู่ในภาวะเช่นไร แต่มันน่าสะพรึงกลัวเหลือประมาณ ทั้งเกิดกับเส่ยคิดไม่ออกว่า**บุคคล**

เหล่านั้น จะมีชีวิตรอดอยู่ได้อย่างไร สำหรับมิคสัญญีที่มองเห็นตำตาอยู่ในขณะนี้

สำเนียงกระหึ่ม คราง ครืน-ครืน ติดต่อกันยาวนาน แทบจะไม่รู้จบสิ้นนั้น เป็นนาทีนรกของคณะเดินทางทุกคน ไม่ว่าใครจะอยู่ในตำแหน่งไหนและภาวะใด และจะนานสักเท่าไหร่ไม่ทราบได้ ทว่ามันก็ค่อย ๆ ซาสงบลงจนได้เหมือนกัน กระทั่งเงียบหายไปในที่สุด ซึ่งก็พอดีกับบรรยากาศสลัวหมดแดดเพียงแค่นั้น ยังพอมองเห็นอะไรได้บ้าง แต่ในทัศนวิสัยที่ไม่ไกลนักเพราะม่านฝุ่นยังตลบคลุ้งปกคลุมเป็นหมอกอยู่เช่นนั้น

เส้นทางเดินในซอกเบื้องล่าง บัดนี้ถูกโถมเต็มเนื้อที่หมดแล้ว และมีส่วนสูงขึ้นมาอย่างน้อยก็ประมาณ 2 ส่วนใน 10 ส่วนของความสูงหน้าผาที่ขนาบอยู่ กลายเป็นถนนตัดช่องเขาสายใหม่ราวกับมือปีศาจมาสร้างไว้หยก ๆ

เพียงแต่ถนนสายนั้น ไม่ได้ราบเรียบเท่านั้น ล้วนเต็มไปด้วยหินก้อนโต ๆ ที่สุมซ้อนเรียงรายกันอยู่ ตลอดทั้งปากทางเข้า และก้อนหินถล่มลงมากลบไว้สูงขึ้นมาไม่น้อยกว่า 25 เมตร ก็เรียกว่ากลบฝังเส้นทางเก่าตลอดทั้งสาย ด้วยอาการถล่มทับของหินภูเขา ที่แต่แรกเห็นงอกพราว เป็นช่อชั้นศิลารายเหล่านั้น

รพินทร์ ไพรวัลย์ กัดฟันแน่น ค่อย ๆ เปิดเปลือกตาขึ้นเหนี่ยวกายจากสายสะพายไรเฟิลที่คล้องโขดหินรูปศิวลึงค์พยุงตัวขึ้นมายืนโซเซ สำลักฝุ่นควันอันมัวตลบและไอจนตัวเอน เขา

พยายามรวบรวมสติ และเรียกประสาทสัมผัสทุกส่วนให้กลับคืนมาจุดหมายแรกที่มองลงไป ก็คือซอกแคบที่ถูกถมทับเต็มสูงขึ้นมาไม่มีส่วนไหนที่จะเว้นว่างเลย จุดหมายที่สองก็คือแหงนมองย้อนขึ้นไปนัก ประจักษ์พยานตัวสาเหตุที่ทำให้ภูเขาทลายยังคงคาแง่หินอยู่ชัด

ไอ้ช้างผีมหาประลัยตัวนั้น! มันนอนในลักษณะฟุบหัวทิ่มคาอยู่กับโคนหินที่คอดกิ่ว และมีรอยหักติดอยู่ที่เก่านั่นเอง เหมือนภูเขาย่อม ๆ อีกลูกหนึ่ง แต่ไม่กระดิกกระเดี้ยเพราะตายสนิท ไม่ได้อันตรธานหรือว่าเคลื่อนย้ายไปไหนได้ ด้วยอำนาจลูกปืน ที่ตัดเข้าช่องสมองในการยิงเพียงนัดเดียว และนัดแรก ก่อนที่โลกซีกส่วนนั้นจะมีอาการเหมือนแยกแตกสลายออก

ยืนมึนงงเหมือนฝันร้ายอยู่อีกอึดใจเต็ม ๆ พรานใหญ่ก็ปลดวิทยุจากเข็มขัดขึ้นมากรอกคำพูดลงไปท่ามกลางบรรยากาศซึ่งบัดนี้เงียบกริบ

"รพินทร์เรียกทุกคน...เรียกทุกคนใครได้ยินตอบรับด้วย!!"

เงียบ!

เขาเปิดวอลลุ่มจนสุด แล้วกรอกคำพูดซ้ำ ๆ ลงไปอีก

"จากรพินทร์ ขอเรียกทุกคนในขณะนี้...ได้ยินโปรดตอบรับด้วย!! ขอให้ตอบรับด้วย!"

เงียบ! ไม่มีเสียงใด ๆ ดังแว่บออกมาจากลำโพงของวิทยุแบบมือถือของเขาเลย พรานใหญ่ใจหายวาบ เหงื่อแตกซิก ใช้แขนเสื้อปาดขึ้นเช็ดใบหน้าอันขะมุกขะมอมไปด้วยฝุ่น พยายามที่จะเพ่งสายตากวาดหาลงไปยังเบื้องต่ำจากระดับที่เขายืนทรง

กายอยู่ แต่ก็มองไม่เห็นวี่แววของใครทั้งสิ้น นอกจากรอยถล่มของภูเขา ซึ่งบัดนี้ทำให้หินที่งอกระเกะระกะมากมายนับหมื่นนับแสนก้อนเหล่านั้นโล่งบางตาไปหมด เพราะถล่มลงไปกองพะเนินอยู่เบื้องล่างเสียแล้ว

เขาพยายามเรียกต่อไปอีก คราวนี้ระบุชื่อแต่ละคนที่ร่วมคณะปีนขึ้นมาทีละคนเลย เริ่มตั้งแต่ ดร.สแตนลีย์ คี๊ธ และเบล...

ผลปรากฏอยู่เช่นเดิม ไม่มีสำสำเนียงใดๆ จะแว่วออกมาให้ได้ยิน จะว่าวิทยของเขา การรับหรือส่งเสื่อมคณภาพชำรดไปก็ใช่ที่ เพราะเมื่อทดลองหมุนปุ่มทดสอบความถี่ และพลังของคลื่นรับส่ง ก็ปรากฏว่า เสียงคลื่นอากาศดังซู่สนั่น แสดงว่าวิทยุยังใช้การได้ดีพร้อม

จอมพรานกระเดือกน้ำลายลงคออันแห้งผาก เม้มริม-ฝีปากแน่น เพียรที่จะเรียกซ้ำซากอยู่เช่นนั้น แต่เปลี่ยนเรียกไปยังฝ่าย 4 คนที่ทำหน้าที่เดินล่ออยู่ในเส้นทางข้างล่างก่อนหน้าผาถล่มบ้าง

"เรียกคริส! เรียกคุณเชิดวุธ! บุญคำ! จัน!...ได้ยินหรือเปล่าใครอยู่ที่ไหนบ้าง ขณะนี้"

เงียบ!

จะเข้มแข็ง กร้าวแกร่งผ่านเหตุการณ์มาแล้วสักขนาดไหนก็ตาม บัดนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ แทบเข่าอ่อน เขาทรุดกายลงไปนั่งบนก้อนหินอย่างหมดเรี่ยวแรง มือกำวิทยุแน่น ตาค้างกระด้างมองอย่างปราศจากจุดหมาย ลงไปยังหนทางเบื้องล่างที่กลายเป็นถนนโถมสายนั้น

ขณะนั้นเอง เขาก็ต้องสะดุ้ง เมื่อแว่วเสียงดังชัดเจนออกมาว่า

"นาย! นายรพินทร์...นายอยู่ที่ไหนน่ะ เป็นยังไงบ้าง"

นั่นเป็นเสียงของเจ้าพรานเด็กหนุ่ม คือเกิด ที่เขาใช้ให้คุมพวกลูกหาบกับกะเหรี่ยงอพยพอยู่ด้านล่างต่ำลงไป

"เกิดเร๊อะ! นี่ฉันกำลังอยู่บนหน้าผา พวกข้างล่างเป็นยังไงบ้าง"

เขาพูดเร็วปรื๋อ

"ทางนี้ไม่ต้องห่วง นาย ปลอดภัยทกคน มีหินภเขากลิ้งสวนลงมาเป็นพายุ แต่ก็ผ่านพวกเราไปหมดแล้ว พวกเจ้านายคนอื่นๆ อยู่ที่ไหนกันบ้าง?"

เสียงเส่ยตะโกนถามมาจากลำโพง คงแย่งกันพูดกับเกิด

"ไม่รู้เหมือนกัน มันชุลมุนสับสนเหมือนฟ้าถล่มตอนที่ภูเขามันพังลงมา ฉันพยายามเรียกพวกเจ้านายทุกคน รวมทั้งบุญคำ และจัน แต่ไม่มีใครตอบมาสักคนเดียว เกิดกับเส่ยเอายังงี้ รีบนำพวกลูกหาบไต่สวนทางขึ้นมาที่นี่เร็วเถอะ มาเดี๋ยวนี้เลย ล่วงหน้ามาก่อน แล้วให้โบเมียะคุมลูกบ้านตะเคียนทองตามหลังขึ้นมาด้วย สำหรับเกิดและเส่ย รีบล่วงหน้ามาก่อนเถอะ"

"เกิดกับเส่ย จะขึ้นไปเดี๋ยวนี้แหละ นาย!"

เจาพรานเดกหนุมทงสองละลาละลกบอกมา แลวกเงียบไป

รพินทร์ ไพรวัลย์ เริ่มต้นเรียกอีก

ผลลัพธ์คงเป็นเหมือนเดิม...ไม่มีเสียงตอบจากสแตนลีย์

คี๊ธ เบล ซึ่งบัดนี้ เขาก็มองไม่เห็นว่าอยู่ตรงไหน เท่าๆ กับใต้ก้อนหินทึบถล่มลงไปกลบเต็มตรงช่องทางเดินนั้น ก็ไม่มีวี่แววสำสำเนียงขานรับใดๆ จาก พ.ต.เชิดวุธ คริสตินา จันหรือบุญคำดูราวกับว่าทั้ง 7 คนในกลุ่มที่มาร่วมปฏิบัติการพร้อมกับเขาในครั้งนี้ ละลายกลายเป็นอากาศธาตุ หรือมิฉะนั้นก็สูญหายไปจากโลกนี้แล้วฉะนั้น...

ระหว่างที่รพินทร์ยังนั่งงงเป็นไก่ตาแตก แทบจะไม่เชื่อในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฝ้าถามตัวเองว่า 'นี่เขาฝันไปหรือเปล่า' นั้นไกลลิบๆ ไปยังทางด่านลาดต่ำเบื้องล่าง เกิดกับเสี่ยกำลังห้อลิ่วไต่ทางนำหน้าพวกลูกหาบทั้ง 5 คู่มาอย่างรวดเร็ว และก็มีการเคลื่อนไหวของขบวนกะเหรี่ยงอพยพ ค่อยๆ เดินตามมาเบื้องหลังเป็นทิว

ตัวเขาเองขณะนี้ คอตก มีอาการเหมือนจะอยู่ในภวังค์ **เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ นำความพินาศย่อยยับมาสู่ชื่อเสียงจอมพรานผู้ยิ่งยงของเขาเสียแล้วละหรือ นั่นก็คือนำคณะนายจ้างทั้งหมดให้มาล้มตายไปหมดสิ้นชนิดไม่เหลือเลยสักคน ยกเว้นตัวเขาเอง...ที่เสือกรอดมาได้อย่างปาฏิหาริย์**

เขาจะกลับคืนไปสู่โลกภายนอกและดูหน้าใครได้อีกต่อไป?

"รพินทร์...รพินทร์...คุณอยู่ไหน?"

เสียงวิทยุในมือดังขึ้นในบัดนั้น ระคนไปกับเสียงไอและ

สำลักแหบเครือ จอมพรานทะลึ่งพรวดขึ้นยืนทันที เขาจำได้ว่านั่นเป็นเสียงของหมอเบล

"เบล คุณอยู่ที่ไหน? เป็นอย่างไร?"

เสียงของเขาที่กรอกลงไปในวิทยุเป็นเสียงตะโกน

"ฉันอยู่ตรงซอกหิน บนขอบไหล่ผาที่ยืนอยู่ในครั้งแรก"

"กำลังจะคลานออกไปเดี๋ยวนี้"

พรานใหญ่ใจเต้นแรงด้วยความยินดี อย่างน้อยที่สุดคณะนายจ้างของเขาก็ไม่แหลกละเอียดไปเสียทั้งหมดทุกคน นั่นคือความรู้สึกที่บอกกับตนเอง พร้อมกัน ก็ส่งเสียงเรียกซ้ำๆ ถามตำแหน่งที่แน่นอนอยู่เช่นนั้น เบลเงียบไปแล้ว ยังไม่ได้โต้ตอบอะไรมาก่อนทั้งสิ้น แล้วครู่ใหญ่ต่อมา ท่ามกลางแสงสลัวรางของสนธยากาล เขาก็เห็นร่างของอิสซาเบล มูร์ ค่อยๆ ไต่เลาะโขดหินตรงพาไลหน้าผา ต่ำกว่าระดับที่เขายืนพักอยู่นั้น ดูอิดโรยละเหี่ย แต่ก็ไม่น่าจะเป็นอันตรายอะไรมากนัก เพราะยังเห็นยืนทรงกายได้ พร้อมทั้งโบกมือให้เขา ระยะมันห่างเยื้องลงไปจากที่เขายืนอยู่ขณะนี้ไม่มากนัก ขนาดตะโกนพูดดังๆ ก็ได้ยินถึงกัน

"ฉันไม่เป็นอะไร...คุณล่ะ?"

หล่อนพูดกับเขาทางวิทยุ ซึ่งทุ่นแรงมากกว่าการตะโกน

"ทางผม เรียบร้อย! ไม่เป็นไรเหมือนกัน ผมเรียกพวกคุณอยู่นานทีเดียว ไม่ได้ยินเสียงตอบ หรือเห็นใครสักคน เพิ่งจะเห็นคุณเป็นคนแรกนี่แหละ"

รพินทร์พูดเร็วปรื๋อ

"ฉันมึนงงไปหมด เพิ่งจะมารู้สึกตัวเดี๋ยวนี้เอง ลงมาช่วยกันเร็ว! ฉันเห็นคี๊ธครั้งสุดท้าย หล่นลงไปตรงซอกหินนั่น!"

เบลบอกทางวิทยเช่นเดิม แล้วชี้ไปยังระดับหินที่ต่ำกว่าหล่อนลงไป ซึ่งเห็นก้อนหินเขื่องก้อนหนึ่ง วางตั้งอยู่ในระหว่างแง่หินแข็งแรงที่งอกเป็นเสาค้ำกันอยู่

จอมพรานไต่ทางลงไปอย่างรวดเร็ว อึดใจเดียวก็ถึง อิส-ซาเบลจับไหล่ทั้งสองไว้แน่น มองไปตลอดทั้งตัวอย่างค้นหา

"คุณแน่ใจนะ ว่าคุณไม่เป็นอะไร?"

หลอนสีหน้าที่เคยแดงเข้มแบบผิวอเมริกันทั่วไปบัดนี้ดูซีดราวกับศพ

"ฉัน...ฉันงงไปบ้างเท่านั้น สงสัยศีรษะจะกระแทกกับหินแต่ไม่ถึงกับแตก ขัดยอกนิดหน่อย เร็วเถอะ ลงไปดูคี๊ธก่อน"

แม่ผมแดงชี้มือไปยังที่หมายเดิม...

เมื่อรู้แน่ว่าเบลปลอดภัยไม่มีอะไรสาหัสทุพพลภาพ พอจะช่วยเหลือตัวเองได้ในขณะนี้แน่นอนแล้ว รพินทร์ก็ไต่ทางลงไปยังจุดหมายที่หล่อนชี้บอกทันที แหม่มสาวผมแดงซึ่งบัดนี้เสื้อกางเกงขาดกะรุ่งกะริ่ง และมอมไปทั้งตัวราวกับไปนอนคลุกฝุ่นที่ไหนมา ก็ไต่ตามเขาลงไปติด ๆ

อีกประมาณหนึ่งช่วงตัวที่รพินทร์ไต่ลงไปจนถึงตำแหน่งหินก้อนนั้น เขาใจหายเมื่อได้ยินเสียงครางเบา ๆ เบลก็รวดเร็วฉับไวขึ้นมาจากสภาพอันกะปลกกะเปลี้ย หย่อนตัวลงอีกทางหนึ่ง ร้องเรียกนามของคี๊ธติด ๆ กัน แล้วทั้งสองก็มีกำลังเพิ่ม

ขึ้นมาอีกเล็กน้อย ที่ได้ยินเสียงสบถด่าสาปแช่งอู้อี้ดังออกมาจากใต้ก้อนหิน ที่มาติดค้างเป็นหลังคาบังอยู่ฟังไม่ได้ศัพท์ พรานใหญ่ทิ้งย่อลงมาตรงบริเวณนั้นไล่ ๆ กับเบลที่ลงอีกด้าน แล้วทั้งสองก็อุทานออกมาพร้อม ๆ

"คี๊ธ!"

ร่างของนายพันเอก แห่ง ยูเอส. อาร์มี่ คลานงุ่มง่ามออกมาจากซอกใต้โขดหิน และโผล่ออกมาทางด้านที่รพินทร์กำลังทรุดกายมองลอดช่องเข้าไปดู นายนั่น คงสบถด่าฟังไม่ได้ศัพท์อยู่เช่นนั้นส่ายหัวอยู่งอกแงก รพินทร์ตะครุบที่ไหล่แล้วประคองช่วยลากอย่างทุลักทุเลออกมาให้นั่งราบอยู่กับพื้นหินบริเวณนั้นพร้อมทั้งร้องถามและตรวจไปตามร่างกาย ส่วนเบลนั้น ก้มลงไปคว้าไรเฟิลของคี๊ธที่ตกอยู่ในซอกนั้น ดึงออกมา และไต่ข้ามเข้ามาสมทบ

"เบล! หน้าของเขาอาบเลือดไปหมด!!"

จอมพรานร้อง

อิสซาเบลปราดเข้าไปประชิดอีกทางหนึ่ง ในขณะนี้คี๊ธนั่งพิงหิน ขาเหยียดยาวอยู่ ควักผ้าขนหนูนุ่มของตนเองออกมาจากอกเสื้อซับที่เลือดซึ่งไหลอยู่ริน ๆ อาบหน้าของคี๊ธพร้อมทั้งประคองใบหน้านั้น ให้หันตรวจสอบไปมา แล้วบอกด้วยเสียงต่ำเร็วรัวปรื๋อมาว่า

"โหนกแก้ม กับหน้าผากแตก คงจะฟาดกับแง่หิน...อย่างอื่นไม่เป็นหรอก แขนขากระดูกส่วนอื่น ๆ ไม่หัก ฉันจะเอาผ้าอัดแผลห้ามเลือดเขาไว้ก่อน คุณวิทยุให้คนของคุณเอาหีบเวช-ภัณฑ์ฉุกเฉินขึ้นมาก่อน เร็วเข้า"

รพินทร์หยิบวิทยุขึ้นมาสั่งการกับคนของเขา ที่มองเห็นว่ากำลังไต่ก้อนหินที่กองพะเนินเทินทึกอยู่เบื้องล่างทันที ในขณะที่เบลสาละวนอยู่กับบาดแผลบนใบหน้าของคี๊ธ ซึ่งนายนั่นก็เป็นอีกคนหนึ่งที่อยู่ในภาวะงงเหมือนไก่ตาแตก ยังพูดอะไรไม่ค่อยจะรู้เรื่องนัก เอาแต่ด่าโคตรพ่อโคตรแม่ แต่ไม่ทราบว่าด่าอะไร

"เกิด! เส่ย!...คนใดคนหนึ่งก็ได้ ไต่หน้าผาขึ้นมาให้เร็วที่สุด เอากระเป๋าหมอขนาดเล็กขึ้นมาด้วย"

"ครับ นาย ขึ้นไปเดี๋ยวนี้แหละ"

เสียงเกิดตอบขึ้นมาอย่างกระหืดกระหอบ

"เส่ย! บอกพวกลูกหาบทุกคน ให้ปลงของทั้งหมดไว้บริเวณนั้นก่อน แล้วแบ่งออกเป็นสองพวก พวกหนึ่งเดินค้นหาดูตามก้อนหินที่กองทับอยู่ตามแนวทางนั่น อีกพวกไต่หน้าผาขึ้นมากระจายกันเป็นหน้ากระดาน พยายามหานายห้างบ๊อบว่าอยู่ตรงไหน เกิดเอาวิทยุให้เส่ยไป จะได้พูดกันได้"

เสียงรับคำจากเกิด

พวกข้างล่างแบ่งฝ่ายกันแล้วอย่างรวดเร็วฉับไวแข่งกับเวลาที่สุด ท่ามกลางแสงโพล้เพล้ที่ทวีความมืดลงทุกอึดใจที่ผ่าน 5 คน ของพวกลูกหาบ พากันเดินตรวจไปตามถนนหินสายใหม่ที่พูนสูงขึ้นมา อีก 5 คนพร้อมกับเส่ย แยกกันเป็นหน้ากระดานแล้วไต่ขึ้นหน้าผา ค้นหาดูตามซอกโขดหินที่ยังพอเหลือติดค้างอยู่บ้าง โดยตรวจไล่ขึ้นไปเป็นลำดับ ส่วนเกิด ก็สะพายกระเป๋าปฐมพยาบาลใบเล็กกะทัดรัดของหมอเบล ไต่เป็นลิงตรงขึ้นมา

ยังกลุ่มของรพินทร์และอิสซาเบลที่ช่วยกันประคองคี๊ธอยู่ในขณะนี้ทันที

ทุกคนทำงานประสานกันได้ดีที่สุด โดยไม่ต้องย้ำสั่งการอะไรมาก และต่างดูเหมือนจะเข้าใจอะไรได้ดีที่สุด เพราะรู้เห็นอยู่กับตา ว่ามันเกิดอะไรขึ้นในลักษณะไหน

คี๊ธยังคงนั่งพิงหิน หลับตาอยู่เช่นนั้น หายใจหอบ ฟืดฟาดแล้วก็ครางอูวว์ออกมา เมื่อเบลใช้ผ้ากดแน่นลงไปบนบาดแผลที่หน้าผากของเขาอันเป็นตำแหน่งที่เลือดไหลโกรกออกมากที่สุด

"ใจดี ๆ ไว้ คี๊ธ เธอไม่เป็นไรมากหรอก หน้าแหกนิดหน่อยเท่านั้น"

นายผมทรงลานบิน ลืมตาขึ้น สูดปาก แล้วเสียงห้าวแหบก็ดังฟังชัดออกมาเป็นประโยคแรกว่า

"เฮ้! โบ๊ธ อ๊อฟ ยู สติล อะไล๊ฟ?"

พร้อมกัน ก็พยายามจะปัดมือเบลออก แต่เบลจับไหล่เขาและอัดผ้าไว้แน่นเช่นนั้น บอกซ้ำ ๆ แต่เพียงว่า

"อิซี่ คี๊ธ...อิซี่..."

รพินทร์บีบที่ไหล่อันกว้างใหญ่แข็งแรงนั้น หนักหน่วง

"คี๊ธ! ผมกับเบล เรียบร้อยดี...คุณละ รู้สึกยังไงบ้าง?"

"นรก! นี่มันโลกทลายนี่หวา!..."

ไอ้เสือนั่นร้อง คราวนี้เสียงโวยวายตามปกติเดิมของเขา

จ้องหน้าทั้งพรานใหญ่และเบล ที่ประคองอยู่ชิดตัวเขม็ง เหมือนจะให้แน่ใจว่าไม่ใช่เกิดจากภาพหลอน แล้วแยกเขี้ยวออกมา

“รพินทร์ คุณเห็นไอ้ช้างนรกนั่นไหม มันงัดหินลงมาใส่เราจริงตามที่คุณพูดไว้ทุกอย่าง ผมจำได้ว่ามีโอกาสเห็นมันแวบเดียวและยิงมันได้นัดเดียวเท่านั้น โลกก็หมุนเอาฟ้าทิ่มลงดิน”

จอมพรานฝืนยิ้มแค่นๆ

“ครับ! สำหรับมัน ก็เรียบร้อยไปแล้วเหมือนกัน โน่น! นอนกองไม่กระดิกอยู่ตรงโขดหินก้อนใหญ่นั่นแหละ”

“อยู่หมัดเร๊อะ?”

คี๊ธร้อง แทบจะลืมความเจ็บปวดในขณะนี้

“ครับ! อยู่แล้ว”

“ขอบคุณนรก!”

นายคี๊ธขยับจะลุกขึ้นยืนในทันทีนั้น แต่รพินทร์กับเบลช่วยกันกดไหล่ไว้

“อย่าเพิ่งเคลื่อนไหว นั่งนิ่งๆ ก่อนคี๊ธ”

คี๊ธเป่าลมพรูออกจากปาก กระเดือกน้ำลายอันแห้งผากลงคอ แล้วถามต่อมาว่า

“บ๊อบอยู่ไหน? เขาปลอดภัยดีหรือเปล่า?”

ทั้งรพินทร์ และเบลเงียบไปครู่ ลอบสบตากันแว่บ แล้วเบลกบอกมาเบาๆ ว่า

“อย่าเพิ่งไปถามถึงใครในขณะนี้ก่อนเลย คี๊ธ จัดการและตรวจสอบตัวเธอเองให้เรียบร้อยเสียก่อนดีกว่า นอกจากบาดแผลที่หน้าแล้ว รู้สึกผิดปกติที่ไหนบ้างไหม?”

พ.อ. แห่งยูเอส. อาร์มี่ เอี้ยวไหวตัว ขยับแขนขาทั้งสองขึ้นแม้จะเคล็ดๆ ยอกๆ ไปทั้งตัวก็ตาม

เบลเอามือกดลึกๆ ไปที่ทรวงอก หน้าท้อง และสีข้างของคี๊ธถามไปทุกจุดว่า รู้สึกเจ็บบ้างไหม แต่นายนั่นสั่นหัวหล่อนถึงถอนหายใจออกมาโล่งอก หันไปกระซิบกับรพินทร์ ที่จับตามองสังเกตอยู่ทุกขณะเช่นกัน

"คี๊ธคงไม่เป็นอะไรมากหรอก รพินทร์ นอกจากบาดแผลกระทบหินที่หน้าเท่านั้น"

"หวังว่ากะโหลกคงไม่ร้าว หรือบบเข้าไปนะ"

เขาแผ่วเสียงแทบจะไม่ได้ยิน หมอเบลสั่นหัว

"ไม่หรอก ถ้ากะโหลกร้าวหรือสาหัสบนศีรษะเขาก็คงไม่ด่าพ่อล่อแม่ออกมาได้โขมงโฉงเฉง และลุกขึ้นมานั่งได้แบบนี้ เย็บแผลสักสี่เข็ม ให้พักสักครู่ก็คงเรียบร้อย แผลแตกที่โหนกแก้ม เป็นรอยแผลซ้ำกับที่คุณต่อยเขาไว้วันนั้น แต่ฉีกลึกมากกว่า"

เกิดโหนตัวขึ้นมาถึงพร้อมกระเป๋าเครื่องปฐมพยา-บาลแล้วส่งให้ทันที เบลก็บอกให้คี๊ธรู้ตัวว่าเขาจะต้องได้รับการเยียวยาเช่นไรบ้าง นายคี๊ธพยักหน้ายอมรับทราบ เกิดทำหน้าที่ส่องไฟเพื่อให้เห็นบาดแผลถนัดในแสงอันขมุกขมัวยามใกล้ค่ำ รพินทร์เป็นลูกมือส่งของ

แล้วด้วยความชำนาญ คล่องแคล่วฉับไวของหมอเบลชั่วครู่ใหญ่เท่านั้น บาดแผลบนใบหน้าของคี๊ธก็ถูกเยียวยาปะทะ-

ปะทังเรียบร้อย ความเจ็บปวดบรรเทาลงด้วยยาฉีดและยากินระงับประสาท

คี๊ธทรงกายขึ้นยืนตระหง่านเต็มส่วนสัดของเขา แล้วสดลมหายใจลึก

“นี่มันไม่ใช่ความฝันแฮะ แต่เป็นความจริง...เรารอดกันอยู่ได้ยังไง สามคน แล้วนี่จะไม่มีใครบอกฉันทีเดียวหรือ ว่าบ๊อบอยู่ไหน?”

รพินทร์กับอิสซาเบลมองตากันอีกครั้ง ใครจะตอบคี๊ธได้ในเมื่อเขาและหล่อนก็กำลังเผชิญกับปัญหานี้อย่เหมือนกัน

บัดดลนั้นเอง เสียงโวยวายของเส่ยก็ดังลั่นออกมาจากวิทยุทั้งรพินทร์และของเบลลั่นไปหมด

“นาย! นาย!...พบนายห้างบ๊อบแล้ว นอนอยู่นี่เอง?!”

จอมพรานแทบสะดุ้งผวา คี๊ธถามขึ้นทันที เพราะฟังไทยไม่ค่อยรู้เรื่อง

“ว๊อท ดี๊ด ฮี เซย์? หื่อม์?...”

เบลกระซิบบอกคี๊ธ ส่วนรพินทร์พูดวิทยุทันที

“เขาอยู่ตรงไหน เส่ย? ลักษณะเป็นยังไงบ้าง ตรวจดูให้แน่ชัดซิ แล้วรายงานเร็ว”

“นายห้างแกนอนคว่ำหน้าอยู่บนชานหิน นอนกอดปืนของแก ไม่มีหินทับ ไม่มีเลือด...ไม่มีแผลอะไรทั้งนั้น แต่เรียกเท่าไหร่ๆ แกก็ไม่รู้สึกตัว”

เส่ยคงตะโกนเข้าเครื่องส่งบอกความมาเช่นนั้นด้วยอาการตื่นเต้นตกใจ

"พลิกหงายขึ้นเบาๆ นะเส่ย แล้วตรวจดูลมหายใจ นายห้างบ๊อบยังหายใจอยู่หรือเปล่า"

รพินทร์สั่งความไปโดยเร็วพลางกลั้นลมหายใจรอคำตอบเส่ยเงียบไปชั่วครึ่งนาทีก็บอกมาว่า

"ยังไม่ตาย นาย! ยังหายใจอยู่ แต่เรียกเท่าไหร่ก็ไม่ตื่น"

"ฉายไฟบอกตำแหน่งที่เส่ยอยู่ในขณะนี้ให้เห็นชัดๆ เดี๋ยวนี้!"

ขาดคำของเขา ก็เห็นลำไฟขนาด 6 ท่อนเดินป่าสว่างพวยพุ่งเป็นลำ แล้วกระดกขึ้นๆ ลงๆ เป็นการชี้ตำแหน่งในความมืดสลัว ซึ่งบัดนี้พอจะมองอะไรรอบตัวเห็นได้เพียงเงาตะคุ่มๆ เลือนลางเท่านั้น ระยะมันห่างไปทางขวามือ และต่ำลงไปอีกช่วงหนึ่ง จากจุดที่รพินทร์กับพวกยืนอยู่ ไปยังจุดไฟฉายนั้น ราว 50-60 เมตร

"เร็ว เบล คี๊ธ คนของผมค้นพบด็อกเตอร์สแตนลีย์แล้วโน่น! ที่ดวงไฟฉายเห็นอยู่โน่น รีบไปเถอะ"

ไม่ต้องให้เตือนอะไรทั้งสิ้น อิสซาเบล คี๊ธ และเกิดเคลื่อนไหวไต่เลาะไปตามขอบพาไลของหน้าผา ตามติดรพินทร์ทันที เบลนั้นคอยระวังประคองคี๊ธที่เพิ่งจะลุกขึ้นมาได้เอาไว้แล้วก็อุ่นใจ เมื่อเห็นนายผมทรงลานบินเดินไปอย่างคล่องแคล่วพอสมควร ซึ่งอาการไม่อยู่ในขั้นน่าเป็นห่วงอะไรทั้งสิ้น

ไม่นาน ทั้งสี่คนก็ไต่แง่หินที่พอจะเหลืออยู่บ้างจากการถล่มร่วง ลงไปยังตำแหน่งที่เส่ย และพรรคพวกพากันนั่ง

มุงล้อมอยู่ที่ร่างอันนอนหงายเหยียดยาวของหัวหน้าคณะค้นหา ระเบิดนิวเคลียร์ ไฟฉายหลายดวงส่องสว่างจ้าไปรวมจุด พอหมอเบล รพินทร์ และคี๊ธลงมาถึง เส่ยกับพวกนั้นก็ขยายวงออกทันที อิสซาเบลปราดเข้าถึงตัวหัวหน้าคณะในฉับพลัน ชนิดใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว รพินทร์กับคี๊ธจะทำได้ก็เพียงแค่ล้อมอยู่ข้างๆ รอฟังคำสั่ง และเป็นลูกมือหล่อนเท่านั้น

หมอเบลตรวจละเอียดจากศีรษะ ไปจนตลอดปลายเท้า เป็นการสำรวจร่างกายเบื้องนอกก่อน ตลอดเวลา ทุกคนเงียบกริบรอฟังผล ต่อมาหล่อนก็คว้าหูฟังขึ้นมา ตรวจฟังไปตามทรวงอกอีกครู่ใหญ่ แล้วถอดหูฟังออก กัดริมฝีปากหรี่ตาลง จับมองนิ่งไปยังใบหน้าของด็อกเตอร์สแตนลีย์

คี๊ธอดรนทนอยู่ไม่ไหว ก็ระเบิดความเงียบกริบนั้นขึ้นว่า

“หนักไหม เบล?”

“มีอยู่สองนัยเท่านั้น คี๊ธ...”

เสียงหล่อนแผ่ว เครียด

“ระหว่างที่เขาร่วงลงมา ศีรษะฟาดกับหินโดยแรง อาจเป็นแค่น็อกสลบไปชั่วขณะ หรือมิฉะนั้นก็ฟาดแรงเสียจนโลหิตคั่งในสมอง ซึ่งถ้าเป็นอย่างหลัง เขาก็ไม่มีโอกาสที่จะเดินทางได้อีกแล้ว เพราะเราจะต้องส่งข่าวให้หอบังคับการทราบเพื่อส่งคอปเตอร์มารับด่วนที่สุด แต่เท่าที่ฉันตรวจดูจากภายนอก ก็ยังมองไม่เห็นรอยฟาดรนแรงอะไรที่ศีรษะ ไม่มีแม้กระทั่งรอยแตกนอกจากที่เหนือกกหูบวมเล็กน้อยเท่านั้น”

“ทำไงดีนี่ แล้วเราจะรู้ได้ยังไง ว่าเขาหนักแค่ไหน?”

รพินทร์ถาม

เบล เอื้อมมือไปคว้ากระเป๋าเวชภัณฑ์เข้ามาใกล้ตัวเปิดออก

“ฉันจะลองพยายามทำให้เขารู้สึกตัวขึ้นมาก่อน ถ้าเขารู้สึกตัวได้เราจะสังเกตอาการเขาอีกทีก็พอจะทราบได้ว่าเขาหนักแค่ไหน”

“อย่าช้า เบล ทำอะไรก็ได้ที่จะเป็นการช่วยเขาโดยเร็วที่สุด”

จอมมัคคุเทศก์บอก แล้วตบหลังคี๊ธ กล่าวเบาเกือบเป็นกระซิบว่า

“ระยะเวลาที่เบลปฐมพยาบาลแก้ไขด็อกเตอร์สแตนลีย์อยู่นี่ คุณกับผม มาช่วยกันภาวนาขอพรจากพระเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาเราแต่ละฝ่ายดีกว่า...ขอร้องว่าระยะนี้ คุณอย่าเพิ่งสบถด่าอะไรออกมาก็แล้วกัน...ม๊ะ! เรามาตั้งจิตอธิษฐานภาวนาช่วยกัน ผมต้องการให้เขาฟื้นและรอดชีวิต เดินทางเป็นหัวหน้าคณะต่อไป ไม่ต้องการขุดหลุมฝังศพเขาที่นี่ เท่าๆ กับที่ไม่ต้องการให้คุณวิทยุขอคอปเตอร์จากหน่วยเหนือของคุณมารับเขาไปเข้าห้องผ่าตัดฉุกเฉินที่ไหนด้วย”

คี๊ธจ้องหน้าสุภาพบุรุษไพรนิ่ง ความโวยวาย ทะลึ่งตึงตังอันเป็นอุปนิสัยเดิมหายไปหมดสิ้น บีบมือเขาแน่น อุ้งมือนั้นสั่นน้อยๆ หุบปากเงียบกริบ แล้วทรุดตัวลงคุกเข่าหันหน้าไปทางหนึ่งประสานมือไว้กับอก หน้าเงยขึ้นสง ท้องฟ้าซึ่งบัดนี้เริ่มมองเห็นจุดพราวของดาว รพินทร์นั้นหันหน้าไปอีกทางหนึ่ง นั่งขัดสมาธิ ทรงตัวตรงหลับตา มือทั้งสองวางรองขึ้นซ้อนกันอยู่กับตัก ผ่อนลมหายใจเข้าออกสม่ำเสมอในลักษณะบริกรรม

เบล ใช้ความสามารถในทางแพทย์ของหล่อนทั้งหมด ประกอบด้วยเครื่องมือเวชภัณฑ์สนามเข้าช่วย พรานพื้นเมืองรุ่นหนุ่มทั้งสองของรพินทร์ และพวกลูกหาบ ที่พากันขึ้นมาชุมนุมเฝ้าดูอยู่ ไม่มีใครปริปากพูดคำใดกันเลย

แต่ละนาที ผ่านไปอย่างเชื่องช้าที่สุด...

ทั้งคี๊ธ และรพินทร์ คงสงบนิ่งเหมือนต่างฝ่ายต่างจะเข้าฌานอยู่เช่นนั้น...

เบื้องล่าง บัดนี้มืดสนิทลงแล้ว แลเห็นแสงไต้จาก พวกกะเหรี่ยงอพยพเป็นดวงไฟอยู่วอมแวม สะพรึบไปหมด เสียงสายลมค่ำผ่านโขดหินคร่างอยู่หวีดหวือเย็นเฉียบลงอย่างรวดเร็ว โบเมียะนายบ้านของตะเคียนทองกับพรรคพวกชายฉกรรจ์ 3-4 คนกู่ตะโกนพูดจาส่งภาษาอะไรโหวกเหวกอยู่กับเกิดและเส่ย แล้วกะเหรี่ยงฉกรรจ์แข็งแรงเหล่านั้นก็พากันไต่ทางขึ้นมา เพื่อที่จะสมทบลูกบ้านที่อพยพกันมาทั้งหมด ก็หยุดยั้งกันอยู่ใต้ตีนผาบริเวณที่ถูกโถมทับด้วยภูเขาหินถล่มนั่นเอง เพื่อรอคำสั่งต่อไป

บิลล์ สแตนลีย์ คงนอนนิ่งอยู่ในลักษณะนั้น...

วิทยุทุกเครื่องที่เปิดไว้ก็เงียบกริบ ไม่มีสัญญาณเรียกใดๆ มาจากครส เชดวุธ บุญคำ หรือจน เลย ซึ่งถ้าจะนับเวลา ตั้งแต่ภูผาถล่ม จนถึงบัดนี้ มันกว่า 20 นาทีมาแล้ว...

บรรยากาศตึงเครียด ยังปกคลุมไปทั่วอาณาบริเวณของภูผาที่ถล่มทลายลงท่ามกลางความรุ่มร้อนกระวนกระวายใจของ

แต่ละคน ซึ่งไม่อาจทำนายอนาคตของกลุ่มบุคคลชั้นหัวหน้าได้ ซึ่งบ้างก็สงบแน่นิ่ง และบ้างก็สูญหายไปเสียเฉยๆ ชนิดไม่ได้ข่าวคราวใดๆ ในขณะนี้เลย

ประมาณ 4-5 นาที ที่อิสซาเบลง่วนอยู่กับการแก้ไขด็อกเตอร์สแตนลีย์ ซึ่งบัดนี้ตำแหน่งที่พรรคพวกมาล้อมมุงดูอยู่นั้น จุดสว่างพราวไปด้วยแสงไต้กับตะเกียงหลอดนีออนที่ใช้แบตเตอรี่ ทุกคนที่เฝ้าล้อมดูเงียบๆ รวมทั้งรพินทร์และคี๊ธ ที่สงบจิตสวดภาวนาอยู่ ก็ได้ยินเสียงหมอเบลอุทานออกมาเบาๆ อย่างยินดี พร้อมกับร้องเรียกชื่อหัวหน้าคณะถี่ๆ

รพินทร์กับคี๊ธหันขวับมาทันที แล้วก็เห็นอเมริกันอาวุโสหัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ สะโงสะเงยันกายขึ้นมาโดยมีอิสซาเบลประคองให้ทรงกายนั่ง อาการของเขายามนี้ เหมือนนักมวยที่ถูกน็อกคาเวทีกรรมการนับสิบไปแล้ว แต่เพิ่งจะรู้ตัวขึ้นมาได้ด้วยการช่วยเหลือของพี่เลี้ยง ทั้งจอมพรานและนายคี๊ธก็เข้ามาประกบชิดตัวสแตนลีย์พร้อมกันคนหนึ่งเรียกหนักๆว่า ‘ด็อกเตอร์!’ ส่วนอีกคนหนึ่งแทบตะโกนออกมาว่า “เฮ้! บ๊อบ”

บิลล์ สแตนลีย์ ลืมตาสีฟ้าขุ่นๆ ของเขาสว่างโพลงขึ้น เอามือลูบคลำที่ท้ายทอยตัวเอง

“พวกเราทุกคนเป็นอย่างไรบ้าง?”

นั่นเป็นประโยคแรก ที่เขาเอ่ยถามขึ้นแหบแห้งทันทีที่รู้ตัว มองหน้าหมอเบลที่กำลังประคองอยู่ รพินทร์และคี๊ธผู้นั่งชะโงกหน้าเข้ามาจับจ้องดูเขาอยู่ใกล้ๆ ฝ่ายที่กำลังมุงล้อมอยู่ในขณะนี้ใจชื้นขึ้นทันที จากคำถามประโยคนั้นของสแตนลีย์ เพราะมันเป็นสัญญาณบอกได้ชัดว่า สติสัมปชัญญะ ความทรงจำของ

หัวหน้าคณะยังมีอยู่ครบถ้วนไม่ได้เลอะเลือน หรือมีอาการหนักน่ากังวลอย่างใดทั้งสิ้น

“อย่าเพิ่งถามถึงใครอื่นก่อนเลย บ๊อบ เอาว่าตัวแกเองในขณะนี้เป็นยังไงบ้าง?”

คี๊ธ ผู้อยู่ในฐานะใต้บังคับบัญชา แต่แท้จริงแล้วสนิทกันเช่นเพื่อนถามมาโดยเร็ว พร้อมทั้งเอื้อมมือมาเขย่าเบาๆ ที่ไหล่

สแตนลีย์ขยับตัว แล้วแยกเขี้ยวครางออกมาคำหนึ่งเมื่อพยายามจะหดขาเข้ามา จากนั้น เขาก็เอี้ยวกายดัดคอและตรวจดสภาพของร่างกายตนเอง โดยการเขยื้อนขยับจากท่านั่งที่เบลยังประคองอยู่

“ฉันคิดว่าฉันไม่เป็นอะไรมากนะ คงจะหล่นลงมากระ-แทกหินหมดสติไปชั่วขณะเท่านั้น นี่เวลาเท่าไหร่แล้ว?”

“อีก 15 นาทีจะทุ่มตรงครับ ห่างจากเวลาเกิดเหตุราวๆ 25 นาที ก็แปลว่าคุณหมดสติไปร่วมๆ ครึ่งชั่วโมง พวกเราช่วยกันค้นพบคุณนอนติดค้างอยู่ตรงนี้เมื่อไม่เกิน 10 นาทีที่แล้วมานี่เอง และพยายามแก้ไขอยู่”

สุภาพบุรุษไพรตอบ คำพูดเขาเบา แต่ชัดเจนและรวดเร็วมาก สแตนลีย์ซอยเปลือกตาถี่ๆ ประสาทหูรับฟังคำตอบนั้นได้ทุกถ้อยกระทงความ ไม่มีอาการเลอะหรือแช่มช้าไปทั้งสิ้น

“ฮูวว์...”

เขาคร่างออกมาแหบห้าวเอามือทั้งสองขึ้นลูบตามใบหน้า คี๊ธเอากระติกบรรจุบรั่นดีส่งให้เบลผู้ประคองอยู่ทันที หล่อนรับมาบรรจงกรอกให้ที่ริมฝีปากแห้งผากนั้น สแตนลีย์จิบเข้าไปสองอึกแล้วถอนใจยาวเยือก แววตาเริ่มมีประกายขึ้น

"...ทุกคนไม่ต้องห่วง ผมไม่เป็นอะไรมากนักหรอก..."

และก่อนที่หัวหน้าคณะจะกล่าวเช่นไรต่อไป เบลก็ถามสวนมาทันทีอย่างเป็นห่วงว่า

"รู้สึกปวดศีรษะอย่างแรงหรือเปล่าคะ เป็นอย่างไรบ้างในความรู้สึกส่วนสมอง?"

"เจ็บระบมข้างนอก ตั้งแต่หัวไปจนตลอดปลายเท้าเลย แต่ในสมองไม่รู้สึกปวดอะไรนอกจากมึน ๆ ไปนิดหน่อยเท่านั้น จำได้ครั้งสุดท้ายว่า แรงสะเทือนตอนหินเริ่มถล่มทำให้หลุดจากตำแหน่งที่ยืนอยู่หงายหลังลงมา จากนั้นก็หมดความรู้สึกไป... รพินทร์...คี๊ธ...เบล..."

ประโยคหลัง เขาเอ่ยเรียกชื่อบุคคลที่เห็นแวดล้อมอยู่ใกล้ ๆ รอบตัวไปทีละคน

"พวกคุณไม่เป็นไรหรือ เรียบร้อยดีหรือเปล่า?"

"เราสามคนก็บาดเจ็บกันบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ค่ะ อาจารย์..."

เบลเป็นคนตอบ รู้สึกหล่อนจะปลอดโปร่งใจขึ้นมาก เมื่อเห็นอาการของหัวหน้าคณะ

"รพินทร์โชคดีกว่าเพื่อน แทบจะไม่เป็นอะไรเลย และรู้สึกตัวเป็นคนแรก ต่อมาก็คือฉัน ที่รู้สึกตัวเป็นคนที่สอง เราช่วยกันค้นหาคี๊ธเป็นคนถัดไป เขาบาดเจ็บมีบาดแผลสด เพราะหน้ากระแทกหินฉีก แต่ไม่หนักอะไรนัก พอเรารวมกันได้สามคนแล้วก็ติดตามค้นหาอาจารย์นี่แหละ รพินทร์สั่งให้พรานของเขาช่วยกันออกแยกหาด้วย พบมานอนหมดสติตรงนี้ กะดูจากระยะที่อาจารย์กลิ้งหล่นลงมา ห่างจากจุดที่ยืนเดิมประมาณ 30 เมตร คงจะกลิ้งระหินลงมาตามลำดับขั้น แต่ไม่มีหินร่วงก้อน

ใดมากระแทกซ้ำ ถ้าอาจารย์ไม่รู้สึกปวดในสมองอย่างรุนแรง ก็ปลอดภัยแล้วค่ะ เพราะร่างกายภายนอกไม่มีอะไรชำรุดเลย นอกจากรอยฟกช้ำดำเขียว แล้วเลือดไม่ออกแม้แต่สักหยด แสดงว่าไม่มีบาดแผลและกระดูกส่วนใดๆ ก็ไม่มีหัก”

หัวหน้าคณะนิ่งงันไปขณะจิต รพินทร์ก็บอกมาทันทีว่า

“โปรดทดลองยืนขึ้นซิครับ ด็อกเตอร์”

สแตนลีย์เกาะก้อนหิน พยายามทรงกายขึ้นยืน คี็ธกับเบลจะช่วยประคองแต่รพินทร์ร้องห้ามไว้ เพื่อจะสังเกตอาการ ก็ปรากฏว่า อเมริกันอาวุโสยืนขึ้นมาได้ด้วยตนเองแล้วก้มๆเงยๆ ทดสอบร่างกายอยู่สองสามครั้ง จอมพรานถอนใจออกมาเหมือนยกภูเขาออกจากไปเปลาะหนึ่ง เบลยิ้มออกมาได้ ส่วนคี็ธหัวร่อฮ่า

“บ๊อบ! แกปลอดภัยแน่นอนแล้ว บอกตรงๆ ตอนที่มาพบนอนนิ่งอยู่ นึกว่าถ้ารอดก็คงจะเลี้ยงไม่โตอีก นอกจากจะนอนเป็นอัมพาตไปตลอดชีวิต ฉันกับรพินทร์ช่วยกันนั่งภาวนาแทบตาย นี่แปลว่าพวกเราที่ไต่หน้าผาขึ้นมาทั้ง 4 คน รอดปลอดภัยทั้งหมดแล้ว แต่ก็สะบักสะบอมกันพอสมควรทีเดียว มีรพินทร์คนเดียวที่แทบจะไม่เจ็บอะไรเลย”

“แล้วพวกเราอีกสี่คนข้างล่างล่ะ?...คริส เชิดวุธ บุญคำจัน?”

สแตนลีย์ถามสวนทันที ฉวยได้ไฟฉายมาจากมือของเบลที่ถืออยู่ ฉายปราดลงไปเบื้องล่างทันที พร้อมกับคร่างออกมาอีกคำหนึ่งอย่างตกใจ เมื่อมองเห็นช่องแคบๆ อันเป็นทางเดินผ่านตัดหน้าผาที่เคยเห็นอยู่ก่อนนั้น บัดนี้ถูกโถมเต็มไปหมดโดย

ก้อนหินขนาดต่างๆ สุมพะเนิน สูงๆ ต่ำๆ มองไม่เห็นเค้าโครงของเส้นทางเดินสายเดิมเหลืออยู่เลย และบนแนวกองหินที่ถล่มลงมาไปโถมนั้น ก็มองเห็นแสงไต้ของพวกกะเหรี่ยงอพยพสว่างเคลื่อนไหวอยู่เป็นจุดๆ เพราะพวกนั้นชุมนุมกันอยู่ที่นั่น ส่วนบางพวกก็กำลังพยายามเดินส่องไต้เหมือนค้นหาอะไรอยู่

“ก่อนที่พวกเราจะค้นพบคุณนอนสลบอยู่ตรงนี้ได้ทดลองวิทยุเรียกแล้วครับ แต่ยังไม่มีเสียงตอบรับจากพวกนั้น เข้าใจว่าคลื่นวิทยุคงไม่ถึงกัน เพราะพวกนั้นจะต้องหลบเข้าโพรงถ้ำตรงเชิงตีนผา และหินก็ถล่มลงไปกลบบริเวณ ทำให้ตันทึบไปหมดก้อนหินมันร่วงลงไปกลบเส้นทางเดิมสูงขึ้นมามากเหลือเกิน”

รพินทร์เป็นคนตอบด้วยเสียงปกติเรียบๆของเขา ซึ่งมันเป็นตรงข้ามกับความรู้สึกภายใน อันร้อนแทบเป็นไฟอยู่ในขณะนี้ แต่ฝืนทำกิริยาอาการให้เป็นสามัญธรรมดาที่สุด คล้ายกับว่า เขาไม่รู้สึกกังวลอะไรทั้งสิ้น

หัวหน้าคณะฉวยได้วิทยจากคี๊ธขึ้นมาตรวจสอบทันทีพอเห็นว่ามันใช้การได้ และส่งได้ในสภาพปกติ ก็เรียกขึ้นด้วยเสียงห้าวใหญ่ของเขา

“จาก สแตนลีย์ เรียก คริส...เรียกเชิดวุธ! ได้ยินให้ตอบ!”

เสียงของด็อกเตอร์สแตนลีย์ ดังก้องขึ้นที่ลำโพงวิทยุมือถือของเบล กับรพินทร์ ซึ่งยืนอยู่เป็นหมู่ใกล้ๆ กันเท่านั้น เสียงตอบจากคริส เชิดวุธ หรือบุญคำกับจัน ไม่ได้มีขึ้นเลย

หัวหน้าคณะมองหน้ารพินทร์เขม็ง

“พวกข้างล่างสี่คนนั่น มีวิทยุมือถือกี่เครื่อง อยู่ที่ใครบ้าง?”

“สองครับ เครื่องหนึ่งอยู่ที่คริส ซึ่งใช้ร่วมกับคุณเชิดวุธ ส่วนบุญคำใช้เครื่องของผม”

“ไม่มีเสียงตอบรับมาเลยหรือ ตลอดระยะเวลาที่ผมยังสลบอยู่”

รพินทร์ฝืนยิ้ม สั่นศรีษะแทนคำตอบ สแตนลีย์เริ่มส่อแววกังวลระคนกังขาทันที เขาพยายามเรียกซ้ำอีกสองสามครั้ง แต่ก็ไม่ได้ผลอยู่เช่นนั้น

“เอ...ผมว่า แม้หินจะถล่มลงไปกลบเส้นทางเดินเป็นจำนวนมาก และพวกนั้นหลบเข้าไปในโพรงถ้ำ ระยะทางมันก็ไม่ใช่ว่าจะห่างไกลอะไรกันนัก อย่างมากตำแหน่งที่พวกนั้นอยู่กับเราในขณะนี้ ห่างกันคงไม่เกิน 200 เมตรเท่านั้น คลื่นวิทยุน่าจะแทรกก้อนหินที่กลบไว้ขึ้นมาได้ และสมมุติว่าพวกนั้นเมื่อหินถล่มลงไปจะทับ ซึ่งจะต้องคลานมุดเข้าไปในโพรงถ้ำใต้ภูเขาก่อนที่จะไปไกล ก็ควรจะต้องติดต่อกับพวกเราเสียก่อน ถามไถ่ซักซ้อมกันให้รู้ว่าต่างฝ่ายต่างเรียบร้อยดีแล้วหรือไม่ แล้วจะมุดไปตามเส้นทางใต้ภูเขาอย่างไรค่อยว่ากันภายหลัง แต่นี่เงียบฉี่กันไปหมด พวกนั้นก็มิใช่ว่าจะมีเพียงคนเดียว แต่รวมหมู่กันอยู่ถึง 4 คน ทั้งด้านคนของฝ่ายคุณสอง และฝ่ายผมสอง ถ้ามันจะพิกลเสียแล้วแฮะ”

“ใจเย็นก่อน บ๊อบ...”

คี๊ธฝืนกลบเกลื่อนปลอบใจมาอีกคนหนึ่ง แต่หางเสียงตัวเองก็ไม่เป็นสุขนัก

“บริเวณซอกถ้ำที่พวกนั้นมุดหลบเข้าไป อาจเป็นบริเวณอับคลื่นวิทยุก็ได้ อาจเรียกไม่ได้ยินทั้งสองฝ่าย หรือมิฉะนั้น

เขาอาจได้ยินเฉพาะเสียงของฝ่ายเรา และรับฟังรู้เรื่องตลอดหมดแล้ว แต่ตอบรับขึ้นมา ฝ่ายเรารับฟังไม่ได้อย่างใดอย่างหนึ่ง”

“หรือมิฉะนั้น อีกอย่างหนึ่งก็คือ...”

เบลเสริมขึ้นลอย ๆ แล้วขาดประโยคค้างไว้อย่างนั้นเฉย ๆ กัดริมฝีปากแน่น น้ำตาเริ่มคลอ

“เบล! พยายามเรียกไว้...เรียกทุก ๆ 3 นาที อย่าให้ขาดระยะ เรียกไปเรื่อย ๆ”

สแตนลีย์สั่งอย่างรุ่มร้อนใจ แล้วส่งวิทยุคืนไปให้คี๊ธตรวจสอบของตนเองที่ยังร้อยปลอกหนังติดเข็มขัดอย่ดึงขึ้นมาทดลองก็ปรากฏว่ามันยังใช้การได้ดีเป็นปกติ ไม่ได้ชำรุดใด ๆ ทั้งสิ้น แม้ว่าตัวเองจะกลิ้งตกจากหน้าผาลงมา ส่วนไรเฟิลก็ยังใช้การได้ดี เพียงแต่กระโจมมือ อันเป็นไม้และครอบศูนย์หน้าบิ่นไปบ้างเท่านั้น เพราะกระทบหิน

เบลปฏิบัติตามคำสั่งนั้น โดยการเรียกคริส กับเชิดวุธอยู่เป็นระยะ ๆ อเมริกันอาวุโสหันมาทางพรานใหญ่

“ขอความมั่นใจอีกครั้ง รพินทร์ มีช่องทางใต้หน้าผา ที่ว่าเป็นรูถ้ำ สามารถจะมีทางมุดทะลุออกได้แน่หรือ? และคนของคุณทั้งสอง แม่นยำต่อช่องทางในโพรงถ้ำสักขนาดไหน?”

พรานใหญ่ยิ้มออกมานิดหนึ่ง ไม่มีใครอ่านความหมายในอาการยิ้มเกรียม ๆ บนใบหน้าที่แลแข็งกระด้างประดุจหินรอบตัวในขณะนี้ได้

“โดยทฤษฎีแล้ว มีทางทะลุเป็นรังปลวก อยู่ใต้ขุนเขาลูกนี้แน่ และคนของผมก็ควรจะต้องแม่นยำต่อทิศทางแน่เหมือนกัน”

“แล้วโดยทางปฏิบัติล่ะ?”

คี๊ธสวนพรวด ขณะที่จ้องหน้าเขา มัคคุเทศก์ผู้ยิ่งยงยักไหล่

“โดยทางปฏิบัติ ไม่ว่าอะไรทั้งสิ้น มันก็อาจจะผิดทฤษฎีไปได้เหมือนกัน เป็นต้นว่า หนึ่ง วิ่งเข้าหาช่องทางที่ถูกต้องไม่ทัน หรือ สอง ความจวนตัว ทำให้ต้องรีบหลบเข้าไปในโพรงที่เห็นว่าใกล้ที่สุดก่อน แล้วบังเอิญเป็นรูโพรงที่ตัน ไม่มีทางออก ส่วนจะย้อนกลับออกทางเก่า ก็ออกไม่ได้ เพราะหินเป็นร้อยๆ ตันกลบไว้หมดสิ้นแล้ว...”

เขาพูดให้ประโยคค้างไว้เช่นนั้น แบบเดียวกับเบล

“แล้วเราจะมีทางรู้ได้อย่างไร?”

หัวหน้าคณะ แม้จะเป็นคนสุขุม และใจเย็นที่สุด บัดนี้เริ่มกระสับกระส่ายเห็นชัด

“คุณสั่งเบลไว้ถูกต้องแล้วนี่ครับ คือ พยายามเรียกไว้ทุกๆ 3 นาที เราอาจได้ยินเสียงตอบรับมาเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ถ้ายังไม่มีเสียงตอบรับ เราก็ไม่สามารถรื้อหินที่ถล่มลงไปโถมเส้นทางนั้นออก แล้วค้นพบพวกเขาได้ นอกจากจะบ่ายหน้าไปตามเส้นทางเดิมของเขาคือยอด ‘สักดำ’ แล้วรออยู่ที่นั่น หากทั้ง 4 คน หรือคนใดคนหนึ่งระหว่างจันกับบุญคำ ยังมีชีวิตอยู่ เขาจะต้องไปสมทบกับเรายังตำแหน่งที่พักเอง ภายในเที่ยงคืนของคืนนี้เป็นอย่างเร็ว หรือมิฉะนั้นพรุ่งนี้เช้าเป็นอย่างช้า”

“ก็ถ้าพรุ่งนี้เช้าแล้ว พวกนั้นยังไม่โผล่มาให้เราเห็นอีกล่ะ?”

สแตนลีย์เงียบ แต่เบลกับคี๊ธถามพร้อมกัน

รพินทร์ ไพรวัลย์เอาหลังนิ้วชี้ขยี้ปลายจมูกเบา ๆ

“ก็แปลว่า คุณเสียคนของคุณสองคน ส่วนผมก็เสียคนของผมสองคนเหมือนกัน คิว.อี.ดี. กันง่าย ๆ แค่นี้เอง”

คำพูดของพรานใหญ่ ทำเอาบุคคลผู้เป็นนายจ้างของเขาทั้งสามคอแข็งนิ่งขึงกันไปหมด รพินทร์กล่าวเบา ๆ ต่อมา

“ทุกคนของพวกคุณ ทราบล่วงหน้าแล้ว ว่าปฏิบัติการครั้งนี้เสี่ยงเพียงไหน และทุกคนก็ยืนยันกับผมแล้วว่า จะไม่มีการโทษซัดว่าเป็นความบกพร่องของผมหรือใครทั้งสิ้น หากใครพลาดพลั้งลงในคราวนี้ อย่าว่าแต่คริส เชิดวธ บุญคำ หรือจันที่เดินล่ออยู่เบื้องล่างโน่นเลย ถึงเราสี่คน คือผม ท่านหัวหน้าคณะ เคอเนล คี๊ธ และอิสซาเบล ที่เผชิญกับเหตุการณ์หินถล่มเมื่อหยก ๆ นี้ก็เช่นกัน พวกเรารอดตายกันมาได้ก็นับว่าบุญอย่างที่สุดแล้ว ทีแรกผมยังนึกว่า มีผมเหลือรอดอยู่คนเดียวเท่านั้น แต่แล้วก็ค่อย ๆ เก็บหาตัวกันได้ทีละคนจนครบ และการแบ่งฝ่ายกันในคราวนี้ก็เป็นการยุติธรรมที่สุดแล้ว เพราะเราใช้วิธีเสี่ยงทายจับไม้สั้นยาวกัน ไม่มีใครเป็นผู้กำหนดตัวว่าคนนั้นจะต้องไปทางด้านนี้ หรือคนนี้จะต้องไปทางด้านนั้น นอกจากผมจันและบุญคำเท่านั้น ซึ่งมีหน้าที่ตายตัวหลีกเลี่ยงไม่ได้อยู่แล้วว่าจะต้องแยกกันปฏิบัติเช่นไรบ้าง”

สแตนลีย์หัวเราะออกมาเบา ๆ พยักหน้า

“ไม่ต้องกังวลยังก์แมน พวกเราไม่มีใครโทษคุณหรอกเอาละ เราพักเรื่อง 4 คนข้างล่าง ซึ่งขณะนี้ยังไม่มีทางรู้ได้ว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไรลงเสียก่อน มาว่าถึงเหตุการณ์ด้านบนที่เราเผชิญร่วมกันนี่เถอะ ก่อนที่หินใหญ่อันเป็นต้นเหตุให้ภูเขา

ถล่มก้อนนั้น จะขาดร่วงลงมา ผมเห็นคุณยิงไอ้งาดำหัวทิ่มลงมาชนหินก้อนนั้นไม่ใช่หรือ-หรือว่าตาผมฝาดไป”

“ตาแกไม่ฝาด บ๊อบ รพินทร์ซัดไอ้ช้างผีสิงนั่นหมอบไปแล้ว หัวปักดิ่งลงมาคาอยู่กับฐานของหินมรณะก้อนนั้นพอดี และซากของมันก็ยังอยู่ที่นั่น...”

คี๊ธบอกแทน พร้อมกับฉายไฟขึ้นไปด้านบน ซึ่งบัดนี้เห็นทั้งลำไฟฉายของเกิดและเส่ยกับแสงใต้ของกะเหรี่ยงโบเมียะอูถะกับพะโต้ กำลังไต่สูงขึ้นไปยังตำแหน่งนั้น พวกนั้นคงต้องการจะขึ้นไปตรวจสอบดซากช้างประหลาดตัวนั้น โดยที่รพินทร์ก็ไม่ได้สั่งเพราะมันก็ไม่สูงขึ้นไปอีกเท่าใดนัก

“วิเศษมาก” สแตนลีย์คำรามออกมา

“มันทำเอาเราแทบเละกันทั้งหมด แต่ในที่สุด เราก็คว่ำมันลงจนได้ เสียดายเหลือเกินที่มืดสนิทเสียแล้วทำให้มองอะไรไม่ถนัด นั่นพวกนั้นคงจะปีนกันขึ้นไปดูมันให้ชัดๆ กระมัง?”

รพินทร์แหงนมองตาม

“ครับ”

“นอกจากไอ้งาดำที่แอบซุ่มที่จะงัดหินใส่พวกเราแล้วคุณเห็นวี่แววของไอ้มอนสเตอร์ที่คุณเรียกว่า ‘ผีดิบมันตรัย’ ตัวร้ายนั่นบ้างไหม?”

“ไม่เห็นอีกเลยครับ เห็นครั้งเดียวตอนที่ผมบอกในตอนแรก ขณะสั่งให้พวกเราหยุดขบวนลงนั่นแหละ มันจะต้องหลบอยู่มุมใดมุมหนึ่งในส่วนที่สูงขึ้นไปอีก แล้วคอยบังคับไอ้งาดำงัดหินใส่เรา พอภูเขาถล่ม และไอ้งาดำถูกปืนคว่ำคาที่ มันก็ไม่โผล่ออกมาอีกเลย”

รพินทร์ตอบนายจ้างเขายังไม่ทันสิ้นกระแสความ เครื่องรับส่งวิทยุทั้งสามเครื่องก็ปรากฏเสียงเกิดโวยวายขึ้นว่า

"นาย! นาย!..."

"เออ ได้ยิน ว่ายังไง?"

เขายกวิทยุขึ้นพูดตอบ

"นายแน่ใจเหรอ ว่าไอ้ตัวที่นายยิงหัวทิ่มลงมาคาก้อนหินอยู่นี่ คือไอ้งาดำ"

"เฮ้ย? ทำไมเหรอ?"

รพินทร์ตะโกนถามขึ้นไปทันที ขมวดคิ้ว สแตนลีย์ เบลคี๊ธ พลอยประหลาดใจทำหน้าเลิ่กลั่กกันไปหมด แหงนขึ้นมองจ้องฝ่าความมืดขึ้นไปยังกลุ่มของพรานพื้นเมือง และพวกกะเหรี่ยงที่รุมกันอยู่บนชะง่อนโขดหินหัก สังเกตได้ง่ายจากแสงไฟวูบวาบอยู่

"ตัวมันใหญ่มาก นาย ใหญ่จนน่าเชื่อว่าเป็นไอ้งาดำนั่นแหละ แต่ตอนนี้งามันมีสีดำอย่นิดเดียวเท่านั้น ตรงส่วนปลายทั้งสองข้าง ยาวไม่ถึงศอก นอกนั้นที่โผล่ออกมาจากหัวของมันเป็นสีเหลืองๆ ขาวๆ เหมือนงาช้างธรรมดานี่เอง ส่องไฟเห็นอยู่นี่"

"เฮ้ย! จะเป็นไปได้ยังไง ก็งาของมันทั้งสองข้างที่ฉันเห็นมันดำเมี่ยมตลอด จากส่วนปลายเข้าไปจนถึงกะโหลกหัวของมันนั่นแหละ" พรานใหญ่เอะอะลั่น

เบลกับสแตนลีย์เข้าใจในคำพูดโต้ตอบระหว่างรพินทร์กับคนของเขาที่ดังก้องอยู่นั้นเป็นอย่างดี คี๊ธไม่สู้จะเข้าใจนัก ร้องถามว่า

"เจ้าเด็กหนุ่มของรพินทร์นั่นว่าอะไร?"

พอเบลกับสแตนลีย์อธิบายให้ฟัง นายพันเอกแห่ง ยูเอส. อาร์มกรองลนออกมา

"ไอ้เจ้าเส่ยหรือเจ้าเกิดนั่นบ้าแล้ว ก็พวกเราทุกคนที่มองเห็นงาของมันทั้งสองข้างดำสนิทยังกะนิลตลอดทั้งสองข้าง และตลอดทั้งแท่งเลย ทำไมมันถึงบอกว่าเห็นดำอยู่เฉพาะตรงส่วนปลายเท่านั้น...ใช่ไหมเบล บ๊อบ? เราเห็นกันอยู่ว่ามันคือไอ้งาดำตัวนั้นนั่นแหละ ตัวที่เราเคยเห็นมาครั้งหนึ่งก่อนแล้ว ขณะที่มันวิ่งสวนทางเราลงมาเมื่อ 2-3 วันก่อน โดยที่พวกเรายิงมันไม่ทัน ตอนนั้นเป็นเวลาที่รพินทร์เดินล่วงหน้าขึ้นไปบนยอดดอยเพื่อสำรวจแหล่งน้ำที่มันหักเอากิ่งไม้มีพิษมาแช่น้ำในแอ่งไว้"

"ใช่!"

ทั้งสแตนลีย์และเบลรับคำหนัก ๆ ออกมาพร้อมกัน

"มันก็ไอ้งาดำประหลาดตัวนั้นนั่นแหละ เมื่อตอนที่มันงัดหินลงใส่เราก่อนตะวันตกดินหยก ๆ นี่ เราก็เห็นกันชัด ๆ ถึง 4 สายตาพร้อมกันหมดไม่ใช่หรือ...ว่ายังไงรพินทร์?"

พรานใหญ่แยกเขี้ยวเอานิ้วเกาแก้มกราก ๆ พึมพำว่า

"เอ...ก็นั่นนะซิครับ ผมว่าถ้ามันจะยังไงเสียแล้ว"

"ฮ๊ย! นาย!! ซิบหายแล้ว อะไรกันนี่ ปลายงาสีดำที่บอกตะกี้นี้ว่า มีสีดำอยู่ยาวแค่ศอก ตอนนี้มันเลือนหายไปอีกแล้ว สีดำมันจางออกเหลือส่วนปลายอยู่แค่สองคืบเท่านั้น! สีงาของมันจางออกได้ จะกลับมาเป็นงาช้างธรรมดาทั้งแท่งแล้ว"

"ฉันจะขึ้นไปเดี๋ยวนี้"

รพินทร์ละล่ำละลักบอกขึ้นไปแล้วหันมาทางนายจ้างของเขาทั้งสาม ที่ยืนตะลึงงันเบิกตาค้างอยู่

“เกิดเรื่องพิสดารขึ้นอีกแล้วครับ ผมจะขึ้นไปดูเดี๋ยวนี้แหละ สามคนกรุณารอผมอยู่ตรงนี้ก่อน”

“เดี๋ยว! รพินทร์ เราทั้งสามคนจะตามคุณขึ้นไปด้วย ไม่ต้องห่วง ทั้งผมและคี๊ธยังพอปีนเขาไหว มันไม่สูงขึ้นไปนัก แค่นี้เอง”

สแตนลีย์รีบบอกมาเร็วปรื๋อ แล้วหันไปสั่งอะไรกับคี๊ธ นายนั่นล้วงเข้าไปในย่ามหลัง ดึงเอาพลชนิดส่องแสงแบบพกติดตัวยิงด้วยมือขึ้นมา เสียบกระสุนพลุนัดหนึ่งหมุนเกลียวกับลำกล้องเป็นแท่งเหล็กเท่าปากกาขนาดเขื่อง แล้วขึ้นนก ยิงปังขึ้นไปบนอากาศเหนือบริเวณยอดหน้าผา พริบตาเดียวกระสุนพลุก็ระเบิดสูงกลางอากาศอันดำมืด ส่องความสว่างขนาดไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นแรงเทียนแผดจ้า ทำให้ภูมิประเทศแถบนั้นทั้งหมด สว่างไสวราวกับกลางวัน มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้ถนัด แม้ความสว่างของมันจะคงอยู่ได้ไม่เกินกว่า 2 นาทีก็ตาม ก็ยังพอที่จะช่วยส่องทางให้ปีนป่ายกันขึ้นไปได้โดยสะดวก รวมทั้งส่องให้เห็นสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ด้วย

แล้วก่อนที่แสงพลุนัดจะดับสิ้นลง ทั้งสามคนก็ไต่ตามหน้าผาตามรพินทร์ ผู้ล่วงหน้าขึ้นไปก่อนทันทีด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบอกถูก...

โดยแท้จริงแล้วคือธและโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สแตมลีย์อยู่ในภาวะที่เรียกว่า 'สะบักสะบอม' ทีเดียว แต่สิ่งอันแปลกประหลาดวิกลวิการตามคำรายงามของเกิดกับเสียที่แจ้งลงมาทำให้ลืมเรื่องความเจ็บปวดขัดยอกไปเสียหมดสิ้น

ทั้งสอง อาศัยแสงสว่างจากพลุที่มองเห็นเส้นทางขึ้นถนัดอยู่ก่อนแล้ว ประกอบกับการนำของรพินทร์ไต่ทางขึ้นไปยังตำแหน่งเป้าหมาย โดยลืมเรื่องอื่นใดในขณะนี้ลงเสียชั่วขณะ สำหรับเบลนั้นก็รวดเร็วฉับไวขึ้นอย่างมหัศจรรย์เหมือนกันหล่อนดูเหมือนจะไต่ล้ำหน้าพรานใหญ่ขึ้นไปเสียอีก

แสงพลุดับมืดลงแล้ว แต่แสงสว่างจากไฟฉายที่พวกข้างบนคอยส่องให้ก็ยังจ้าอยู่ จึงชั่วไม่นานนักทั้งสี่คนก็ไต่ทางขึ้นไป

สมทบกับเกิด เส่ย และกะเหรี่ยงฉกรรจ์กลุ่มใหญ่ 5-6 คนที่มุงล้อมซากช้างมหึมา ซึ่งขณะนี้อยู่ในลักษณะส่วนหัวทิ่มลงมาเสียบคาอยู่กับโคนหินที่หักสะบั้นไปแล้ว โดยเลือดอุ่น ๆ ของมันยังคงไหลนองเป็นทางลงมาไม่ขาดระยะ จากบาดแผลกระสุนไรเฟิลของรพินทร์ พวกนั้นส่องไฟไปที่ส่วนศีรษะของมัน และส่งเสียงพูดกันอยู่จ้อกแจ้กฟังไม่ได้ศัพท์ไปหมด

จริงตามที่เกิดและเส่ยวิทยุลงไปบอกทุกอย่าง!!

ขนาดของมัน จะใหญ่โตมโหฬารสักแค่ไหน ทั้งสี่คนที่เพิ่งจะตะกายขึ้นไปถึงและกะเหรี่ยงพวกนั้นก็หลีกเป็นช่องให้พร้อมทั้งชี้มือต่างจ้องเขม็งไปเฉพาะส่วนงาของมันเป็นตำแหน่งแรก แล้วทั้งคี๊ธ เบลกับสแตนลีย์ก็แทบผงะตกเขาไปอีกครั้ง

รพินทร์ ไพรวัลย์ เบิกตาโพลง จ้องไม่กะพริบ ต่อมาก็ยกมือขยี้ตาแรง ๆ แล้วลืมขึ้นดูอีกครั้ง ลำแสงไฟฉายที่มีพลังสว่างมากหลายดวง จับและกราดไปมาอยู่เฉพาะที่นั่น **ตาเขาไม่ฝาด...ไม่มีอะไรบิดเบือนไปจากทัศนภาพที่มองเห็นกันอยู่ทุกคนในขณะนี้เลย**

งางามโค้งงอนของไอ้ยักษ์ใหญ่คู่นั้น มันเป็นงาสีขาวปนเหลืองตลอดทั้งแท่งและทั้งสองข้าง!!

ไม่มีวี่แววแม้แต่น้อยนิด ว่ามันจะเป็นสีดำ หรือแม้แต่คล้ำผิดไปจากงาช้างปกติทั่วไปจนนิดเดียว

ความเงียบ! ปกคลุมบริเวณชานหินตำแหน่งนั้นอีกครั้ง เสียงพวกกะเหรี่ยงที่พูดกันอยู่แซดเมื่อครู่ ก็พลอยสงบเมื่อคณะเจ้านายทั้งหมดเข้ามายืนจ้องพิจารณาอยู่ในขณะนี้

รพินทร์ เคลื่อนช้าๆ อย่างมึนงง เข้าไปทรุดนั่งอยู่ในระหว่างงาทั้งคู่ของมัน เอามือเอื้อมไปแตะลูบเหมือนจะให้แน่ใจที่สุดว่ามันเป็นสสาร ไม่ใช่เกิดจากภาพมายา และมันก็เป็นสสารจริงๆ เพราะสัมผัสแตะต้องได้ สแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบล ก็ตรงเข้ามามุงจนชิด

"อะไรกันนี่ มันเป็นไปได้ยังไง?"

สแตนลีย์อุทานออกมาเสียงสูงจากความตะลึงงัน

คี๊ธ ยอดนักโวยที่สุดบัดนี้กลับไม่มีเสียงเลย ตาเหลือกกลอกอยู่ไปมา ส่วนเบลยกมือข้างหนึ่งขึ้นอดปากตัวเองไว้เหมือนจะไม่ให้มีเสียงใดๆ หลุดออกมา

สุภาพบุรุษไพรแตะตรวจ และส่องไฟดูตั้งแต่ส่วนปลายของมันไล่ขึ้นไปเป็นลำดับจนถึงโคนงวงทั้งสอง และเพื่อให้แน่ใจที่สุด เขาชักมีดโบวี่ติดเอวออกมาแงะงัด ส่องไฟดูในส่วนที่ฝังลึกเข้าไปในเนื้อโคนงา พร้อมทั้งชะโงกลงไปดู

มันก็คืองาช้าง สีปกติธรรมดานั่นเอง แต่เป็นคู่ที่ใหญ่งามได้ส่วนสัดเยี่ยมที่สุด เท่าที่เคยเห็นมา

เขาเอานิ้วเกาปลายคางเบาๆเงยหน้าขึ้นมองดูคณะนายจ้างทั้งสามที่ทรุดคุกเข่ารายล้อมอยู่ใกล้ๆ

"ทั้งสามท่าน คือ ด็อกเตอร์สแตนลีย์ คี๊ธ และอิสซาเบล มองเห็นช้างตัวนี้ก่อนผมเพราะอยู่ในตำแหน่งที่เยื้องจากก้อนหินบัง ยืนยันได้ไหมครับว่าขณะที่มันกำลังงัดหินก้อนบนโงนเงนอยู่และทั้งสามคนช่วยกันระดมยิงก่อนผมนั้น มันเป็นช้างงาดำ"

เขาเอ่ยถามขึ้นเบาๆ พยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติธรรมดาที่สุด

"ผมรู้สึกว่าผมจะเป็นคนลั่นกระสุนคนแรก เพราะเห็นมันกำลังใช้ส่วนหัวดันก้อนหินก้อนนั้น..."

อเมริกันอาวุโสของคณะพูดเสียงแหบพร่าแทบจะจับศัพท์ไม่ได้ สีหน้าของเขายามนี้ปั้นยากที่สุด

"ผมยืนยันได้ว่างาทั้งสองข้างของมันดำสนิททีเดียว"

"ผมก็เห็นชัดๆ ว่ามันเป็นงาสีดำ ตอนนั้นแสงตะวันยังไม่มืด มองเห็นอะไรได้ถนัดพอสมควร"

พ.อ. คี๊ธยันมาอีกคนหนึ่ง อยู่ในอาการพิพักพิพ่วนที่สุด

"เบลล่ะ คุณแน่ใจไหม?"

เขาแลไปทางแม่ผมแดง ซึ่งยังอุดปาก เบิกตาโพลงอยู่อาการของหล่อนอยู่ในภาวะขวัญกระเจิงจนแทบจะควบคุมไว้ไม่อยู่ ไม่ตอบถ้อยคำใด ได้แต่อุดปากตัวเองแน่นอยู่เช่นนั้น

รพินทร์ไม่คาดคั้น แต่บอกเรียบราบแผ่วเบาว่า

"ผมอยู่ในมุมอับครับ สำหรับในครั้งแรกที่เห็นหินก้อนนั้นโยกคลอน แต่พอมันงัดหลุดลงมา ผมก็เห็นมันถนัดชั่วแวบเดียว ขอยืนยันอีกคนว่า ผมก็เห็นว่ามันมีงาสีดำเหมือนนิลเช่นทุกคนเห็นเหมือนกัน จากนั้นผมก็ยิงแล้วมันก็ถล่มลงมาพร้อมๆ กับก้อนหินที่มันงัดตกลงมากระแทกหินกิ่วมหากาฬก้อนนั้น จึงแปลได้ว่า เราเห็นและยืนยันกันได้ทั้งสี่คน สายตาสี่คู่ **ขณะนั้นมันคือ 'ไอ้งาดำ' ตัวนั้นแน่ๆ"**

"แต่! คุณพระช่วย...เดี๋ยวนี้ละ มันคือไอ้ตัวไหนกันแน่?"

สแตนลีย์สำลัก

รพินทร์ชี้ให้ดูรอยกระสุนที่ทะลุผ่านออกกลางศีรษะ

"ก็ตัวเดิมกับที่พวกเราสี่คนเห็นนั่นแหละครับ จะเป็นตัว

อื่นไปไม่ได้เพราะรอยกระสุนที่ผมยิงยังปรากฏชัดอยู่ ไม่เพียงแต่เฉพาะรอยกระสุนของผมเท่านั้น มีรอยกระสุนของพวกคุณอีก 3 คน ปรากฏอยู่ตามลำตัวของมันด้วย แต่ไม่ถูกที่สำคัญเฉียบขาดนัก เข้าท้องบ้าง ตะโพกหลังบ้าง”

“ตอนนั้น งามันสีดำ แต่เดี๋ยวนี้ทำไมงาของมันถึง...”

เสียงของคี๊ธ ที่เบาที่สุดขาดหายไปแค่นั้น กระเดือกเต้นพล่านขึ้นๆลงๆ

รพินทร์เรียกเกิดกับเส่ยให้เข้ามาใกล้ ทั้งสองยังอยู่ในอาการตื่นเต้น หน้าเลิ่กลั่กไปหมด

“เกิดกับเส่ย ใครขึ้นมาถึงซากช้างนี่ก่อนกัน?”

“ก็...พร้อมๆ กันแหละนาย รวมทั้งโบเมียะ อูถะ พะโต้ และกะเหรี่ยงพวกนี้ด้วย”

“เห็นยังไงก่อน ในครั้งแรก บอกให้ละเอียดซิ”

“ก็เห็นมันนอนหัวทิ่มอยู่อย่างนี้แหละนาย ครั้งแรกก็ไม่ได้สงสัยอะไร เพราะมองเห็นปลายงาของมันเป็นสีดำ แต่พอเข้าใกล้ เอ๊ะ! ตรงโคนมันขาวนี่นะ พอช่วยกันดูต่อไปอีก ก็เห็นชัดๆกับตาว่า สีขาวมันค่อยๆไล่สีดำจากส่วนโคนออกไปเรื่อยๆ ก็เลยบอกลงไปที่นาย แล้วพอนายและพวกนายห้างไต่ขึ้นมาถึงมันก็เปลี่ยนสีไปหมดทั้งสองข้าง กลายเป็นงาขาวไปคาตาอย่างที่เห็นอยู่นี่แหละ!”

เกิดกับเส่ยชิงกันบอกเสียงสั่น

มัคคุเทศก์ผู้ยิ่งยงนิ่งไปอึกกึ่งอึดใจ ก็ยืนขึ้นช้าๆฉายไฟส่องตรวจขึ้นไปบนแง่หินที่สูงขึ้นไปโดยกราดช้าๆ ไล่ไปทุก

ซอก ระหว่างนั้น สแตนลีย์ คี๊ธ และเบลก็เข้าไปตรวจหารอยกระสุนของพวกตนที่ยิงไว้ก่อนหน้า ซึ่งก็พบว่ามีรอยอยู่จริงๆ อีก 3-4 รูตามลำตัว เป็นรอยของ .458 บ้าง รอยของเอ็ม16 บ้าง แต่ไม่ใช่ตำแหน่งที่จะหยุดมันลงได้อย่างเฉียบพลัน ยกเว้นกระสุนของรพินทร์ ที่เสยจากใต้คางผ่านเข้าสมอง อันเป็นผลให้มันดับสนิท และทิ้งซากไว้เป็นพยานหลักฐาน

"ทำไมคุณไม่พูด หรือให้ความเห็นอะไรกับเขาบ้างเลยรพินทร์"

อิสซาเบลเพิ่งจะเอ่ยขึ้นมาได้เป็นประโยคแรก หล่อนพูดเหมือนคนร้องไห้

"ผมเองก็งงเหมือนพวกคุณทุกคนเหมือนกัน ไม่สามารถจะให้ความเห็นอะไรได้อย่างชนิดมั่นใจ ยกเว้นแต่ว่าจะตั้งเป็นสมมติฐานเท่านั้น คือเดาเอา!"

"แล้วคุณเดาว่ายังไง?"

สแตนลีย์กับคี๊ธ ถามโพล่งเหมือนนัดกันไว้

"ไม่มี 'ไอ้งาดำ' ในป่านี้หรอกครับ! เพราะงาช้างมันก็จะต้องเป็นสีงา เหมือนอย่างที่เราเห็นอยู่เดี๋ยวนี้แหละ แต่ที่เราทั้งสี่คนหรือใครอื่นก็ตามที่เคยเห็นมันเป็นไอ้งาดำมาแล้วนั้น ขณะที่เห็นมันเกิดขึ้นด้วยอำนาจไสยเวทลี้ลับที่เข้าบงการ มนต์มืดกฤตยาคมชนิดนั้น ขณะที่ยังครอบงำอยู่ ก็บันดาลให้สีของงากลายเป็นสีดำสนิทไป แต่ขณะนี้ มันถูกปืนดับชีวิตลงแล้ว กฤติยามนตร์ที่ครอบงำสิงสู่มันอยู่ก็เสื่อมฤทธิ์ลง ทำให้สีงาของมันกลับคืนมาสู่สภาพเดิม เพราะฉะนั้น 'ไอ้งาดำ' ไม่ได้มีเพียงตัวเดียวเสียแล้วละครับ มันจะโผล่ออกมาให้เราเห็นอีกเมื่อไหร่

ก็ได้ทั้งสิ้น ตราบใดก็ตามที่อำนาจมืดที่ปองร้ายเราอยู่ในขณะนี้ยังไม่หมดสิ้นไป ถ้ามันกำหนดลงช้างตัวไหน เพื่อให้เป็นตัวดำเนินงานของมัน งาของช้างตัวนั้นจะกลายเป็นสีดำทันที ก็นับว่าเราได้หลักฐานอย่างชนิดคาหนังคาเขาทีเดียว ที่ล้มตัวที่มีงาดำลงได้โดยเห็นชัด ๆ แบบนี้ แล้วมาเห็นว่างามันเปลี่ยนสีภายหลังตายแล้ว ถ้ามิฉะนั้นเราไม่มีโอกาสรู้ได้เลย ในกรณีที่ไม่สามารถติดตามเจ้าตัวที่มีงาสีดำได้พบ เนื่องจากมันจะทำให้เป็นสีดำเมื่อไหร่ก็ได้ จะให้กลับมาเป็นช้างงาสีธรรมดาเมื่อไหร่ก็ได้ แต่นี่มันตำตาเลย นี่คือการสันนิษฐาน หรือ 'เดา' ของผม"

ระหว่างที่สแตนลีย์ และคี๊ธ ยังอ้าปากค้าง เบลครางออกมาว่า

"ฉันคิดว่า ฉันคงบ้าตายไปเสียก่อน ถ้าขืนเดินทางในเส้นทางนี้อีกต่อไป"

"ทำใจให้มั่นคงไว้เบล อย่างน้อยก็พิสูจน์ได้แล้วว่า ต่อให้มันมีอภินิหารฤทธิ์เดชกับเราเพียงไหน ลูกปืนของเราก็ยังศักดิ์สิทธิ์ชะงัดอยู่เสมอ เราต้องพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับมันในทุกรูปแบบด้วยสติ และพลังใจอันแน่วแน่ มั่นคง ไม่ต้องไปผวาหวาดเกรงกลัวมัน ผมยอมรับว่า พฤติการณ์ทุกสิ่งทุกอย่างที่มันเล่นงานเรามาแล้วเป็นการทำลายขวัญกันอย่างน่าสยดสยองที่สุด แต่เราจะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปเป็นเปลาะ ๆ จำไว้ **'ไม่กลัว' เสียอย่างเดียวเท่านั้น เราจะชนะมันได้"**

"เจ้าสิ่งประหลาด ที่คุณเรียกมันว่า 'มันตรัย' นั่นใช่ไหมที่กำหนดทุกสิ่งทุกอย่างขึ้น"

หัวหน้าคณะถาม ภายหลังจากพยายามระงับประสาทอันเตลิดเปิดเปิงให้กลับคืนมา

รพินทร์ขยี้ปลายจมูก

"ครับ! ทุกสิ่งทุกอย่างมาจาก 'มัน' เพียงสิ่งเดียวเท่านั้น ถ้าเรากำจัดมันลงได้ สิ่งอันลี้ลับน่าสะพรึงกลัวเหล่านี้ ก็จะหายไปหมดสิ้น ไม่ว่าจะเป็นพวกไอ้ผีดิบหรือช้างผีสิงทั้งหลาย ผมเชื่อว่าผมจะแก้ตก และรับมือมันไว้ได้อยู่ แต่กรุณาอย่าเพิ่งถามว่าผมจะทำเช่นไร"

"คณว่า ขณะนี้ ไอ้ผีดิบมันตรัยอย่ที่ไหน?"

คี๊ธถามอย่างไร้เดียงสาที่สุด

"มันก็หลบไปแล้วนะซิครับ ภายหลังจากทำงานของมันสำเร็จลงแล้วขั้นหนึ่งเหมือนกัน นั่นก็คือ ทำให้ภูเขาถล่มลงใส่เราได้ แม้ว่ามันจะเสียพาหะหรือลูกมือสำคัญของมันไปตัวหนึ่ง โดยทิ้งเป็นหลักฐานให้เราเห็นชัดๆ เกี่ยวกับอำนาจทางไสยเวทมนต์มืดของมันที่สิงช้าง ผมว่า เราเลิกสนใจ 'ช้างงาดำ' ได้แล้วครับ เพราะเราพอจะจับเคล็ดได้แล้วว่า เหตุใดมันถึงมีงาสีดำ ตอนนี้สิ่งแรกที่เราจะต้องทำก็คือ ช่วยกันหันมาพิจารณาปัญหาสำคัญดีกว่า...คริส เชิดวุธ บุญคำ และจัน อยู่ที่ไหน? พวกเขาทั้งสี่คนยังรอดปลอดภัยดีหรือเปล่า เพราะทางด้านเรานั้นปลอดภัยกันทุกคนแล้ว"

กล่าวจบ เขาชวนให้คณะนายจ้างไต่หน้าผา เพื่อกลับลงไปสมทบกับพวกลูกหาบและกะเหรี่ยงอพยพข้างล่างทันที พร้อมทั้งโบกมือให้ลูกน้องที่ตามขึ้นไปด้วยเหล่านั้น เคลื่อนย้ายลงด้วยโดยปล่อยซากช้างให้อยู่ตรงตำแหน่งนั้น

ขาลง สแตนลีย์ อ่อนเปลี้ยลงไปมาก รพินทร์สั่งให้ เกิดและเส่ยคอยประกบใกล้ชิด ประคับประคองอยู่ตลอดเวลา ระวังไม่ให้ไถลลื่นพลัดตกลง ในขณะที่หัวหน้าคณะค่อย ๆ ไต่ลงอย่างหมดเรี่ยวแรง ไรเฟิลและเครื่องหลังที่ติดอยู่ อันเป็นภาระถ่วงหนัก ถูกเขาสั่งให้ถอดหมดเพื่อให้เบา และคล่องตัว โดยให้พรานหนุ่มของเขาทั้งสองช่วยแบกลงไปให้ คี๊ธกำลังวังชายังพอมี ส่วนเบลไม่มีอะไรต้องห่วง เนื่องจากหล่อนไม่เป็นอะไรมากนัก

พักใหญ่ ทั้งหมดที่ขึ้นไปบนหน้าผา ก็ลงมาถึงพื้นเบื้องล่างที่กองพะเนินสูง ๆ ต่ำ ๆ ไปด้วยก้อนหินที่ถล่มทลายลงมา โดยมีพวกกะเหรี่ยงอพยพ ชุมนุมรอคอยอยู่ก่อนแล้ว อิสซาเบลใช้วิทยุเรียกบุคคลทั้งสี่ที่สูญหายไปอย่างปราศจากร่องรอย นับตั้งแต่ภูเขาถล่ม โดยเรียกเป็นระยะไป ๆ แต่ไม่มีเสียงตอบอยู่เช่นเดิม ไม่ว่าหล่อนจะใช้ความพยายาม ถือวิทยุกรอกเสียงเรียก และเดินไปตามกองหินที่สุมทับเส้นทางเดิมอยู่เกือบจะตลอดทั้งแนวทางบีบขนาบ

สแตนลีย์ กับคี๊ธ นั่งพัก นั่งซึมกันไปแต่เปิดวิทยุฟังอยู่ตลอดเวลา คงได้ยินเฉพาะเสียงของเบลเรียกอยู่ฝ่ายเดียวเท่านั้น

รพินทร์ก็เดินตรวจ ส่องไฟตามแนวหินที่หล่นสุมลงมาเหล่านั้น เพื่อจะหาลู่ทางเพื่อจะพบตำแหน่งไหนว่าง หรือมีหินกลบชนิดเบาบางอยู่บ้าง อาการของเขาเหมือนจะหาทางมุดลงถ้าเป็นไปได้ แต่ก็ปราศจากผล มันตันทึบไปหมด

“ไม่มีเสียงตอบเลย เอายังไงดี รพินทร์?”

ในที่สุด หัวหน้าคณะก็ถามขึ้นอย่างปริวิตกเห็นเด่นชัด

“คุณพอจะกัดฟันเดินต่อไปได้ไหวไหมครับ ไม่เกินอีกครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ผมต้องการเคลื่อนย้ายพวกเราทั้งหมดไปให้ถึงที่หมายตามนัดแนะเสียก่อน คือยอดเนินสักดำ เราจะพักที่นั่นและรอคอยฟังข่าวจากพวกเขาที่นั่นเพราะอยู่ตรงนี้ไม่เหมาะด้วยประการทั้งปวง”

สแตนลีย์ยกนาฬิกาขึ้นดู แล้วบอกด้วยเสียงหนักแน่นอันแสดงถึงกำลังใจอันมั่นคงเด็ดเดี่ยวว่า

“ไหว! ทกสิ่งทกอย่างขณะนี้ ขอให้อยู่ในความเห็นชอบของคุณก็แล้วกัน”

“ถ้างั้น เคลื่อนต่อเถิดครับ เดินกลางคืนนี่แหละหนทางต่อไปนี้สะดวกสบายแล้ว และผมแน่ใจว่าจะไม่มีอะไรอีกแล้วสำหรับระยะทางช่องเขานี่ไปจนถึงเนินอันเป็นที่หมายของเรา”

“ตกลง!”

หัวหน้าคณะ ยืนขึ้นทันที รพินทร์ตะโกนสั่งความกับคนของเขา และพวกกะเหรี่ยงทั้งหลาย โหวกเหวกกันอยู่อีกครู่ กองคาราวานก็เริ่มตั้งแถวใหม่ และเดินไต่ไปตามถนนสายใหม่ระหว่างช่องเขานั้นอย่างไม่ยอมชักช้าเสียเวลาใด ๆ ทั้งสิ้น

เกิดนำขบวนลูกหาบไปเบื้องหน้า เส่ย และโบเมียะ คุมกะเหรี่ยงอพยพอยู่ด้านหลัง รพินทร์กับนายจ้างทั้งสามของเขาไว้กลางขบวน พร้อมทั้งเดินเป็นเพื่อนไปด้วย ต่างค่อย ๆ ผ่านช่องทางมฤตยูนั้นไปจนกระทั่งพ้นบริเวณที่หินถล่ม เข้าสู่

เส้นทางด่านฝั่งตรงข้ามที่ราบโล่งกว้างใหญ่ สองข้างทางเป็นป่าหินที่ไม่สูงใหญ่เกินไปนัก ไต่ระดับขึ้นที่สูงเป็นมุมราว 20 องศาเข้าส่เชิงเขาอีกลูกที่ขวางอยู่เบื้องหน้า

ลักษณะนี้ อยู่ในสภาพที่เรียกว่า รอนแรมบุกบั่นกันไปอย่างทรหด ด้วยความจำเป็นบีบบังคับ และเป็นการเดินในเวลาตะวันตกดินไปแล้วเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่เริ่มต้นออกเดินทางกันมา

ทุกคนเงียบ และซึม ได้ยินแต่เสียงฝีเท้าที่เหยียบย่ำกันไป เบลไม่เรียกวิทยอีกแล้ว เพียงแต่เปิดคอยรับฟังเท่านั้น **อย่าว่าแต่หล่อนเลย แม้แต่รพินทร์เองก็จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เมื่อคิดถึงคณะพรรคอีก 4 คน ที่เงียบหายไปอย่างปราศจากวี่แวว**

ทั้งหมดเคลื่อนขบวนกันไป ท่ามกลางอากาศอันหนาวเย็นและความวิเวกบนสันเขา แสงไต้ที่จุดพราวสว่างไสวแต่แรกนับตั้งแต่มาชมนมรอฟังข่าวกันอยู่ตรงตำแหน่งหินถล่มใต้หน้าผาบัดนี้ส่วนใหญ่ถูกดับอย่างสงวนเชื้อเพลิง คงมีอยู่บ้างประปรายสำหรับการส่องทางเท่านั้น วิทยุติดต่อ บัดนี้อยู่ที่เกิดเครื่องหนึ่งตามเดิมในฐานะที่เดินนำอยู่เบื้องหน้าขบวน และสแตนลีย์ได้มอบหมายของตนเองให้แก่เส่ยอีกเครื่องหนึ่ง ในฐานะที่คุมอยู่ท้ายขบวนสุดเพื่อว่าหากเกิดเหตุอะไรขึ้นก็จะได้ติดต่อส่งข่าวถึงกันได้ทันที ในระหว่างสามจุดที่เคลื่อนกันไป คือส่วนหน้า ส่วนกลาง และส่วนหลัง

ตัวหัวหน้าคณะเอง ซึ่งตามปกติก็อยู่ในเกณฑ์สูงอายุอยู่ก่อนแล้ว อยู่ในอาการกะปลกกะเปลี้ยเห็นชัด รพินทร์กำหนด

ให้อูถะและพะโต้เข้ามากระหนาบข้าง คอยพยุงหิ้วปีกนำเดิน ขณะที่หนทางไต่ขึ้นไปในระหว่างป่าหินอันมืดสนิท สแตนลีย์จัดว่าบอบช้ำมากกว่าทกคน ในขณะที่หินเกิดถล่มขึ้น และควรจะได้พักผ่อนโดยเร็วที่สุด

คืนนั้น อย่างมากที่สุดก็เพียงแค่บาดแผลสด ซึ่งภายหลังจากเย็บแผลและเยียวยาแล้ว ก็กร้าวแกร่งทรหดเกือบเหมือนเดิมเยี่ยงชาติทหารเจนศึก ส่วนเบล ป้อแป้หมดสิ้นทั้งแรง และกำลังใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความกังวลขีดสุดของหล่อนไปอยู่กับคริสตินา และเชิดวธ ซึ่งถือว่าเป็นเพื่อนผู้ร่วมคณะ อันยังไม่ทราบชะตากรรม แต่สำหรับตัวหล่อนเองนั้น กว่า 80 เปอร์เซ็นต์เชื่อแน่ว่าไม่มีโอกาสที่จะได้ข่าวคราวหรือพบเห็นกันอีกแล้ว

รพินทร์เดินคุมประกบเยื้องหลังหล่อน เพราะสังเกตเห็นชัด และอ่านความรู้สึกของแหม่มสาวได้อย่างดีที่สุด ครั้งหนึ่งระหว่างที่ไต่ทางชันกันขึ้นไปบนหน่อหินที่งอกอยู่ระเกะระกะไปหมด หล่อนหยุดหอบและกอดยอดหินไว้ซบหน้าลงกับท่อนแขนพรานใหญ่เข้ามาหิ้วปีกไว้ พร้อมทั้งฉุดดึงด้วยพลังแขนอันมั่นคงพยักหน้าให้เดินต่อ

“อดทนหน่อย เบล อีกเดี๋ยวเดียวก็จะถึงที่หมายแล้ว”

เขาบอกแผ่วต่ำ ยิ้มปลอบใจ

“ไพรวัลย์...”

เสียงของหล่อนแตกพร่า ความมืดได้บังน้ำตาที่คลอเบ้าทั้งสองไว้

“สมมุติว่า ถ้าเราไปถึงที่พักแล้ว และรอคอยอยู่ที่นั่นจนกระทั่งรุ่งเช้า แต่ยังไม่ได้ข่าวคนทั้งสี่ เราจะทำกันอย่างไรต่อไป”

คำถามประโยคนี้ สร้างความอัดอั้นลำบากใจให้แก่เขาขีดสุด บัดนี้ เขาตระหนักแน่แก่ใจแล้วว่า ในบรรดาฝ่ายนายจ้างทั้งห้าคน(อันหมายถึงมีคนไทยร่วมอยู่ด้วยเพียงคนเดียวคือเชิดวุธ) ซึ่งร่วมเป็นร่วมตายมาด้วยกัน แม้ในเวลาปกติจะมีการกระทบ-กระทั่งหรือกินนัยกันบ้างในทางส่วนตัวเช่นไรก็ตาม แต่ยามเมื่อถึงคราววิบัติภัยเกิดขึ้น ทุกคนมีความรัก ห่วงใยและกังวลถึงกันเป็นอย่างยิ่ง อันพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า แก่นแท้จริงใจของบุคคลที่ร่วมคณะมาเหล่านี้ มีความสามัคคีกันอย่างแน่นแฟ้น แต่เดิมทีนั้นมันจะมีหรือไม่ก็ไม่ทราบได้ แต่การได้มามีชีวิตร่วมเผชิญภัยกันในป่าลึก ชนิดที่จะต้องรวมชีวิตทั้งหมดเข้ามาหล่อหลอมเป็นชีวิตเดียวกัน สร้างความสัมพันธ์ทางใจกันอย่างเหนียวแน่นที่สุด ทุกคนไม่มีใครแสดงความเห็นแก่ตัว และพร้อมที่จะเสียสละให้แก่กันได้ คุณลักษณะเช่นนี้ จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อต่างมาใช้ชีวิตร่วมกันอยู่ท่ามกลางมหันตภัยของป่าดงพงพีแท้

คี๊ธและสแตนลีย์ก็ย่อมจะมีความรู้สึกเช่นเดียวกันกับเบลนั่นแหละ เพียงแต่ความเป็นชายทำให้ทั้งสองเก็บซ่อนวี่แววของความหวั่นไหว วิตกกังวลไว้อย่างมิดชิด ต่างกับเบล ซึ่งอ่อนแอกว่า

ความคิดคำนึงของเขาถูกปลุกขึ้น ด้วยการย้ำถามในประโยคเดิมของเบล

"เราหวังไว้ว่าจะพบคนทั้งสี่ ตามไปยังตำแหน่งนัดหมายภายในคืนนี้ หรืออย่างช้าพรุ่งนี้ แต่ถ้ายังไม่มีวี่แวว..."

เขาเว้นระยะนิดหนึ่งเพื่อหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุด

"ผมจะอ้อมเขาลูกนี้ไปทางอีกด้านหนึ่ง อันควรจะเป็น

ทางออกของพวกเขา แล้วลองมุดถ้ำเข้าไปติดตามค้นหาดู...เราตั้งความหวังไว้ในแง่ดีก่อนดีกว่า เบล โดยหวังว่า พวกเขาจะไม่เป็นอะไรเมื่อหินถล่มลงมา”

ปากตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่นมั่นคงออกไปเช่นนั้น แต่ใจจริง พรานใหญ่ก็คิดเช่นเดียวกับเบลนั่นแหละ **โดยเฉพาะคำพูดประโยคสุดท้ายของคริสติน่า ก่อนที่จะผละแยกจากกัน ซึ่งหล่อนโบกมือบอก ‘แฟร์เวลล์’ กับเขาเช่นนั้นมันน่าจะหมายถึงรอยลางสัญลักษณ์อำลาชั่วนิรันดร์**

ทั้งสองเดินกระซิบพูดกันเองไปตามลำพัง ในขณะที่คี๊ธและสแตนลีย์ก้มหน้าก้มตาเดินเงียบกริบ โดยไม่เอ่ยคำใดอีกทั้งสิ้น แต่แน่ละ ในใจทั้งสองคงจะต้องครุ่นคิดหนัก

“ก็ถ้าคุณตามเข้าไปหาแล้วไม่พบล่ะ?”

อิสซาเบลพูดเบาที่สุด

“ก็แปลว่า คณะของเราไม่มีคริส เชิดวุธ บุญคำและจันอีกต่อไปแล้ว แผนการต่อไปนั้น ก็ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของหัวหน้างานของคุณ คืออาจขออนุญาตจากหน่วยเหนือเดินทางกลับเพราะที่ขาดลูกทีมงานสำคัญ หรือมิฉะนั้นก็อาจเดินทางต่อ ถ้าหากพิจารณาเห็นว่าที่เหลืออยู่เพียงสามคน คือ หัวหน้าของคุณ คี๊ธ และตัวคุณเอง พอจะทำงานได้ต่อไป หรือมิฉะนั้นก็อาจวิทยุขอผู้ร่วมงานใหม่มาเพิ่มเติม สำหรับผมนั้น จะอย่างไรก็ได้ทั้งสิ้น สุดแต่จะสั่ง”

“ในฐานะผู้นำทาง คุณยอมรับไหมว่า ขณะนี้ พวกเรา

อยู่ในภาวะคับขันที่สุดทีเดียว สองคนบาดเจ็บแทบจะเรียกว่าสาหัส อีก 4 คนสูญหาย”

“ผมบอกคุณแล้วว่า อย่าเพิ่งวาดภาพร้ายเกินไปนัก ก่อนที่เราจะเข้าถึงความจริงให้แน่ชัดเสียก่อน การคับขันหรือจะเรียกว่า ‘พลาด’ ของเราในครั้งนี้ ถ้าจะมาเทียบกับสมัยที่ผมเคยนำคณะนายจ้างชุดก่อนบุกเทือกเขาพระศิวะ มันร้ายกาจรุนแรงยิ่งกว่านี้หลายเท่านัก พวกเราในชุดนั้น ต้องพลัดพรากจากกัน ตกอยู่ในภาวะตายแล้วเกิดใหม่ คนละหลายหนหลายครา แต่ในที่สุด เราก็ตามกันจนพบและรวมพวกกันอีกจนได้...และนึกย้อนหลังสักนิด เบล...ก่อนการออกเดินทาง คืนสุดท้ายที่เราพักกันอยู่ที่บ้านพักหนองน้ำแห้งของผม ผมได้เตือนให้พวกคุณทุกคนได้ตระหนักถึงภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นในการเดินทางมาในเส้นทางสายนี้ก่อนแล้ว แต่ขณะนั้นพวกคุณไม่เชื่อถือเลย เห็นเป็นเรื่องเหลวไหล ในที่สุดก็ได้มาพบกับ ‘ของจริง’ อย่างนี้ เพียงแค่ระยะเดินทางอันแทบจะเรียกได้ว่าขั้นต้นเท่านั้น ขอถามสักนิดเถอะ พวกคุณเห็นว่าผมทำอะไรหละหลวมไม่รอบคอบพอหรือ ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น”

เบลจับแขนเขาไว้แน่น **ยามนี้หล่อนหาใช่ ‘วัตถุแห่งความใคร่’แล้วไม่ หากแต่เป็นลักษณะของผู้ร่วมเป็นร่วมตายของคณะ**

“รพินทร์ คุณทำดีที่สุดแล้ว พวกเราไม่มีใครโทษคุณเลย แต่หวังว่าคุณคงไม่โกรธ ถ้าหากฉันหรือพวกเราจะแสดงความวิตกกังวลห่วงใย กับพวกเราที่หายเงียบไปใต้หินภูเขาถล่มนั้น”

“อย่าว่าแต่คุณเลย ผมเองก็วิตกไม่น้อยไปกว่าพวกคุณเหมือนกัน เพราะมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงต่อความปลอดภัย

ในทุกชีวิต อะไรก็ตามที่มันจะเกิดขึ้นกับคณะของพวกคุณ ให้มันเกิดกับตัวผมเสียยังดีกว่า นอกเหนือจากคริสและคุณเชิดวุธที่เป็นฝ่ายของพวกคุณแล้ว คนคู่ชีพของผมอีกสองคนละ บุญคำกับจัน ที่ผมจะต้องห่วงถึงเขาอย่างยิ่งเหมือนกัน ถ้าจะพูดถึงความทุกข์แล้ว ผมน่าจะมีมากกว่าพวกคุณเสียอีกขณะนี้ มันเพียงแต่ว่า ผมไม่ได้แสดงออกมาให้เห็นเท่านั้น”

นั่นเป็นแก่นแท้จากความรู้สึกจริงใจของคนชื่อ รพินทร์ ไพรวัลย์

เบลบีบแขนเขาหนักแรงอีกครั้ง ก่อนจะปล่อยออก

“ฉันเห็นใจคุณ และขอโทษ ถ้าหากพูดหรือแสดงอะไรออกไปเป็นการไม่สมควร ฉันสารภาพกับคุณมานานแล้ว ฉันเป็นคนอ่อนแอที่สุดในคณะ”

“ไม่เป็นไร ค่อย ๆ ฝึกไป แล้วคุณจะเข้มแข็งกร้าวแกร่งขึ้นเป็นลำดับ ดูหัวหน้าคุณเป็นตัวอย่าง ขณะนี้ผมเชื่อว่าเขาทุกข์หนักกว่าทุกคน ไหนตัวเองจะเจ็บมาก ซึ่งก็ยังพยายามอย่างเต็มที่ เพื่อจะกลบเกลื่อนปิดบังและเดินทางต่อไปให้ได้ โดยไม่ต้องการให้เป็นภาระของใคร ไหนจะวิตกห่วงใยถึงลูกน้องที่หายไปอย่างไม่ได้ข่าว แต่เขาไม่ยอมพูดอะไรสักคำ เอาแต่กัดฟันเดิน ความจริง ผมจะต้องให้เขาพักทันทีที่นี่ แต่มันจำเป็นที่จะหยุดไม่ได้เลย จนกว่าจะถึงที่หมาย และถ้าเขาเดินไม่ไหว พวกเราก็จะต้องแบกเขาไป เพราะฉะนั้น เมื่อถึงที่พักเมื่อไหร่ เรื่องอื่นคุณหยุดไว้ก่อน รักษาดูแลสุขภาพ ‘อาจารย์’ ของคุณให้เต็มที่ ผมยังไม่แน่ใจในการตรวจแบบคร่าว ๆ รีบด่วนของคุณเมื่อกี้นี้หรอก ดีไม่ดีอาการเขาอาจหนักลงกว่าเก่าก็ได้ เราแก้ไข

เหตุการณ์เฉพาะหน้าที่เห็นกันอยู่ชัด ๆ ก่อนดีกว่า อย่าเพิ่งไปคำนึงถึงสิ่งที่ยังมองไม่เห็น และยังไม่อาจช่วยเหลือทำอะไรได้ทั้งคี๊ธ และด็อกเตอร์สแตนลีย์อยู่ในเกณฑ์สาหัสทีเดียว ที่ยังเห็นเดินบากบั่นไปกับเราได้นั้นเป็นความมานะอดทนของเขาขีดสุด โดยพยายามปิดบังซ่อนเร้นความเจ็บปวดทรมานเอาไว้”

แม่ผมแดงบัดนี้เงียบกริบ หล่อนเพิ่งจะมาตระหนักแน่เอาเดี๋ยวนี้เองว่า **‘อะ เรียล เยนเติลแมน’ หรือสุภาพบุรุษอย่างแท้จริงนั้น ไม่ได้อยู่ที่กิริยาท่าที หรือฐานะเสื้อผ้าอาภรณ์ใด ๆ เลย แต่อยู่ที่อุปนิสัยใจคอ และแก่นแท้จริงใจ ตลอดจนหน้าที่การรับผิดชอบต่างหาก และมัคคุเทศก์นำทางหน้าหินคนนี้ ก็คือสุภาพบุรุษอย่างแท้จริงดังกล่าว** หล่อนจะรู้ได้ก็ต่อเมื่อมีโอกาสมาร่วมทางกับเขาในครั้งนี้เท่านั้น นอกเหนือไปกว่านั้น เขายังมีลักษณะของผู้นำ อันสร้างความอบอุ่นไว้วางใจให้แก่ทุกคนในคณะได้อย่างเต็มเปี่ยม

สิ่งเหล่านี้ แฝงซ่อนอยู่บนผิวเปลือกเบื้องนอก ที่ดูว่าแข็งกระด้าง ยโส เห็นแก่ตัว และเต็มไปด้วยความซ่อนเร้นเงียบงำ

สามทุ่มตรงเผง คณะที่สะบักสะบอมก็บรรลุถึงเป้าหมายที่พรานใหญ่กำหนดไว้ คือยอดเนินเขา ‘สักดำ’ ซึ่งเป็นบริเวณป่าโปร่งบนยอดเขา กางวางแค้มป์กระทำขึ้นในทันที พร้อมทั้งการหุงหา ทุกอย่างถูกดำเนินการอย่างรวดเร็วฉับไว มันเป็นยอดเขาชัยภูมิที่ปลอดโปร่งที่สุดเท่าที่จะหาได้ ฟืนไฟถูกก่อขึ้นยึดเป็นแรมคืนสำหรับราตรีอันสับสนนี้

รพินทร์ ขอร้องคณะนายจ้างของเขา (ที่เหลืออยู่ในขณะนี้) อย่าเพิ่งวิทยุรายงานข่าวร้ายใด ๆ ขึ้นไปยังหอบังคับการลอยฟ้าที่ควบคุมการเดินทางอยู่ก่อนในยามนี้ และขอให้ทั้ง คี๊ธ กับสแตนลีย์นอนพักโดยเร็วที่สุด

โดยการร่วมมือของหมอเบล คี๊ธและสแตนลีย์จึงถูกดับเครื่องด้วยยานอนหลับอย่างแรง ภายหลังการตรวจสุขภาพให้แน่ใจอีกครั้ง ว่าจะไม่มีอะไรแทรกซ้อนรุนแรง ดังนั้น ภายหลังการรับประทานอาหารเพียงแค่รองท้องเล็กน้อย อเมริกันทั้งสองก็หลับกันอย่างสลบไสล ในกลุ่มของบุคคลชั้นหัวหน้า จึงเหลือเพียงเขาและเบลสองคนเท่านั้น เพราะโชคดีที่แทบจะไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรเลยจากหินถล่ม

ไม่มีวี่แววว่า บุญคำ จัน เชิดวุธ และคริสติน่า จะตามมาสมทบกับคณะส่วนใหญ่ยังตำแหน่งที่กำหนดนัดหมายไว้นี้

ไม่มีแม้แต่เสียงตอบรับ หรือเรียกมาทางวิทยุมือถือซึ่งเบลเปิดคอยรับฟังอยู่ตลอดเวลา...

บรรยากาศภายในแค้มป์ ท่ามกลางกองไฟที่สุมอยู่ เป็นหย่อม ๆ เครียดหนัก อากาศทวีความหนาวจัดขึ้นทุกทีเมื่อเวลาล่วงไป และหมอกเริ่มปกคลุมขาวมัวไปหมด บัดนี้หน้ากองไฟที่สุมอยู่ใกล้กระโจมพักของนายจ้าง อันมีคี๊ธกับสแตนลีย์ซึ่งนอนหลับไปแล้วอย่างผู้บาดเจ็บด้วยฤทธิ์ของยาระงับประสาท

อิสซาเบลนั่งขรึมอยู่บนขอนไม้ริมกองไฟ เหม่อมองดูเปลวสีแสดที่แลบเลียสูง ๆ ต่ำ ๆ อยู่กับท่อนฟืน นาน ๆ ก็จะเหลือบดู

นาฬิกาข้อมือสักครั้ง ส่วนรพินทร์พร้อมเกิดและเส่ยขอตัวออกไปเดินตรวจดูรอบ ๆ อาณาบริเวณอันเป็นที่พัก พวกกะเหรี่ยงอพยพและพวกลูกหาบส่วนใหญ่พักนอนกันหมดสิ้นแล้ว เรียงรายอยู่เป็นจุด ๆ ยกเว้นแต่พวกที่ถูกกำหนดให้อยู่ยามตามไฟ

ครูใหญ่ต่อมาจอมพรานก็เดินกลับเข้ามาในบริเวณพร้อมกับคนของเขาทั้งสอง สั่งการอะไรอยู่ครู่ ทั้งเส่ย และเกิด ก็แยกกันไปนอน ตัวเขาเองขยับจะเดินไปที่พวกซึ่งเฝ้ายามอยู่ แต่เหลือบมาเห็นเบลเสียก่อน จึงเดินตรงเข้ามายืนอยู่ตรงหน้าโดยมีกองไฟกั้นไว้

“เบล คุณควรจะเข้านอนพักเสียเถอะ เชื่อผม”

น้ำเสียงของเขาเคร่งขรึม แต่แฝงแววอ่อนโยนปรานี หล่อนเหลือบตาขึ้นมอง พลางขยับเสื้อแจ็กเกตหนังที่คลุมไหล่อยู่ให้แนบกระชับกับตัวถอนใจยาว

“ฉันคงหลับได้ยากมากคืนนี้ และถ้าจะหลับ ก็เห็นจะต้องพึ่งยาระงับประสาทเหมือนอาจารย์หรือคี๊ธเช่นกัน...เป็นไงบ้าง คุณออกไปตรวจดูรอบ ๆ บริเวณแล้วไม่ใช่หรือ พอจะมีเค้าเงื่อนความหวังบ้างไหม?”

“เรายังพอมีเวลาแห่งความหวังจนกว่าจะเช้า...”

เขาตอบไม่ตรงคำถาม

“สำหรับคุณ ถ้าเชื่อผมก็เข้าไปนอนพักเสียเถอะ และนอนให้หลับเอาแรงไว้ แม้จะต้องพึ่งยาก็ตาม มานั่งรอฟังข่าวอยู่แบบนี้ มันก็ไม่มีประโยชน์อะไร ผมสัญญาว่าทั้งสี่คนนั่นมาถึงเมื่อไหร่ ผมจะปลุกพวกคุณขึ้นทันที”

“ถ้าทั้งสี่คนนั้นมาถึง?”

เบลทวนคำเน้นช้า ๆ มองข้ามกองไฟมาที่ใบหน้าแข็งกระด้างเป็นมันเลี่ยมเหมือนหินสลักนั้น

“แปลว่า คุณยังมีความหวังอย่อีกหรือ?”

“อะ ดาร์ก ไนท์ อะซิงเกิ้ล สตาร์ อิส เบทเตอร์ แดนนะซิง!...”

เสียงของมัคคุเทศก์นำทาง ต่ำลึก

เบลฝืนยิ้มเอามืออันเย็นเฉียบทั้งสองอังเปลวไฟแล้วแหงนมองดูท้องฟ้าเบื้องบน อันหม่นสนิท ทึมทึบด้วยหมอก

“ใช่! ในราตรีที่มืดสนิท หากมีดาวแม้เพียงดวงเดียว ก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรเสียเลย...แต่คืนนี้ฉันมองไม่เห็นดาวสักดวง มีแต่พยับหมอก และฟ้าดำมืดทะมึน”

“วิทยุของผม ได้ยินสัญญาณอะไรบางอย่างแว่วออกมาคล้าย ๆ จะเป็นเสียงพยายามเรียก แต่ยังจับศัพท์ไม่ได้แน่ชัดนัก ขณะที่ผมเดินเลียบไปทางไหล่เขาด้านเหนือเมื่อกี้นี้”

เขาพยายามปลอบใจ เบลสั่นศีรษะ

“ฉันก็เปิดวิทยุสแตนด์บายอยู่ตลอดเวลา สาบานว่าไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย ถ้าคุณได้ยินจริงอาจเป็นเสียงของคลื่นอากาศ หรือมิฉะนั้นก็เกิดจากแร่ธาตุอะไรบางชนิด หรือมิฉะนั้นนิ้วของคุณเอง ก็คงจะไปกระทบกับตุ่มสเควันซ์ของวิทยุนั่นเข้า ทำให้เกิดเสียงซู่ขึ้นเหมือนใครพยายามเรียกมา”

ไม่เคยมีครั้งใดเลย นับตั้งแต่พบเห็นกันมาแต่ครั้งแรก จนกระทั่งร่วมเดินทางมาด้วยกัน ที่รพินทร์จะเห็นอิสซาเบลเชื่องซึมหงอยเหงาเหมือนคราวนี้ ตามปกติแล้วหล่อนเป็นคนร่าเริงแจ่มใสอยู่เป็นนิจ หูตาท่าที ถ้อยสำเนียงล้วนขี้เล่น และ

ก่อกวนกามาตลอดกาล แต่ยามนี้ ไม่เหลือเค้านั้นอีกเลย แทบจะกลายเป็นคนละคน แววตาหมองเศร้าอิดโรยอย่างน่าสมเพช

"ผมขอร้องอีกครั้ง นอนเสียเถอะ หมอเบล ผมเองก็จะนอนพักเหมือนกัน เราเหนื่อยกันเหลือเกิน ตลอดวันนี้"

"คุณไปนอนก่อนเถอะ ไม่ต้องห่วงฉันหรอก ให้ฉันนั่งอยู่ที่นี่อีกสัก 2-3 นาที"

รพินทร์ทรุดกายลงบนก้อนหินเตี้ย ๆฝั่งตรงข้ามกับหล่อน

"เอาละ ผมอนุญาตให้คุณนั่งอยู่ที่นี่ได้อีก 5 นาที แล้วขอสั่งให้คุณเข้านอนเลย ขณะนี้หัวหน้าใหญ่ หรืออาจารย์ของคุณก็กลายเป็นคนป่วยนอนหลับไปแล้ว รวมทั้งเคอเนล คี๊ธด้วย ผมจำเป็นจะต้องรับภาระหัวหน้าของคณะทั้งหมดแทน ซึ่งคุณจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผม"

"โปรดอย่าเหี้ยมเกรียม ดุดันกับฉันนัก ขณะนี้ฉันเปรียบเหมือนตัวคนเดียวแล้วนะ พวกฉันมาด้วยกัน 5 คน สองคนเปรียบเหมือนคนทุพพลภาพชั่วขณะ และหลับไปแล้ว อีกสองคนเป็นตายร้ายดีอย่างไรไม่ทราบได้ เหลือฉันอยู่คนเดียวเท่านั้น ฉันว้าเหว่เหลือเกิน ก็เห็นคุณคนเดียวเท่านั้นที่จะเป็นที่พึงปรึกษาในขณะนี้ได้..."

แล้วเบล ก็น้ำตาไหลพราก ลักษณะบอกชัดว่าอยู่ในอาการขวัญเสียขนาดหนัก...**ถูกแล้ว หล่อนอ่อนเยาว์ เด็กกว่าทุกคนในคณะ**

จอมพรานถอนใจเฮือก ลุกขึ้นจากที่เดิม ไปนั่งใกล้หล่อน โอบกอดไว้ พร้อมกับตบต้นแขนเบา ๆ

“ผมหวังดีต่อคุณ ไม่ได้เหี้ยมเกรียมดุดันอะไรหรอก และเข้าใจความรู้สึกของคุณในขณะนี้ดี”

เบลชี้มือเข้าไปในกระโจมพัก พูดเสียงเครือทั้งร้องไห้

“คิดดู ในนั้น เราเคยนอนรวมกลุ่มกันอยู่ 5 คน จริงอยู่คืนนี้แม้เราจะนอนกัน 3 คน คืออาจารย์ คี๊ธ และฉัน แต่ทั้งสองคนนั่นไม่ต้องพูดถึงเขาก็เปรียบเหมือนคนตายไปแล้วแม้ชั่วขณะเพราะเจ็บป่วย คงเหลือฉันเพียงคนเดียวเท่านั้น...คนเดียวที่จะต้องนอนลืมตาโพลง คิดถึงพวกเราอีกสองคนที่สูญหายไปมันจะทรมานสักแค่ไหน จะหันหน้าไปหารือใครก็ไม่ได้...รพินทร์ ฉันขอร้อง ประเดี๋ยวคุณให้พรานของคุณคนใดคนหนึ่ง เข้าไปเป็นเพื่อนฉันสักคนได้ไหม ในนั้นฉันไม่กล้านอนคนเดียว”

“ตกลง เดี๋ยวผมจะให้เส่ย เข้าไปนอนเฝ้าเป็นเพื่อนคุณอยู่ในกระโจมนั่นด้วย และตัวผมเอง ก็จะหาที่นอนอยู่ใกล้ๆ กระโจมพักของคณนี่แหละ ไม่ห่างไปไหนหรอก”

“ขอบคุณ ขอบคุณอย่างที่สุด!”

กายของหล่อนสะท้านสั่น ยกมือทั้งสองขึ้นแตะซับน้ำตาที่แก้ม ดูๆไปแล้วก็น่าสมเพชไปอีกแบบหนึ่ง สำหรับอิสซาเบลในภาวะเช่นนี้

“คุณเป็นหมอ เบล ถามจริงๆ เถอะ อาการของด็อก-เตอร์สแตนลีย์เป็นอย่างไรบ้าง?”

“ต้องดูพรุ่งนี้ ขณะที่เขารู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้ง ฉันรู้สึกว่าเขาจะได้รับการกระทบกระเทือนที่สมองมาก คี๊ธเองก็จัดว่าหนัก แต่ยังค่อยยังชั่วกว่านิดหน่อย เพราะมีแต่บาดแผลสด

เท่านั้น แต่อาจอักเสบและระบมมาก เมื่อกี้นี้ก่อนจะหลับ เขาก็มีอาการไข้”

“เมื่อทุกคนตกอยู่ในภาวะย่ำแย่ โดยมีคุณปลอดภัยเรียบร้อยที่สุดอยู่คนเดียว ในคณะของฝ่ายคุณ คุณก็จะต้องทำตัวให้เข้มแข็งที่สุด อย่าอ่อนแอเป็นอันขาด ผมรับรองได้ว่า ผมและพวกผมซื่อสัตย์สุจริตต่อพวกคุณเสมอ”

กล่าวจบ เขาก็ประคองหล่อนให้ลุกขึ้นยืน พร้อมกับใช้วิทยุของตนเรียกเส่ยอยู่ครู่เดียว เจ้าพรานเด็กหนุ่มก็โผล่เข้ามา

“เส่ย นายห้างบ๊อบ และนายห้างคี๊ธเจ็บมากคงจะนอนสลบไสลทั้งคืนโดยไม่รู้สึกตัวจนกว่าจะเช้า เส่ยเข้าไปนอนเป็นเพื่อนแหม่มเบลในกระโจมนั่นด้วย คืนนี้แหม่มเบลขวัญไม่ค่อยจะดีนัก ฉันจะคอยดักฟังข่าวบุญคำกับพวกนั้นเอง”

เส่ยรับคำอย่างว่าง่าย รพินทร์หันมาพยักหน้ากับอิส-ซาเบล แล้วจูงมือหล่อนนำไปส่งยังเต็นท์พักแรม แหวกม่านกระโจมให้ แม่ผมแดงพึมพำขอบคุณอีกครั้งก่อนจะก้าวเข้าไป และเจ้าพรานเด็กหนุ่ม ก็มุดลอดประตูกระโจมเข้าไปด้วย

รพินทร์ ไพรวัลย์ ถอยกลับมาเตรียมที่นอนของเขา ตรงบริเวณกองไฟใกล้ๆ กระโจมพักของนายจ้าง หลังแตะพื้นศีรษะหนุนเป้ ไรเฟิลและไฟฉายวางไว้ข้างๆ กาย เขาเองก็ไม่หลับโดยง่ายเช่นกัน นอกจากจะนอนสูบบุหรี่ มองอย่างปราศ-จากจุดหมายขึ้นไปบนท้องฟ้าดำมืด บัดนี้ รอบอาณาเขตค่าย

พักเงียบสงัด ได้ยินแต่เสียงฟืนแตกปะทุในกองไฟนานๆครั้ง และสายลมเย็นเฉียบที่พัดกิ่งไม้ไหว

คิดถึงยอดรัก...ดารัน...

คิดถึงภาพของตนเอง ที่ตบหน้าคริส และหยาดน้ำตาของหล่อนก่อนที่จะบอกลา ระหว่างที่เดินหายเข้าไปพายุก้อนหินถล่ม...

คิดถึงเชิดวุธ ผู้ซึ่งท่านนายพลบิดาได้ฝากฝังกับเขาไว้...

คิดถึงพรานคู่ใจซ้ายขวา บุญคำ และจัน...

แล้วก็ปลง ถึงอาตมา...เกิดเป็น รพินทร์ ไพรวัลย์ เหตุใดจึงอาภัพนัก เหนื่อยยาก ลำเค็ญ เลือดตาแทบกระเด็นมาตลอดชีวิต ไม่เคยมีความสุขสมจินต์เหมือนใครอื่นเขาบ้างเลย นี่จะมีชีวิตลำบากยากแค้นแสนเข็ญไปอีกนานสักเท่าใดหนอ

รำพึงตรึกนึกแล้ว คนที่เคยเข้มแข็งทรหดที่สุดก็น้ำตาตกใน เขาเบื่อชีวิต เบื่อหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่อยากจะให้มีพรุ่งนี้อีกแล้ว...

กาลเวลาเดียวกัน และเย็นเดียวกันนั้นเอง ระหว่างหินกลิ้งบนหน้าผาของช่องแคบ อันสร้างความโกลาหลวิกฤติให้แก่คณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ทางฝ่ายติดตาม ก็เผชิญปรากฏการณ์ที่ละม้ายคล้ายคลึง...

ขณะนั้น อนุชาและหนานอิน กำลังไต่ทางขึ้นด่านช้างบริเวณที่สูงชันขึ้นไป ก่อนจะเข้าถึงเขตซับบอนเล็กน้อย โดยทิ้งช่วงดาริน ผู้ตามมาเบื้องหลังประมาณ 20 เมตร และถัดไป ก็เป็นเชษฐา ไชยยันต์ คะหยิ่นกับพวกลูกหาบ ที่พารั้งท้ายห่างออกไปอีก ในบัดดล โดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวมาก่อนเลย เสียงอนุชาตะโกนลั่นออกมาว่า

“เฮ้ย!”

ดารินแหงนวูบขึ้นไป สิ่งที่หล่อนเห็นพี่ชายกลางเผ่นเข้าปะทะพรานเฒ่าหนานอิน แล้วกระชากล้มกลิ้งกระจัดกระจายหลบเข้าไปบังอยู่โคนต้นไม้ใหญ่ในหมู่ป่าหินด้านที่ต่ำลงมาเล็กน้อย และที่กำลังกลิ้งขลุกๆ หล่นสวนทางมาอย่างติดๆ ก็คือก้อนหินใหญ่ลักษณะเกือบจะกลมก้อนหนึ่ง เกิดอาเพศอันใดไม่ทราบได้ ในขณะนี้ มันกระดอนหล่นพุ่งลงมาตามเส้นทางด่านที่ทุกคนกำลังเดินขึ้นไปในขณะนี้ พร้อมกับสะเก็ดหินดินร่วนที่มันกระทบกระแทกแตกเป็นฝุ่นพรูตามมาเป็นกลุ่ม

มันผ่านพ้นร่างของอนุชากับหนานอินมาได้แล้วอย่างหวุดหวิด แล้วก็บดทับทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนรถบดถนน ตรงเข้าหาดาริน วราฤทธิ์ ผู้เงยขึ้นไปเห็นอย่างตะลึงจังงัง

“น้อย ระวัง!”

มีเสียงแผดร้องเตือนสุดเสียง ดังขึ้นมาจากด้านต่ำลงไป ดูเหมือนจะเป็นเสียงของเชษฐาและไชยยันต์ ที่อุทานออกมาในประโยคเดียวกัน เนื่องจากพวกที่ตามมาด้านหลังข้างล่างต่ำลงไปก็เห็นภาพนั้นเช่นกัน

ดารินมาได้สติเอาก็ต่อเมื่อได้ยินเสียงโวยวายจากพวกข้างล่างที่ตามกันมาเป็นพรวนนั่นเอง

ด้วยสัญชาตญาณป้องกันตัวและหลีกภัยที่คุ้นเคยดีเยี่ยมมาก่อนแล้ว (แม้ว่าจะเรื้อไปเพราะไม่ได้มีโอกาสใช้งานเลยชั่วระยะเวลาหนึ่ง) ดารินกระโจนหลบเข้าข้างทางทันที หล่อนไม่มีอะไรกำบังนอกจากจะยึดเข้าหาหน่อหินเล็กๆ ริมโตรกเหวก้อนหนึ่ง เพราะคำนวณเห็นแล้วว่าหินก้อนที่กลิ้งตรงเข้ามาหาหล่อน

นั้นไม่ได้ใหญ่โตอะไรมากเกินไปนัก และเนื้อที่ของเส้นทางด่านก็กว้างขวางพอที่จะหลีกได้

เสียงดังตม และตม ที่มันกลิ้งกระเด้งกระดอนลงมาพร้อมกับลมวูบใหญ่ติดตามมันมาด้วยนั้น ผ่านหล่อนไปแล้ว ไม่ถึงกับหวุดหวิดจวนเจียนเกินไปนัก ผิดกับที่หล่อนเห็นมันกลิ้งเข้าใส่พี่ชายกลางกับหนานอินอย่างกะทันหันฉับพลัน เพราะระยะใกล้เคียงที่สุดอย่างน่าหวาดเสียว จนกระทั่งสองคนนั่นต้องเผ่นกันอย่างฉุกละหุกรีบด่วนแทบไม่คิดชีวิต

เมื่อมันผ่านพ้นหล่อนไปได้ ก็สวนทางลงต่อไปยังคณะของเชษฐา ไชยยันต์ ผู้ทิ้งช่วงห่างลงไปมาก ดารินมีเวลาพอที่จะเหลียวกลับลงไปมองความเกรี้ยวกราดของไอ้หินระยำลึกลับก้อนนั้น ซึ่งในขณะนี้ หล่อนยังไม่สามารถจะทราบได้ว่า มันหลุดจากตำแหน่งที่เคยดั้งเดิม และร่วงหล่นสวนทางลาดชันลงมาได้อย่างไร

เนื่องจากระยะยังห่างไกล และพอจะมีเวลาอย่างเหลือ-เฟือสำหรับฝ่ายของเชษฐาที่แลขึ้นไปเห็นวิกฤติกาลนั้น ทั้งคณะรวมทั้งพวกลูกหาบ หลีกชิดกับริมทาง ซึ่งเห็นว่าควรจะปลอดภัยที่สุด และกำลังของหินก้อนเขื่องที่กลิ้งลงมา ก็หล่นมาถึงตะพักตอนหนึ่ง เป็นการผ่อนแรงลงมากแล้ว ผลที่สุด อัตราความเร็วของมันที่สวนทางมาก็เริ่มค่อย ๆ ช้าลงเป็นลำดับ และแล้วในที่สุด ก็ไปหยุดกระแทกและพิงอยู่กับโคนต้นงิ้วใหญ่ริมทางด่านด้านขวามือ โดยผ่านคณะเชษฐากับลูกหาบไปได้แค่ 4-5 เมตร น้ำหนักและแรงส่งตัวที่กลิ้งลงมาของมัน ทำให้งิ้วต้นนั้นหักโค่น

งัดรากขึ้นมา ตัวลำต้นล้มครืนลงไปปะทะป่าข้างทางดังสนั่นหวั่นไหว

เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นภายในเวลาไม่เกิน 1 นาทีครึ่ง นับตั้งแต่มันเริ่มต้นหลุดออกจากตำแหน่งที่ตั้งเดิม ตลอดจนกลิ้งสวนทางลงมาหมายบดขยี้คณะเดินทางทั้งหมด โดยมีอนุชาและหนานอินเป็นเป้าหมายอันตรายแรกสุด เพราะเป็นคู่ที่ใกล้กับเหตุการณ์ตอนเกิดขึ้นครั้งแรกมากกว่าคนอื่นๆ

ด้านล่างโวยวายกันลั่น ฟังไม่ได้ศัพท์ ส่วนกลางคือดารินยังยืนกะพริบตาปริบๆ มึนงง ส่วนด้านบนสุด ทั้งอนุชากับหนานอินกำลังประคองฉุดกันขึ้นมายืน และสอบซักถามพูดจาอะไรกันเองเร็วปรื๋อ ฟังไม่ได้ศัพท์

“เฮ้ย! นั่นมันเกิดกลียุคอะไรขึ้นมาน่ะ?”

เสียงไชยยันต์ตะโกนถามโดยผ่านเครื่องส่งวิทยุ และมันดังขึ้นทุกเครื่อง จากดาริน ขึ้นไปจนกระทั่งถึงอนุชา ผู้เป็นหน่วยหน้าสุด แสงสว่างยังพอมองเห็นอะไรชัดเจน แม้จะเย็นเต็มที แม้ทั้งสามจุดก็พอจะมองเห็นกันได้ว่าใครอยู่ในตำแหน่งไหนบ้าง เพียงแต่ห่างกันอยู่เป็น 3 จุดเท่านั้น

ดารินยังยืนงงเฉย พินิจขึ้นไปยังพี่ชายกลางด้านบนสุดกับหนานอิน กึ่งอึดใจต่อมา ก็ได้ยินเสียงห้าวๆ ของ ม.ร.ว.อนุชาบอกมาว่า

“ยังไม่รู้เหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้น อยู่ๆ ไอ้หินก้อนนั้นมันก็ไหวตัวขยับ แล้วหลุดจากพื้นที่ตั้งอยู่เดิมกลิ้งลงมาใส่ ระยะที่มันจะตกลงมาบดห่างจากฉันและหนานอินแค่ 15 วาเท่านั้น ดูคล้ายๆ อุปัทวเหตุ พวกเราข้างล่างเป็นอะไรบ้างหรือเปล่า?”

"ไม่เป็นไร ทุกคนหลบทัน ว่าแต่เธอกับหนานอินเถอะเรียบร้อยดีหรือ?" เสียงเชษฐาถามก้องขึ้นมา

"ครับ พี่ใหญ่ ผมกับหนานอินไม่เป็นอะไรมาก ถลอกปอกเปิงหัวโนกันบ้างคนละนิดละหน่อยเท่านั้น เพราะกระโจนเข้ามาชนก้อนหิน"

"น้อยขึ้นไปสมทบกับกลางและหนานอิน แล้วทั้ง 3 คนหยุดรอก่อน อย่าเพิ่งเคลื่อนไหวขึ้นไป พี่กับไชยยันต์และพวกเราทั้งหมดจะตามขึ้นไปเดี๋ยวนี้"ราชสกุลอันเป็นพี่ชายใหญ่สั่งการ

ดารินขมวดคิ้วเม้มริมฝีปากแน่น หล่อนกำลังพิเคราะห์สาเหตุ ขณะเดียวกันก็เดินออกจากที่หลบ ไต่ทางขึ้นไปยังพี่ชายกลาง และหนานอิน ผู้กำลังยืนรออยู่ ทันทีที่หล่อนขึ้นไปถึงในเวลาอันรวดเร็ว ยังไม่ซักถามอะไรทั้งสิ้น ไรเฟิลที่สะพายอยู่กับไหล่ บัดนี้ถูกปลดลงมาถือในลักษณะเตรียมพร้อม และมองสูงขึ้นไปด้านบนอันเป็นยอดเนินของทางด่านบริเวณนั้นเพื่อคนหาตำแหน่งที่มาของหินลูกกลับ อันสอเจตนาว่าต้องการจะหล่นสวนทางกลิ้งลงไปบดทับทุกคน ที่อาศัยเส้นทางนี้ขึ้นมา

อนุชาเองก็ยืนจุ๊ปากเบา ๆเอานิ้วเกาแก้มกรากอย่างยังทายอะไรไม่ออกเช่นกัน ส่วนหนานอินกำลังเอาผ้าขาวม้าที่เคียนเอวอยู่เป่าไอร้อนจากปาก ขยี้ตรงหน้าผากเหนือคิ้ว ที่โนช้ำเขียวเป็นลูกเท่ามะนาว แต่ไม่แตกแบบคนหนังดี

ระหว่างที่ทั้งสามคนกำลังรอเชษฐา ไชยยันต์ และคะหยิ่นซึ่งไต่ทางขึ้นมาสมทบอย่างรวดเร็วโดยยังไม่ขยับเขยื้อน

ขึ้นไปตามคำสั่งของพี่ชายใหญ่นั้น บรรยากาศรอบด้านมันเต็มไปด้วยความเงียบ เงียบจริงๆ ไม่มีแม้แต่เสียงจักจั่นเรไรหรือสำสำเนียงอันควรเป็นเสียงปกติสามัญทั่วไปของราวไพร แม้แต่ใบไม้รอบด้านก็ไม่กระดิก มุมด้านบนอันเป็นยอดเนินตำแหน่งนั้น เป็นมุมอับ ไม่สามารถมองขึ้นไปเห็นอะไรต่ออะไรได้ถนัดนัก เพราะต่างยังยืนอยู่บนหนทางลาดก่อนจะถึงยอดของเนิน ซึ่งพอจะสังเกตได้ว่า มันเป็นป่าหินที่ขยายใหญ่ออกไปจากด่านช้างธรรมดา

คร่เดียว ทั้งสามคนก็วิ่งขึ้นมาถึง โดยยังทิ้งให้พวกลูกหาบแบกของตามมาเบื้องหลัง

“อะไรกันนี่ หินก้อนนั้นมันกลิ้งสวนทางลงมาหาพวกเราได้ยังไง”

เชษฐาถามหอบๆ เงยหน้าขึ้นมองกราดอย่างพินิจ

“เดิมมันตั้งหมิ่นๆ อยู่ตรงแง่ปากทางขึ้นนั่นครับ”

อนชาหรือพรานชดในอดีต ชี้มือบอกพี่ชายด้วยเสียงแผ่วต่ำ เขาเองก็กำลังใช้ความคิดหนัก ระยะมันห่างจากที่ทุกคนยืนอยู่ขณะนี้ขึ้นไปแค่ 15-16 วาเท่านั้น

“ผมกับหนานอินไม่ได้มองอะไรมาก ก้มหน้าก้มตาไต่ทางขึ้นไป เพราะมันชันมากอย่างที่เห็นอยู่นี่ พอดีได้ยินเสียงมันลั่นครึก ครั้งแรกก็ยังไม่สนใจอะไรนัก พออีกครึกเดียวเท่านั้นมันก็กลิ้งสวนทางลงมาเลย ราวกับถูกอะไรงัดงั้นแหละ”

“เอ...มันแปลกพิกล แฮ้...” พรานครูผู้เฒ่าบ่นมาอีกคนหนึ่ง “นี่ถ้าพรานชดกระชากหนานอินช้ากว่านั้นอีกนิดเดียว หนานอินคงถูกบดแหลกไปแล้ว สงสัยเจ้าป่าเจ้าเขาแถวนี้จะลอง

ดีเราหรือยังไงหว่า หนานอินเดินผ่านเส้นทางนี้ตั้งแต่หนุ่มจนแก่ ยังไม่เคยเจอดีแบบนี้สักที เดี๋ยวเหอะ เดี๋ยวได้เห็นดีกัน”

ประโยคหลังแกพูดพร้อมกับหัวร่อหึ ๆ ในลำคอ

“ไป ขึ้นไปดูให้ชัด ว่าหินเวรก้อนนั้นมันหล่นสวนทางพวกเราลงมาได้ยังไง”

พี่ชายใหญ่ของคณะพูดขรึม ๆ แล้วทั้ง 6 คน อันประกอบด้วยอนุชา หนานอิน ดาริน เชษฐา ไชยยันต์ และคะหยิ่น ก็ไต่ทางอย่างระมัดระวังตรงไปยังตำแหน่งที่อนุชาชี้บอกทันที โดยมีพรานเฒ่าหนานอินนำขึ้นไปเป็นคนแรก

เมื่อขึ้นมาถึงที่หมายอันเป็นบริเวณที่โล่งอุดมไปด้วยป่าหินรอบด้านบนยอดเนิน ต่างก็ตรงเข้าไปตรวจรอยอันเคยเป็นตำแหน่งที่ตั้งของหินก้อนนั้น ลักษณะของมันที่เพิ่งจะขยับหลุดออกไป มองเห็นจากพื้นอันเป็นดินลูกรังแห้งผากว่า แต่ดั้งเดิมนั้น มันวางติดอยู่กับพื้นเตียงตื้น ๆ เท่านั้น ไม่ได้มีรากหรือส่วนที่จะฝังจมลงไปในดินมากนัก ตรงนั้นปรากฏเป็นหลุมตื้น ๆ ลึกเพียงไม่ถึง 7 นิ้วฟุต ประกอบกับตำแหน่งที่ตั้งอยู่อย่างหมิ่นเหม่เหนือช่องทางสูงชัน จึงเป็นไปได้เหมือนกัน ที่มันจะมีโอกาสพลัดหลุดจากที่เดิมของมัน

แต่แน่ละ อยู่ ๆ มันจะหลุดลงมาเฉย ๆ ไม่ได้ นอกจากมีพลังอะไรมาดันผลัก และเป็นพลังที่มากพอสมควร เพราะอย่างน้อยหินก้อนนั้น คะเนน้ำหนักก็เห็นจะไม่น้อยกว่า 2 ตันครึ่ง

ระหว่างที่เชษฐา ไชยยันต์ ตรวจดูหลุมอันเป็นที่ตั้งของมัน และพิจารณาไปรอบ ๆ ใกล้เคียงบริเวณ ซึ่งก็ยังไม่อาจพบร่องรอยอะไรทั้งสิ้น เนื่องจากพื้นแห้งแข็งมาก หนานอินกับอนุชาเดินสำรวจห่างออกไปอีกเล็กน้อย ตามโขดหินที่งอกอยู่เกะกะทั่วไป ดารินนั้นยืนนิ่ง ไรเฟิลในมือถือชูในลักษณะสี่สิบห้าองศาขึ้นด้านบน

หล่อนกวาดตาคมกริบซอกแซกไปรอบด้านเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคอยระวังคุมเชิงให้แก่พี่ชายกลาง

เสียงเชษฐากับไชยยันต์ ผู้ยังนั่งคกเข่าเอาหัวชนกันอยู่ซุบซิบหารืออะไรกันอยู่พึมพำ

“แกคิดยังไง เชษฐา?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ผู้เพิ่งจะจากเมียและลูกอ่อนมากระซิบถาม

“มีพลังงานอะไรสักอย่างหนึ่ง มาผลักดันก้อนหินนี้อย่างแน่นอน และมีเจตนารายกับพวกเราทุกคนด้วย ลำพังหินตั้งอยู่เฉย ๆ และน้ำหนักถึงขนาดนั้น ต่อให้วางอย่างหมิ่นสักขนาดไหนมันก็ไม่มีวันจะกลิ้งร่วงลงไปเองอย่างแน่นอน”

เชษฐากระซิบตอบ

“พลังงานอะไร กลางเองก็บอกกับเราเมื่อกี้นี้ว่า เขาไม่เห็นอะไรสักอย่าง เห็นแต่หินมันตกใส่อย่างเดียวเท่านั้น”

“กลางกับหนานอินจะมองไม่เห็นอะไร ขณะที่ก้อนหินนั้นพลัดตกใส่ เพราะทั้งสองคนระหว่างนั้นอยู่ในระดับต่ำลงไปในมุมเทลาด ก้อนหินนั้นอยู่ในระดับสูงเหนือหัว ทัศนวิสัยด้านบนลับตา”

อดีตท่านทูตทหารกล่าวอย่างระมัดระวังตริตรอง

ขณะนั้นเอง คะหยิ่น ผู้พอขึ้นมาถึงก็พังพาบลงนอนกับพื้นเอาหูแนบดินฟังอะไรอยู่ด้วยความสามารถพิเศษของมันชนิดที่ไม่มีใครเหมือน ก็ลุกขึ้นทันที ย่องเข้ามาหาเชษฐากับไชยยันต์อย่างรวดเร็ว

“นาย...นาย...”

เจ้านักเลงโตหล่มช้างกระซิบเร็วปรื๋อ ละล่ำละลัก

“ถ้าหูคะหยิ่นไม่หลอก คะหยิ่นได้ยินเสียงมันเดินอยู่ในป่าหินใกล้ๆ ตัวเราแค่นี้เอง เดินย่องอย่างเบาที่สุด ถ้าไม่เอาหูฟังกับดินก็ไม่ได้ยิน”

“เอ็งได้ยินเสียงเดิน ก็อะไรล่ะ ที่เดินหรือย่อง?”

ไชยยันต์ ซึ่งบัดนี้จากการกรำป่าร่วมกับคะหยิ่นมาเป็นเวลานาน พอจะพูดและเข้าใจภาษากะเหรี่ยงได้พอสมควรแล้ว ถามขึ้นในขณะที่เชษฐาก็หันขวับไปจ้องเจ้ากะเหรี่ยงยักษ์ที่ร่วมผจญภัยกันมาในอดีต

คะหยิ่นหน้าตาเลิกลั่ก อ้าปากบอก แต่ไม่มีเสียงผ่านลำคอ เพียงแต่อาศัยสังเกตอาการขยับปากของมันเท่านั้น

“ช้าง!”

เพียงแต่คะหยิ่นขยับปากเท่านั้น ทุกคนก็สะดุ้งสุดตัวพร้อมกันหมด ด้วยเสียงที่ทำลายความเงียบดังสนั่นขึ้น

มันแปร้...ยาวขึ้นก่อน ราวกับใครเอาทรัมเป็ตสักสิบตัวมาเป่าขึ้นพร้อมกัน ติดตามมาด้วยเสียงหินในป่าหินซีกซ้ายมือเคลื่อนไหวสะเทือน เพราะถูกชนกระแทก เสียงฝีเท้าที่ย่ำถี่หนักเคลื่อนไหวรวนเรไปทางโน้นทีทางนี้ทีชุลมุนสับสนไปหมด พร้อม

กันก็มีเสียงช้างแผดร้องอย่างเกรี้ยวกราด ระคนเจ็บปวด เสียงโอ๊ก...สลับไปกับแปร่แปร่น ผงคลีลอยคลุ้งตลบขึ้นมาจากป่าหินซีกซ้ายมือห่างออกไปไม่เกิน 20 เมตรเท่านั้น ท่ามกลางม่านของหน่อหินที่ขึ้นเป็นฉากบังอยู่สลับซับซ้อน

ไม่จำเป็นจะต้องร้องบอก หรือสั่งการใดๆ กันเลย ทั้ง 6 คนวิ่งพรูกระโดดข้ามหินที่วางอยู่เกะกะเหล่านั้น ตรงเข้าไปยังตำแหน่งที่มาของเสียง ซึ่งดังในลักษณะแปลกประหลาด ยากที่จะทายเหตุการณ์นั้นถูก

เชษฐา ไชยยันต์ ดาริน และคะหยิ่น พรวดเข้าไปทางซอกหนึ่ง อนุชาและหนานอินก็กระโจนลิ่วเข้าไปอีกทางด้านหนึ่ง จะก่อนหรือหลังกันก็ชั่วเสี้ยววินาทีเท่านั้น

แล้วภาพที่เห็นอย่างชุลมุนชุลเกนั้น ก็สะกดให้ทั้งหมดตะลึงไปชั่ววิบตาหนึ่ง

บริเวณนั้น เป็นพื้นที่ราบโล่ง ปราศจากหินใหญ่งอกขึ้นมาเลย เหมือนจะเป็นเวิ้งลานเนื้อที่กว้างใหญ่ประมาณ 100 ตารางวา ช้างใหญ่ 3 ตัว กำลังอยู่ในภาวะต่อสู้กันอยู่อย่างตะลุมบอน ซวนเซปัดเป่ และหมุนวนไปรอบๆ **ที่สังเกตเห็นได้ชัดที่สุด เพราะขาที่เขยกก้าวขยับไม่ถนัดนั้น คือไอ้ด้วนของดารินแน่ๆ**

ขณะนี้มันกำลังใช้งวงมัดงาของพลายฉกรรจ์ตัวหนึ่งไว้ทั้งสองข้าง โดยบีบรัดเข้าหากัน จนเจ้านั่นร้องอย่างเจ็บปวดตัวโก่ง ส่วนอีกตัวหนึ่งเป็นสีดอ กำลังใช้หัวอันใหญ่โตของมัน พุ่งเข้า

กระแทกตะลุยไล่ตามสีข้างและลำตัวของเจ้าด้วนเป็นพัลวัน เป็นการช่วยเพื่อนของมันที่ถูกเจ้าด้วนบีดรัดงาไว้

สองรมหนึ่ง!

ท่ามกลางการสัประยุทธ์กันอย่างชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพันนั้น เจ้าด้วนไม่ยอมคลายวงรัดงาของคู่ต่อสู้ด้านหน้าออก โดยยอมให้อีกตัวหนึ่งกระแทกชนร่างของตนเองปัดเป๋ไปกระแทกกับผนังหินก้อนใหญ่ มันกำลังอยู่ในภาวะเสียเปรียบอย่างเต็มที่และเป็นการต่อสู้อย่างชนิดยอมตาย

ทกคนที่พรวดเข้ามา ตวัดปืนขึ้นไหล่หมด ยกเว้นดาริน คนเดียว ที่เต้นเร่า มีเสียงเท่าไหร่ก็ตะโกนออกไปจนหมด

“อย่ายิง เจ้าด้วน! ระวังจะถูกมันเข้า!”

เสียงสุดท้ายของหล่อนถูกกลบด้วยกัมปนาทของ .458 จากมือของอนุชา ซึ่งระเบิดครืนขึ้นเป็นคนแรก เจ้าคชสารสีดอที่กำลังเอาหัวดันกระแทกสีข้างเจ้าด้วนอยู่อย่างดุเดือด ถล่มทั้งสี่ขาลงทันที เพราะกระสนของ‘พรานชด’เจาะเข้าขมับทะลออกอีกด้าน ผ่านที่ตั้งของมันสมองชิ้นส่วนของกระดูกบางชิ้นปลิวกระเด็นตามทางออกของกระสุนด้วย

จากเสียงปืนที่สนั่นลั่นโลกนั้นเอง เจ้าด้วนปล่อยงวงที่มัดพันงาของคู่ต่อสู้ออกเพราะมันก็ตกใจ และอยู่ในภาวะอ่อนเปลี้ยเต็มทีจากการถูกรุม เจ้าพลายงาแหลมแว้งตัวสะบัดกลับฟืดเข้าใส่ทางด้านเชษฐา ไชยยันต์ ดาริน คะหยิ่น ทันที

เพียงมันปักหัวดิ่ง ก้าวออกมาได้เป็นก้าวแรกเท่านั้น หนานอินก็ตอกตูมเข้าด้วย .375 ประจำมือ ทะลวงเข้าไปในช่องรูหูในระยะห่างเพียง 5-6 วา และคราวนี้ก็ติดตามมาด้วย

.458 ในมือของเชษฐา และลูกซองชนิดลูกโดดของคะหยิ่น มีดารินเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้ลั่นกระสุน เพราะมัวตะลึงต่อภาพอย่

ช้างงาตัวนั้นขาดใจตายก่อนที่ร่างมันจะทันล้มถึงพื้นเสียด้วยซ้ำ เพราะการยิงอย่างเผาขน จากปืนขนาดหนักหลายกระบอก เป้าหมายล้วนศีรษะทั้งสิ้น และความจริงนั้นมันก็ถึงกาลอวสานลงด้วย .375 นัดแรกของหนานอินแล้ว แม้จะไม่ถูกกระหน่ำซ้ำ

เสียงไรเฟิลที่ระดมแผดหดังกึกก้องสะเทือนไปทั้งป่าหินนอกจากจะยังผลให้ช้างร้าย ซึ่งยังไม่ทราบที่มาสองตัว อยู่ในภาวะรุมเล่นงานเจ้าด้วนเพียงตัวเดียว ล้มครืนโดยไม่กระดิก-กระเดี้ย ก็ยังก่อให้เกิดผลตามมาอีกชนิดหนึ่ง ซึ่งทุกคนไม่คาดหมายมาก่อน

เสียงป่าหินรอบด้านลั่นคึก ๆเสียงช้างจำนวนไม่ต่ำกว่า10ตัว อันยังมองไม่เห็นตัว แล่นอ้าวป่าราบเตลิดเปิดเปิงกระจัด-กระจายออกไปทันที แสดงว่ายังมีพวกมันอีกจำนวนมาก ที่ซุ่มกำบังหินอยู่ก่อนแล้ว อนุชากับหนานอินขยับจะแล่นตามไล่ยิง แต่เชษฐาตะโกนร้องสั่งห้ามไว้

“ไม่ต้องตาม หยุดอยู่แค่นี้”

ทั้งสองจึงชะงักอยู่เช่นนั้น

ท่ามกลางฝุ่นผงคลีที่ยังมัวตลบ จากสถานที่อันเป็นยุทธภูมิต่อสู้ระหว่าง 2 ต่อ 1 และบริเวณรอบด้านไกลออกไป

ซึ่งเกิดจากการแตกหนีของพวกที่ยังซุ่มคุมเชิงเงียบๆ อยู่ในครั้งแรก ทุกคนเห็นเจ้าด้วนตะแคงลู่ไปติดอยู่กับหินใหญ่ ขาหลังข้างที่เจ็บยังงอเขยก ชูงวงสูง และร้องแอ้ๆ อยู่เช่นนั้น

"เจ้าด้วน นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมแกถึงมาถูกไอ้ช้างพวกนั้นรุมทำร้ายอยู่ตรงนี้"

ดารินร้องเสียงสั่น ขยับจะปรี่เข้าไปหา แต่เชษฐาคว้าแขนน้องสาวไว้ยึดมั่น ไม่ยอมให้เข้าไปใกล้อย่างยังไม่ยอมไว้วางใจอะไรทั้งสิ้น ไชยยันต์กับคะหยิ่นก็ยังประทับปืนเตรียมพร้อมจ้องไปทางเจ้าด้วน ซึ่งถ้าหากมันแสดงอาการกิริยาเป็นพิษเป็นภัยขึ้นเช่นไร มันก็จะต้องถูกคว่ำลงเหมือนเจ้าสองตัวนั่นอย่างแน่นอน

ดารินยังตะโกนร้องเรียกช้างพิการตัวที่หล่อนช่วยเหลือไว้เมื่อเช้านี้ เสียงดังลั่นอยู่เช่นนั้น ขยับจะเข้าไปหาให้ได้ แต่พี่ชายล็อกตัวไว้อย่างเหนียวแน่นที่สุด

"อย่าเข้าไป น้อย อย่าเพิ่งไว้ใจอะไรทั้งสิ้น มันกำลังเจ็บและกำลังบ้าเลือดจากการต่อสู้ รวมทั้งตกใจเสียงปืนด้วย"

ทุกคนบัดนี้ยืนนิ่งกันไปหมดชั่วขณะ จ้องเขม็งไปยังเจ้าด้วน ซึ่งยืนพิงก้อนหินอย่างอ่อนเปลี้ยสะบักสะบอม ต่างเพิ่งจะมาสังเกตเห็นอีกครั้งว่าที่บริเวณสะบักด้านขวาของมัน ถูกงาของคู่ต่อสู้แทงเป็นแผลเข้าไป จะลึกสักเท่าไหร่ยังไม่ทราบได้ แต่เห็นเลือดไหลรินเป็นทางไปตามขา

"โธ่...ด้วน!"

ม.ร.ว.สาวครางออกมาด้วยเสียงสะท้าน ส่ายหน้าอยู่ไปมา น้ำตาของหล่อนคลอด้วยความสงสาร แล้วตะเบ็งเสียงลั่นปนร้องไห้ว่า

"บ้า! ...ทุกคนบ้าที่สุด นี่ไม่มีใครเข้าใจอะไรบ้างเลยหรือเดี๋ยวนี้ฉันรู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร ลดปืนลงเสียทีไชยยันต์คะหยิ่น ถ้าไม่ได้เจ้าด้วน ป่านนี้พวกเราทั้ง 6 คน ถูกล้อมกรอบกระทืบแบนไปหมดแล้ว จากไอ้ช้างร้ายโขลงนั้น"

ทั้งหมดคอแข็ง เงียบกริบ ไชยยันต์กับคะหยิ่นค่อยๆ ลดปืนลง เสียงดารินโวยวายต่อไปว่า

"ดูซิ เจ็บขาอย่างเดียวยังไม่พอ ยังถูกแทงจากไอ้พวกนั้นอีก เพราะมันเจตนาจะช่วยชีวิตพวกเราไว้แท้ๆ เป็นการสนองคุณ แสดงกตัญญูกตเวทีสงสด การกระทำของมันครั้งนี้เป็นการเสียสละชีวิตเพื่อช่วยพวกเราไว้ ขนาดไม่สมประกอบ ก็ยังกล้าสู้สองต่อหนึ่งด้วย พี่ใหญ่ปล่อยน้อยซิคะ น้อยจะเข้าไปหามัน"

หล่อนสะบัดแขนเต็มแรง แต่พี่ชายไม่ยอมปล่อย ซ้ำไชยยันต์ยังช่วยยึดไว้อีกด้วย พูดปลอบโยนมา

"เอาละ น้อย พวกเราก็คิดว่าพอจะรู้แล้ว ว่าเจ้าด้วนของเธอประกอบวีรกรรมอะไรไว้บ้าง แต่ดูท่าทีมันก่อน อย่าเพิ่งเข้าไปเลย แผลที่ถูกงาต่อสู้แทง ดูจะไม่ฉกรรจ์นักหรอก และโดยธรรมชาติของมัน จะทุเลาหายเองได้ ไม่เจ็บปวดทรมานเท่ากับตอนที่มันถูกขนเม่นตำเท้า และเธอถอนให้ออกหรอก"

เมื่อเห็นฝ่ายมนุษย์ยังยืนมองดูเฉย ไม่แสดงอะไรกระโตกกระตากเช่นนั้น เจ้าด้วนจอมเกะกะแห่งป่าหนองน้ำแห้ง (แต่ก็ไม่เคยทำร้ายใครถึงชีวิตมาก่อน) ก็ค่อยๆ เคลื่อนตัวออกจาก

ก้อนหินที่มันเซไปพิงติดตัว พอตั้งตัวได้ถนัด ก็ออกเดินเลี่ยงช้า ๆปลีกกายออกไปทางซอกของป่าหินอีกด้านหนึ่ง เป็นคนละด้านกับที่ช้างป่าโขลงลึกลับนั้นเผ่นเตลิดไปเมื่อครู่นี้ มันมีอาการรีรอ หมุนตัวเอี้ยวมาดูทางดารินนิดหนึ่ง เมื่อหล่อนตะโกนเรียกด้วยเสียงอันดัง

"หยุดก่อน ด้วน อย่าเพิ่งไป"

มันเพียงแต่ชำเลียงตาเล็กตี่มาที่หญิงสาวเท่านั้น แล้วก็เดินเขยกขาหลัง ลับหายไปอย่างแช่มช้า

ดารินกัดริมฝีปากแน่น เอาหลังมือป้ายเช็ดน้ำตาแล้ว ไม่พูดอะไรอีกเลย อนุชาและหนานอิน ซึ่งยืนคุมเชิงอยู่อีกด้านหนึ่ง ก็เข้ามารวมกลุ่มด้วย ทุกคนเข้าใจความรู้สึกของราชสกุลสาวได้ดีที่สุด

"นายหญิงอย่าห่วงเลย ไอ้ด้วนไม่เป็นไรหรอก"

หนานอินช่วยปลอบโยนมาอีกคน

"ช้างป่า ถ้ามันสู้กัน และถูกงาแทงเพียงแค่แผลเดียวตื้น ๆ อย่างที่เห็น ไม่ช้ามันก็หายเอง สำคัญว่าอย่าให้มันไปถูกรุมแทงเข้าอีกเท่านั้น ช้างมันฆ่ากันเองได้เหมือนกันถ้าถูกรุม แต่ไอ้ด้วน มันก็ยิ่งใหญ่อยู่ในป่าแถบนี้ ไม่งั้นไม่เดินเดี่ยวหรอก แล้วมันก็เป็นช้างฉลาดมาก แสนรู้ด้วย ช้างป่าทั่ว ๆ ไปสู้มันไม่ได้หรอก"

ราชสกุลสาว มองหน้าทุกคนที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้แล้วมาหยุดอยู่ที่ไชยยันต์ ถามกร้าว ๆ ว่า

"เอาละ ไชยยันต์ ไหนเธอบอกว่าเธอรู้อะไรแล้ว ลองบอกมาซิว่าเธอรู้อะไรเกี่ยวกับเหตุการณ์หยกๆ นี่ หรือทุกคนที่ยืนอยู่นี่แหละ ใครคิดว่าตัวเองรู้ เข้าใจ ก็จงบอกมาซิ"

หล่อนชี้หน้ากราด เดือดแค้นเจ็บใจ ที่ถูกสกัดไม่ให้เข้าไปถึงตัวเจ้าด้วน ซ้ำยังเห็นไชยยันต์กับคะหยิ่นประทับปืนเตรียมจะยิงเจ้าด้วนของหล่อนเสียอีกด้วย

ไชยยันต์อึ้ง ยิ้มจืดๆ แล้วบอกรวมๆ ว่า

"ฉันว่าพวกเราทุกคนกลับไปที่ปากทางด่านนั่นก่อนดีกว่า ป่านนี้พวกลูกหาบที่ตามมาข้างล่างคงจะตกใจอลหม่านกันไปหมดแล้ว เพราะเสียงปืนเสียงช้าง ซ้ำพวกเราก็ยังหายกันเข้ามารวมกลุ่มอยู่ริมทางนี่ทั้งหมด ให้พวกนั้นรู้เรื่องเสียก่อนว่าไม่ได้เกิดอันตรายใดๆ ขึ้นกับพวกเรา"

ทุกคนเห็นด้วย และเดินตัดออกจากบริเวณป่าหิน มุ่งกลับมายังปากทางด่านทันที ดารินยังยืนนิ่งอยู่เช่นนั้น ไชยยันต์จึงเข้าประคองปลอบใจ

"ไป น้อย อย่ามายืนเฝ้าไอ้ซากช้างเวรนี่อยู่ตรงนี้เลย ให้ไปถึงที่นั่นเสียก่อน แล้วฉันจะอธิบายให้เธอฟังตามที่ฉันเข้าใจ ซึ่งก็ไม่รู้ว่าจะตรงกับความรู้สึกของเธอหรือเปล่านะ"

หล่อนสะบัดแขนเพื่อนชายออกอย่างเคืองๆ แล้วเดินจ้ำมาโดยเร็ว

เมื่อทุกคนถึงปากทางชัน แลลงไปข้างล่างเห็นพวกลูกหาบวางของที่แบกหามกันหมดสิ้น และกระจายกันเข้าแอบอยู่ริมทางสองฝั่ง ถือปืนเตรียมระวังพร้อม หนานอินจึงตะโกนบอกความลงไป พอให้พวกนั้นคลายความตื่นตกใจว่า

"ช้างโว้ย ซัดเค้เก้ไปสองตัว ที่เหลือเปิดไปหมดแล้ว พวกเอ็งขึ้นมา เร็ว ๆ เข้า"

เมื่อนั้นเอง บรรดาลูกหาบทั้ง 10 คน 5 คู่ จึงค่อย ๆ ทยอยกันเข้ามารวมกลุ่มแล้วแบกหามของ ค่อย ๆ ไต่ทางขึ้นมา

ไชยยันต์เดินมาหยุดยืนอยู่ตรงตำแหน่งก้อนหินที่ถูกงัดหลุดกลิ้งสวนทางลงไป แล้วพยักหน้าเรียกดาริน ผู้ยังขุ่นเคืองใจอยู่เข้ามา

"ฉันเข้าใจดังนี้ น้อย คือระหว่างพื่กลางและหนานอินไต่ทางขึ้นมา มีไอ้ช้างเวรตัวหนึ่งจากจำนวนโขลงส่วนมากของมันที่แอบซุ่มอยู่ในป่าหินริมทาง ซึ่งแตกกระจายหนีไปเมื่อหยก ๆ นี่ มันมาคอยดักอยู่ตรงนี้"

เขาชี้มือไปที่ด้านหลังของก้อนหินที่ถูกงัดให้หลุดเขยื้อนจากท

"ที่มาคอยแอบรอจังหวะอยู่ ก็เพราะเห็นแล้วว่ากลางและหนานอินกำลังไต่ทางคับขันขึ้นมา พอมันกะไว้จังหวะเหมาะ ก็เลยงัดหินก้อนนั้นให้หลุดร่วงลงไปทันที เพื่อหมายที่จะให้หินก้อนนั้นหล่นลงไปทับทั้งสองคน และก็จะต้องกลิ้งสวนลงไปใส่พวกเราที่เดินตามขึ้นมาด้วย เป็นเจตนาร้ายที่เต็มไปด้วยเล่ห์กลใกล้เคียงกับวิธีการของไอ้แหว่งที่พวกเราเคยเผชิญมาแล้วในครั้งก่อนไม่มีผิด และเจ้าตัวการที่ลงมือเล่นงานเราเป็นปฐมฤกษ์นั่นก็อาจเป็นช้างงาที่เราเห็นเจ้าด้วนของเธอจับรัดงาไว้ ซึ่งถูกปืนคว่ำอยู่ตรงนั้นเมื่อตะกี้นี้ก็ได้"

ดารินพยักหน้าแล้วถามต่ำๆ ต่อมา

“ฮือม์ แล้วยังไงต่อไป”

ไชยยันต์จับคาง มองหน้าเหมือนจะขอความเห็นไปยังพรรคพวกทุกคนที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้

“ทีนี้ เจ้าด้วนซึ่งเปรียบเสมือน ‘ลูกชาย’ ของเธอ”

“บ้า!”

ดารินแหว ไชยยันต์โบกมือ

“เอาละ เอาละ นี่ฉันเพียงแต่สมมติเท่านั้น เพราะเห็นเธอทั้งรักทั้งเอ็นดมันเหมือนลกชายไม่มีผิด ข้อสันนิษฐานของฉันต่อไปก็คือ ระหว่างที่ช้างตัวนี้ รวมทั้งโขลงของมัน มุ่งจะกระทำการร้ายต่อพวกเราโดยที่เราเองก็ยังพิสูจน์ไม่ได้ว่ามันมาจากเหตุผลกลใด เจ้าด้วนจะต้องรู้เห็นพฤติการณ์ของช้างพวกนี้อยู่ตลอดเวลา เพราะมันเดินนำหน้าพวกเรามาก่อนแล้ว ในขณะนั้น อาจแอบเฝ้าดูอยู่เงียบๆ และเห็นว่ามันตัวเดียวไม่อาจที่จะช่วยเหลือแก้ไข หรือมีปัญญาเตือนให้พวกเราที่กำลังเดินไต่ทางขึ้นมา ได้รู้ตัวอย่างไร มันจึงแอบซุ่มเฉยอยู่ แล้วพอเจ้าช้างจัญไรนั่นงัดหินเข้าใส่เราแล้ว ก็หลบเข้าไปอยู่ในป่าหินคุมเชิงอยู่ พวกเรา 6 คน ขึ้นมาตรวจรอยและปรึกษาหารือกันอยู่ตรงนี้ เวลานั้นแหละ ช้างร้ายที่แอบซุ่มอยู่ก่อนแล้วก็คงจะปรี่ออกมาหมายจะตะลุมบอนกับพวกเรา ตอนนี้เองกระมังที่เจ้าด้วนตัดสินใจเข้าปะทะรับหน้าไว้ทันทีเกิดการต่อสู้ชุลมุนขึ้นในป่าหิน เท่ากับเป็นการเตือนให้เรารู้ รวมทั้งแสดงความกตัญญูต่อเธอโดยยอมเสี่ยงชีวิตตัวมันเองเข้าสู้รับหน้ากับพวกนั้นไว้ซึ่งก็มีหวังตายแน่ ถ้าปล่อยให้เหตุการณ์ดำเนินต่อไป ทีนี้เสียงของการ

ต่อสู้ปลุกเตือนมาถึงเรา พวกเราก็แล่นกันเข้าไปถึงบริเวณที่มันถูกรุมอยู่อย่างทันการ ยิงไอ้สองตัวที่รุมพัลวันอยู่นั่นคว่ำลง เจ้าช้างโขลงฝ่ายเดียวกัน ซึ่งซ่มล้อมอยู่ในป่าหินรอบด้านไปหมด ตกใจเสียงปืน และรู้ว่าพลาดท่าเสียแล้ว ก็เลยพากันเปิดหนีป่าแตกโขลง ซึ่งก็แปลว่าเจ้าด้วนนั่นเองที่ช่วยเตือนให้เราได้รู้ตัวเสียก่อนที่จะถูกช้างโขลง ซึ่งซุ่มเตรียมพร้อมอยู่แล้ว บุกตะลุยเข้าโจมตี ฉันทายเหตุการณ์อย่างนี้ พอจะใกล้เคียงบ้างไหม?”

ราชสกุลสาวหัวเราะแค่น ๆ ยังไม่หายข้องใจ ถามกราดไปยังทุกคน

“แล้วคนอื่น ๆ ล่ะคะ มีความเห็นหรือทายเหตุการณ์ว่าอย่างไร”

เชษฐานิ่ง อนุชายักไหล่นิดหนึ่ง ไม่พูดอะไรเช่นกัน หนาน-อินจึงบอกอ่อย ๆ ว่า

“มันก็คงจะเป็นอย่างที่นายทหารไชยยันต์ว่านั่นแหละนายหญิง เจ้าด้วนมันมีอะไรประหลาด ๆ อยู่ในตัวของมัน รู้อะไรที่เราคิดไปไม่ถึงหลาย ๆ อย่าง หรือจะว่าอีกที มันก็เป็นช้างของนายรพินทร์แก ถึงแกจะไม่ได้เลี้ยงมันก็ตาม แต่การที่แกสั่งไม่ให้ใครทำอันตรายมันมาตลอด มันก็เปรียบเหมือนสมบัติของแกเหมือนกัน”

คำพูดของพรานครูผู้เฒ่า ทำให้ดารินมีเค้าหน้าที่แช่มชื่นสดใสขึ้นมาได้ พึมพำ

“ใช่ มันเป็นช้างของรพินทร์ มันอาจรู้ด้วยว่าขณะนี้เรากำลังจะบ่ายหน้าไปไหน และมีกระแสจิตที่หยั่งซึ้งเข้าถึงจิตใจของฉันได้อย่างประหลาดเหมือนกัน”

แล้วหล่อนก็หันมาทางไชยยันต์

“เธอก็ไม่โง่จนเกินไปนักหรอก ไชยยันต์ ที่ทายเหตุการณ์ได้ถูกต้องที่สุด ฉันเชื่ออย่างที่เธอพูดนั่นแหละ และรู้เหตุการณ์ได้ทันทีที่โผล่เข้าไปเห็นมันกำลังสู้อยู่กับไอ้สองตัวนั่น เพราะ-ฉะนั้น ถึงห้ามเสียงหลงว่าไม่ให้ใครยิงมัน แต่เธอกับคะหยิ่นก็จ้องปืนจะฆ่ามันให้ได้”

กล่าวจบ หล่อนก็หันไปตบหลังคะหยิ่นดังผัวะ เจ้านักเลงโตหล่มช้างแยกเขี้ยว ครางอู้ ทำหลังแอ้ไป

“น้อย ไม่มีใครยิงเจ้าด้วนของเธอหรอก เพียงแต่ว่าความไม่ประมาท ทำให้พวกเราต้องระวังคุมเชิงไว้ก่อนเท่านั้น เพราะสันดานสัตว์ป่าจะไว้ใจได้อย่างไร มันกำลังเจ็บและตกใจเสียงปืนอยู่ด้วย เห็นพวกเราโผล่เข้าไป มันอาจพุ่งเข้าใส่เราเพราะความตื่นเต้นตกใจก็ได้ หนานอิน กลาง และพี่เองก็รู้ทีอยู่แล้ว พวกเรายิงไอ้ช้างสองตัวที่รุมเจ้าด้วนนั่น และกระสุนปืนก็ไม่ได้พลัดหลงไปถกเจ้าด้วนของเธอเลยสักนิดเดียว”

พี่ชายใหญ่พูดต่ำๆ

“ก็ยังเสียดายอยู่นิด ที่มันไม่หยุดรอรับคำขอบใจของพวกเราเสียก่อนจะเดินโทงๆ หนีไปเท่านั้น”

ม.ร.ว.อนุชาพูดเหมือนประชดน้องสาว แล้วหัวเราะหึๆ แต่แล้วก็หยุดเงียบเฉยไปเสีย เมื่อดารินจ้องตาขุ่นเขียวเข้าใส่

“ทุกคนเซ้นส์หยาบ จิตใจกระด้างกันทั้งนั้น ไม่เห็นหรือว่าตอนที่ไอ้สองตัวนั่นถูกยิงล้มลงไปแล้ว เจ้าด้วนเซไปพิงก้อนหินอยู่พักใหญ่ ชูงวงร้องแง้ๆ อยู่เหมือนจะขอความปรานี และบอกความอะไรกับเรา ก่อนที่มันจะเดินโขยกเขยกผละจากไป

อย่างสะบักสะบอม นี่ยังไม่รู้เลยว่า มันจะไปถูกไอ้พวกนั้นดักรุมเล่นงานเข้าที่ไหนอีก ฉันเป็นห่วงมันเหลือเกิน ขอย้ำอีกครั้งถ้าไม่มีเจ้าด้วนเข้ามาแทรกเหตุการณ์ สละตัวเองเข้าปะทะกับพวกนั้นไว้ก่อน พวกเราป่านนี้อยู่กันไม่ครบทั้ง 6 คนหรอก คงมีใครเละกันไปบ้างแล้ว เพราะไอ้พวกนั้นจ้องจะเล่นงานเราซ้ำสองอยู่ระหว่างที่มามุงกันอยู่ที่รอยหินตรงนี้ นี่แสดงว่าเจ้าด้วน เดินนำหน้าเคลียร์ทางเป็นหูเป็นตามาให้เราอยู่ทุกระยะทีเดียว”

“ใช่ๆ รพินทร์เขาคงสั่งมันไว้”

ไชยยันต์พยักหน้าหงึกๆ พูดหน้าตาเฉย หญิงสาวผลักอก

“ไอ้พูดแบบนี้ มาตะบันหน้า หรือยิงกันคนละนัดดีกว่า”

อดีตนายทหารยกมือไหว้ท่วมหัว

“กลัวแล้ว แม่เจ้าประคุณทูนหัว ลูกช้างไม่สู้ ‘แม่ช้าง’หรอก ตัวเองอุตสาห์สละทิ้งลูกทิ้งเมียรีบออกมาช่วยตามหาพ่อยอดชายของ‘คุณแม่’ลำบากยากแค้นเอาชีวิตเข้าเสี่ยงอยู่ด้วยนี่ ยังคิดที่จะฆ่าเราได้ลงคออีก หึ!”

ดารินค้อนขวับ ครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง **ทุกคนสะดุดใจในพฤติการณ์ของเจ้าด้วนบ้างเหมือนกัน แต่ก็ไม่มีใครสนใจอะไรมากนัก**

สิ่งที่พากันเพ่งเล็ง และสนใจถกเถียงกันมากที่สุดในขณะนี้ก็คือ มันเกิดปรากฏการณ์พิสดารอะไรขึ้นนี่ ที่อยู่ๆ ทุกคนเดินทางมาดีๆ แท้ๆ ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวหรือสร้างกรรมใดขึ้นกับไอ้ช้างประหลาดโขลงนั้นมาก่อนเลยจนนิดเดียว แต่

ก็ถูกพวกมันดักซุ่มเล่นงานประทุษร้ายด้วยเล่ห์ลึกผิดธรรม-ชาติของช้างป่าสามัญไปมากอย่างน่าคิด

เริ่มด้วยการงัดหินเพื่อให้กลิ้งเข้าใส่ก่อน แล้วก็ซ่มเงียบดูเชิง พฤติการณ์ส่อชัดว่า พร้อมที่จะพรูกันออกมาตะลุมบอนรุมเหยียบคณะพรรคได้ทันที ถ้าไม่ไหวทันและช่วยกันระเบิดกระสุนโครมครามกันขึ้นเสียก่อน

พวกลูกหาบแบกของขึ้นมาถึง เสียงคะหยิ่นและหนาน-อินช่วยกันอธิบายให้ทราบคร่าว ๆ แล้วโบกมือไล่ต้อนให้เดินล่วงหน้าไปก่อน โดยให้คะหยิ่นนำไปเบื้องหน้าคงเหลือเฉพาะกลุ่มของเจ้านายและหนานอินเท่านั้น ที่ยังพิจารณาสิ่งแวดล้อมและพิเคราะห์เหตุกันอยู่ โดยยังไม่ยอมผละจากตำแหน่งก้อนหินที่มีรอยถูกงัดนั้น

อดีตพรานชด หรือม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ กับหนาน-อิน บัดนี้พิสูจน์ให้เห็นชัดแล้วว่า เป็นมือพรานที่อยู่ในเกณฑ์เยี่ยมยอด ควรแก่การไว้วางใจได้เพียงไหน และลงได้จับคู่กันแบบนี้ ความยิ่งยงของบุคคลทั้งสอง แม้จะไม่ถึงรพินทร์ ไพร-วัลย์ หรือแงซาย ก็เฉียด ๆ ไปทีเดียวแหละ เพราะทันทีที่เกิดเหตุฉุกเฉินคับขันขึ้น ทั้งคู่ตัดสินใจอย่างเฉียบพลัน รวดเร็ว และฝีมือการยิงปืนสำหรับการพิชิตสัตว์ร้ายฉมังที่สุด ชนิดช้างใหญ่นัดละตัว ถล่มครืนโดยไม่มีโอกาสแม้แต่จะดิ้น

เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ก็จำต้องยอมรับ เพราะระหว่างที่ต่างถลันเข้าไปถึงเหตุการณ์เกือบจะพร้อม ๆ กันนั้น

อีกสามคน (แม้แต่คะหยิ่นเอง) ก็ยังมัวเงอะงะตะลึงอยู่ แต่ทั้งอนุชาและหนานอินยิงอย่างรวดเร็วทันที โดยไม่พลาดเป้าหมาย ทั้งๆที่สภาพของมันขณะนั้นชุลมุนอยู่กับเจ้าด้วนและแนวกระสุนก็ไม่พลาดไปทำอันตรายกับตัวที่ไม่ต้องสังหารด้วย

บัดนี้ สองบ่าวนายคู่ชีพ ที่เคยดั้นด้นกันไปเพียงแค่สองคน จนเหยียบเทือกเขาพระศิวะมาก่อนแล้ว หันไปซุบซิบหารือกันเอง โดยพี่น้องและเพื่อนไม่ทราบว่าทั้งสองปรึกษาอะไรกัน ไชยยันต์สะกิดให้เชษฐากับดารินดูและบ่นว่า

“ด...ด...นายกลางกับหนานอินตอนนี้ มันช่างเหมือนกับรพินทร์และแงซายสมัยก่อนไม่มีผิด มีอะไรก็ซุบซิบหารือกันเอง เห็นพวกเราที่มาด้วยกลายเป็นคณะนายจ้างผู้ไม่เดียงสาที่จะร่วมรับรู้รับฟังกับเขาด้วยไม่ได้”

แล้วไชยยันต์ก็โพล่งออกมาดังๆ ว่า

“เฮ้ย! พรานชดกะลุงอิน มีอะไรก็บอกกันบ้างซิโว้ย อย่าแอ็คเป็นรพินทร์กับแงซายไปหน่อยเลยน่า”

คำพูดที่ว่ากันตรงๆ ซึ่งหน้าเช่นนั้นเอง ทำให้อดีตบ่าวนายคู่นั้นเดินกลับเข้ามาร่วมวงด้วย

“ใครมีความคิดยังไงบ้างเกี่ยวกับไอ้ช้างนรก ที่งัดหินใส่เราแล้วรวมกลุ่มคุมเชิงจ้องจะเล่นงานซ้ำอยู่เงียบๆแผนการของมันแตกเพราะเจ้าด้วนของน้อยเข้าขัดขวางไว้เสียก่อน”

“พี่กลางกับลุงอิน ตอนนี้ก็อยู่ในฐานะพรานนำทางอยู่แล้ว มีความเห็นอย่างไรล่ะ?”

น้องสาวคนเล็กถามสวนมา

“มันเป็นเรื่องผิดธรรมชาติ ที่ทำให้ต้องคิดมากเสียแล้ว

ช้างป่าทั่วๆ ไป ต่อให้ดุร้ายสักขนาดไหน ก็จะไม่มีวิธีการอันซับซ้อนไปด้วยเล่ห์กลถึงขนาดนั้น อย่างเก่งถ้าคิดจะเข้าทำร้ายพวกเราเพราะความดุร้าย ก็จะบุกตะลุยเข้ามาหาซึ่งๆ หน้าเท่านั้น ไม่ใช่ซุ่มโจมตีด้วยแผนการ ราวกับมีสมองของปีศาจคอยบงการแบบนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เล่นงัดหินเข้าใส่ แล้วยังซุ่มเงียบเสียอีกด้วย รวมพวกกันมาเป็นกลุ่ม คุมขบวนกันได้อย่างมีหมวดหมู่ทุกตัว ดูจะรับรู้แผนการนโยบายเหมือนกันหมดว่ามันจะต้องทำอย่างไรบ้าง”

“มันมีเจตนาร้าย ที่แฝงเงื่อนงำกับพวกเรา และที่แน่ๆ ก็คือต้องการจะฆ่าพวกเราทั้งหมด” ไชยยันต์โพล่งออกมา

“ใช่ ทีนี้มันก็มาถึงปัญหาในข้อที่ว่า เพราะอะไร เราไปทำอะไรให้พวกมันก่อนและอะไรที่ทำให้พวกมันฉลาดมีไหวพริบผิดธรรมชาติช้างป่าทั่วไปถึงขนาดนี้ ในฐานะที่เธอกับหนานอินชำนาญป่ากว่าพวกเราทุกคน น่าจะมีความคิดได้ดีกว่าพี่ น้อยหรือไชยยันต์ไม่ใช่หรือ”

พี่ชายใหญ่ของคณะเอ่ยโดยเร็ว

พรานชดเกาหัวกรากๆ ท่าเขาเท่ไม่ใช่เล่นอยู่ แต่สำหรับน้องสาวเล็ก คือ ม.ร.ว.หญิงดาริน มองดูแล้วจะยังไงเสียก็ไม่เหมือนรพินทร์สักนิด คนละสไตล์เลย ถึงแม้จะวางท่าเป็นพรานใหญ่สักขนาดไหน หล่อนดูพี่ชายกลางและแอบคิดเปรียบเทียบอยู่ในใจขณะเดียวกัน ก็ยิ่งทำให้ห่วงอาวรณ์ไปถึงบุรุษผู้นั้นเพิ่มทวีขึ้นอีก **เหตุการณ์ที่ทุกคนเผชิญอยู่ในขณะนี้ ถ้ารพินทร์ไพรวัลย์ อยู่ด้วยเสียคนเดียวเท่านั้น ความดำมืด มันก็จะกลายเป็นความสว่างโดยไม่ยากนัก**

“ผมกับหนานอินก็ยังคิดไม่ออกเหมือนกันครับพี่ใหญ่ เราตั้งเป็นข้อสังเกตและระมัดระวังตัวไว้ตลอดเวลาก็แล้วกัน คงจะค้นพบความจริงเข้าเอง ถ้าหากไอ้ช้างโขลงนี้ยังจองเวรกับเราอีกต่อไปในหนทางข้างหน้า ตอนนี้อย่าเพิ่งค้นหาคำตอบออกมาให้ได้เลยครับ เดินทางกันต่อไปดีกว่า มืดเต็มทีแล้ว อีกไม่เกินครึ่งชั่วโมงเราจะถึงหมู่บ้านซับบอน คืนนี้เราจะพักที่นั่น บางทีจะได้ข่าวอะไรบ้าง ไม่มากก็น้อย ไม่ว่าข่าวของรพินทร์หรือข่าวของไอ้ช้างพิลึกโขลงนี้”

ทั้ง 5 คน เคลื่อนที่ทันที ติดตามพวกลูกหาบที่คะ– หยิ่นต้องนำหน้าลิ่วไปก่อนแล้ว ชั่วไม่นานก็ทันกัน ดารินบ่นถึงเจ้าด้วนด้วยความเป็นห่วงไปตลอดเวลา หนานอินจึงบอกให้หล่อนพออุ่นใจว่า

“นายหญิงอย่าห่วงไปเลย ถ้าไอ้ด้วนมันฉลาดจริงมันจะไม่เตลิดไปไหนหรอก คงจะป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ๆ พวกของเรานี่แหละ บางทีจะไปเดินนำอยู่ข้างหน้าโดยที่เราไม่เห็นก็ได้ และถ้ามันยังอยู่ใกล้ๆเราไอ้ช้างเกเรโขลงนั้นก็ทำอะไรมันไม่ได้หรอก”

“น่าแปลกอะไรอยู่อย่างหนึ่งนะ...” หล่อนพูดเหมือนรำพึงดวงตาหรี่ลง “ทำไมเจ้าด้วนมันถึงไม่ตามคณะของพรานใหญ่ไป แต่กลับมาป้วนเปี้ยนอยู่กับฝ่ายเรา”

หนานอินตอบได้แต่เพียงว่า

“มันไม่กล้าตามพรานใหญ่หรอก เพราะเห็นกันทีไร แกตะเพิดไล่มันเข้าป่าไปทุกครั้ง ตามปกติมันก็ท่องเที่ยวหากินอยู่

ใกล้ๆ หนองน้ำแห้งมานานปีแล้ว ไม่ไปไหนไกล เหมือนช้างบ้านมากกว่าช้างป่า”

แต่ไชยยันต์บอกว่า

“มันอาจเกลียดขี้หน้าแหม่มสองคนนั่นก็ได้ เลยไม่อยากจะตามไปด้วย แต่ที่แน่ๆ ก็คือ มันรักเธอยังไงล่ะ เพราะเธอช่วยมันไว้เมื่อเช้านี้ เลยมาวนเวียนเดินนำหน้าบ้างตามหลังบ้างอยู่ต้อยๆ”

ดารินมองดูเพื่อนชายด้วยหางตาอย่างเขม่นๆ

“อย่ามาแกล้งพดเอาใจฉันหน่อยเลย ไชยยันต์ แต่ฉันสังหรณ์นะ สังหรณ์ว่าเจ้าด้วนนี่แหละ ที่อาจนำทางเราให้ตามไปพบรพินทร์ก็ได้”

“พรานนำทางของเราในขณะนี้ คือนายชด กับหนานอิน ไม่ใช่เจ้าช้างขาเป๋หางกุดตัวนั้น”

“ก็ไม่แน่นักหรอก มาลองกันดูก็ได้ ขอบอกให้รู้ไว้ก่อนเลยว่า ถ้าเจ้าด้วนปรากฏตัวนำทางไปทางด้านใด ฉันจะตามมันไปทางด้านนั้นทันที ต่อให้พรานชดหรือลุงอินจะตัดสินใจไปทางไหนก็ตามเถอะ และแม้ใครไม่เห็นด้วย ฉันก็จะตามเจ้าด้วนไปคนเดียว ฉันเชื่อจากสังหรณ์ของฉันเช่นนี้”

“เป็นเอามาก”

ไชยยันต์เบะปาก แล้วไม่กล่าวอะไรอีก ดารินก็ไม่พูดอะไรเช่นกัน

มีดสนิท ทั้งหมดล่วงเข้าเขตซับบอน คะหยิ่นผู้นำดุ่มๆ อยู่เบื้องหน้า ตะโกนอะไรโหวกเหวกลั่นไปหมด รู้สึกว่า

จะมีชาวป่าจำนวนหนึ่งเดินสวนทางมา ฝ่ายนายจ้างจับกระแสเสียงที่พูดจาทักทายกันทั้งสองฝ่ายไม่ถนัดนัก หนานอินกับอนุชาทคลองภาษากะเหรียงมากกว่าทุกคน พยายามเบงมองไปข้างหน้า และสดับตรับฟังเสียงเหล่านั้นอยู่ แล้วครูพรานเฒ่าก็หันมาบอกคณะเจ้านายทุกคนว่า

“กะเหรี่ยงปี นายบ้านซับบอน กับพวกลูกบ้านสองสามคนเดินสวนทางมา เจอคะหยิ่นเข้าแล้ว พวกนั้นคงจะได้ยินเสียงปืนที่เรายิงช้างบนป่าหินจึงออกมาดู เราถึงหมู่บ้านซับบอนแล้วนาย และพวกนั้นก็รู้ว่าพวกเรามากันเป็นคณะใหญ่ มันกำลังพูดอะไรโวยวายอยู่กับไอ้คะหยิ่นโน่น”

แค้มป์พักแรมคืน ถูกวางขึ้นภายในบริเวณใกล้เคียงหมู่-บ้านซับบอนนั่นเอง

ทุกสิ่งทุกอย่าง เสร็จสรรพลงในเวลาอันรวดเร็ว ด้วยความคล่องตัวของทุกคน ไม่ว่าจะฝ่ายนายจ้างทั้งหมดที่คุ้นเคยดีมาก่อนแล้วกับการบุกป่า และพวกลูกหาบทั้งหลาย จึงชั่วไม่นาน

หลังอาหารมื้อเย็น (ความจริงมากินเอาเมื่อค่ำมากแล้ว) และต่างนั่งล้อมวงกองไฟใหญ่ พักผ่อนกันด้วยกาแฟ เจ้าปี นายบ้านซับบอนและลูกน้องอีกสองสามคน จึงถูกเรียกให้มาพบกับคณะของเชษฐาเป็นทางการเพื่อสนทนาสอบซักถาม โดยมีอนุชาและหนานอินเป็นล่าม ในกรณีข้อความบางข้อความของภาษากะเหรี่ยงซับซ้อน ยากเกินไปกว่าที่เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ผู้พูดได้แค่งู ๆ ปลา ๆ จะเข้าใจได้ลึกซึ้งพอ

แล้วเหตุการณ์ทั้งหมด เท่าที่กะเหรี่ยงซับบอนจะรู้เห็น

ได้ ณ วันที่รพินทร์ ไพรวัลย์ นำคณะนายจ้างอเมริกันมาหยุดพักแรมอยู่ที่นี่ ก็ถูกเปิดเผยออกไปทั้งหมดโดยไม่มีอะไรปิดบัง และแน่ละ ผู้ที่จี้ด้วยคำถามซักไซ้ละเอียดยิบที่สุดก็คือ ดารินวราฤทธิ์

หล่อนสอบซัก แม้กระทั่งลักษณะของอเมริกันทั้งสี่คน รวมทั้งนายทหารไทยที่ติดตามมาด้วยอีกหนึ่งคือ พ.ต.เชิดวุธ ซึ่งคำบอกเล่าของกะเหรี่ยงปีและพวก ตรงกันกับรายงานที่หล่อนได้รับล่วงหน้าจากนายอำพลก่อนแล้วทั้งสิ้น ไม่มีอะไรคลาดเคลื่อนผิดไปเลย จำนวนคนคณะนั้นทั้งหมด 20 คน โดยมีรพินทร และพรานคู่ชีพของเขา คือ บุญคำ จัน เกิด เส่ย ครบทีม 5 คน อเมริกันสองคู่ 4 คน กับนายทหารไทยที่มาด้วยหนึ่งคน และลูกหาบอีก 5 คู่ 10 คน สัมภาระที่เห็นแบกหามกันมา พวกนั้นรายงานว่าค่อนข้างมากและหนักเอาการ

ทุกคนพอใจในกระแสข่าวการออกติดตามสาวรอยในขั้นแรก โดยการนำของพรานชดหรืออนุชา วราฤทธิ์ และหนานอินแม่นยำต่อเป้าหมายยิ่ง ไม่ผิดพลาดออกไปเลย

“พรานใหญ่ไม่ได้วางปางพักอยู่ในเขตหมู่บ้าน”

ปีรายงานให้ทราบต่อไป

“แต่ไปพักอยู่ในดงเหนือหมู่บ้านขึ้นไป ริมลำห้วยไม่ห่างจากที่นี่นัก ไม่ได้พาพวกเฉียดเข้ามาในหมู่บ้านเลย นอกจากพวกพรานลูกหาบบางคนจะแวะมาเยี่ยมซื้อกาเลทันระหว่างที่พักแรมอยู่ และปีก็ไปหาพรานใหญ่ที่ปางพัก พรุ่งนี้ปีจะพาพวกนายไปดูตรงที่พรานใหญ่พักแรม ไม่ห่างจากที่นี่เท่าไรนัก เดินชั่วเคี้ยวหมากแหลกก็ถึง”

การแสวงหาข่าวขอความร่วมมือจากพวกชาวป่าเป็นที่เชื่อแน่ได้ว่าจะได้รับความสะดวกอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเมื่อมีพรานเฒ่าหนานอินและเจ้านักเลงโตแห่งหล่มช้าง...คะหยิ่นร่วมมาด้วยเช่นนี้ เพราะทั้งสองกว้างขวางคุ้นเคยกับพวกคนป่าคนดอยเป็นอย่างดี รวมทั้งเป็นที่นับถือเกรงใจของพวกนี้ด้วย เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะถามอะไร ถ้าพวกนี้รู้เห็น ก็จะได้รับคำตอบอย่างกระจ่างแจ้งที่สุด

แล้วความจริงก็ถูกเปิดเผยออกไปอีกว่า ขณะที่รพินทร์มาหยุดพักอยู่ในเขตซับบอนนั้น เสือกินคนกำลังอาละวาดหนัก โดยคาบเอาลูกชายของกะเหรี่ยงปีเองหายเข้าไปในป่า แม้แต่จะตามซากก็ไม่พบ ตัวเขาเองได้ขอร้องรพินทร์ให้ช่วยกำจัดเสือตัวนี้ แต่ก็ได้รับการปฏิเสธ โดยอ้างว่าไม่มีเวลา เพราะต้องรีบออกเดินทาง

“อะไรกัน พรานใหญ่รพินทร์นะหรือ ปฏิเสธที่จะช่วยเหลือ?”

ดารินร้องขึ้นอย่างแคลงใจ

มีการสอบสวนทวนความกันอยู่ครู่ใหญ่ โดยหนานอินและอนุชา ซึ่งพยายามซักปี แล้วอนุชาก็หันมาอธิบายกับทุกคนว่า

“ปีบอกว่าเขาสังเกตเห็นรพินทร์อยู่ในอาการเร่งร้อนมากที่จะออกเดินทาง และได้ปฏิเสธที่จะติดตามเสือตัวนั้นให้จริง แต่เมื่อได้คุยกับบุญคำ และพวกพรานลูกน้องของเขาทั้งหลาย พวกนี้จึงเพิ่งจะรู้ว่าที่รพินทร์ไม่ยอมรับที่จะตามเสือให้ ก็เพราะฝ่ายนายจ้างคืออเมริกันทั้ง 4 คนนั่น สั่งไว้ไม่ให้ยุ่งเกี่ยวอะไร

ด้วย และจะเร่งการเดินทางท่าเดียว ที่มาแวะพักตรงเขตซับบอนก็เพราะจำเป็น เนื่องจากการเดินทางพลบค่ำเอาที่นี่เท่านั้น ถ้ายังมีเวลา ก็คงจะเดินต่อผ่านไปแล้ว”

ราชสกุลสาว อุทานอะไรคำหนึ่ง ไชยยันต์โพล่งออกมาตามนิสัยดั้งเดิมว่า

“ไอ้พวกฝรั่งมันใจจืดใจดำอย่างนี้แหละ มันจะมุ่งเอาแต่งานของมันอย่างเดียว อะไรที่ไม่ใช่ผลประโยชน์ของมันโดยตรงมันไม่ยอมเสียเวลาด้วยหรอก และรพินทร์ก็ตกอยู่ในฐานะลูกจ้าง ที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของมัน กลางถามต่อไปซิ เกี่ยวกับเสือกินคนตัวนั้น ภายหลังจากรพินทร์เดินทางผ่านซับบอนไปแล้ว มันยังอาละวาดวาดป้วนเปี้ยนอยู่แถวนี้ต่อไปอีกหรือเปล่า”

อดีตพรานชด หันไปส่งภาษาแล้วหันมาบอกพรรคพวกในระหว่างที่หนานอินกับคะหยิ่นยังคงคุยต่อกับนายบ้านซับบอนว่า

“เห็นปีบอกว่า หลังจากรพินทร์พาพวกนั้นจากไปแล้วในตอนสายของวันรุ่งขึ้น ไอ้เสือกินคน ที่เคยเข้ามาป้วนเปี้ยนอาละวาดอยู่ ก็พลอยเงียบหายไปด้วย ก่อนพวกนั้นจะจากไปบุญคำเข้ากระซิบบอกเป็นเชิงปลอบใจพวกนี้ว่าไม่ต้องกลัวเพราะไอ้เสือตัวนั้นจะต้องตามคณะเดินทางไป คงไม่มาจ้องรังควานหมู่บ้านนี้อยู่อีกต่อไป และนี่เวลามันผ่านไป 7-8 วันแล้ว พวกซับบอนไม่ได้วี่แววของเสือตัวนั้นอีกเลย รวมทั้งไม่ได้ข่าวอะไรของรพินทร์ด้วย นอกจากจะรู้ว่ามุ่งขึ้นเหนือตลอด อ้อ...เขาบอกด้วยว่า ตอนเช้าก่อนที่พวกนั้นจะออกเดินทาง รพินทร์ยิง

ช้างล้มไว้ตัวหนึ่ง นัยว่ามันลงมาไล่แทงพวกฝรั่งขณะที่อาบน้ำ และพวกเขายังเกณฑ์กันไปช่วยแล่เนื้อช้างตัวที่รพินทร์ยิงล้มไว้”

“พี่กลางคะ ช่วยถามพวกนี้อีกสักนิดได้ไหม น้อยจะถามเอง ภาษากะเหรี่ยงของน้อยก็แย่เต็มที”

ดารินกล่าวอย่างกระวนกระวายใจ

“จะให้ถามอะไรล่ะ”

“คือ...คือน้อยอยากจะรู้สภาพของรพินทร์จากความสังเกตของพวกนี้ค่ะ พวกนี้พอจะอ่านความรู้สึกกิริยาท่าทีของเขาออกบ้างไหม ว่าตกอยู่ในภาวะอย่างไร ในขณะที่นำฝรั่งพวกนั้นมาพักอยู่ที่นี่”

พี่ชายกลางเข้าใจความรู้สึกของน้องสาวดี ว่าอยากจะทราบอะไรบ้าง หันไปเจรจากับนายบ้านซับบอนต่อ ส่วนไชย-ยันต์โบกมือร้อง

“ฮี้ น้อย มันจะมากเกินไปแล้ว ที่เธอจะถามพวกนี้ในสิ่งที่เธออยากรู้แบบนั้น กะเหรี่ยงพวกนี้จะไปสังเกตสังกาเห็นความละเอียดอย่างนั้นได้ยังไง แล้วอีกอย่างหนึ่ง รพินทร์ก็คือรพินทร์นั่นแหละ หน้าดำมิดหมี แข็งกระด้างยังกะหิน อยู่ยังไงก็ยังงั้น แม้แต่พวกเราเองก็ยังอ่านความรู้สึกนึกคิดภายในของเขาไม่ออก นับประสาอะไรพวกนี้จะไปอ่านออก”

ดารินนิ่ง เอาศอกยันเข่า เหม่อมองดูกองไฟที่แลบเลียเป็นเปลวสูงๆ ต่ำๆ เบื้องหน้า ครู่ต่อมา ‘พรานชด’ ผู้ทำหน้าที่เป็นล่ามก็บอกกับทุกคนว่า

“เขาบอกว่า รพินทร์ท่าทางอารมณ์ไม่ดีนัก ตามปกติถ้าผ่านมาทางนี้ ก็จะมาพูดคุยและนอนพักในหมู่บ้านของเรา

แต่คราวนี้แยกไปตั้งแค้มป์เสียห่าง และไม่ได้เข้ามาเยี่ยมเลย ฝ่ายพวกเขาต้องเดินไปหาเองจนถึงที่พวกนั้นตั้งแค้มป์อยู่ โดยทั่ว ๆ ไป ก็เห็นยังแข็งแรงดีอยู่เหมือนเดิม รวมทั้งบุญคำ จัน เกิด และเส่ยด้วย เมื่อฝ่ายนี้ถามว่าจะบ่ายหน้าไปไหน พวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์ก็บอกว่า จะพาฝรั่งไปสำรวจหาสมุนไพร และต้องรีบเดินทาง โดยไม่ยอมเสียเวลาอยู่ที่ไหนได้ทั้งสิ้น อ้อ มีเรื่องตลก ๆ นิดหน่อยที่เกิดขึ้นกับคณะของพวกนั้น ความจริงก็ไม่สำคัญนักหรอก แต่ปีเล่าให้ฟัง”

ประโยคสุดท้าย ‘พรานชด’ กล่าวพร้อมกับหัวเราะเบา ๆ

“ว่าไป กลาง เราต้องการประมวลข่าวของคนชุดนั้นให้ละเอียดลออมากที่สุดเท่าที่จะมากได้”

พี่ชายใหญ่บอกมาขรึม ๆ อนุชาพูดปนหัวเราะว่า

“คือยังงี้ครับ พี่ใหญ่ เช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น ที่ธารน้ำก่อนที่รพินทร์จะยิงช้างเหนือลำห้วย แหม่มคนหนึ่งลงอาบน้ำในลำห้วยเป็นแหม่มผมสีทอง ซึ่งปีบอกว่าสวยมาก”

“อ๋อ คริสติน่า แล้วยังไง”

ดารินตื่นจากห้วงรำพึง ซักโดยเร็ว

“เรื่องราวทั้งหลายเป็นเรื่องที่จัน นำมาเล่าให้ซอกาเล่ฟังอีกที คือบุญคำได้รับคำสั่งจากรพินทร์ ให้คอยเป็นพรานคุ้มกันประจำตัวของแม่ผมทองนั่นระหว่างลงอาบน้ำ ตอนนั้นรพินทร์ออกสำรวจป่าหายเข้าดงไป บุญคำเฝ้าแหม่มคนนั้นอยู่ คงจะไม่มีการรู้กันมาก่อน ว่าทางพรานใหญ่กำหนดไว้ให้คุ้มกันเช่นไร ข้างเจ้าฝรั่งตัวโตผมเกรียนที่ชื่อคี๊ธ เดินตามลงไปพบบุญคำกำลังด้อม ๆ มอง ๆ อยู่ ก็เข้าใจผิด หาว่าบุญคำแอบดูแหม่ม

อาบน้ำ เพราะความทะลึ่งโลนเลยตบหน้าซ้อมบุญคำ รพินทร์โผล่ออกมาจากป่าพอดี ตรงเข้าห้าม ไอ้เจ้าคี๊ธนั่นไม่ฟังเสียง เรื่องจึงเกิดฟาดปากกับรพินทร์ ซัดกันด้วยหมัดลุ่นๆ เหนือลำห้วยนั่นเอง”

เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ไหวตัวขึ้นทันทีด้วยความตื่นเต้นตกใจ

“ฮ้า! รพินทร์เกิดเรื่องต่อยกับฝรั่งนายจ้างงั้นหรือ?”

ไชยยันต์ร้องลั่น อนุชาคงยิ้มๆ อยู่เช่นนั้น

“เป็นคำบอกเล่าอย่างนั้น ระหว่างที่รพินทร์กำลังซัดอยู่กับเจ้าฝรั่งตัวโตนั่น ช้างป่าตัวหนึ่ง ก็พุ่งเข้าใส่ทันที ฝรั่งเปิดอ้าว รพินทร์ซัดช้างคว่ำลง เพราะมันกำลังกวดไล่จะกระทืบนายผมเกรียนนั่น ผลที่สุดตกลงทำความเข้าใจกันได้ เพราะช้างเข้ามาแทรกเหตุการณ์ รพินทร์คิ้วโปน ตาเกือบปิด ส่วนนายคี๊ธนั่น เจอะมวยไทยเข้าไป หน้าแหกเย็บหลายเข็ม แหม่มผมแดงที่ชื่ออิสซาเบลทำแผลให้ทั้งสองคน เรื่องราวก็ดูจะสงบเรียบร้อยลงด้วยดี เพราะฝรั่งที่เป็นหัวหน้าคณะ และแหม่มอีกสองคนเข้ามาไกล่เกลี่ย”

เชษฐา ไชยยันต์ ฟังเป็นเรื่องขบขัน แต่ดารินหน้าซีดอุทานแผ่วเบา

“คุณพระช่วย ฉันฟังแล้วไม่สบายใจเลย ที่รพินทร์เกิดเรื่องกับกลุ่มพวกนั้น จนถึงกับต่อยกันขึ้น นั่นมันแสดงถึงว่า ไอ้พวกนั้นจะต้องดูหมิ่นดูแคลน และเหยียดเขาอยู่ตลอดเวลา รวมทั้งไม่คิดที่จะเป็นมิตรด้วย แล้วรพินทร์เองก็ตัวเล็กแค่นั้น จะไปต่อยกับฝรั่งได้ยังไง...โธ่...”

“เรื่องตื่นเต้นเล็กๆ น้อยๆ ขี้ผงประติ๋วหลิวนิดเดียวเท่านั้นน้อย”

ไชยยันต์บอกปนหัวเราะๆ

“ใครก็ตามที่คิดจะเดินป่ากับรพินทร์แล้วไม่ยอมเป็นมิตรกับเขา ก็เท่ากับพยายามฆ่าตัวตายเท่านั้น ฉันไม่วิตกกังวลในเรื่องนั้นสักนิด ถึงเรื่องปะทะกันด้วยเชิงหมัดมวยก็เหมือนกัน ต่อให้แบกน้ำหนักกันครึ่งต่อครึ่ง ฝรั่งนั่นเจอเอามวยไทยเข้าก็มีหวังชักไปเท่านั้น รับรองว่าเจ้านั่นที่โอหังลำพอง วางมวยกับรพินทร์ตามเรื่องที่ปีเล่ามาให้ฟังนี่ ฉันว่าไอ้หมอนั่นคงเข็ดขี้อ่อนขี้แก่ไปทีเดียว เห็นว่าเย็บเสียหลายเข็มไม่ใช่หรือ เรื่องที่น่าห่วงกลับไม่ห่วง ดันไปห่วงเรื่องเล็กน้อยแค่นี้ จะบอกให้ เรื่องที่เธอควรจะห่วงที่สุดก็คือ...”

เพื่อนชายแผ่วเสียงลง เอียงหน้าเข้ามากระซิบใกล้ๆ

“แหม่มผมทองกับแหม่มผมแดงคู่นั้นแหละ ขนาดพวกกะเหรี่ยงซับบอน คนป่าคนดอยยังบอกว่าสวยมากด้วยกันทั้งคู่ สวยกว่าผู้หญิงฝรั่งทุกรายที่เคยเห็นรพินทร์พาเดินป่ามาก่อนในอดีต แล้วนายรพินทร์ของเธอนะ เวลาอยู่ในป่า เขามีบุคลิกที่ประทับใจแก่บุคคลที่อยู่ในความรับผิดชอบของเขาแค่ไหนเธอก็รู้ดีอยู่แล้ว ผู้หญิงคนไหนก็ตาม ถ้าเดินป่ากับรพินทร์ แล้วไม่สนใจเขาละก็ ผู้หญิงคนนั้นก็คงไม่ใช่ผู้หญิงหรอก”

“พอๆๆ หยุดพูด ไม่อยากฟัง”

ดารินร้องเร็วปรื๋อ เอามือผลักหน้าเพื่อนชายที่เจตนาจะพูดยั่วผงะห่างออกไป แล้วกัดริมฝีปากแน่น ใช่สิ หล่อนรู้ดีกว่าไชยยันต์เสียอีก **ในเมือง หรือท่ามกลางแสงสีศิวิไลซ์แล้ว**

รพินทร์ ไพรวัลย์ อาจไม่มีความหมายอะไรเลย แต่ถ้ากลางป่าดงพงพี ท่ามกลางมหันตภัยที่แวดล้อมอยู่ละก็ ผู้-หญิงคนใดก็ตาม ไม่ว่าจะถือตัวเลิศลอยสักขนาดไหน หากมีหัวใจอยู่บ้าง ก็ยากนักที่จะเมินเฉยไม่ให้ความสนใจกับสุภาพบุรุษไพรผู้นี้ได้ หล่อนประสบมากับตนเองแล้ว ทำไมถึงจะไม่ซึมซาบตระหนักดี

ถึงเมย์หรือมาเรีย อันกลายเป็นแม่ลูกอ่อนของไชย-ยันต์อยู่ในขณะนี้เองก็ตาม หล่อนรู้ดีว่าก่อนจะมาตกร่องปล่องชิ้นกับไชยยันต์ แม่สาวลูกครึ่งฝรั่งเศสผสมเยอรมันผู้นั้น ก็ปรารถนารพินทร์ของหล่อนมาก่อน ชนิดที่จ้องจะ 'เขมือบ' ให้ได้

คำกระเซ้าของไชยยันต์ ซึ่งไม่ได้เจตนาอะไรมากไปกว่าแกล้งพูดเย้าเล่น จึงเปรียบเสมือนหนามแหลมคมกรีดกลางใจของหล่อน ดารินคิด...คิดอยู่ตลอดเวลา เพียงแต่ปกปิดไว้ไม่ให้ใครเห็น และพยายามจะลืมเสียเท่านั้น มาโดนสะกิดเข้าแบบนี้ก็ยิ่งทุกข์กังวลหนัก เว้นแต่จะทำเป็นปากแข็ง แม้จะเชื่อแน่ในหัวใจรักอันมั่นคงหนักแน่น และความไม่มักมาก ไม่เจ้าชู้โดยไม่เลือกของชายอันเป็นที่รักของหล่อนสักเพียงใดก็ตาม แต่ภูมิ-ประเทศและเหตุการณ์มันน่าหวาดเสียวที่สุด ป่าเปลี่ยวกันดารเช่นนั้น ความพลัดพรากจากไกลหญิงอันเป็นที่รักที่หวัง หรือมิฉะนั้นก็ความสิ้นท้อแท้ต่อชีวิต ที่เจ้าตัวอาจคิดว่า ตนเองหมดโอกาสที่จะได้กลับมาพบเห็นโลกภายนอกอีกแล้ว มีเปอร์เซ็นต์มากที่สุด ที่จะทำให้รพินทร์ ไพรวัลย์ของหล่อนหลวมตัวพลาดไปได้ **ยิ่งถ้าประกอบกับแม่อเมริกันผมทองและผมแดงคู่นั้น**

มีเจตนาที่จะผูกพันกับเขาให้ได้มีหรือที่รพินทร์จะหนีเงื้อม-มือไปได้พ้น

เพียงแค่วาดภาพคำนึงไปเองเท่านั้น อกของดารินก็กลัดหนองแทบจะระเบิดพังภินท์ แต่แข็งใจ วางสีหน้าปกติ และดับความรู้สึกภายในด้วยบรั่นดีจากถ้วยพลาสติกที่กำแน่นอยู่ในมือ หล่อนรู้นิสัยสันดานของผู้หญิงอเมริกันหรือยุโรปดี ต่อให้ดูเหมือนกับว่าจะจับคู่กันไปสองหญิงสองชายแบบคู่ขา หรือแม้จะเป็นคู่สามีภรรยาก็ตาม แต่ถ้าแม่เจ้าประคุณเกิดอารมณ์พิศวาสเสน่หาหรือต้องการในด้านเพศกับใครขึ้นมาเมื่อไหร่ เพื่อนชายหรือสามีผิวเดียวกันที่มาด้วย ก็ไม่มีความหมายว่าจะกีดกันหรือสกัดกั้นควบคุมไว้ได้ พวกนี้มีนิสัยประเภท 'ฟรีเซ็กซ์' อยู่ก่อนแล้ว

ยิ่งเป็นนักวิชาการ ยิ่งเป็นผู้รอบรู้มากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งโลดโผนโจนทะยานในเรื่องนี้เพิ่มมากขึ้นเพียงนั้น เพราะอิสรเสรีมากเกินไปตามเผ่าพันธุ์สภาพสังคมความเป็นอยู่เยี่ยงชนชาติที่คิดว่าตนเองเจริญขีดสุดแล้ว

ถ้าเป็นผู้หญิงทางเอเชีย หล่อนจะปลอดโปร่งสบายใจมากกว่านี้ เพราะหญิงเอเชียนั้นอย่างน้อยขนบประเพณีและยางอายในด้านนี้ก็ยังพอจะมีเหลืออยู่บ้าง ไม่ถึงลูกถึงคน เป็นฝ่ายปรี่เข้าถึงตัวผู้ชายเสียเอง ผิดกับพวกแหม่มส่วนมากทั้งหลาย และ**สภาพของรพินทร์ในขณะนี้ ก็เปรียบไม่ผิดอะไรกับ 'มดใกล้น้ำตาล' ต่อให้เป็นมดตัวที่มีสัจจะ และเคร่งศีลสักขนาดไหนก็ตามทีเถอะ**

ไหนจะห่วงถึงความปลอดภัยในชีวิตชายคนรัก ไหนจะ

ห่วงถึงเรื่องที่ไม่สามารถปริปากบอกใครได้ ดารินกลัดกลุ้มเหลือที่จะกล่าว ถ้าไม่อยู่ท่ามกลางเพื่อน พี่ชาย และบริวารคนอื่นๆ ที่แวดล้อมอยู่ด้วย หล่อนคงร้องไห้ไปแล้ว

จากการเป็นคนช่างซักมากที่สุด หล่อนกลายเป็นเงียบขรึม ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของคนอื่นๆ ไล่เลียงเอากับกะเหรี่ยงปี

"ฝรั่งสี่คนนั่นเป็นยังไงบ้าง เท่าที่เห็น ลักษณะเป็นนักต่อสู้เดินป่าชำนาญมาก่อนหรือ"

ไชยยันต์ตั้งคำถามบ้าง ผ่านหนานอิน ซึ่งก็ได้รับคำตอบว่า

"ลักษณะเหมือนพวกทหาร โดยเฉพาะผู้หญิงสองคนนั่น บุญคำบอกว่ายิงปืนแม่นมาก"

"เรื่องนั้นไม่ต้องถามให้เสียเวลา พวกนี้ถูกคัดตัวมาแล้วทั้งนั้น"

เชษฐาขัดขึ้น แล้วหันไปทางน้องชายกลาง

"เราพอจะได้อะไรพอสมควรแล้ว เกี่ยวกับคณะของรพินทร์ที่มาพักอยู่ที่นี่ของค่ำวันแรกที่ออกจากหนองน้ำแห้ง คราวนี้ลองฟังเสียงของกะเหรี่ยงพวกนี้ เกี่ยวกับไอ้ช้างโขลงประหลาดที่เราเจอเข้าเมื่อใกล้ค่ำนี่ดีกว่า พวกซับบอนระแคะระคายอะไรบ้างไหม"

ทั้ง 'พรานชด' และหนานอิน หันไปคุยเบาๆ อยู่กับนายบ้านซับบอนอีกพักใหญ่ทีเดียว ระหว่างนี้เชษฐาและไชยยันต์สังเกตเห็นพวกนั้นทำหน้าตื่นๆ และสั่นหัวอยู่ไปมา ต่อมาน้อง

ชายคนกลางอันทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์หรือพรานนำทางก็บอกว่า

"พวกนี้แปลกใจในเรื่องที่เราเผชิญมา และเล่าให้เขาฟังมากครับ ทกคนยืนยันว่าไม่เคยได้ข่าวว่ามีช้างโขลงเกะกะเกเรเป็นพิเศษมาอาละวาดเอากับพวกเขาก่อนเลย นอกจากพวกช้างป่าปกติธรรมดาเท่านั้น พวกนี้แทบไม่เชื่อว่ามันดักงัดหินลงใส่เราตรงที่ไต่ทางด่านขึ้นมาแล้วซุ่มเงียบเตรียมล้อมกรอบเราอยู่ บอกว่าช้างนั้นต่อให้ฉลาดสักขนาดไหน ก็ไม่เคยวางอุบายดักโจมตีคนด้วยกลยุทธแบบที่เราเล่าให้ฟังมาก่อนเลย ส่วนไอ้ด้วนนั้น ทกคนรู้จักมันดีทั้งนั้น และไม่เคยมีใครทำร้ายมัน เนื่องจากรพินทร์มากำชับสั่งไว้นานแล้ว นานๆ ไอ้ด้วนก็จะเฉียดใกล้หมู่บ้านซับบอนเข้ามาสักทีหนึ่ง พวกนี้กลัวมันเหมือนกัน เพราะมันเคยไล่ขับเองบ้าง แต่ยังไม่เคยทำอันตรายใครถึงตาย และที่ไม่มีใครคิดล่ามันอย่างจริงจัง ก็เพราะเคารพเชื่อฟังในคำสั่ง คำขอร้องของรพินทร์"

"ฮือม์ ถ้างั้น ที่พวกเราโดนกันเมื่อกี้นี้ ก็เป็นเรื่องแปลกพิสดารดีมาก เอาละ บอกเจ้าปีว่า เราขอบใจมากที่ให้การต้อนรับและให้ข่าวเรื่องรพินทร์กับเราเท่าที่เขารู้ ให้เขากลับไปได้แล้ว ทางด้านเราก็จะพักผ่อนเหมือนกัน พรุ่งนี้ก่อนออกเดินทางต่อ เราจะให้เขาพาไปดูตรงตำแหน่งที่รพินทร์เคยพัก อ้อ แล้วก็บอกพวกลูกหาบ ให้แบ่งเกลือที่เรามีติดตัวมาให้เขาไปบ้าง"

กะเหรี่ยงปี นายบ้านซับบอน กับพวกที่มานั่งคุยอยู่ ด้วยผละจากไปแล้ว คณะติดตามรพินทร์คงนั่งผิงไฟดื่มกาแฟและบรั่นดี ปรึกษาหารือกันอีกครู่

“จะเอายังไงดี สำหรับพรุ่งนี้”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นเป็นงานเป็นการกับเชษฐาและอนุชา

“เราจะแกะรอยรพินทร์กับพวกนั้นไปเรื่อย อย่างชนิดเดินทับรอยของเขาไป หรือว่าจะใช้วิธีลัดทางก้าวสกัดในเมื่อเราก็รู้จุดหมายในขั้นแรกนี้แล้วว่า รพินทร์มุ่งห้วยเสือร้อง”

‘พรานชด’ ในฐานะผู้นำทาง หันไปซุบซิบหารือกันเองอยู่กับหนานอิน แล้วบอกเพื่อนกับพี่ชายว่า

“ยังตัดสินใจอะไรเดี๋ยวนี้ไม่ถูกหรอก การก้าวสกัดไปที่ห้วยเสือร้องเลยทีเดียว จะให้ผลดีเฉพาะช่วยย่นระยะเวลาอาจทำให้เรากระชั้นชิดเขาเข้าไป ถ้าเขาไม่เปลี่ยนเข็มเสียก่อน แต่อะไรต่ออะไรมันยังเอาแน่ไม่ได้ รพินทร์อาจเปลี่ยนเส้นทางเสียก่อนก็ได้ ส่วนถ้าจะแกะรอยไล่หลังเขาไปทุกระยะ เราก็จะได้หลักฐานแน่ชัดว่า เขาหยุดพักที่ไหนบ้าง ระหว่างทางเกิดอะไรขึ้นบ้าง ทว่ามันทิ้งระยะเวลาตั้ง 7-8 วัน ที่พวกเขาเดินล่วงหน้าไปก่อนแล้ว กลัวว่าจะไล่ไม่ทัน เรื่องนี้ อย่าเพิ่งให้ตกลงใจแน่นอนลงไปเสียก่อนเลย เราจะพิจารณาเป็นขั้นๆ ไป ตามเหตุการณ์เฉพาะหน้าดีกว่า ที่จะพูดให้ทุกคนอุ่นใจและมีความหวังเพิ่มขึ้นก็คือ ฉันกับลุงอินชำนาญป่าแถบนี้มาแล้ว และสัมภาระฝ่ายเรามีน้อยกว่าของพวกเขา เรามีโอกาสเคลื่อนที่เร็วกว่าเขาแน่ แม้จะไม่มากนักก็ตาม สรุปก็คือ เราคล่องตัวกว่าเล็กน้อย”

“กลางพูดถูกแล้ว”

พี่ชายใหญ่เห็นด้วย ภายหลังครองลึกอย่างสุขุมรอบคอบตามปกตินิสัย

"เราจะยังตัดสินใจแน่นอนลงไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ว่า จะใช้วิธีใด นอกจากจะพิจารณากันอีกที แต่เธอแน่ใจไหมกลาง ถ้าเราจะใช้วิธีก้าวสกัดไปที่ห้วยเสือร้องในกรณีจำเป็น เราจะใช้เวลาได้เร็วแค่ไหน"

"โปรดอย่าห่วงครับ พี่ใหญ่ หนานอินรับรองว่าไม่เกิน 5 วันจากพรุ่งนี้เป็นต้นไป ถ้าจะมุ่งห้วยเสือร้องกันจริงๆ เราก็จะถึงได้ แต่หนทางทุรกันดารเสี่ยงมากเท่านั้น ปีนเขา เลียบเหวลอดถ้ำกันไปตามเรื่อง ซึ่งรพินทร์คงไม่ใช้วิธีนั้นแน่ๆ เพราะอาจห่วงนายจ้าง และสัมภาระหนักที่จะตามไปด้วยไม่สะดวก แต่ทางด้านเราไม่มีปัญหาอะไรนี่ ทุกคนชำนาญทางแบบนี้มาแล้วทั้งสิ้น"

"จะอย่างไรก็ตาม ขอให้ความเห็นไว้หน่อยว่า ขณะนี้รพินทร์ไม่รู้ตัวว่ากำลังถูกติดตาม เพราะฉะนั้นเขาก็คงไม่ถ่วงเวลารอเรา และนำพวกนั้นรุดหน้าไปแล้ว แบบฟูลสปีดแน่หนานอินนน ชำนาญทางจริง ฉันเชื่อ แต่รพินทร์ละ เขารู้เส้นทางน้อยไปกว่าหนานอินหรือ ในป่ารพินทร์เป็นคนที่ไหน ผีป่าชัดๆ ลงพ่อออกเดินแล้วล่ะก็ หน้าไหนก็ไม่มีวันตามทัน ถ้าไม่หยุดรอให้"

ไชยยันต์แย้งอย่างเป็นห่วง

"รพินทร์ไม่ได้ไปคนเดียว ยังมีฝรั่งและคนไทยรวมแล้ว 5 คน ซึ่งเป็นฝ่ายนายจ้าง เป็นภาระถ่วงอยู่ ต่อให้พวกนั้นจะเป็นนักเดินป่าสักแค่ไหน ฉันก็ไม่เชื่อหรอกว่าจะตามรพินทร์ได้ชนิดเคียงบ่าเคียงไหล่ และนั่นคือการถ่วงเวลาไปในตัว โดยเฉพาะยังมีผู้หญิงอีกถึงสองคนที่จะเป็นตัวถ่วง ถึงไม่ทางตรงก็

ทางอ้อม เพราะฉะนั้นโอกาสที่จะตามทันย่อมมี ขอให้ตัดสินใจดักให้ถูกทิศทางเถอะ”

พี่ชายใหญ่ของคณะสรป ตัดความ แล้วบอกให้ทกคนเข้านอน ต่างผละจากกองไฟ ตรงเข้าไปยังบริเวณที่จัดไว้สำหรับเป็นที่นอนพักทันที ไม่ได้มีเต็นท์ หรือกระโจมหรูหราอะไรทั้งสิ้น เพียงแค่พลาสติกหนาผืนหนึ่งปูพื้น อีกผืนหนึ่งขึงบังไว้ด้านบนกันน้ำค้าง อันเป็นลักษณะที่เคยอาศัยพักนอนกันมาก่อนแล้ว ตั้งแต่ออกจากหล่มช้าง ล่วงเข้าสู่เขต ‘นรกดำ’ ในครั้งนั้น ซึ่งการนอนดงแบบนี้ช่วยให้ประหยัดน้ำหนักในการแบกหามขึ้นอีกหลายเท่าตัว เพียงแต่ไม่สะดวกสบายเท่าที่ควรเท่านั้น ทว่าทุกคนก็ยอมรับรู้สภาพมาก่อนแล้ว

มีดารินเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่คนอื่นลุกขึ้นหมดแล้ว แต่หล่อนยังนั่งมองดูกองไฟเฉย บนขอนไม้ที่เก่า อนุชาหันไปเห็นก็บอกมาสั้นๆ ว่า

“น้อย นอน...”

“นอนกันก่อนเถอะค่ะ น้อยขอนั่งผิงไฟคนเดียวสักครู่เดี๋ยวจะตามไป ไม่ต้องห่วง”

หล่อนบอกเบาๆ

อันเนื่องมากจากรู้มือกันดีมาก่อนแล้ว เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ ไม่พูดอะไรอีก พากันเข้าประจำที่ปล่อยน้องสาวคนเล็กไว้ตามลำพัง ดังประสงค์ของหล่อน โดยไม่เซ้าซี้ซักซวนอะไรอีก...

บัดนี้ ดาริน วราฤทธิ์ นั่งอยู่เดียวดาย ในความสงัดวิเวกของราตรีกาลกลางไพรพฤกษ์ท่ามกลางเสียงธรรมชาติของราวไพรที่แวดล้อมอยู่รอบกาย ลมป่าอันแสนจะเยือกเย็นพลิ้วผ่านมาเป็นระยะ ฟันแตกปะทุอยู่ในกอง มาน ๆ จะได้ยินเสียงนกกลางคืน และหมาจิ้งจอกหอนแว่วมาตามลมแต่ไกล

ไรเฟิลคู่ชีพพาดอยู่กับตัก ศอกทั้งสองข้างตั้งยังอยู่กับเนื้อเหล็กอันเย็นเฉียบของมัน ฝ่ามือรองรับคางไว้ ตางามมีประกายเศร้าลึกเหม่อมองอย่างปราศจากจุดหมายอยู่ที่เปลวไฟแลบเลียสูง ๆ ต่ำ ๆ ในกองที่ก่อไว้เบื้องหน้า

รพินทร์ขา...ขณะนี้เธออยู่ที่ไหน จะรู้บ้างหรือไม่ว่าน้องกำลังตามมา...

หัวใจของหล่อนเพรียกหา คร่ำครวญ

นานเท่านาน...กาลเวลาผ่านไปตามลำดับ ราชสกุลสาวยังคงนั่งจมอยู่ในห้วงรำพึงเช่นนั้น ต่อมา ภวังค์ของหล่อนก็ถูกปลกเมื่อนกแสกร้องแหลมบินโฉบถลาผ่านศีรษะจากด้านหน้าและหายไปในเงามืดของป่าด้านหลัง ดารินควักบุหรี่ออกมาคาบหยิบฟืนจากในกองมารมต่อแล้วโยนฟืนเล็ก ๆ ดุ้นนั้นเข้าไปกองตามเดิม ลุกขึ้นยืนเต็มส่วนสัด ออกเดินตรวจช้า ๆ ไปรอบ ๆ บริเวณแค้มป์ที่พักนอนกันอยู่นั้น

ลูกหาบทุกคนนอนหลับสนิทกันอยู่เป็นกลุ่ม ทางด้านหนึ่งใกล้ ๆ กับกองสัมภาระ คะหยิ่นกับหนานอินแยกกันไปนอนตามลำพังอยู่ใต้ต้นไม้ ฝั่งตรงข้าม คนละทิศกันตามลักษณะของพวกไพรผู้เจนป่า ไม่สะทกสะท้านพรั่นพรึงต่อสิ่งใดทั้งสิ้น ส่วนตำแหน่งที่ใกล้กองไฟกลาง อันเป็นกองไฟใหญ่ที่สุด คือกลุ่มของพี่ชายและเพื่อน ซึ่งขณะนี้ก็ดูเหมือนจะหลับกันไปหมดแล้ว ภายใต้แบล็งเก็ตใหญ่ผืนเดียวกัน ทั้งสามคนนอนเรียงกันเป็นหน้ากระดาน หันศีรษะไปทางทิศเหนือ ซึ่งเป็นบริเวณที่โล่งกว้างปราศจากซุ้มไม้หรือพงทึบบัง อันเป็นชัยภูมิที่ถูกหลักที่สุด เพื่อว่าถ้าสัตว์ร้ายใดจะย่องเข้ามาด้านศีรษะ มันก็จะไม่มีที่กำบังแฝงตัวเข้ามาได้โดยสะดวก นอกจากผ่านที่โล่งโปร่งตา และคงจะพิจารณาเห็นกันแล้วว่าการพักแรมคืนนี้ เป็นการพักแรมในเขตหมู่บ้านซับบอน ซึ่งอบอุ่นพอสมควร จึงไม่มีการกำหนดจัดเวรยามระวังไพรใด ๆ ทั้งสิ้น

ทุกคนหลับกันได้อย่างสบาย การตรวจบริเวณไปรอบ ๆ ของหล่อน ไม่มีใครไหวตัวตื่นขึ้นมาพบเห็นหรือรู้สึก...

สภาพของหล่อนในขณะที่เพื่อนผู้ร่วมคณะนอนหลับกัน

หมดสิ้นแล้ว และตนเองออกเดินเกร่ไปรอบ ๆ ในขณะนี้ ความรู้สึกบอกตนเองว่า **สิ่งที่หล่อนปฏิบัติอยู่เหมือนรพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่มีผิด ต่อไปนี้ หล่อนจะต้องปรับระดับจิตใจให้เข้มแข็งที่สุด ตลอดจนใช้ความสามารถขีดสุดในการบุกบั่นเดินป่า จากประสบการณ์ความชำนาญที่เขาผู้นั้นเปรียบเหมือนปรมาจารย์ฝึกปรือถ่ายทอดไว้ให้**

ถูกแล้ว...หล่อนก็ศิษย์มีครูคนหนึ่งเหมือนกัน ในอาณาจักรอันลี้ลับของป่าดงพงพี มีอะไรที่จะต้องพรั่นพรึงหวั่นเกรง หล่อนเป็นคนละคนกับดารินเมื่อสมัยก่อนครั้งเริ่มออกติดตามพี่ชายผู้สาบสูญคราวนั้นเสียแล้ว หากแต่เป็นดาริน ไพรวัลย์ โดยความรู้สึกและสำนึก แม้จะไม่ใช่โดยพฤตินัย หรือนิตินัยก็ตามที

ดาริน ไพรวัลย์!! หล่อนย้ำกับตนเอง ขณะที่อัดควันบุหรี่ลึก แล้วปล่อยให้ลมเย็นพัดกลุ่มควันนั้นกระจัดกระจายไป เพราะฉะนั้น ในป่าใหญ่ไพรกว้าง อะไรก็ตามที่มันไม่ได้เข้ามาเยี่ยงมิตร ก็เชิญให้มันเรียงหน้ากันเข้ามาเถอะ **หล่อนพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับมันทุกขณะจิตเสมือนหนึ่งมี 'เขา' ผู้นั้นอยู่เคียงข้าง**

เดือนข้างแรมอ่อน ๆ สาดแสงสลัวซีดลอดเงาไม้ลงมาเป็นจุดราง ๆ อยู่ทั่วไป มีไม้อยู่ต้นหนึ่งไม่ใหญ่โตนัก แต่แผ่กิ่งก้านสาขาเป็นพุ่มอยู่โดดเดี่ยวกลางพื้นที่ราบโล่งทางด้านหัวนอนของแค้มป์พักห่างออกไปประมาณ 20 เมตร หล่อนเดินทอด

เท้าช้าๆ ตรงเข้าไปที่นั่น สติสัมปชัญญะและระบบประสาทตื่นพร้อม

ในแสงที่ไม่ชัดเจนของเดือนแรม ในเงาตะคุ่มพร่าพราง น่าพิศวง และในความเงียบสงัดได้ยินแต่เสียงลมพัดใบไม้ไหวอยู่แผ่วเบาเหมือนภูตพรายกระซิบกระซาบ หล่อนบอกตนเองว่า หล่อนเห็นเงาของอะไรชนิดหนึ่ง ลับๆ ล่อๆ อยู่ใกล้เงาไม้ต้นนั้น

อาจเป็นเพราะความคุ้นเคยกับสายตามาเก่าก่อนชนิดที่ไม่มีวันเลือนหายไปจากความทรงจำได้เลย อุปาทานมองเห็นเป็นภาพของอดีตคนใช้ประจำคณะ (ในยุคก่อน) มาปรากฏให้เห็นอีกแล้ว รูปร่างขนาดนั้น กิริยาที่ยืนผงาดตระหง่านงามเช่นนั้น จะเป็นอื่นไปไม่ได้ นอกจาก...

แงซาย!

เงานั้น บางขณะก็ดูจะชัดเจนอยู่กลางแสงจันทร์ บางขณะก็รางเลือนคลุมเครือไป เหมือนว่าจะบังเข้าแฝงเงาไม้ที่แผ่ฉายอยู่ หล่อนรู้ ถ้าใช้ไฟฉายเมื่อไหร่ ก็ย่อมมีแต่ความว่างเปล่า นอกจากไม้ต้นนั้นเท่านั้น

“นายหญิง กลับเข้าไปนอนเสียเถอะ อย่าออกมา ดึกมากแล้ว”

เสียงกระซิบแว่วเข้าสู่ทางสมอง หรือทางดวงจิตของหล่อนไม่แน่ใจ ดารินสูดลมหายใจลึก เดินใกล้ไม้ต้นนั้นเข้าไปเป็นลำดับ

“ทำไมนะ ฉันถึงได้มองเห็นภาพและได้ยินเสียงของเธออยู่เสมอ แงซาย ฉันอยากจะเห็นเป็นภาพและแว่วเสียงของเขา

ผู้นั้นบ้าง แม้จะเป็นเพียงแค่อุปาทานหลอนตัวเองก็ยังดี แต่เขาก็ไม่เคยปรากฏวี่แววให้ฉันได้พานพบบ้างเลย”

หลอนพูดกับตนเอง

เงียบ! คราวนี้ไม่มีสำเสียงสำเนียงใดแว่วมาสู่โสตสมองหรือดวงจิตของหล่อนอีก

ที่สุดก็ได้มาหยุดยืนเผชิญอยู่ ณ ตำแหน่งต้นไม้นั้น กลางแสงเดือนฉาย ใต้ร่มเงาอันมืดสลัวของมันนั้น ว่างเปล่าไม่มีสิ่งใดเลยทั้งสิ้น นอกจากหินเล็กๆ สองสามก้อนที่งอกอยู่โคนต้น ใบกระทบแสงเดือนเป็นมันเลื่อมพรายพลิกไหวอยู่ริกๆ ด้วยลมดึก ลำต้นอันมีลักษณะเป็นพุ่มนั้น ไม่สูงใหญ่เกินไปนักและเป็นไม้ยืนต้นเพียงต้นเดียว โดดเด่นอยู่กลางพื้นที่โล่งของทุ่งหญ้าระบัด เมื่อฉายไฟดู หล่อนก็เห็นว่าต้นไม้ต้นนั้นคือต้นอโศก

ก็น่าประหลาดอยู่ นามของไม้นั้นชื่อ ‘อโศก’ อันหมายถึงปราศจากซึ่งความทุกข์โศกใดๆ ทั้งสิ้น มันตรงข้ามกับความรู้สึกที่โศกเศร้าเงียบเหงาวังเวงใจของหล่อนยามนี้เหลือประมาณ หล่อนออกเดินอาบแสงจันทร์มาพบกับมันโดยบังเอิญที่สุด โดยไม่คาดหมายมาก่อนสำหรับไม้ป่าชื่อเป็นมงคลนั้น

ดับไฟในมือลง แล้วก็ยืนพิศดูกิ่งก้านช่อใบของมันกลางประกายแสงจันทร์รำไพ

แล้วพลันก็เวี่ยแว่วเสียงทุ้มลึก กังวานเป็นภาษาสันสกฤตลอยมาจากที่หนึ่งที่ใดว่า

อโห วตายัม อคมห์ ศ รีมาน์ อัสมาน์ วนาน์แร

“แงซาย เสียงเธออีกแล้ว ไช่ไหม?”

อนสติของหล่อนถามออกไป

“ครับนายหญิง ผมเอง แงซาย”

“ฉันจะไม่ถามล่ะ ว่าเธออยู่ที่ไหน เพราะรู้สึกว่าเธอวนเวียนอยู่ใกล้ดวงจิตของฉันตลอดเวลา แปลความหมายของประโยคที่เธอกล่าวขึ้นให้ฉันฟังซิ”

*“*อ้าดูอโศกนี้ ศรีไสว*

อยู่ ณ ท่ามกลางไพร เพริดแท้...”

“ไพเราะมาก ต่อไปซิ...”

อาปีไทร์ มหุภีร์ ภาติศ รีมาน์ ปรวตราฑ์ อิว

“แปลว่าอะไร?”

*“*ชื่นชุ่มชอุ่มใบ ลมระบัด*

ดูสุขสนุกแม้ มาตรแม้นจอมผาฯ”

“ฉันรู้แล้ว แงซาย ถ้อยคำเหล่านี้มาจากไหน เป็นคำพร่ำรำพึงของนางทมยันตี ขณะที่ออกซมซานดั้นดั้นไปกลางป่าเพื่อติดตามแสวงหาพระนลด้วยความจงรักภักดี นางได้พบเข้ากับต้นอโศกกลางป่าใหญ่ ได้เอ่ยถ้อยคำเช่นนั้นขึ้น และนางทมยันตี ได้รำพันต่อไปว่า

*“*อ้าดูอโศกนี้ ศรีไสววิไลตา อยู่ระหว่างกลางพนา เป็นสง่าแห่งแนวไพร*

ชุ่มชื่นรื่นอารมณ์ ลมเพยพัดระบัดใบ ดูสุขสนุกใจ เหมือนแลดูจอมภูผา

อโศกดูแสนสุข ช่วยดับทุกข์ด้วยสักครา โศกเศร้าเผาอุรา อ้าอโศกโรคข้าร้อน

อโศกโยกกิ่งไกว จงตอบไปดังใจหมาย ได้เห็นพระฤาสาย ผ่านมาบ้างหรืออย่างไร

พระนั้นชื่อพระนล ผู้เรืองรณอริกษัย เป็นผัวนางทรามวัย นามนิยมทมยันตี

พระองค์ทรงสวัสดิ์ เป็นนิษัธธิบดี ทูลหัวทมยันตี มาทางนี้บ้างฤาไฉน

พระมีผ้าห่มกึ่ง ปรกกายครึ่งหนึ่งนั้นไว้ อันกายฤาสายไซร้ ผิวเธออ่อนสุนทรทรง

เห็นเธอบ้างฤาไม่ พระทรงชัยฤทธิรงค์ เหนื่อยยากลำบากองค์ ด้นดั้นป่าโอ้อาดูร

อ้าต้นอโศกใหญ่ ดูข้าไซร้โศกบ่สูญ พฤกษาอย่าช่วยพูล จงตัดโศกวิโยคใจ...”

“ขณะนี้ นายหญิงก็เปรียบเหมือนนางทมยันตีนั่นแหละ”

“ใช่ ฉันยอมรับ ตัวฉันยามนี้ ไม่ผิดอะไรกับทมยันตีเลย ทมยันตีเที่ยวด้นดั้นหาพระนลกลางป่า และดารินคนนี้ ก็ด้นดั้นหารพินทร์ไปกลางป่า ด้วยความห่วงหาอาวรณ์ ทุกข์โศกอาดูรพอๆ กัน ใครเล่าที่จะรู้ความจริงนี้ได้ นอกจากอโศกต้นนี้เท่านั้น ฉันจะตามหาเขาจนกว่าจะพบ หรือจนกว่าชีวิตตนเองจะหาไม่ อโศกนี้จงเป็นพยานในคำปฏิญาณนี้ด้วยเถิด”

---

* จากบทพระราชนิพนธ์ เรื่อง ‘พระนลคำหลวง’
ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6

“ขอให้สวรรค์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จงคุ้มครอง สตรีผู้เด็ดเดี่ยว และมั่นคงต่อความรักผู้นี้ด้วยเทอญ”

สำเหนียกว่า มีเสียงอำนวยพรมาให้เช่นนั้น ลอยมากับกระแสลมดึก ที่เป่าเส้นผมของหล่อนปลิวไสว แต่คราวนี้ไม่ใช่เสียงแงซายที่หล่อนเคยจำได้เสียแล้ว หากแต่เป็นเสียงที่หล่อนไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย กังวานอยู่รอบๆ กาย เปี่ยมไปด้วยกระแสแห่งความการุณย์นัก

ดาริน วราฤทธิ์ ยิ้มทั้งน้ำตาที่หลั่งรินเป็นทาง ค่อยๆ ทรุดกายลงคุกเข่า พนมมือขึ้นบูชาต้นอโศกนั้น

ดงทึบไม่ห่างจากตำแหน่งที่อโศกยืนต้นอยู่เข้าไปนัก บัดนี้ปรากฏเสียงกิ่งไม้ลั่นสวบสาบ พร้อมกับเสียงเป่าลมพืด

หล่อนถลันลุกขึ้นยืนทันที ขยับลูกเลื่อนไรเฟิลขึ้นนกอย่างรวดเร็ว ตวัดพานท้ายขึ้นประทับซอกไหล่ ไฟฉายแนบประกบกับกระโจมมือ วาดปากกระบอกปืนเข้าหาตำแหน่งที่มาของเสียง ซึ่งเกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน ท่ามกลางความเงียบนั้นทันที นิ้วแตะรออยู่ที่ไก แล้วลำไฟฉายขนาดหกท่อนแบบส่องสัตว์ ก็พวยพุ่งจ้าออกไปในบัดดล

หนึ่งในสิบของวินาทีเท่านั้น ที่ดารินยั้งนิ้วไว้ได้ทันก่อนที่จะเหนี่ยวไกตูมออกไป

สูงทะมึน ใหญ่โต ที่แลดูเหมือนภูเขาเคลื่อนที่โผล่ออกมาจากป่าด้านหลังต้นอโศก ห่างออกไปเพียงไม่ไกลนั้นชั่ววาบเดียวที่ไฟฉายส่องจับ หล่อนจำได้ว่ามันคือเจ้าด้วน ช้างผู้มี

สัญชาตญาณเป็นมิตรและมีความกตัญญูผูกพันอยู่กับหล่อนเป็นพิเศษ เหมือนชาติก่อนจะเคยอุปถัมภ์กันมาก่อนฉะนั้น

"ด้วน"

หล่อนลืมตาโพลงร้องทักออกไปเสียงหนักๆอย่างตื่นเต้นลดปืนลง

"คุณพระช่วย นี่ฉันเกือบจะฆ่าเธอเสียแล้ว ทำไมถึงโผล่เงียบออกมาแบบนี้"

เจ้าด้วนโผล่ออกมาครึ่งตัวจากดงไม้ที่กำบังอยู่ แล้วยืนโยกกายอยู่ไปมา ชูงวงขึ้นสูงเหมือนจะทักทาย แต่ก็ไม่ทำเสียงใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น โบกหูวาดช้าๆ ไม่ผิดอะไรกับช้างบ้านอันแสนเชื่องที่มองเห็นควาญประจำของมัน ดารินยังใจเต้นแรงอยู่เช่นนั้น เข้าเซฟไรเฟิลทันที ถือในอาการปกติ แต่ยังฉายไฟจับอยู่ พลางเดินผ่านร่มเงาต้นอโศก ตรงเข้าไปหามัน ด้วยสติและพลังใจที่เชื่อมั่นเต็มที่ จนกระทั่งมาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้า ห่างแค่วาเดียว ชนิดที่ถ้างวงของมันเอื้อมคว้ามาเมื่อไร ก็ถึงตัวเมื่อนั้น และมันก็ยังยืนไกวตัวอยู่เช่นนั้น

"ฉันกำลังเป็นห่วงอยู่ทีเดียว ว่าเธอไปอยู่เสียที่ไหน"

หล่อนพูดกับมันยังกับว่ามันฟังภาษาคนได้รู้เรื่อง

"ดีแล้วที่มาป้วนเปี้ยนใกล้ๆ ที่พักของเราอยู่เช่นนี้ อย่าแยกโดดเดี่ยวออกไปตามลำพังตัวเดียวนะ ไอ้พวกช้างเกเรพวกนั้น มันอาฆาตจ้องจะรุมเล่นงานเธออยู่ เธอตัวเดียวสู้มันไม่ได้หรอก แต่ถ้าอยู่ใกล้พวกเรา เกิดอะไรขึ้น เรายังช่วยกันได้ทัน เพราะฉะนั้นไม่ว่าพวกเราจะเคลื่อนย้ายไปที่ไหนก็ตาม เธอคอย

ใกล้ชิดไว้เสมออย่าออกห่างเป็นอันขาด และคอยช่วยเป็นหูเป็นตาเตือนภัยให้แก่เราด้วย”

เจ้าด้วนทำเสียง แอ้ ออกมาจากลำคอเบาๆ ครั้งหนึ่ง แล้วค่อยๆยื่นปลายงวงเข้ามาเกี่ยวเอวของหล่อนไว้อย่างอ่อนโยนนุ่มนวลที่สุด จะแผ่วเบาสักเพียงไรก็ตาม ระหว่างพลังของคชสารใหญ่กับมนุษย์สาวร่างกระจ้อยร่อยนิดเดียว (เมื่อเทียบอัตราส่วน) ก็ทำเอาดารินซวนเซเข้าไปเกือบปะทะกับขาหน้าของมัน ไรเฟิลกับไฟฉายพลัดตกลงกับพื้นหญ้า ราชสกุลสาวเกาะงวงสากของมันไว้แน่น

“เอ๊ะๆ ทำอะไรน่ะ เจ้าด้วน ประเดี๋ยวกระดูกกระเดี้ยวฉันก็ป่นหมดเท่านั้น ไม่เอานะ ปล่อย อย่าเล่นอย่างนี้”

หล่อนร้องเร็วปรื๋อ ชักใจหายใจคว่ำเหมือนกัน นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่หล่อนถูกงวงของช้างป่าตวัดรอบกาย

เจ้าด้วนคลายงวงรัดของงวงออก เอาปลายงวงม้วนหยิบไรเฟิล ก่อนส่งยื่นให้แก่หล่อน ดารินรับมาอย่างตื่นๆ งงๆ พอหล่อนรับปืนเสร็จ มันก็เอาจะงอยของมันคลำหาไฟฉายที่ตกอยู่อีก พยายามประคองหนีบขึ้นมาจนได้ และส่งให้หล่อนเป็นคำรบสอง

ดารินยิ้มเต็มตื้น กอดงวงที่ห้อยนิ่งของมันไว้ ไม่มีปัญหาอะไรอีกแล้ว สำหรับหล่อน เกี่ยวกับช้างป่าตัวนี้ หล่อนวางใจได้สนิทว่ามันจงรักภักดีกับหล่อนอย่างบริสุทธิ์ด้วยอำนาจบารมีของอะไรสักอย่างหนึ่ง นอกเหนือไปจากความกตัญญูรู้คุณ ที่หล่อนเคยให้ความเมตตาไว้กับมันอย่างเปี่ยมล้น อาจเกิดจากอำนาจ สัจจาอธิษฐาน ที่หล่อนหยิบฟ่อนหญ้าขึ้นมาเสกเสี่ยง

ทาย แล้วส่งยื่นให้มันรับไปกินเมื่อเช้านี้ ก่อนจะเข้าไปช่วยรักษาบาดแผลของมันก็ได้

"ถ้าเธอพูดภาษาคนได้ฉันก็อยากจะถามว่าขณะนี้รพินทร์อยู่ที่ไหน ฉันจะมุ่งทางทิศใด ถึงจะตามเขาได้พบโดยเร็วที่สุด แต่นี่ก็จนใจเหลือเกิน เราหยั่งซึ้งถึงกันด้วยสัญชาตญาณแห่งมิตรเท่านั้น แต่เราก็ไม่อาจส่งภาษากันให้เข้าใจละเอียดถี่ถ้วนได้"

คชสารใหญ่ยืนนิ่งซึมอยู่เช่นนั้น ดารินลูบคลำงวงเอาแก้มแนบ และพร่ำพูดอะไรกับมันสารพัดเสียงสั่นเครือ น้ำตาของหล่อนคลอเบ้า ต่อมาอีกครู่ใหญ่ระหว่างสาวน้อยชาวกรุงกับพญาช้างป่ามหึมาที่ได้พบปะเสวนากันเยี่ยงมิตรสนิทใจ ดารินก็ตบที่งวงนั้นพร้อมกับตัดใจบอกว่า

"ไปเถอะ ด้วน แต่อย่าไปไกลนะ อยู่แถวๆ นี้แหละ ดึกเต็มทีแล้ว ฉันก็จะกลับไปนอนเหมือนกัน"

กล่าวจบหล่อนก็หันหลังกลับ แต่แล้วก็ต้องชะงักทันทีเพราะปลายงวงเกาะเอวหล่อนไว้อีก ทำให้ต้องหันกลับมามองด้วยความแปลกใจ

"อ้าว ทำไมล่ะ มีอะไรอีกหรือ"

เจ้าด้วนค่อยๆ คู้เข่าหน้าลงก่อน ร่างอันสูงใหญ่นั้นลดต่ำลงแล้วก็ย่อขาหลัง ต่อมาก็กลายเป็นหมอบราบอยู่กับพื้น ใช้งวงเขี่ยดารินเข้าไปใกล้ศีรษะ อาการบ่งชัดว่ามันประสงค์ที่จะให้หล่อนขึ้นไปอยู่บนคอ ครั้งแรกหล่อนยังไม่เข้าใจอาการนั้นนักหลายอึดใจของการสังเกตดูอากัปกิริยาและพยายามอ่านรหัสจึงรู้ได้

“ตายแล้ว นายด้วน นี่เธอจะเอาฉันไปไหนกันนี่ มันมืดค่ำดึกดื่นแล้วนะ ดู...ดู นี่จะงัดฉันให้หกคะเมนไปหรือยังไง”

เจ้าด้วนไม่ฟังเสียงร้องละล่ำละลักของหล่อน พยายามใช้งวงงัดเสยชูหล่อนให้ไถลขึ้นไปบนส่วนศีรษะของมันให้ได้ ดารินพลิกคว่ำพลิกหงาย ดิ้นขลุกขลักอยู่ระหว่างซอกขาหน้าของมันนั่นเอง เพราะไม่ยอมไต่ขึ้นตามที่มันประสงค์ จะผละออกเดินหนีก็ไปไม่ได้ เพราะไม่พ้นรัศมีงวงที่คอยเหนี่ยวดึงยึดหล่อนไว้

ในที่สุด ราชสกุลสาวก็ยอมจำนน ยอมเสี่ยง

“เอาละ เอายังไงก็เอากัน ด้วนการพลัดพรากจากกรพินทร์เป็นเคราะห์มหันต์อยู่แล้ว ไปกับเธอ ฉันจะได้รับเคราะห์อีกอย่างไรก็ให้มันรู้ไป เธอคงอยากจะพาฉันไปที่ไหนสักแห่ง ใช่ไหม”

ไรเฟิลสะพายไหล่ ไฟฉายนั้นก็มีสายสำหรับสะพายด้วยเช่นกัน หล่อนคล้องไว้กันตก แล้วก้าวขึ้นเหยียบโคนงาปีนขึ้นไปบนโคนงวง เจ้าด้วนรอให้หล่อนทรงตัวบนโคนงวงได้ถนัดก็ค่อย ๆ งัดเสยงวงขึ้นเหมือนผลักส่ง

ดาริน วราฤทธิ์ ก็ผ่านศีรษะอันกว้างใหญ่ของมันขึ้นไปนั่งคร่อมอยู่บนคออย่างมั่นคง อาศัยจากความคุ้นเคยที่หล่อนเคยขึ้นคอช้างในอินเดียมาก่อนบ้างแล้ว ในการท่องเที่ยวป่ากับเพื่อน ๆ ที่เป็นทายาทของมหาราชาบางองค์

ราวกับช้างบ้านที่ได้รับการฝึกปรือมาอย่างดีแล้ว พอแน่ใจว่ามนุษย์สาวน้อยที่มันแสนรัก ขึ้นไปอยู่บนคอเรียบร้อย เจ้า

ด้วนก็ค่อยๆ พยุงกายขึ้นยืน ร่างของหล่อนบนคอมัน ก็ลอยผงาดอยู่เหนือป่าทันที มันเริ่มหมุนตัวกลับเดินฝ่าทุ่งหญ้าคาและละเมาะไม้ บ่ายหน้าไปทางด้านเหนือ ท่ามกลางแสงสลัวรางของจันทร์แรมที่ลอยอยู่เกือบจะกึ่งกลางฟ้า โดยอ้อมอาณาบริเวณของหมู่บ้านซับบอนขึ้นไป

ดารินนั่งไปบนคอของมันอย่างสงบ ไม่แน่ใจว่าเจ้าด้วนจะนำหล่อนไปไหน แต่สังเกตดูการย่างเยื้องเดินของมันเป็นไปอย่างแช่มช้า ประคับประคอง ไม่เร่งด่วนอะไรทั้งสิ้น

หล่อนมั่นใจประการเดียวว่า ถ้าเกิดจำเป็นขึ้นมาจริงๆ และหรือว่า เจ้าด้วนจะพาหล่อนเตลิดเปิดเปิงชนิดไร้จุดหมายแน่นอน ไปไกลเกินรัศมีน่าไว้วางใจ หล่อนก็จะบังคับให้มันนำกลับมาส่งที่เก่าได้ สัญชาตญาณของหล่อนบอกกับตนเองเช่นนั้นจึงไม่วิตกพรั่นใจใดๆ ทั้งสิ้น

ร่างของหล่อนไหวดุ่มๆ ตามสภาพการเดินของเจ้าด้วน ไฟฉายก็เริ่มกราดส่อง สังเกตภูมิประเทศไปรอบๆ ไรเฟิลที่สะพายอยู่ปลดลงมาพาดอยู่กับตัก **ดาริน วราฤทธิ์ ยามนี้เปรียบไม่ผิดอะไรกับราชินีแห่งป่า หล่อนกล้า หรือจะเรียกว่าบ้าระห่ำ เกินกว่าพี่ๆ และเพื่อนตลอดจนผู้ร่วมคณะทุกคนซึ่งกำลังนอนหลับอยู่ในแค้มป์ขณะนี้จะคาดคิดไปถึง...**

ขี้นคอช้างป่า บุกเข้าไปในดงทึบท่ามกลางราตรีอันเงียบสงัดตามลำพังคนเดียว ไม่รู้ด้วยว่ามันจะพาหล่อนไปไหน...รู้อย่างเดียวว่ามันไม่ทิ้งหล่อน และหล่อนก็จะไม่ทิ้งมัน!

ช้างใหญ่นำหล่อน ผู้บัดนี้เปรียบเสมือนนายสาวของมัน มุ่งเข้าหาธารน้ำสายที่ไหลผ่านบริเวณหมู่บ้านซับบอน แล้วเลาะเลียบทวนน้ำขึ้นไป โดยพยายามหลีกหลบจากพงไม้ทึบและเถาวัลย์ ป้องกันไม่ให้ผู้ที่อยู่บนคอของมันถูกกิ่งไม้เกี่ยวกระทบตกลงมา อาการของมันทั้งฉลาดและสุภาพยิ่ง ถึงเช่นนั้นก็ตาม ดารินก็ยังต้องคอยก้มศีรษะหลบกิ่งไม้อยู่ตลอดเวลา และร้องเตือนมันให้เลือกเดินไปตามเส้นทางที่ไม่รกชัฏเกินไปนัก ไกลที่พักแรมของพรรคพวก ซึ่งขณะนี้กำลังนอนหลับกันอยู่ออกไปเป็นลำดับ

เปรี้ยง!

นั่นคือเสียงแผดแหลมกึกก้องสะท้านไปทั่ว บรรยากาศอันเงียบสงัดยามราตรี ของกระสุน .300 เวเธอร์บีแม็กนั่ม ดังหนักหน่วงแทรกมาตามคลื่นอากาศอันหนักข้นหนาวเยือก เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ ลุกพรวดพร้อมกันหมดราวกับนัดกันไว้ และใครคนหนึ่งในจำนวนนั้น ซึ่งดูเหมือนจะเป็นไชยยันต์ร้องออกมาว่า

"เฮ้ย! อะไรกันนี่ เสียงปืนนี่หว่า หรือว่าหูฉันฝาดไป"

อนุชาหรือพรานชด คว้าได้ปืนประจำมือ เผ่นพรวดออกไปพร้อมกับไฟฉายเป็นคนแรก เดินเบิกตาโพลงส่องไฟฉายไปรอบ ๆ เชษฐายังนั่งขมวดคิ้วอยู่แต่ปืนก็เข้ามาอยู่ในมือแล้ว พี่ชายใหญ่ของคณะ ก็มีอาการมึนงงคลับคล้ายคลับคลา ไม่แน่ใจว่าได้ยินเสียงปืนจริง ๆ หรือว่าฝันไป แบบเดียวกับไชยยันต์เช่นกัน

“น้อย อยู่ไหน?”

เสียงอนุชาตะโกนลั่น ฉายไฟปราดไปยังกองไฟที่ก่อไว้ อันจำได้ว่าครั้งสุดท้ายก่อนที่จะเข้านอนนั้น เห็นน้องสาวนั่งอยู่ตรงตำแหน่งนั้น หนานอิน คะหยิ่น ที่นอนกันอยู่คนละทิศรอบแค้มป์ รวมทั้งพวกลูกหาบทั้งหมด ก็ฮือกันเข้ามา ส่งเสียงสอบถามกันเอะอะจ้าละหวั่นไปหมด

“เสียงปืน นาย นั่นใครซัดอะไรเข้าให้แล้ว”

หนานอินผู้แล่นหน้าเลิกลั่กเข้ามารวมกลุ่ม ร้องลั่นบอกเข้ามาก่อน

ระหว่างที่อนุชาถลันเข้าไปยังขอนไม้ ที่เคยเห็นน้องสาวนั่งอยู่แล้วหมุนตัวอย่างรวดเร็ว สาดไฟฉายไปรอบ ๆ ด้านเชษฐากับไชยยันต์มองลงไปยังบริเวณที่นอนอันยังเว้นว่างอยู่ ซึ่งควรจะต้องเป็นตำแหน่งที่นอนของดาริน ก็พบว่าว่างเปล่า ไม่มีร่องรอยของน้องสาวคนเล็กจะเข้ามานอนเลย นอกจากเป้หลังประจำตัวยังวางอยู่ ณ ตำแหน่งที่นอนแห่งนั้น

เมื่อนั้นเอง ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ ก็กระโจนออกจากที่นอน ตรงเข้าไปยังกลุ่มของอนุชา คะหยิ่น หนานอิน และพวกลูกหาบที่กำลังยืนออกันอยู่ ไม่เพียงแต่เท่านั้น ยังมีเสียงร้องตะโกนถามโวกเวกมาจากเรือนพักของพวกกะเหรี่ยงซับบอนที่ไม่ห่างออกไปนัก เพราะพวกนั้นก็ตื่นขึ้นด้วยเสียงปืนเหมือนกัน

“น้อยหายไปครับ พี่ใหญ่”

อนุชาพูดเร็วปรื๋อ ละล่ำละลัก กระสับกระส่ายเต็มที่

“ครั้งสุดท้าย น้อยนั่งอยู่ที่ขอนไม้ตรงนี้แหละ บอกว่าเดี๋ยวจะตามเข้าไป ผมก็ไม่ได้สนใจอะไรอีก คิดว่าสักครู่คงจะ

ตามเข้าไปนอนเอง ตัวผมพอหลังถึงพื้นก็หลับไปเลย แต่ที่ได้ยินปลุกพวกเราตื่นขึ้นมานี่นะมันเสียงไรเฟิลแน่ๆ น้อยก็หายไปพร้อมปืนประจำตัว และไฟฉายเท่านั้น”

“บ๊ะ อะไรกันนี่ ยุ่งแล้วซิ”

เชษฐาอุทานออกมา หน้าเครียด ไชยยันต์ก็ร้องถามไปยังหนานอิน คะหยิ่น และกลุ่มลูกหาบว่า

“พวกเรา ใครเห็นนายหญิงเป็นครั้งสุดท้ายบ้าง?”

ทุกคนหน้าซีดเผือด มองกันเองล่อกแล่ก ไม่มีใครเอ่ยคำใดออกมาได้ในขณะนั้น เพราะแต่ละคนก็ไม่ได้สนใจอะไรก่อนที่จะเข้าพักนอนเลย

และแล้ว ก่อนที่ใครจะพูดกันเช่นไรต่อไปนั่นเอง อีกเปรี้ยงหนึ่งก็ดังสะเทือนตับมาจากที่ใดที่หนึ่งในละแวกใกล้เคียง ฟังว่าไม่ห่างออกไปเท่าใดนัก ทุกคนสะดุ้งสุดตัว เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ ร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า ‘น้อย!’

ส่วนพวกพื้นเมืองตะโกนว่า “นายหญิง นั่นเสียงปืนจากนายหญิงแน่ๆ”

สภาวะเช่นนี้เรียกได้ว่า พะว้าพะวัง และพล่านกันไปหมดทั้งบริเวณแค้มป์พักนอน นายบ้านซับบอน และกะเหรี่ยงฉกรรจ์อีกหมู่หนึ่ง 3-4 คน ก็วิ่งพรูออกมาสมทบอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราวใดๆ ทั้งสิ้น ในมือปืนแก๊ปบ้างดาบบ้าง ถามกันเสียงลั่นเล้งแซ่ดไปหมด ฟังไม่ได้ศัพท์ ไม่ใช่ว่าทุกคนจะหูฝาดหรือฝันไปเสียแล้ว เพราะนัดที่สองนั้นดังชนิดแสบแก้วหูทีเดียว

หนานอินเอียงหู จับที่มาของกัมปนาทกระสุนที่ยังกังวานซ่าไปทั้งราวป่า แล้วชี้มือพรวดไปทางด้านเหนือของหมู่บ้าน

“ดังมาจากทางด้านนี้แน่ นาย เอ๊ะ! นายหญิงยิงอะไรและออกไปไหนนี่ คนเดียวอย่างนี้ในเวลานี้”

“ใช่แล้ว ดังมาจากลำห้วยเหนือหมู่บ้าน ตรงที่นายรพินทร์เคยวางปางพักอยู่นั่นแหละ”

หัวหน้าหมู่บ้านซับบอน ตาลีตาเหลือกบอกเสริมมาอีกคน

อนชาไม่รอช้าอีกแล้ว หันไปตะโกนสั่งความกับหนานอินและกะเหรี่ยงซับบอน พร้อมกับก้าวพรวดๆ ออกไปทันที ปืนกับไฟฉายในมือพร้อม พวกนั้นขยับวิ่งพรูตามไปด้วยเป็นพรวน เชษฐาสติดี และรอบคอบเป็นนิสัยเดิมอยู่แล้ว กระโดดเข้าขวางหน้าน้องชายกลาง พร้อมกับร้องว่า

“เดี๋ยว อย่าเพิ่งเดินส่งเดชออกไปก่อน ประเดี๋ยวได้ตามผิดทิศทาง เตลิดเปิดเปิงกันออกไปคนละด้านเท่านั้น เสียงปืนในป่ามันหลอกหู เชื่ออะไรยังไม่ได้แน่นักหรอก ไชยยันต์ เร็วไปตรวจดูที่เป้หลังของน้อยซิ นอกจากปืนและไฟฉายที่หายไปพร้อมกับน้อยแล้ว มีวิทยุติดตัวไปด้วยหรือเปล่า”

ทุกคนที่กำลังจะออกติดตามเสียงปืน โดยยังไม่มีหลักเกณฑ์ใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากความร้อนใจ และความเป็นห่วง พากันชะงักลงชั่วขณะ ไชยยันต์กระโจนกลับเข้าไปยังบริเวณพักนอนทันที ทรุดตัวลงตรวจหาตามเป้หลังของ ม.ร.ว.หญิงดารินกับพื้นพลาสติกใกล้เคียง แล้วร้องบอกมาโดยเร็วว่า

“วิทยุของน้อยไม่ได้อยู่ในเป้หรือแถวนี้เลย ฉันจำได้ว่า

เขาเหน็บประจำไว้กับเข็มขัดตลอดเวลาเชื่อว่าคงจะติดตัวไปด้วย ลองเรียกด้วยวิทยุเร็ว น้อยมีวิทยุประจำตัวอยู่ด้วยแน่ๆ”

คุณชายใหญ่กระชากวิทยุมือถือที่มีปลอกหรือซองหนังติดเข็มขัดขึ้นมาเปิดสวิตช์ แล้วกดปุ่มเรียกถี่ๆ ซึ่งถ้าวิทยุแบบเดียวกันนี้ มีติดตัวดารินอยู่ มันก็จะปรากฏออดสัญญาณเรียกขึ้นในทันที แล้วกรอกคำพูดหนักๆ ลงไปว่า

“น้อย นี่พี่ใหญ่พูด ได้ยินหรือเปล่า ได้ยินแล้วให้ตอบด้วย”

ทุกคนเงียบกริบ เมื่อเชษฐาหยุดพูด เพื่อรอฟังคำตอบแทบไม่มีใครหายใจในขณะนี้ นอกจากจ้องเขม็งไปที่วิทยุในมือของเชษฐาเป็นตาเดียว เข็มวินาทีกระดิกผ่านไปเรื่อยๆ 10 วินาที เข้าไปแล้วยังเงียบสงบไม่มีเสียงใดๆ แว่วตอบออกมาจากวิทยุในมือของเชษฐาเลย

ไชยยันต์ระเบิดความร้อนรุ่มกระสับกระส่ายสุดขีดขึ้นมาว่า

“วะ ถ้าไม่ได้การเสียแล้ว”

ทุกคนไหวตัวอีกครั้ง แต่แล้วทันทีนั้น ก็มีเสียงกังวานใสชัดเจนของดาริน แว่วออกมาจากลำโพงวิทยุมือถือในมือของเชษฐา

“น้อยพูดค่ะ พี่ใหญ่”

“น้อย...”

เชษฐาแทบจะตะโกนลั่นออกมาอย่างยินดี ทุกคนหูผึ่งชะงักอีกครั้ง เสียงคุณชายใหญ่ซอยเร็วปรื๋อ

“อยู่ที่ไหนนะ แล้วยิงอะไรสองนัดตะกี้นี้ ไปไงมาไงกัน

อยู่ๆ ก็หายไปจากแค้มป์เสียเฉยๆ แบบนี้ พวกเราตกใจกันจะแย่อยู่แล้ว ตื่นกันขึ้นมาหมดทั้งแค้มป์”

เสียงเงียบไปกึ่งอึดใจ ก็ตอบในน้ำเสียงเดิมมาว่า

“ขณะนี้ น้อยอยู่บริเวณลำธารด้านเหนือของหมู่บ้านซับบอน ห่างประมาณไม่เกิน 300 เมตรเท่านั้นเองค่ะ ที่ยิงตะกี้นี้ เป็นเสือใหญ่สองตัว กำลังรุมแทะซากช้างเน่าเก่าแก่ประมาณ 7-8 วันตัวหนึ่ง ไม่ตั้งใจจะยิง แต่พบกันกะทันหัน มันทำท่าจะชาร์จ ก็เลยจำเป็น คาที่หนึ่งตัวตอนนัดแรกค่ะ แต่นัดที่สองรู้สึกจะผิด และมันเผ่นหนีไปแล้ว”

เป็นคำตอบอย่างสามัญธรรมดาที่สุด ทำเอาคณะพรรคทุกคนหน้าตาเลิกลั่กกันไปหมด โดยไม่สามารถเข้าใจอะไรได้ในขณะนี้

“ตัวเราเองน่ะ ขณะนี้เรียบร้อยดีหรือ?”

พี่ชายกลางร้องถามสวนขึ้น

“เรียบร้อยค่ะ พี่กลาง ไม่มีอะไร ทุกคนไม่ต้องห่วง น้อยมาพบบริเวณอันเป็นที่พักแรมของรพินทร์กับนายจ้างพวกนั้นแล้ว อีกไม่เกิน 10 นาทีนี้ จะกลับแค้มป์”

“บ้าแล้ว บ้าที่สุด ยายน้อย”

อนุชา วราฤทธิ์ ตวาดลั่นเข้าเครื่องรับส่งวิทยุในมือของเชษฐา

“นั่นมันเรื่องอะไร ที่ดึกดื่นป่านนี้ เธอดันเดินบุกเข้าไปในป่าแบบนี้ โดยไม่บอกให้พวกเรารู้กันเลย แล้วก็ดันไปคนเดียวเสียด้วย ได้ยินเสียงปืนตื่นพรวดพราดขึ้นมามองไม่เห็นตัว ทุกคนทางนี้ใจหายใจคว่ำกันไปหมด”

“ขอโทษค่ะ ขอโทษ พี่ใหญ่ พี่กลาง และทุกๆ คน ที่ทำให้ต้องตกใจ”

หลอนตอบมาราบเรียบเหมือนเดิม

“น้อย ฟังนะ ขณะนี้อยู่ตรงไหน ก็อยู่ตรงนั้นแหละ อย่าเคลื่อนไหวไปไหนอีกเลยโดยเด็ดขาด พวกเราจะออกตามไปที่นั่นเดี๋ยวนี้ เข้าใจไหม”

พี่ชายใหญ่พูดเครียดขรึม

“ก็น้อยบอกว่าน้อยจะกลับเดี๋ยวนี้แล้ว”

“ยังไม่ต้องกลับ ไม่ต้องเคลื่อนไหวไปไหนทั้งสิ้น ให้รออยู่ที่นั่น พวกเราจะตามไปเอง”

ไชยยันต์ชะโงกหน้าเข้ามาพูดกับวิทยุจากมือเชษฐา

“ตามใจ ทุกคนจะตามมาที่นี่เดี๋ยวนี้ก็ได้ จะรอ ดีเหมือนกันจะได้มาเห็นตำแหน่งที่พักของรพินทร์ภายในคืนนี้เลย แต่บอกให้ทุกคนรู้ล่วงหน้าก่อน เวลาเดินมาและถ้าฉายไฟเห็นช้างอย่ายุ่มย่ามยิงเข้ามาเป็นอันขาด เพราะมันคือเจ้าด้วน ไม่ใช่ช้างอื่น”

“เฟ้ย! หมายความว่าอะไรกันนี่ นี่แปลว่าเธอไปกับไอ้ด้วนงั้นหรือ?”

“ใช่ ฉันมากับเจ้าด้วน มันนำฉันมาที่นี่เองในระหว่างที่ทุกคนหลับ เอาละ อย่ามัวแต่โวยวายอยู่เลย ใครจะมาก็เชิญมาได้ ระยะมันใกล้ๆ แค่นี้เอง ฉันจะรอ แต่ถ้าเห็นว่าไม่จำเป็นฉันก็จะกลับไปเอง ขอเวลาเดินตรวจดูร่องรอยอีกเดี๋ยวเดียวเท่านั้น”

“รออยู่ที่นั่นแหละ เราทุกคนจะไปที่นั่นเดี๋ยวนี้”

เชษฐาว่า อนุชาก็หันไปสั่งการกะเหรี่ยงนายบ้านซับบอนทันที เพื่อให้ทำหน้าที่นำทางไปยังตำแหน่งที่น้องสาวควรจะอยู่ในขณะนี้ พวกกะเหรี่ยงฉกรรจ์ 3-4 คน ที่เข้ามายืนมุงอยู่ก็รุดออกนำทันที ทุกคนก็ผ่านหมู่บ้านตัดเข้าเส้นทางในป่าเลียบริมลำธารไปทั้งขบวน ยกเว้นแต่พวกลูกหาบเท่านั้น ที่ให้อยู่เฝ้าแค้มป์ ไฟฉายหลายดวงสาดสว่างเป็นลำพวยพุ่งออกไป **ต่างเดินกันอย่างเร่งด่วนและบ่นกันพึม เพราะยังไม่อาจทราบสาเหตุได้แน่ชัดว่า จู่ๆ ดารินก็บุกป่าหายไปกลางดึกลำพังคนเดียว โดยไม่ยอมบอกให้ใครรู้เลย**

และไม่เข้าใจว่า ช้างป่าที่ชื่อ 'เจ้าด้วน' ตัวนั้นมาชักนำหล่อนไปได้ยังไง

โดยการนำของกะเหรี่ยงปี ผู้รู้เป้าหมายดีอยู่แล้ว และระยะมันก็ไม่ห่างไกลอะไรมากนัก จึงชั่วพักเดียวไม่ทันเหนื่อย จากการจ้ำกันอย่างแข่งเวลา ทั้งหมดก็มาถึงบริเวณราบโล่งชัยภูมิเหมาะเหนือฝั่งธารตำแหน่งหนึ่ง จากลำไฟฉายหลายดวงที่สาดจ้าออกไป ทุกคนมองเห็นดาริน วราฤทธิ์ ยืนถือไรเฟิลอยู่เดียวดาย ส่วนไฟฉายก็กำลังส่องตรวจดูตรงบริเวณพูรากของต้นไม้ใหญ่ ขณะนั้นทุกคนมองไม่เห็นวี่แววของไอ้ด้วนเลย มีแต่เฉพาะราชสกุลสาว น้องเล็กของตระกูลเพียงคนเดียวเท่านั้น

ดูหล่อนจะไม่สนใจอะไรกับการติดตามอย่างเร่งด่วนของพรรคพวก เห็นคนเหล่านั้นเลี้ยวผ่านพุ่มไม้ของทางด่านเข้ามา

ก็หันมาโบกมือให้นิดหนึ่ง แล้วส่องไฟดูกับพื้นไปรอบ ๆ ตามเดิม

อนุชาหรือพรานชด กรากเข้ามาถึงก่อนทุกคน คว้าแขนน้องสาวกระชากอย่างเดือดดาลฉุนเฉียวจนหล่อนเซ คำรามออกมา

“ฮึ่ม น้อยนะน้อย จะทำเรื่องยุ่งเสียแล้ว มันน่านัก ดันบุกเข้ามาถึงที่นี่ได้ยังไงเวลานี้”

ดารินสะบัดแขนพี่ชายกลางออก แล้วผลักอก ยิ้มแค่น ๆ

“นี่ไม่ได้ใช้ให้ตามมานะ อยากตามกันมาเองทำไม แล้วก็อย่ามาทำวางอำนาจ ฉันไม่ยั่นนายหรอกนายกลาง”

ความโมโหขีดสุด ทำให้พี่ชายกลางเงื้อกำปั้นขึ้น แต่พี่ชายใหญ่คว้ามือไว้เสียก่อน รั้งน้องชายผู้กำลังหัวฟัดหัวเหวี่ยงออกมาเสีย ตนเองก้าวเข้ามาหยุดยืนจ้องหน้าน้องสาวเล็กแววตาของอดีตทหารทูตทหารบกขรึม ส่อแววไม่พอใจชัด

“ยังจะไปเถียงพี่เขาอีก น้อย เรานี่จะบ้าบอคอแตกใหญ่แล้ว ถ้าไม่คิดว่าโตเป็นสาว จนจะแก่แล้วถึงป่านนี้ละก็ จะจับฟาดเสียให้หลังลายทีเดียว ไหนที่ว่ามากับเจ้าด้วนน่ะ เจ้าด้วนของเธออยู่ไหน?”

หญิงสาวหน้าแห้งสลดลง หล่อนเกรงพี่ชายคนโตมากกว่าพี่ชายกลางหลายเท่า และสายตาของเขาขณะนี้ ก็แสดงว่าโกรธจัด ทำให้หงอลงทันที

“เจ้าด้วนมันหลบไปหลังซุ้มไม้โน่นแน่ะค่ะ ตั้งแต่ได้ยินเสียงพวกพี่ใหญ่บุกสวบสาบเข้ามา”

หล่อนบอกอ่อย ๆ แล้วหันหน้าไปตะโกนเรียก ‘เจ้าด้วน’ ซึ่งก็ปรากฏเสียงเหมือนจะร้องขานให้เสียงออกมาแอ้หนึ่ง แม้จะ

เบา ๆ ก็แทบจะทำเอาทุกคนสะดุ้งผวา โดยเฉพาะพวกกะเหรี่ยงซับบอน

เพราะทกคนยืนมองจ้องหล่อนนิ่งกันไปชั่วขณะ ดารินจึงฉายไฟให้ดูที่พื้น แล้วบอกแก้เก้อว่า

"นี่ยังไงคะ ที่รพินทร์พาพวกนั้นมาพักแรม โดยไม่ได้แวะเข้าไปในเขตของหมู่บ้าน มีรอยก่อกองไฟหลายกอง เศษเครื่องกระป๋องจากเรชั่น ก้นบุหรี่ ปลอกกระสุนตลอดจนรอยตัดไม้ และพยานหลักฐานอื่น ๆ ของการมาพักครบถ้วนของคนหมู่มาก ส่วนข้ามลำธารไปฟากโน้น ก็มีซากช้างใหญ่ถกยิงล้มลง คงเป็นตัวเดียวกับที่พวกซับบอนบอกว่าได้มาแล่เนื้อไปบ้างแล้ว แต่ก็เอาไปได้ไม่หมด เน่าจะโทรมอยู่แล้ว"

"นี่ แม่เจ้าประคุณทูนหัว ไอ้เรื่องที่เธอมาค้นพบที่พักของรพินทร์เข้านี่นะ มันไม่ใช่เรื่องสำคัญหรือว่าอัศจรรย์อะไรสำหรับเรานักหรอก นายบ้านซับบอนก็บอกพวกเราแล้วว่า พรุ่งนี้เขาจะพามาด เรื่องที่เรางงและปวดกะโหลกอยในขณะนี้เดือดร้อนกันไปหมดทุกคนก็คือ มันเรื่องอะไรที่เธออุตส่าห์เดินค้นหาที่พักของรพินทร์ในเวลานี้ นี่ถ้าไม่บ้า ก็เมา!"

ไชยยันต์สวดมาอีกคนหนึ่ง แต่น้ำเสียงไม่กร้าวแข็งดุดันอะไรนัก เขาพูดกลั้วไปกับอาการหัวเราะ ผิดกับอนุชาซึ่งโกรธน้องสาวจนหน้าเขียว ไม่ยอมพูดจาอะไรด้วยอีก นอกจากยืนอดบุหรหนก ๆ จองหน้าเฉย

ดารินยักไหล่ คงหัวเราะกร่อย ๆ อยู่เช่นนั้น

"เอาละ ใครจะด่ายังไงก็เชิญ ยอมรับผิด ก็บอกแล้วยังไงว่า ขอโทษที่ทำให้ทุกคนตกใจ"

“เธอยังไม่บอกพี่เลยว่าเธอมาถึงที่นี่ได้ยังไง อธิบายมาให้ชัดเจนซิ”

เชษฐาเค้นสอบสวนทันทีโดยไม่สนใจกับตำแหน่งพักแรมของรพินทร์ ซึ่งทุกคนยืนอยู่ในขณะนี้เลย เพราะนั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ ดารินถอนใจยาว

“เจ้าด้วน มันโผล่ออกมาจากป่าริมแค้มป์ที่พักของเราเงียบๆ ค่ะ ขณะที่น้อยเดินเกร่รับลมอยู่ใกล้ๆ แค้มป์”

หล่อนจำใจต้องบอกตามจริง ไม่เต็มปากเต็มคำนัก

“มันมีอาการเหมือนจะเข้ามาหา และบอกความอะไรกับน้อยอย่างนั้นแหละ ทีแรกน้อยก็ตกใจ ฉายไฟเห็นเกือบจะยิงให้แล้ว ดีว่าจำมันได้ เลยเดินเข้าไปหามัน แล้วมันก็...มันทรุดตัวลงหมอบ เอางวงพยายามคว้าน้อยไปที่ไหนสักแห่งหนึ่ง ก็เลยขึ้นคอมัน แล้วมันก็พาน้อยเดินมาที่นี่”

“หา ว่ายังไงนะ เธอนะหรือขี่คอไอ้ด้วนมาที่นี่”

เชษฐากับไชยยันต์ลืมตาโพลง ร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

“จริงๆ ค่ะ มันจับน้อยให้ขึ้นไปอยู่บนคอของมันแล้วพามาตรงนี้”

ทุกคนที่ได้ฟังโดยเฉพาะเชษฐาและไชยยันต์ทำท่าเหมือนจะเป็นลม

“นะโม สังโฆ มันจะเป็นไปได้ยังไงกันนะ ไอ้ด้วนเอาเธอขึ้นคอ พาเดินมาดูที่รพินทร์เคยพักแรมอยู่”

“จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามใจ แต่มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ ไม่งั้นฉันก็คงไม่กล้ามาหรอก”

ดารินพูดอุบอิบ

“เอาละครับ พี่ใหญ่ ตามตัวพบแล้ว จะสอบถามกันยังไงก็เชิญเถอะ ผมกลับก่อนละ ถ้ารู้เสียแต่แรกว่าเขาปลอดภัยเรียบร้อยดี ผมก็ไม่ออกตามมาให้เสียเวลาหรอก นอนดีกว่า”

อนุชาหรือพรานชด บอกมาห้วนๆ แล้วหมุนตัวกลับ ตั้งท่าจะเดินกลับแค้มป์ลำพังคนเดียว โดยไม่สนใจอะไรอีกเพราะความโมโหน้องสาว ไชยยันต์คว้าไหล่กระชากไว้

“ฮี้ เดี๋ยวก่อนซิ นายกลาง ทำเป็นโมโหโทโสไปได้ ประ–เดี๋ยวกลับพร้อมๆ กัน”

เมื่อนั้น อนุชาจึงจำใจต้องยืนรวมกลุ่มอยู่ด้วย แต่หน้าบึ้งงอไม่พูดอะไรทั้งสิ้น เชษฐาโคลงศีรษะช้าๆ เมื่อพิจารณาดูน้องสาวคนสวย

“คราวหลังอย่าทำอย่างนี้อีกนะ น้อย กลางป่าลึกเวลากลางคืนด้วย อยู่ในแค้มป์ดีๆ ก็แอบหนีออกมาเสียเฉยๆ งั้นแหละ อย่าคิดว่าตัวเองจะเก่งกาจสักขนาดไหน อย่าว่าแต่น้อยเลย ต่อให้พี่หรือไชยยันต์ก็ตาม ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ แล้ว ก็จะไม่กล้าทำอย่างที่น้อยทำในคืนนี้อย่างเด็ดขาด แล้วยังไง ที่ว่ายิงเสือน่ะ ยิงไว้ตรงไหน”

หล่อนชี้มือไปทางลำธารฝั่งตรงข้ามในพงทึบ

“ตรงโน้นค่ะ ที่ซากช้าง เจ้าด้วนพาน้อยเดินมาถึงนี่ มันก็แสดงอาการฟืดฟัดดุร้าย เอางวงถอนตอไม้ขนาดขาอ่อนขึ้นมาแกว่ง พอดีน้อยได้ยินเสียงคำราม ฉายไฟไปก็พบลูกตาสองคู่พอดี กำลังอ้าปากแยกเขี้ยวอยู่ ก็เลยต้องยิง”

หนานอินกับกะเหรี่ยงซับบอน พากันไต่โขดหินในลำธารข้ามไปอีกฟากหนึ่งทันที ตามที่หล่อนชี้บอกพร้อมกับฉายไฟค้นหา อึดใจเดียว ครูพรานผู้เฒ่าก็ตะโกนบอกมาว่า

“นาย นายหญิงยิงไอ้ลาย กระสุนผ่ากะโหลกพอดี ฟุบอยู่คาซากช้างเน่าตรงนี้เอง ตัวบะเหะเลย สี่คนหามก็เห็นจะหลังแอ้”

เชษฐาคงจ้องหน้าน้องสาวตาไม่กะพริบอยู่เช่นนั้น

“ยิงยังไง ยิงบนหลังไอ้ด้วนงั้นหรือ?”

“ค่ะตอนนั้นเจ้าด้วนพาข้ามธารน้ำไปได้ครึ่งหนึ่งแล้วหยุดยืนนิ่ง เพราะมันชะงักกับเสียงคำรามของเสือ”

“เอาละ ยิงตัวหนึ่งคาที่ไป แล้วอีกตัวหนึ่งล่ะ เสียงกระ-สุนนัดที่สอง มันลั่นขึ้นห่างจากนัดแรกตั้งร่วม 2-3 นาที ถึงแม้จะมีเสืออยู่สองตัว ตัวหนึ่งคว่ำไปก่อนแล้ว อีกตัวหนึ่งไม่เผ่น หรือสวนทันทีหรอกหรือ ทำไมระยะเวลายิงถึงห่างกันมากเช่นนั้น?”

ไชยยันต์ซักอย่างสงสัย

“ตัวหนึ่งฟุบ อีกตัวหนึ่งมันเผ่นหลบเข้าหลังพุ่มไม้ ตามหลักมันก็ควรจะเผ่นหนีไปแล้ว แต่ปรากฏว่า มันไปตะกุยดินสงสัยคำรามอยู่ตรงนั้น มันคงจะหิวมาก และไม่ยอมผละจากเหยื่อไปง่าย ๆ ฉันรอจังหวะที่มันจะกระโจนออกมาจ้องปืนระวังอยู่ แต่มันก็ไม่โผล่ให้เห็น เลยยิงสุ่ม ๆ เข้าไปอีกนัดหนึ่ง นัดหลังนี่แหละ ทำให้มันเผ่นหนีไป อาจถูกที่ไม่สำคัญ หรืออาจไม่ถูกมันเลยก็ได้ จังหวะการยิงจึงเว้นทอดระยะห่างกันออกไป

ตอนยิงนัดที่สองเกือบตกจากคอเจ้าด้วนเสียแล้ว เพราะเจ้าด้วนมันบุกไล่ตามขึ้นไปฝั่งโน้นชนิดพรวดพราดแทบจะรั้งไว้ไม่อยู่”

เชษฐาถอนใจเฮือกอีกครั้ง

“อะไรนะ ที่ทำให้น้อยกล้าอย่างบ้าดีเดือดและไร้เหตุผลแบบนี้”

“ความรักทำให้คนตาบอด คลุ้มคลั่ง และไร้เหตุผลอย่างนี้แหละครับ พี่ใหญ่ ไม่ได้พบตัว ก็ขอให้พบเศษวัสดุหรือรอยเท้าก็ยังดี แล้วเป็นยังไงละ ตรวจหาตำแหน่งที่นอนของรพินทร์พบแล้วยัง ถ้าพบ คืนนี้จะย้ายจากแค้มป์โน้น มานอนตรงตำแหน่งที่ยอดชายนายรพินทร์เคยนอนกอดแหม่มผมทองหรือผมแดงก็เชิญนะ ไม่ขัดหรอก”

อนุชาเพิ่งจะโพล่งออกมาได้เป็นประโยคแรก ภายหลังเงียบอยู่นาน

ทุกคน แม้แต่ผู้พูดเอง แน่ใจว่าจะได้รับการสวนตอบที่รุนแรงเผ็ดร้อนพอๆ กัน แต่ตรงข้าม น้องสาวเล็กของตระกูลกลับตอบด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา น่าสงสารที่สุด ขณะที่สั่นหน้าไปมา

“ไม่ค่ะ ไม่อย่างเด็ดขาด รพินทร์จะไม่กอดผู้หญิงคนไหนนอกจากน้อยคนเดียวเท่านั้น”

คำพูดชนิดนั้น ทำเอาพี่ชายทั้งสอง และเพื่อนชายนิ่งงันกันไป อนุชาหายโกรธเดินเข้ามากอดไหล่น้องสาวไว้ พยักหน้าบอกว่า

“ไป กลับไปนอนแค้มป์เราเถอะ พรุ่งนี้ค่อยมาดูที่นี่ใหม่กลางคืนเห็นอะไรไม่ชัดหรอก”

ดารินก้มหน้า ซ่อนน้ำตาเงียบกริบ หล่อนไม่อยาก บอกใครทั้งสิ้น ว่าหล่อนเห็นอะไรภายในบริเวณอันเคยเป็นที่พักของรพินทร์ตำแหน่งนี้อีกบ้างนอกเหนือไปจากเศษวัสดหลักฐานอื่นๆ ของการมาพัก และก็คิดว่าไม่จำเป็นจะต้องบอก เก็บรู้ไว้ในใจคนเดียวเท่านั้น

สิ่งนั้นก็คือ บริเวณพูรากไม้ใหญ่ ซึ่งมีลักษณะเหมือนกำแพงราบเรียบ บนผิวของมันมีรอยมีดสลักจารึกเป็นตัวอักษรข้อความว่า

ลาก่อน ดารินยอดรัก
เราจะไม่พบกันอีกแล้ว
และแม้ว่าวิญญาณฉันจะออกจากร่าง
ไม้นี้จงเป็นพยานเถิด ว่าจะขอรักไปทุกชาติทุกภพ

ใครเสียอีกที่จะสลักข้อความลงรากไม้ไว้เช่นนี้
ถ้าไม่ใช่เขาคนนั้น รพินทร์ ไพรวัลย์

หนานอินกับกะเหรี่ยงซับบอนที่ข้ามฝั่งไปดูซากเสือโคร่งที่ดารินยิงฟุบคาซากช้างเน่าเอาไว้กลับมาแล้ว พร้อมกับพูดอะไรกับเอะอะโวกเวก อนุชาตะโกนสั่งให้พวกนั้นกลับหมู่บ้านทันที โดยบอกว่า ถ้าพวกซับบอนต้องการซากเสือ ก็ให้มาเอากันในตอนเช้า

แล้วทั้งหมดก็พากันกลับ โดยพี่ชายกลางเดินโอบไหล่ประคองน้องสาวมาด้วย หล่อนกลั้นน้ำตา วางสีหน้าเป็นปกติเหมือนเดิมด้วยพลังใจอันเข้มแข็ง หันไปตะโกนร้องเรียกเจ้าด้วนด้วยเสียงอันดัง

“ไป ด้วน กลับเข้าไปอยู่ใกล้ๆ พวกเราตามเดิม ตามมานะ”

เสียงป่าไหวสวบสาบ และกิ่งไม้ถูกระ ทุกคนเว้นดารินไม่วายฉงน เจ้าด้วนเดินตามหลังมาจริง ๆ ตามคำสั่งของดาริน แต่เป็นการเดินแฝงบังซุ้มไม้มา โดยไม่ให้ใครเห็นตัว...

เมื่อกลับมาถึงบริเวณที่พักในเขตของหมู่บ้าน พวกกะเหรี่ยงที่ติดตามไปด้วยเมื่อครู่นี้ ยังคงเข้ามาชุมนุมพูดจาหา-รืออะไรอยู่กับหนานอินและคะหยิ่นอีกครู่ใหญ่ เชษฐา ไชยยันต์และดาริน เข้าไปนั่งยังบริเวณที่สำหรับพักนอนแล้ว เกิดความสงสัยก็ตะโกนถามออกไป พวกนั้นจึงพากันเดินเข้ามาใกล้

“พวกนี้สงสัยว่า เสือตัวที่น้อยยิงตายคาซากช้างไว้ จะเป็นตัวเดียวกับที่คาบเอาลูกชายของหัวหน้าหมู่บ้านหายไปเมื่อ 3-4 อาทิตย์ก่อนหรือเปล่า”

อนุชาหรืออดีตพรานชด บอกกับพี่และเพื่อน

“บอกพวกเขาว่า พรุ่งนี้เราจะไปดู และร่วมพิจารณากันอีกครั้ง”

พี่ชายใหญ่อันเป็นหัวหน้าคณะ บอกผ่านทางน้องชายและหนานอิน ให้อธิบายกับพวกนั้น

“แต่พี่คิดว่าไม่น่าจะใช่ เพราะเสือกินคนนั้น ลงได้เคยกินคนเสียครั้งหนึ่งก่อนแล้ว มันก็มักจะมาคอยดักเล่นงานคนเป็นประจำไป ไม่สนใจที่จะคอยกินซากสัตว์ตายอย่างนั้นหรอก แล้วก็จะต้องเป็นเสือประเภทหากินเดี่ยว แก่ชรามากและพิการ

แต่เห็นน้อยบอกว่ามันมากินซากช้างกันอยู่สองตัว จึงน่าสันนิษฐานได้ว่า ไม่ใช่ตัวที่เคยคาบเอาลูกชายของเขาหายไป”

มีการพูดอะไรกันอยู่อีกสองสามคำ ระหว่างหนานอินอนุชา และพวกนั้น ต่อมาหนานอินก็บอกว่า

“ก่อนที่จะออกเดินทางจากที่นี่ไป นายรพินทร์เรียกกะเหรี่ยงปีเข้ามาบอกว่า ถึงแม้จะไม่มีเวลาติดตามเสือกินคนตัวนั้นให้ได้ เพราะต้องรีบไปก็ตาม แต่ก็ปลอบใจไว้ว่า ไม่ต้องคอยห่วงอะไรอีกเกี่ยวกับเสือกินคนตัวนั้น เพราะมันจะต้องตามคณะของนายรพินทร์ไป คงไม่มายุ่มย่ามอยู่แถวซับบอนอีก”

“แล้วตั้งแต่รพินทร์ผ่านที่นี่ไปแล้วกว่าอาทิตย์ พวกหมู่บ้านซับบอนมีระแคะระคายอะไรเสือตัวนั้นอีกไหม หรือว่ามีใครถูกมันกัดอีกบ้าง” ไชยยันต์ถามบ้าง

“ไม่มี เงียบหายไปเลย ไม่มีใครเห็นมัน หรือพบว่ามันมาอาละวาดอีก” อนุชาเป็นคนตอบ

“ถ้างั้น ก็ไม่น่าห่วงอะไรอีก ไอ้เสือกินคนตัวนั้นคงจะสะกดรอยตามหลังคณะของรพินทร์ไปจริง โดยเลิกสนใจกับหมู่บ้านซับบอน หรือชาวป่าในละแวกนี้ทั้งหมด เพราะสัญชาตญาณเสือ รู้ดีว่าเหยื่อแบบไหนง่ายสำหรับการเล่นงานของมันมากกว่า และมันจะเลือกเอาเหยื่อที่ง่ายเข้าไว้ก่อน แต่ถ้ามันคอยติดตามหลังรพินทร์จริง ป่านนี้ก็เสร็จไปแล้ว รพินทร์คงไม่ปล่อยไว้หรอก ไม่ต้องไปตามล่าให้เสียเวลา คงเข้าทางปืนของนายนั่นเองเข้าจนได้ ไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่ง ถ้าเสือกทะลึ่งตามคณะนั้นไป”

ก่อนพวกในหมู่บ้านจะลากลับไปนอน ดารินกำชับอีก

ครั้งหนึ่งเกี่ยวกับ ‘เจ้าด้วน’ ของหล่อน โดยห้ามเด็ดขาด ไม่ให้พวกในหมู่บ้านทำอันตรายใดๆ มันทั้งสิ้น ถ้าบังเอิญเห็นมันป้วนเปี้ยนใกล้ชิดเข้ามา พวกนั้นรับปากอย่างมั่นคง และก็ไม่เป็นการยากอะไร เนื่องจากเจ้าด้วนเป็นช้างที่พวกกะเหรี่ยงหรือชาวป่าดอยทั้งหลายคุ้นหน้า จำมันได้ดีอยู่แล้ว อันเนื่องจากมีจุดสังเกตง่าย รอยตำหนิปลายหางของมันที่กุดด้วน ผิดไปกว่าช้างป่าอื่นๆ ได้ถนัด พร้อมทั้งให้รายงานเพิ่มเติมว่า รพินทร์ ไพรวัลย์เอง ก็ได้เคยสั่งเตือนไว้ในความหมายเช่นเดียวกันนี้ก่อนหน้านานแล้ว

“คืนนี้ระหว่างที่พวกเรายังพักอยู่ที่นี่ เจ้าด้วนคงจะป้วน-เปี้ยนอยู่ใกล้ๆ หมู่บ้านนี่แหละ ไม่ไปไหนไกลหรอก จึงขอสั่งพวกเราทุกคนไว้ด้วยไม่ว่าจะกะเหรี่ยงซับบอน หรือคณะฝ่ายเรา ระวังอย่าเข้าใจผิดเป็นอันขาด ดูให้แน่ๆ เสียก่อนว่าเป็นเจ้าด้วนหรือเปล่า”

หล่อนสั่งเป็นประโยคสุดท้าย

ทุกคนแยกย้ายกันไป คงปล่อยคณะเจ้านายทั้ง 4 คน อันประกอบด้วย 3 ชายฉกรรจ์ 1 หญิงสาวให้รวมกลุ่มกันอยู่ตรงที่พักนอน ผู้นอนริมชิดซ้ายสุดคืออนุชา ถัดมาเป็นเชษฐา ชิดขวาสุดก็คือไชยยันต์ โดยกันที่ตรงกลางระหว่างเชษฐาและไชยยันต์ไว้ สำหรับเป็นที่นอนของดาริน ผู้ซึ่งขณะนี้ยังนั่งกอดเข่าสูบบุหรี่อยู่ในระหว่างที่ 3 ชายเอนหลังลงหมดแล้ว

อนุชานั้น เมื่อเข้าป่า สัญชาตญาณของเขาก็คือ ‘พรานชด’ นั่นเอง ไม่สนใจอะไรอีก นอนตะแคงหันหลังให้แก่ทุกคน

หันหน้าออกป่า ทำท่าจะหลับไปง่าย ๆ เชษฐานอนหงายกอดอก เอาหมวกสักหลาดปิดหน้า ส่วนไชยยันต์ยังนอนลืมตามองดูหลังคาพลาสติกที่ขึงกั้นน้ำค้าง สงจากพื้นขึ้นไปแค่เมตรเดียว

"เธอจะเอายังไงกันแน่ น้อย เกี่ยวกับไอ้ด้วน ฉันรู้สึกว่ามันจะติดเธอแจ คอยพัวพันใกล้ชิดอยู่ตลอดเวลา และเชื่อว่าไม่ว่าพวกเราไปทางด้านไหน มันก็คงจะคอยตามไปทุกระยะนั่นแหละ"

ในที่สุด ไชยยันต์ก็เอ่ยขึ้นเบา ๆ

"ความจริงมันก็ไม่ได้ทำเรื่องยุ่งยาก หรือเป็นภาระอะไรสำหรับเราเลยนะ ไชยยันต์ ในการที่จะมีช้างป่าสักตัวหนึ่ง มีสัญชาตญาณแห่งความรู้คุณกตัญญู คอยตามใกล้ชิดคณะเราอยู่ในขณะนี้ เราไม่ต้องไปกังวลเสียเวลาเลี้ยงดู หรือแบกหามอะไรมันไม่ใช่หรือ และตรงข้ามน่าจะเป็นการดีเสียอีกในการที่มันคอยอยู่ใกล้ ๆ เรา อย่างน้อยก่อนที่อะไรมันจะถึงตัวพวกเรา มันก็จะคอยเป็นยามระวังเหตุเตือนให้เรารู้"

"ไอ้ข้อนั้นมันก็ดีอยู่หรอก ฉันรู้ว่า เธอมีประสาทส่วนพิเศษที่จะคบหาสมาคมกับมันได้โดยที่มันเองเปรียบเหมือนช้างเลี้ยงเชื่อง ๆ สำหรับเธอ และตัวเธอเองก็เป็นควาญประจำตัวมัน แต่มันจะเชื่องสำหรับเธอคนเดียวเท่านั้นนะ คนอื่นยังไม่แน่กลัวว่า ถ้ายังขืนพัวพันใกล้ชิดอยู่แบบนี้ มันอาจเล่นงานพวกเราคนใดคนหนึ่งเข้าก็ได้"

ดารินถอนใจเบา ๆ สั่นศีรษะ บรรจุกระสุนไรเฟิลสองนัดเพิ่มเติมทดแทนให้แก่สองนัดที่ยิงไปก่อนแล้ว และลดนกไว้ วางปืนลงข้าง ๆ ตัว

“อย่าห่วงเลยน่า ไชยยันต์ ฉันขอรับรองเองว่า มันจะไม่ทำอันตรายพวกเราคนใดแน่นอน ขออย่างเดียวอย่าไปยิง หรือทำอะไรให้มันตื่นตกใจเข้าเท่านั้น และฉันก็คิดว่ามันจะไม่ตามเราไปไกลนักหรอก ตอนนี้มันเป็นช้างพิการชั่วคราว คงอยากจะอยู่ใกล้ๆ เพื่อให้ช่วยรักษาบาดแผลที่เท้า และอาศัยพวกเราช่วยปกปักษ์คุ้มครองมันด้วย ในกรณีที่จะถูกเจ้าพวกช้างร้ายเหล่านั้นรุมเล่นงาน ฉันแน่ใจว่าพอเท้าของมันหาย พอจะเดินเหินได้สะดวกเหมือนเดิม มันก็คงจะแยกจากเราไปเองแหละ”

“ฉันไม่กลัวอะไรหรอก กลัวมันจะแอบมาชวนเธอไปไหนกลางดึกแบบคืนนี้อีก แล้วเธอก็ลอบหนีไปกับมัน ซึ่งก็ยังไม่รู้ว่า มันจะพาเธอไปไหน ได้ยุ่งกันตายโหง เธอเอง ระยะนี้ก็สติดีเสียเมื่อไหร่ บ้าๆ บอๆ ผิดสังเกตไปมาก ซ้ำยังคิดและเชื่อมั่นตามประสาของตัวเองว่า เจ้าด้วนมันรู้ความในใจของเธอ รักภักดีกับเธอเหมือนลูกที่รักแม่”

หล่อนฝืนยิ้ม ซุกใบหน้าลงกับแขนที่ประสานกอดเข่าทั้งสอง เหลือแต่ดวงตาที่มองจับไปยังกองไฟปลายเท้าของที่นอนอย่างไม่มีความหมาย

“ใช่ เจ้าด้วนรู้ความในใจของฉัน รู้ดีเสียยิ่งกว่าพวกเราคนใดเสียอีก ไม่งั้นมันก็คงไม่พาฉันไปดูที่พักของรพินทร์เมื่อตะกี้นี้หรอก นอกจากจะเป็นช้างแสนรู้เป็นพิเศษแล้ว ยังกล้าหาญและใจสู้เสมอ ขนาดได้กลิ่นเสือแทนที่จะเผ่น กลับถอนตอไม้เตรียมสู้ทั้งๆ ที่ตัวเองก็ขาเขยกอยู่ ตอนฉันยิงเสือขณะที่สาดไฟไปพบดวงตาก็เหมือนกัน มันหยุดยืนนิ่ง ให้ฉันยิงบนหลังอย่างรู้ที่สุด ถ้ามันยังเดินหรือเคลื่อนไหวขณะนั้น ฉันจะยิงไม่

ถูกเลย แล้วก็ไม่ตกใจเสียงปืนด้วยขณะที่ยิงบนหลังมัน แต่เอาเถอะ ต่อไปฉันจะไม่ทำอะไรที่พวกเธอคิดว่าบ้าบอคอแตกอย่างเมื่อตะกี้นี้อีกแล้ว”

กล่าวจบหล่อนเอนหลังลงกับพื้นช้า ๆ ชันเข่าข้างหนึ่งขึ้นเมื่อลงนอน ภายในเนื้อที่แคบจำกัดของพลาสติกหนาที่ปูพื้นไว้ลักษณะของการนอนจึงอยู่ในภาวะเบียดไหล่หล่อนแทบเกยไหล่เพื่อนชายผู้เปรียบเสมือนพี่ชายหรือญาติสนิทไชยยันต์นอนนิ่ง ๆ อยู่คร่ ก็ขยับตัวอย่างอึดอัด กระชิบ

“น้อย...”

“หื่อม์”

“ย้ายที่ไปนอนตรงกลางระหว่างอนุชากับเชษฐา ไป๊ และทุกครั้งในการเข้านอน ไม่ว่าที่ไหน ขอให้รักษาแปลนการนอนของพวกเราทั้งสี่คนไว้ในลักษณะอย่างนี้เสมอ”

“ทำไม หรือมีเหตผลยังไง” หล่อนถามอย่างพาซื่อ

“คนหลับก็คือคนไม่รู้สึกตัว และคนไม่รู้สึกตัว ก็อาจทำอะไรออกไปโดยไม่รู้สึกตัวได้ ฉันเองเป็นคนนอนขี้ละเมอ และขณะนี้ ฉันก็เพิ่งจะจากเมียมา พูดแค่นี้เธอคงเข้าใจ”

ดารินพลิกตัวตะแคง หันไปทางไชยยันต์ ลืมตาใสมองดูเขาแล้วจุ๊บริมฝีปากเบา ๆ ไปที่ปลายจมูกอันเย็นเฉียบของเพื่อนตายอย่างรักสนิท

“ฉันคิดอยู่เสมอว่า ฉันไม่ได้มีพี่ชายอยู่เพียง 2 คน แต่มีอยู่ 3 คือเธอด้วยอีกคนหนึ่ง”

“ฉันเข้าใจ แต่เพื่อความสบายใจของฉัน เธอทำตามที่ฉันขอร้องดีกว่า”

“ไชยยันต์ เธอคิดถึงลูก คิดถึงเมียมากไหม?”

ไชยยันต์ยิ้มซึม ๆ พยักหน้า

“เป็นธรรมดา แต่อย่าไปพูดถึงเลย ถึงอย่างไรทั้งลูกและเมียฉันก็อยู่ในที่อบอุ่นปลอดภัย หมดห่วงได้แล้ว สำหรับฉันรพินทร์ต่างหากที่อยู่ท่ามกลางอันตราย จึงเป็นบุคคลที่ฉันและเราทุกคนควรจะคิดถึงเขามากที่สุด เธออย่าคิดอะไรให้ฟุ้งซ่านมาก รวบรวมกำลังใจให้เข็มแข็งที่สุด เราทุกคนมากับเธอแล้วและไม่มีใครทอดทิ้งรพินทร์ ไปนอนเอากำลังกายและกำลังสมองไว้ดีกว่า ปัญหาเบื้องหน้ายังมีอีกมากนัก”

“ราตรีสวัสดิ์”

ดารินกระซิบบอกเป็นครั้งสุดท้าย และคว้าปืนกับเป้ประจำตัวสำหรับหนุนศีรษะเคลื่อนออกจากที่ซึ่งนอนอยู่ ย้ายตำแหน่งแทรกตัวเข้าไปในระหว่างพี่ชายกลางและพี่ชายใหญ่ เชษฐานั้นยังไม่หลับสนิทนัก พอรู้ว่าน้องสาวเบียดที่เข้ามาก็ขยับตัวไปชิดไชยยันต์ แบ่งที่ให้ แล้วดารินก็นอนหลับไปภายหลังจากนอนพนมมือสวดมนต์ภาวนา...

จบตอน ‘ไอ้งาดำ’

ขอได้รับคำขอบคุณจาก ณ บ้านวรรณกรรม และ พนมเทียน

พร้อมเชิญชวนให้หาความสำราญต่อในตอน

‘จิตรางคนางค์’